

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Eddings_David_a_Leigh-Plac_padlych_Andelu.PDB

PDB Name: Eddings-Plac padlych Andelu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David & Leigh Eddings
Pláč padlých Andělů

BANSHIES

Regina's song
Copyright © David Eddings and Leigh Eddings, 2002
Cover © Dave Sarter, 2004
Translation © Jana Bernášková, 2004
All Rights Reserved

ISBN 80-86456-18-8

Distribuce - tel.: 283 882 490
e-mail: banshies@volny.cz

Poznámka překladatele
V knize byly použity citáty z těchto děl:
H. Melville - Bílá velryba (Odeon, Praha 1968,
přeložili M. Kornelová a St. V. Klíma)
W. Shakespeare - Richard II. (DILIA 1976,
přeložil Z. Urbánek)
W. Shakespeare - Hamlet (DILIA 1979,
přeložil M. Lukeš)
Bible (ekumenický překlad)

Pro Angelu a Pat - za teologickou a politickou pomoc před jejich návratem do Irska.

PŘEDEHRA ANDANTE

Les Greenleaf a můj táta, Ben Austin, sloužili ve Vietnamu ve stejné jednotce, a ještě po pětadvaceti letech dokázali strávit celá odpoledne vyprávěním historek z války. Oba vyrostli v Everettu, malém městě ležícím třicet mil severně od Seattlu. A oba pracovali ve stejném podniku: můj táta byl dělníkem na pile u společnosti Greenleafovo truhlářství s. r. o.

Na druhou stranu nemohli být většími protiklady. Les Greenleaf byl katolík, republikán a člen Celostátního sdružení výrobců. Můj táta byl metodista, demokrat a člen odborů. Les Greenleaf investoval a Ben Austin žil od výplaty k výplatě. Stáli na opačné straně snad každé barikády, která by vás napadla.

Kamarádství ale, zdá se, překonává všechny překážky. Myslím, že když na vás střilejí, pocítíte náklonnost k člověku, který vám kryje zadek.

* * *

Tenkrát v pozdních šedesátých letech bylo hlavním životním cílem každého mladého muže zůstat stranou armády a války ve Vietnamu. Bohatě děti mohly získat odklad z důvodů studia, pokud byly dost chytré na to, aby se dostaly na vysokou, ale děti z pracující třídy neměly na výběr.

Les i můj táta odmaturovali v roce 1967. Můj táta se brzy oženil s hezkou Pauline Bakerovou, láskou ze střední školy, a začal pracovat v Greenleafově truhlářství.

Les Greenleaf se zapsal na Washingtonskou univerzitu, stal se členem bratrstva a jeho hlavním oborem byly večírky.

Vyletěl na konci druháku.

Můj táta se očividně trochu porafal s mámou, a aby jí dokázal, jak je nezávislý, nechal se odvést - což by zřejmě neudělal, kdyby byl úplně střizlivý. Nicméně byl alespoň natolik střizlivý, aby se upsal jenom na dva roky místo obvyklých šesti let.

Jak se ukázalo, Lese Greenleafa povolali ve stejný den, takže narukovali spolu. Moje máma byla, když se s tátou pohádala, v jiném stavu - se mnou - což by vysvětlovalo, proč byla tak nabručená.

No, takže Ben a Les odešli do války a máma zůstala doma a trucovala.

Byl mi asi rok a půl, když v armádě skončili, a zúčastnil jsem se svatby pana Lestera Greenleafa a slečny Ingy Wurzbergerové. Já byl ten, kdo celý obřad prospal. Inga byla zjevně německého původu - myslím, že Bavorka - a zatímco se Les na univerzitě soustředil na ulejšování se, ona byla jednou z členek dívčího klubu. Svatba se konala v katolickém kostele a řekl bych, že se můj otec kvůli tomu cítil trochu nesvůj - ale kamarádství převážilo.

Inga a moje máma spolu vycházely velmi dobře a už od doby, kdy jsem byl ještě batole, jsme Greenleafovy často navštěvovali v jejich přepychovém domě v nobl části Everettu. Protože jsem byl tenkrát naprosto rozkošné dítě, na návštěvách jsem byl vždycky středem pozornosti, což mi přišlo docela milé.

Můj čas na výsluní náhle skončil v roce 1977, kdy Inga rozkvetla a povila potomky - dvojčata Renatu a Reginu, které mě s definitivní platností na poli roztomilosti převálcovaly. Pokud si dobře pamatuji, byl jsem kvůli tomu dost rozmrzelý.

Regina a Renata byly jednovaječná dvojčata - tak naprosto stejná, že dokonce ani Inga je nedokázala rozeznat - a když začaly mluvit, nebyla to angličtina. Bylo mi řečeno, že tajný jazyk není mezi dvojčaty neobvyklým jevem, a že "dvojřeč" by se měla vytratit dřív, než pár nastoupí do školky. Regina a Renata si svůj soukromý jazyk udržely, ještě v době, kdy byly na střední škole.

V té době se propagovala úžasná společenská teorie, která tvrdila, že z dvojčat vyrostou psychotické osoby, pokud budou nosit stejné oblečení. Inga to vesele ignorovala a podle odvěkého zvyku holky každé ráno oblékla do stejných šatiček, s jediným rozdílem - červenou mašlí pro Reginu a modrou pro Renatu. Každé ráno pečlivě zkontrolovala malé zlaté náramky se jménem, aby věděla, že si je neplete. Myslím, že to byly ty mašle, které způsobily, že holky začaly hrát hru, které Greenleafovi říkali dvojhra. Regina a Renata si mašle třikrát až čtyřikrát za den vyměnily; a v okamžiku, kdy se naučily rozepnout sponku na náramcích se jmény, byla veškerá jistota v prachu.

Ty dvě si s dvojhou užily spoustu legrace, ale když o tom tak zpětně přemýšlím, možná že se nám jen snažily něco naznačit. Ty rozkošné blondaté holčičky neměly vůbec ponětí, co to je samostatná identita. Nepamatuji si, že by některá z nich někdy řekla "já". Pro Reginu a Renatu to bylo vždycky "my". Dokonce reagovaly na obě jména.

Jejich rodiče to dohánělo k šílenství, ale mě to nijak zvlášť netrápilo. Moje řešení "krize identifikace" bylo jednoduché, prostě jsem jim oběma říkal šmahem Twinkie a dohromady o nich mluvil jako o dvojčatech Twinkie. Holky se zpočátku trochu vztekaly, ale po čase se zdálo, že to zapadlo přesně do jejich chápání sebe sama, přestaly úplně používat svá křestní jména a začaly se vzájemně oslovovat Twinkie nebo Twink - dokonce i když mluvily svým tajným jazykem. Tak jsem se, svým zvláštním způsobem, stal členem jejich soukromé skupinky. Naše rodiny si byly blízké, a jelikož jsem byl o sedm let starší než baculatá, zlatovlasá dvojčata, braly mě holky jako staršího bratra. Musel jsem jim zavazovat tkaničky, otírat nosy, a když jim upadla kolečka od tříkolky, nasadit je zpátky. Pokaždé, když něco rozbily, navzájem se ujišťovaly: "Markie to spraví." Tu a tam to některé uklouzlo a promluvila na mě ve dvojřeči, a obě se pokaždé tvářily trochu zklamaně, že jim nerozumím.

Jako oficiální náhradní bratr jsem strávil velkou část svého dětství a raného dospívání ve společnosti dvojčat a naučil jsem se ignorovat jejich roztomilé zlozvyky něco si mezi sebou špitat, házet po mně lišácké pohledy a hihňat se. V době, kdy jsem nastupoval na střední školu - což je událost, kterou většina dospívajících považuje za něco na způsob náboženského rituálu - byl jsem vůči jejich pitvoření víceméně imunní.

* * *

V květnu na konci druháku mi bylo šestnáct a udělal jsem si řidičák. Táta mi jasně sdělil, že rodinné auto není k maní, ale slíbil, že se pozeptá po pracovní příležitosti pro mladého muže, který shání brigádu na léto. Moc naděje jsem do toho nekládal, ale táta se vrátil domů s poněkud zlověstným úšklebkem na tváři. "Máš práci na pile, Marku," sdělil mi. "Vážně?" Trochu mě to vyplašilo.

"Ano. Nastupuješ v pondělí, až skončí škola."

"A co budu dělat?"

"Překládat dřevo."

"Co to je překládání dřeva?"

"To radši ani nechtěj vědět."

Proč jsem to neměl vědět, jsem zjistil, když jsem se dostavil do práce a nahlásil se. Taky jsem zjistil, proč jsou na pile vždycky volná místa. Na pile se z kmenů stromů vyrábějí prkna. Když leží syrový jedlový kmen šest nebo osm neděl v nádrži a nasává slanou vodu, pěkně ztěžkne a je tak nacucaný, že když se řeže, voda z něj jenom stříká. Prkna vyjedou z katru na širokém válcovém pásu. Jsou drsná, plná třísek a těžká skoro jako železo. "Překládání dřeva" znamená stáhnout tato nahrubo nařezaná prkna z válců a vyrovnat je do balíků. Je to dosti neveselá práce. Modernější pily mají stroje, které zastanou třídění, tahání i skládání dřeva, ale pila, kde jsem ono léto pracoval, se od dvacátých let příliš nezměnila, takže jsme to dělali postaru. Práce mě moc nebavila, ale opravdu, opravdu moc jsem chtěl vlastní auto, takže jsem vydržel.

Až do té doby jsem byl přinejlepším průměrný student, ale po létě roku '86 se můj přístup změnil. Dala by se o tom napsat disertace z psychologie - třeba Motivační dopad překládání dřeva. Po tomhle létě se ze mě stal mnohem zodpovědnější student, to vám tedy povím.

Překládáním dřeva jsem si ale vydělal dost peněz, abych si mohl koupit vlastní auto, a to je pro šestnáctileté mladíky plné energie velice důležité, protože v téhle skupině je obecně známo, že "kdo nemá kola, jako by nebyl". Na dvojčata neudělal můj ne zrovna nablýskaný černý dodge z roku '74 moc dojem, ale nekupoval jsem ho proto, abych zapůsobil na ně. Chodily teprve do třetí třídy a samozřejmě nebyly hodné mé pozornosti. Byly světlolase, ještě pořád trochu dětsky baculaté a zrovna se nacházely ve stadiu vývoje uličnic.

* * *

Čas mého bezstarostného mládí utíkal, a než jsem se dvakrát otočil, čekala mě maturita. Předemnou se rýsovaly ponuré vyhlídky na překládání dřeva, ale tehdy zakročil starý dobrý Les Greenleaf. Dozajista v tom byla nějaká tajná dohoda, když se právě po maturitě "náhodou" uvolnilo místo v továrně na dveře a táta mi věnoval obnovenou odborovou průkazku. Hned v pondělí po maturitě jsem nastoupil do Greenleafova truhlářství. Stal jsem se dělníkem. Dokonce jsem chodil na odborové schůze.

Myslím, že nejsvětlejší okamžik v mém prvním roce v továrně nastal, když všechny děti v Everettu musely jít zase do školy a já ne. Radost mi vydržela skoro celý týden. Pak mi pomalu došlo, že mi vlastně chození do školy chybí. Ten strašák překládání dřeva v létě po druháku mě ve zbývajících dvou letech školy proměnil na skoro zaníceného studenta, a teď jsem nevěděl, co si mám se sebou počít. Továrna na dveře zaplnila pouhých čtyřicet hodin týdně, a televizi měl táta neustále zapnutou na sportovních kanálech. Vždy jsem si byl celkem jistý, že kdyby se seattleští Seahawks nedostali do finále fotbalové ligy, svět by se nezbořil. Abych nějak zaplnil volné hodiny, začal jsem číst, a do léta roku 1990 jsem zvládl poměrně značnou část everettské městské knihovny.

Jen tak z hecu jsem se na podzim toho roku přihlásil do večerního kursu na místní vysoké škole, a byl jsem úplně eso. Až mě překvapilo, jak to bylo snadné.

V zimním čtvrtletí jsem se zapsal do dalšího kursu, a ten byl ještě lehčí.

Ve škole jsem si v zimě našel holku a oba jsme přeskočili jarní čtvrtletí. V létě jsme se ale rozešli a já jsem začal brát kursy jako koníček. Neměl jsem vlastně žádné akademické cíle; dalo by se říci, že mým hlavním oborem bylo všechno. Nebyl by Všechno 101 zajímavý název kursu?

Takhle to pokračovalo několik let, až jsem získal slušný počet kreditů. Táta kmému čenichání kolem světa vzdělanosti nic neřikal, ale mé pokroky sledoval.

Na konci listopadu 1992 nastala další podivná shoda okolností. Byli jsme pozváni na Děkuvzdání ke Greenleafovým, a poté, co jsme se všichni hrozně přejedli, se táta a šéf dostali do pravděpodobně dobře secvičené debaty o jednom přetrvávajícím problému v práci. V továrně byly jen čtyři pily a objednávky se začínaly zpoždovat, protože během osmi hodin se zvládl vyřezat jen určitý počet dveří. Což znamenalo, že šéf musel platit hodně přesčasů, což se dělníkům na pile zpočátku líbilo, jenže pak se z toho stal zvyk a začali si dost stěžovat na deseti - nebo dvanáctihodinový pracovní den. Řešení bylo jednoduché. Říká se tomu večerní směna. Jeden dělník musí pracovat od čtyř odpoledne do půl jedné v noci. Místo čtyř dělníků jich je najednou pět a šéf nemusí kupovat novou pilu nebo platit přesčasy.

Hádejte, koho vybrali do večerní směny. A hádejte, kdo měl teď spousty času během dne na normální studium na everettské vysoké škole. A hádejte, koho přinutili, aby se zapsal na řádné denní studium. A hádejte, kdo byl jediný člověk v místnosti, který nevěděl, co se chystá.

Správně, mojí milí.

Mám dojem, že nejvíc si tuhle promyšlenou habaďůru užila dvojčata. Holky už byly v prváku na střední škole, ale zase si začaly něco šeptat ve dvojčech, sladce se na mě uculovaly a hihňaly se.

Na denní studium jsem se zapsal v zimním i jarním čtvrtletí roku 1993, čímž jsem splnil požadavky pro absolvování školy. Trvalo mi čtyři roky, než jsem dosáhl toho, co normální student zvládne za dva, ale byl jsem teď absolvent oboru umění a vědy - a s vyznamenáním. Mou specializací byla angličtina, ale se spoustou těch kursů o všem možném navíc. Obřadu předávání diplomů se v publiku zúčastnili i Austinovi a Greenleafovi, a potom jsme šli všichni do Greenleafovic sídla na další z oněch sezení "nasměrujeme Marka tím správným směrem", při kterých jsem byl většinou přehlasován v poměru šest ku jedné.

Inga Greenleafová zahájila útok. "Co sis, Marku, proboha myslel?" dožadovala se a mávala kopií mého vysvědčení. "Známky máš velmi dobré, ale polovina předmětů, které jsi absolvoval, se ani vzdáleně nevztahuje k hlavnímu oboru." "Když jsem začal, tak jsem neměl hlavní obor, Ingo," vysvětloval jsem. "Jen tak jsem se rozhlížel. Teprve až po roce nebo tak nějak jsem se nakonec rozhodl pro angličtinu."

"Rozhodně máš nějaké mezery," sdělila mi, stále se ohánějíc mým vysvědčením. "Ověřila jsem si to na Washingtonské univerzitě a v létě si budeš muset zapsat pár přednášek, abys sis je doplnil. Les má nějaké kontakty v bance; a máš dost dobré známky na to, abys měl nárok na studentskou půjčku."

Mrkl jsem po tátovi. Tohle jsme už dost obšírně probírali. Nepatrně zavrtěl hlavou.

"Je mi líto, Ingo," řekl jsem rozhodně. "Na studentskou půjčku musíme zapomenout. Dříve nebo později budu mít hypotéku na dům, která bude z mého rozpočtu pěkně ukusovat, a taky přijdou splátky na auto - ten starý dodge nevydrží věčně. Nechci k tomu ještě přidávat studentskou půjčku. Nebudu dávat tři čtvrtiny výplaty bance, jenom abych zaplatil úroky. Poohlídnu se po nějaké brigádě, ale - žádná brigáda, žádná školička, a tím to hasne."

"Jemínáčku!" řeklo jedno z dvojčat a sprásklo ruce. "Asi nám tu zůstane!"

"Pst, Twinkie," utnula ji její matka. Myslím, že si ani neuvědomila, že použila moje pojmenování Twinkie.

Šéf mhouřil oči a díval se na protější zeď. "Když se to tak vezme, Marku, ty už přece máš práci."

"Ta je ale přece na plný úvazek, ne?" odvětil jsem.

"To samozřejmě ano," odpověděl pobaveně. "Člověk, který je placený od hodiny, pracuje tak rychle, aby v daném čase odvedl práci, kterou musí. Vsadím se, že když sebou trochu hodiš, zvládneš to za čtyři nebo pět hodin; a když se ti práce začne kupit, můžeš zbytek dorazit v sobotu."

"A jestli to myslíš se studiem vážně, můžeš bydlet doma a do školy dojíždět," dodala moje máma. "Otec a já tě nemůžeme poslat na Harvard, ale můžeme ti poskytnout ubytování a pravidelnou stravu. Takže si nebudeš muset pronajímat byt a kupovat jídlo."

"Velkej brácha nás přece jenom opustí," lamentovalo jedno z dvojčat naoko smutně.

"Nic netrvá věčně, Twink," řekl jsem.

"Kdo nám bude zavazovat botičky?" řeklo druhé dvojče.

"A navlíkat rukavičky?" přidalo se první děvče.

"Obě to nějak přežijete," řekl jsem jim. "Budte statečné, silné a čestné a nějak se protlučete."

Obě na mě v dokonalém unisonu vyplázly jazyk.

"Bude toho na tebe hodně, Marku," varoval mě Les. "Nebudeš mít moc volného času. Neudělej stejnou chybu jako já, když jsem nastoupil do školy. Proflámoval jsem se k vyhazovu už po dvou letech."

"Nejsem zrovna moc na večírky, šéfe," ujistil jsem ho. "Poslouchat partu napůl opilých kluků, jak se chvástají, kdo to dotáhne do univerzitního fotbalového poháru, mě zrovna nebere. Řekl bych, že můžeme univerzitu vyzkoušet; a když to nevyjde - tak co."

* * *

V létě jsem si doplnil mezery ve vzdělání a jednoho jasného zářijového rána jsem vyrazil na univerzitu k zápisu. Zvládl jsem všechny byrokratické nesmysly a chvíli chodil po ušlapaných cestičkách k věděni - dlouhých prošlapaných cestičkách, mohl bych dodat, protože kampus se táhl asi tak míli na každou stranu. Nakonec jsem našel Padelford Hall, sídlo katedry anglistiky. Poté, co jsem vypátral učebny, jsem se vrátil zpět do Everettu a šel do práce.

Zkusil jsem ono "plné nasazení", o kterém mluvil šéf, a zjistil jsem, že má pravdu. Zvládl jsem všechno za necelých pět hodin. To mi zvedlo náladu.

Vyučování začalo následující pondělí a moje první přednáška, americká literatura, začínala v osm třicet. Když vstoupil profesor, zavládlo v učebně poněkud zaskočené ticho. "To je Conrad!" zaslechl jsem hned za sebou přidušený šepot. "Dobré ráno, dámy a pánové," pronesl odměřeně bělovlasý profesor. "Učitel, který měl tento kurs podle rozvrhu vést, se nedávno podrobil operaci srdce, takže ho budu v tomto čtvrtletí zastupovat. Pro ty, co mě neznají - jsem doktor Ralph Conrad." Rozhlédl se po třídě. "Teď si dáme chvíli pauzu, aby ti bázlivější z vás měli čas vyhlásit spořádaně ústup."

Tak to je tedy neobvyklý způsob, jak začít hodinu. Myslel jsem, že si jen tak dělá legraci, takže jsem se zasmál.

"Něco vás pobavilo?" zeptal se mě a zdvihl jedno obočí.

"Trochu jste mě polekal, pane," odvětil jsem. "Promiňte."

"To je naprosto v pořádku, mladý muži," řekl blahosklonně. "Smích dělá duši dobře. Užijte si ho, dokud můžete."

Rozhlédl jsem se kolem sebe a viděl, že celá polovina studentů popadla učebnice a vyrazila ke dveřím.

Profesor Conrad se podíval na nás zbývajících. "Statečné duše," zamumlal. Pak se podíval přímo na mě. "Pořád jste mezi námi, mladý muži?" zeptal se mírně.

Jeho nadřazený přístup mě začínal dráždit. "Jsem tady, abych se něco naučil, pane profesore," řekl jsem mu. "Nejsem tady proto, abych flámoval nebo honil holky. Nahodte a já budu chytat; a až se prach usadí, pořád tady budu."

To byla ale pěkná hloupost! Brzy jsem zjistil, jak tvrdý opravdu je. Tlačil na mě, to přiznávám, ale nepovolil jsem. Byl samozřejmě ze staré školy a věřil v přirozený talent. Nesnášel termín "postmoderní" a v počítačích viděl nástroje ďábla. Měl ale i své lepší chvíle - laskavé vzpomínky na "staré zlaté časy", kdy katedra anglistiky sídlila v proslulé, i když rozpadající se Parrington Hall, a on chodil na přednášky k takovým legendárním profesorům, jako byli Ebey, Sophus Winther a E. E. Bostetter.

Držel jsem si pozici "nahodte a já budu chytat", a zdálo se, že jsem si tím u postrachu katedry vysloužil jistý zdráhavý respekt. Nešel bych tak daleko, abych tvrdil, že jsem při přednáškách zářil, ale povedlo se mi z doktora Conrada vymáčknout jedničku.

Trochu mě překvapilo, když jsem na začátku zimního čtvrtletí zjistil, že jsem byl přidělen k novému fakultnímu poradci - na jeho žádost.

Hádejte, kdo to byl.

"Podařilo se vám vzbudit mou zvědavost, pane Austine," vysvětlil mi doktor Conrad, když jsem se ho poněkud bez obalu zeptal, proč se obtěžoval. "Studenti si na své cestě vysokoškolským studiem většinou zapisují předměty se zaměřením na kariéru. Co vás to chytlo, že jste si vybral jako hlavní obor angličtinu?"

Pokrčil jsem rameny. "Rád čtu, a když mi za to budou platit, tím líp."

"Máte tedy v plánu učit?"

"Pravděpodobně ano - ledaže bych se rozhodl napsat Velký americký román."

"Četl jsem vaše práce, pane Austine," řekl suše. "Pokud je vaším cílem tohle, máte před sebou velmi dlouhou cestu."

"Lepší než překládání dřeva, pane profesore."

"Překládání dřeva?"

Vysvětlil jsem mu to a on se zatvářil velice zděšeně. "Chcete říct, že lidé pořád ještě dělají takovou práci?"

"Říká se tomu 'vydělávání na živobytí'. Jsem tady, protože toho mám vocamcad' pocamcad'."

Při tomhle výrazu sebou trhnul.

"Jenom legrace, šéfe," řekl jsem mu. A myslím, že mu nikdy nikdo neřekl 'šéfe', protože se zdálo, že neví, co si s tím má počít.

Na konci zimního čtvrtletí onoho roku jsem už docela zapadl do všedního programu pracujícího studenta. Občas se stalo, že jsem toho moc nenaspal, ale většinou jsem to mohl dohnat o víkend.

Skončil jsem jarní čtvrtletí roku '94 a léto jsem strávil prací v továrně, abych si vytvořil nějakou finanční rezervu. Během

roku byla situace párkrát poněkud napjatá.

Sestry Greenleafovy teď byly ve třetáku na střední škole a rozkvetly do krásy. Měly ještě světlejší vlasy - nepochybně chemickým působením - a jasně modré oči. Vyvinuly se i vjistých dalších rysech, které přitahovaly spousty pozornosti jejich spolužáků.

Když se dívám zpátky, někdy mi přijde zvláštní, že takhle jsem o dvojčatech nikdy neuvažoval. Holky byly přece jenom docela nádherné - vysoké, dobře stavěné blondýny se zvláště podmanivýma očima. Zřejmě mě odrazovala jejich stejnost. Nikdy jsem je nebral jako jednotlivce. Uvažoval jsem o "nich", nikdy ne o "ní".

Podle toho, co jsem zaslechl, s tím ale mladíci na střední škole neměli problém, a dvojčata byla velmi populární. Zřejmě jediná stížnost byla, že nikdo nedokázal jednu z nich zastihnout o samotě.

V druháku na univerzitě jsem se konečně potkal tváří v tvář s Moby Dickem. Úvodní věta: "Říkejte mi Izmael" a finální:

"Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to" v mé hlavě rozezněly různé zvony. Kapitán Achab mě ohromil. Není radno zahrávat si s někým, kdo klidně řekne: "Vrhl bych se na Slunce, kdyby mě urazilo." A jeho posedlost pomstít se bílé velrybě ho řadila do stejné společnosti s Hamletem a Othelmem.

Moby Dick není pole neorané. Věnovaly se mu již celé generace badatelů, mnohem lepších než já. Nechtělo se mi ve své práci přezývat již mnohokrát vyřčené. Přirozeně, že naším lektorem byl doktor Conrad, a bylo mi jasné, že ohřívání předchozích rozborů knihy by zcela jistě bral jako osobní urážku.

Pak jsem narazil na zajímavou informaci. Zdálo se, že když Melville psal Billyho Budda, půjčoval si z newyorské veřejné knihovny Miltonův Ráj opět nabytý, a já jsem začínal vidět jisté paralely.

Doktoru Conradovi to připadalo zajímavé. "Nestavěl bych na tom disertaci, pane Austine," radil mi, "ale mohl byste z toho vymáchnout slušnou diplomku."

"Myslíte si, že budu někdy psát diplomku?" zeptal jsem se ho.

"Vsaďte boty, že ano," řekl mi bez obalu.

"Boty?"

"Nejvyšší čas vrátit se do Everettu a jít vyrábět dveře?" podotkl nedůtklivě.

Když jsem večer hobloval dveře, přemýšlel jsem o vysokoškolském diplomu. Bylo to víceméně nevyhnutelné - angličtina bez titulu byla pouhé dva kroky od překládání dřeva. S magisterským titulem bych možná mohl sehnat místo učitele na místní univerzitě - což byla jasná výhoda, vzhledem k tomu, že učení na střední škole mě zrovna nebralo.

Měl jsem tehdy přítelkyni, a když jsem jí řekl o svém rozhodnutí zůstat na škole, úplně vypěnila. Asi už slyšela vzdálené svatební zvony, což dokazuje, že nepochopila jistá ošklivá fakta. Její otec byl obchodník v Seattlu, můj makal v Everettu. Nechci znít jako marxista, ale starý Karel měl pravdu v jedné věci. Rozdíly mezi třídami existují. Dítě z bohaté rodiny nemusí brát vzdělání příliš vážně, protože má spousty jiných možností. Dítě z dělnické třídy má na školu většinou jenom jeden pokus a nesmí připustit, aby mu cokoli zkřížilo cestu, včetně přítelkyň a svatby. Narození prvního dítěte skoro vždycky znamená, že zbytek života stráví překládáním dřeva. Realita někdy bývá dost krutá.

* * *

Tohle je pro mě hodně bolestivé, takže budu stručný. Na jaře roku 1995 byla dvojčata na jedné "pivní" party na pláži u Mukiltea, kousek na jih od Everettu. Nevím, kdo koupil ty sudy piva, ale to vážně není důležité. Děcka rozdělala jako obvykle oheň a pilo se, až se začaly dít výtržnosti. Bylo tam asi čtyřicet nebo padesát lidí a ze všech sil slavili svou maturitu. Někdy k půlnoci to začalo být trochu na tělo. Strhlo se několik opileckých bitek a pěkná řádka kluků a holek mizela ve tmě za různými potěšením. Tehdy se Regina a Renata rozhodly, že je nejvyšší čas jet domů. Vypařily se z oslavy, skočily do svého nového pontiacu - dárek k maturitě od rodičů - a vyrazily zpátky do Everettu.

Řídila nejspíš Regina, ta dominantnější z dvojčat. Renata měla taky řidičák, ale skoro nikdy za volant nesesdla. Jely oblíbenou zkratkou přes lesopark. Kousek od lesní zoo píchly.

Z toho, co úřady dokázaly zrekonstruovat, vyplývá, že Regina vystoupila z auta a odešla do zoo hledat telefon. Renata zůstala chvíli v autě, potom šla sestru hledat.

Druhého dne ráno našli dvojčata poblíž zoo. Jedna z holek byla mrtvá; znásilněná a potom ubodaná k smrti nějakým nepřiliš ostrým předmětem. Druhá z nich seděla vedle těla s výrazem naprosté nechápavosti. Když se ji pokusili vyslechnout, odpovídala v jazyce, kterému nikdo nerozuměl.

* * *

Úředníci - policisté, detektivové, koroner a tak - důkladně vyslechli pana a paní Greenleafovy, ale moc toho nezjistili: šéf a jeho paní byli otřeseni a ani při nejlepší snaze stejně neuměli tajný jazyk holek přeložit - nedokázali holky ani rozlišit. Takže poté, co policajti zjistili, že Regina byla ta dominantní, začali předpokládat, že zavražděná byla Regina, a Renata ta, co se zcvokla.

Ale nikdo to nemohl dokázat. Ukázalo se, že otisky prstů, které se běžně snímají všem novorozencům, se z registru everettské Všeobecné nemocnice ztratily; a dvojčata mají shodnou DNA. Z logiky věci vyplývalo, že mrtvá byla s největší pravděpodobností Regina, jenže pro vyplnění formulářů to nestačilo.

S Lesem Greenleafem to málem seklo, když viděl, že jeho dcera je v oficiálních zprávách vedená jako "neidentifikovaná žena".

Přeživší dvojče pořád odpovídalo na otázky ve dvojřeči, a tak neměli Greenleafovi jinou možnost, než ji umístit do soukromého sanatoria v naději, že ji psychiatři přivedou k sobě. Taky museli vyplnit papíry a svévolně uvedli svou přeživší dceru jako Renatu - ale ani oni to nemohli dokázat.

Vražda zůstala nevyřešená.

Naši a já jsme samozřejmě šli na pohřeb, jenomže jsme neměli onen pocit posledního rozloučení, o kterém se mluví, protože jsme nevěděli, kterou z holek pohřbíváme.

Toho léta jsme šéfa v továrně moc často nevidali. Předtím, než ztratil své dcery, se obvykle prošel několikrát za den po

dvoře. Po pohřbu byl skoro pořad zavřený nahoře ve své kanceláři.

* * *

V srpnu onoho roku mě postihla ještě mnohem osobnější tragédie. Jednou v pátek večer byli naši na návštěvě u Greenleafů, a když se vraceli domů, nachomýtl si k policejní honičce. Jeden místní opilec, kterému sebrali řidičák po opakovaných zadrženích pro "řízení pod vlivem alkoholu", se pěkně nalil v baru v centru. Policajti zahlédli jeho auto, kterému byla Colby Avenue, jedna z hlavních ulic města, malá. Když ten ožrala zaslechl sirénu a spatřil za sebou červený maják, očividně si vzpomněl na soudcovo varování, když mu bral řidičák. Vyhledka na dvacet let v base ho zjevně pěkně vyděsila, a tak okamžitě šlápl do pedálů. Policajti za ním samozřejmě vyrazili. Podle odhadů jel opilec asi sto čtyřicet, když projel na červenou a napálil to do mých rodičů. Všichni tři při nehodě zahynuli.

Asi týden jsem byl úplně mimo. Les Greenleaf na sebe vzal starosti s přípravou pohřbu, vyřizováním právních záležitostí a jednáním s pojišťovnou.

Už jsem se zapsal na podzim do prvního čtvrtletí na magisterském studiu, ale zavolať jsem doktoru Conradovi a požádal ho o přerušení studia do zimního čtvrtletí. Táta byl tak chytrý, že si pojistil hypotéku, takže náš skromný domov v severním Everettu byl teď jenom můj, bez jakýchkoliv závazků, a z životní pojistky, která se vztahovala na oba rodiče, mi vyplatil pěkný balík. Les Greenleaf mi poradil s nějakými investicemi a najednou byl ze mě kapitalista.

Vážně bych ale byl raději, kdyby se tak stalo za jiných okolností.

Pořád jsem chodil do práce do továrny - ani ne tak kvůli mzdě, jako spíš aby mě něco zaměstnalo. Sedět doma a utápět se ve smutku by asi nebyl úplně dobrý nápad. Všiml jsem si, že lidi, co tomu podlehnou, mívají blízko k lahvi. Po tom, co se v srpnu stalo, jsem opilce neměl zrovna v lásce a rozhodně jsem se mezi permanentně ovíněné nehodlal zařadit. Na podzim jsem jezdil do Seattlu docela často. Nechtěl jsem, aby se univerzita stala minulostí, takže jsem si ji držel pořád před očima. A když už jsem tam byl, trochu jsem předběžně pracoval na své teorii Melville-Milton. Čím víc jsem se rýpal v Ráji opět nabytém, tím jsem si byl jistější, že Billy Budd je nepůvodní.

Myslím, že to bylo někdy na konci listopadu, když jsme se spolu s Greenleafovými dozvěděli pro změnu nějaké dobré zprávy. Renata - mezi sebou jsme se dohodli, že to je takřka jistě Renata - se probírala. Přestala mluvit výhradně ve dvojřechi a začala odpovídat anglicky.

Během našich častých návštěv u doktora Fallona, primáře ústavu, jsme se dozvěděli, že dvojřech je běžným jevem - tak běžným, že pro něj existuje vědecký termín - "kryptolalia". Doktor Fallon nám řekl, že se vyskytuje takřka ve všech případech mnohočetných narození. Tajný jazyk dvojčat není až tak složitý, ale třeba paterčata dokáží vymyslet tak komplexní jazyk, že by jeho gramatika vydala na tři svazky.

Když však Renata přestala mluvit v kryptolalii, už z první otázky bylo zřejmé, že zdaleka není z nejhoršího venku. Když se pacient probere a řekne: "Kdo jsem?", většinou si vyslouží okamžitou psychiatrickou pozornost.

Soukromé sanatorium, kde se léčila, leželo u Lake Stevens a jednoho deštivého nedělního odpoledne jsem se tam s Lesem a Ingou vypravil na návštěvu.

Ozdravovna na tom byla o několik tříd lépe než státní léčebny, které bývají většinou postaveny ve stylu různých jiných státních zařízení, do nichž se zavírají lidé. Toto zařízení se rozkládalo na zhruba dvou hektarech mezi stromy poblíž jezera a vedla k němu dlouhá klikatá cesta, jež končila ve velkém uzavřeném dvoře před bránou s ostrahou. Samozřejmě že to byl svého druhu ústav, ale elegantní ústav. Bylo to místo, kam mohli dát bohatí lidé své příbuzné, jejichž další pobyt na veřejnosti by vzbuzoval rozpaky.

Doktor Wallace Fallon seděl ve své velkolepé kanceláři. Byl to padesátník s poněkud prořídými vlasy. Varoval nás, abychom na Renatu netlačili.

"K tomu, aby se člověku vrátila paměť, někdy stačí, když spatří známou tvář nebo uslyší známý obrat. Proto jsem vás požádal, abyste se tady stavili, ale musíme být velice, velice opatrní. Domnívám se, že amnézie je způsob, pomocí kterého se Renata snaží utéct před smrtí své sestry. Ještě tomu nedokáže čelit."

"Ale uzdraví se, že ano?" dožadovala se Inga.

"To v současnosti nelze s jistotou říci. Já doufám, že vaše návštěva jí pomůže znovu nalézt paměť - alespon částečně. Jsem si jistý, že si nebude pamatovat, co se stalo její sestře. To se úplně vymazalo. První návštěva bude jenom krátká, a chceme, aby vše proběhlo v klidu. Nechal jsem jí dát mírná sedativa a budu ji velmi pozorně sledovat. Pokud se rozruší, návštěva končí."

"Nepomohla by jí hypnóza?" zeptal jsem se.

"Možná ano, ale nemyslím si, že by to teď byl ten nejlepší nápad. Amnézie slouží jako úkryt, a to je to, co prozatím potřebuje. Nelze říci, jak dlouho. Známe případy, kdy se pacientu s amnézií paměť nikdy nevrátila. Může žít běžným životem - až na to, že nemá žádné vzpomínky na dětství. Někdy je paměť selektivní. Něco si pamatuje, ale něco zase ne. Musíme se nechat překvapit a uvidíme, jak to dopadne."

"Pojďme za ní," řekla prudce Inga.

Doktor Fallon přikývl a vedl nás z kanceláře a pak širokou chodbou.

Renatin pokoj byl docela velký a vypadal pohodlně. Všechno bylo očividně navrženo tak, aby navozovalo pocit tiché vznešenosti. Vysoký a měkký koberec, tradiční nábytek, záclony neutrálně modré. Hotelový pokoj na této úrovni by stál okolo sta dolarů za noc. Renata seděla na pohodlném lehátku u okna a poklidně se dívala, jak déšť bičuje hladinu jezera.

"Renato," řekl jemně doktor Fallon, "přišli tě navštívit tví rodiče a přivedli s sebou kamaráda."

Poněkud matně se usmála. "To je milé," odpověděla zastřeným hlasem. Fallonova definice "mírného sedativa" se od mého chápání poněkud lišila. Mně připadalo, že je Renata nadopovaná až po uši. Na své rodiče pohlédla s poněkud prázdným výrazem bez známky poznání.

Pak spatřila mě. "Markie!" vykřikla. Vyškrábala se na nohy a vrhla se přes celý pokoj do mé náruče a smála se i plakala

zároveň. "Kde jsi pořád byl?" vyptávala se a zoufale se ke mně tiskla. "Byla jsem tady bez tebe úplně ztracená." Držel jsem ji, plačící, v náručí a naprosto zmateně jsem zíral na její rodiče a doktora Fallona. Z výrazu v jejich tvářích bylo jasné, že ani oni nemají nejmenší ponětí, co se děje.

PRVNÍ VĚTA
ADAGIO

KAPITOLA PRVNÍ

"Co se to děje?" domáhal se Les Greenleaf poté, co Renata dostala sedativa a upadla do mírumilovného spánku, a my se vrátili zpátky do Fallonovy kanceláře. "Myslím, že jste říkal, že trpí úplnou amnézií."

"Evidentně není tak úplná, jak jsme mysleli," odpověděl Fallon a široce se usmál. "Myslím, že to je zásadní obrat."

"Proč poznala Marka a nás ne?" zeptala se Inga znatelně dotčeně.

"Nemám nejmenší tušení," přiznal Fallon, "ale sám fakt, že vůbec někoho poznala, je velmi důležitý. Znamená to, že minulost není úplně vymazaná."

"Takže se jí paměť vrátí?" ptala se Inga.

"Přinejmenším částečně. Teď je ještě příliš brzy na to, abychom mohli říci, v jakém rozsahu." Fallon na mě pohlédl.

"Mohl byste tu pár dní zůstat, Marku?" zeptal se. "Zdá se, že jste z nějakého důvodu klíčem k Renatině paměti, takže bych vás měl rád po ruce."

"Beze všeho, doktore," odpověděl jsem. "Jestli mě tady šéf může hodit domů, vyzvednu si nějaké věci a hned jsem zpátky."

"Dobře. Chci, abyste byl u toho, až se Renata probudí. Navázali jsme spojení a nechceme ho ztratit."

Poté, co jsme opustili sanatorium, mě Les a Inga vzali zpátky domů. Naházel jsem do kufru nějaké oblečení, popadl pár knih, sedl do svého starého dodge a vyrazil zpátky do Lake Stevens. Byl jsem z toho, že mě Renata poznala, stejně vedle jako ostatní; něco takového jsem vůbec nečekal. A tiskla se ke mně způsobem, v němž bylo něco zoufalého - skoro jako kdyby se chytala záchranného kruhu.

"Raději to zůstane jenom mezi námi, Marku," řekl mi Fallon, když jsem se ohlásil, "ale myslím, že byste měl být v jejím pokoji, až se Renata probudí. Nesmíme riskovat, že spojení ztratíme. Pokoje jsou pod stálým dohledem, takže všechno uvidím a uslyším. Netlačte na ni, ani jí neříkejte, proč je tady. Jenom tam prostě buďte."

"Myslím, že chápu, kam míříte, doktore," odpověděl jsem.

* * *

Po injekci, kterou dostala od doktora Fallona, byla Twink úplně mimo až do následujícího rána, takže jsem měl čas si všechno pořádně promyslet. Pořád jsem se ještě vyrovnával se smutkem ze ztráty rodičů, ale teď nastal čas odsunout své problémy stranou a soustředit se, tady a teď, na Twink. Jestli mě potřebuje, rozhodně ji nezklamou.

Přesunul jsem si lehátko k její posteli, zachumlal se do deky a usnul jsem.

Když jsem se druhý den ráno probudil, Renata pořád tvrdě spala, ale držela mě za ruku. Buď se v noci napůl probírala z umělého spánku a hledala něco, čeho se chytit, nebo kolem sebe ve spaní jen tak tápala. Nebo jsem to taky mohl být já, kdo v noci něco hledal. To se nedalo tak úplně jednoznačně říct.

Sestra nám okolo sedmé přinesla snídani a já jsem Twink několikrát zatahal za ruku. "Hej, myško," řekl jsem, "vstávat a cvičit. Sluníčko už dávno svítí."

Vzbudila se a usmívala se, proboha! To je hrůza! Nikdo se v tak brzkou ranní hodinu nesměje!

"Chci obejmout," řekla.

"Až vstaneš."

"Otravo," obvinila mě, ale pořád zářila.

* * *

Ten první den byl trochu zvláštní. Twink mě pořád pozorovala a ve tváři měla stále mdlý výraz. Snažil jsem se číst, ale je to hrozně těžké, když cítíte, že se na vás někdo dívá.

Taky došlo na pozhnanou řádku spontánních objetí.

Navečer jsem se hlásil u doktora Fallona a on mi doporučil, že bych měl dát Twink najevo, že u ní nebudu nastálo.

"Řekněte jí, že se budete muset zanedlouho vrátit do práce. Dejte jí najevo, že ji budete často navštěvovat, ale že se musíte nějak žít."

"To není tak úplně pravda, doktore," řekl jsem mu. "Mám pár dolarů v záloze."

"O tom se nemusíte zmiňovat, Marku. Nechceme, aby se stala na vaší přítomnosti zcela závislá. Myslím, že nejlepší bude, když ji necháme pomalu odvykat. Zůstaňte tu ještě pár dní, a potom si najděte nějakou záminku, proč musíte zajet na odpoledne do Everettu. Necháme se překvapit a dál budeme postupovat podle toho, jak zareaguje. Dříve nebo později se bude muset postavit na vlastní nohy."

"Vy jste odborník, doktore. Jenom jí nechci ublížit."

"Myslím, že by vás mohla překvapit, Marku."

* * *

Když jsem se vrátil zpátky do Twinčina pokoje, došlo na další sérii objímání. To mi připadalo už trochu divně. Dříve mezi mnou a dvojčaty k fyzickému kontaktu moc nedocházelo; a teď se zdálo, že kdykoliv jsem se otočil, visela na mě.

"Renato," řekl jsem nakonec, "ty víš, že nejsme sami, že jo?" Ukázal jsem na bezpečnostní kamery.

"To nejsou takové objetí, jak si myslíš, Markie," namítla. "Je objetí a objetí. A my se neobjímáme tím druhým

způsobem, ne? A nechci, abys mi říkal 'Renato'. Nemám to jméno ráda."

"Ale?"

"Jsem Twinkie, ne? Jedině lidi, kteří mě neznají, mi říkají 'Renato'. Věděla jsem, že jsem Twinkie, v okamžiku, kdy jsem tě spatřila. Taková úleva, když jsem přišla na to, kdo skutečně jsem. Z té 'Ren-bla-bla' se mi už dělalo špatně."

"Jména si nevybíráme, prcku. To je mamčinčina a tatínkova parketa."

"Houby s voctem. Jsem Twinkie a jsem tak roztomilá a sladká, že mi nikdo neodolá."

"Klídek, Twink," řekl jsem jí.

"Nepřipadám ti roztomilá a sladká, Markie?" řekla nevinně a zatřepetala přítom řasami.

Usmál jsem se. Nemohl jsem si pomoci.

"Mám tě!" potěšené zavýskla. Pak hodila lišáckým pohledem po kameře. "A vás jsem taky dostala, doktůrku, ne?" pronesla na adresu doktora Fallona, který nás takřka jistě sledoval.

"Doktůrek?" zeptal jsem se mírně.

"My roztomilí a sladcí cvoci si vymýšlíme vlastní přezdívky pro lidi a věci kolem. Se Smetáčkem a Lopátkou si povídám pořád. Nejsou zrovna zajímaví, ale každé děvče si potřebuje s někým občas promluvit, ne?"

"Myslím, že ti kape na karbid, Twink."

"Já vím. Proto jsem ve cvokárně. Tohle je oddělení cvočků. Šroubky a matky jsou v druhém křídle. Nemáme na ně mluvit, protože jsou hrozně křehké, a když se na ně podíváš moc přísně, rozsypou se. Taky jsem byla křehká, když jsem sem přišla, ale teď, když vím, kdo skutečně jsem, je zase všechno v pořádku."

Byla bystrá; a když chtěla, dokázala být naprosto neodolatelná. Rozhodně jsem doufal, že to doktor Fallon sleduje. Byl jsem si jistý, že její nechuť k vlastnímu jménu má zásadní význam. Teď se mohla upnout na "Twinkie", a "Renatu" - i "Reginu" - odsunout do pozadí. Možná, že "Twinkie" ji přivede zpátky do světa lidí, kteří si říkají "normální".

* * *

Zůstal jsem s ní ještě pár dní a potom jsem použil onu výmluvu "musím do práce", kterou navrhl Fallon, abych mohl zmizet - teda, ne docela. Moc často jsem pryč stejně nebyl. Jakmile jsem skončil ve fabrice, vyrazil jsem do Lake Stevens, abych strávil večer s Twink.

Jakmile si Twink změnila jméno a odstavila "Renatu" na zadní kolej, její rychlé zotavování k alespoň částečné přičetnosti překvapovalo i doktora Fallona. Přepnutí na "Twink" bylo rozhodně jistou formou úniku. "Reginu" zanechala spolu s "Renatou" někde za sebou a s každým dnem se zdála vyrovnanější.

* * *

Doktor Fallon rozhodl, že se jí vede natolik dobře, že by mohla být o Vánocích na krátkou dobu propuštěna domů. Byly to tiché svátky - rok 1995 nebyl pro nikoho z nás dobrý. Twinčina teta Mary, sestra jejího otce, jako jediná trochu rozjasnila dlouhý sváteční víkend, což by se mohlo zdát poněkud zvláštní vzhledem k tomu, že byla policistkou v Seattlu. Měla dvojčata moc ráda a odmítla s Twink zacházet jako s křehkým zbožím - což Les a Inga dělali. Hladce se přenesla přes prázdná místa v Twinčině paměti a víceméně ignorovala, že je její neteř duševně chorý pacient na propustce. Zdálo se, že to Twink pomáhá, a ty dvě se přes víkend hodně sblížily. Což zase pomohlo mně nastolit téma, které mě docela trápilo.

Na Boží hod jsem se konečně sebral a šetrně Twink sdělil, že se náš rozvrh poněkud změní. "Pořád budu bydlet doma, Twink," ujišťoval jsem ji, "ale místo práce ve fabrice začnu chodit do školy. Budu se ale muset dost učit, takže návštěvy asi budou kratší."

"Budou v pohodě, Marku," řekla. Pak mě počastovala tím svým prázdným pohledem s doširoka otevřenými očima.

"Slyšels tu novinku? Nějaký děsně chytrý chlapík jménem Bell přišel s tím nejbáječným nápadem - říká se tomu telefon. Není to prima? Budeme si moct promluvit a do blázince ani nebudeš muset jezdit."

Mary vybuchla smíchy.

"Dobře, Twink." Připadal jsem si trochu pošetile. "Nevadilo by ti tedy, kdybych ti občas zavolal místo toho, abych za tebou přijel?"

"Dokud budu vědět, že ti na mně záleží, tak zůstanu v pohodě. Nejsem žádný ořezávátko - copak sis nevšiml?"

"Možná byste to měli probrat s doktorem Fallonem," navrhla Inga s obavami v hlase.

"Budou v pohodě, Ingo," ujistila ji Renata. Z nějakého důvodu dělalo Twink "mami" a "tati" problémy, takže rodiče místo toho oslovovala křestními jmény. Usoudil jsem, že si o tom musím promluvit s Fallonem.

* * *

Po svátcích jsem se vrátil na univerzitu a začal chodit na semináře. Začal jsem s angličtinou pro pokročilé, a tehdy jsem zjistil, jak hluboko do nitra Země se táhne budova hlavní knihovny. Myslím, že pod zemí toho bylo mnohem víc než na povrchu. Kursy se soustředily na to, "jak najít všechno v knihovně." Tahle záměrně špatná výslovnost doktora Conrada vytáčela, takže jsem to občas jen tak z legrace použil.

Pořád jsem dojížděl z Everettu, přestože mi ty dvě hodiny za volantem tam a zpátky dost ubíraly z času na studium. Dlouze jsme si o tom s Twink povídali a vypracovali jsme si rozvrh. Budu za ní jezdit o víkendech, ale přes týden si budeme povídat po telefonu. Doktora Fallona to nijak nenadchlo, ale psychiatři občas ztrácejí kontakt s reálným světem - zřejmě riziko povolání.

Renatina amnézie zůstala víceméně úplná - až na občasné záblesky, z kterých nebyla moudrá. Propustky z nemocnice byly čím dál častější a na delší dobu. Doktor Fallon to nikdy neřekl jasně a naplno, ale měl jsem pocit, že nakonec došel k závěru, že se Twink paměť nikdy nevrátí.

Inga Greenleafová s příznačnou německou důkladností prohledala celou Greenleafovic rezidenci a odstranila všechno, co jen vzdáleně připomínalo Reginu.

* * *

Když se přehouplo podzimní čtvrtletí roku 1996, doktor Conrad se rozhodl, že mám nejvyšší čas, abych si to zkusil na druhé straně třídy, a přinutil mě, abych si zažádal o místo asistenta, což je akademický ekvivalent otroctví. Nesbírali jsme bavlnu; místo toho jsme učili prváky angličtinu. Jmenovalo se to Úvod do stylistiky a odhalovala se zde takřka všeobijající neschopnost prváků na vysoké škole. Brzy jsem se dostal do bodu, kdy jsem si byl zcela jistý, že jestli ještě jednou narazím na "...podle mého názoru si myslím, že...", potkáme se s Twink v blázinci.

Přežil jsem dvě čtvrtletí Úvodu do stylistiky. Když se pak přehouplo jarní čtvrtletí roku 1997, pustil jsem se do své diplomové práce a dokázal jsem - alespoň podle mě - že Billy Budd je na moři se odehrávající variantou Ráje opět nabytého, v které se Billy a zlý velitel, pan Claggart, spolu utkají o duši kapitána Vera. Vzhledem k tomu, že Billy zvítězil, nebylo Melvillovo drobné podobenství takovou tragédií, za jakou se obvykle považuje. Má diplomová práce trochu zčeřila stojaté vody na katedře, což stačilo na to, aby byla schválena a titul udělen, zapečetěn a doručen. Když se Twink doslechla, že jsem teď magistr, začala předvádět přehnanou imitaci Renfielda z původní filmové verze Dráculy. Po chvíli mi to "Ano, pane! Ano, pane!" lezlo trochu na nervy, ale Twinkie si s tím užila dost legrace, tak proč ne?

* * *

V létě 1997 jsem si dal pauzu. Během letního čtvrtletí jsem se mohl zapsat na několik přednášek, ale potřeboval jsem si trochu oddechnout; a protože Renata se teď stala ambulantním pacientem soukromé cvokárny doktora Fallona, chtěl jsem být nablízku, kdyby zase začala ztrácet půdu pod nohama. Doktor Fallon ji samozřejmě nehodlal pustit z dohledu. Twink musela pravidelně každý pátek odpoledne chodit na kontrolu, které psychiatři říkají "poradenství" - za 150 dolarů na hodinu. Twink se to dvakrát nezamlouvalo, ale protože to byla jedna z podmínek jejího propuštění, zdráhavě se podvolila.

Mé spojení s univerzitou zřejmě postrčilo Twink k rozhodnutí, že se tam taky zapíše. Její rodiče z toho byli trochu nervózní, ale Twink už to měla všechno promyšlené. "Asi bych mohla bydlet u tety Mary, Lesi," sdělila svému otci. "Je koneckonců příbuzná. Zneužívání příbuzných je jedno z nezczitelných práv člověka, ne?"

Šéf se tvářil pochybovačně. Jeho sestra porušila jedno z nejdůležitějších pravidel katolické církve, když se rozvedla s násilnickým manželem, a její časté poznámky o "tom Polákovi v Římě" se Lese dost dotýkaly. "Možná," řekl vyhýbavě. "Zeptejme se doktora Fallona, co si o tom myslí." Bylo zřejmé, že se starý dobrý Les snaží najít nějakou výmluvu. Sám jsem měl pochybnosti, takže když se Les vypravil za doktorem Fallonem, aby mu vše předestřel, přidal jsem se k němu. "To je zajímavý nápad," zamyslel se Fallon. "Vaše dcera je od té doby, co odsud odešla, trochu samotářská a univerzitní zkušenost by jí mohla pomoci. Jediný kámen úrazu vidím ve stresu, který je spojen s pravidelnou docházkou na přednášky a psaním úkolů a testů. Nevím, jestli je na to už připravená."

"Pár semestrů může chodit na audit několika předmětů," navrhl jsem.

"Audit?" řekl Les polekaně.

"To není jako účetní audit, šéfe," uklidnil jsem ho. "Ve školství to znamená, že student sedí na hodině a poslouchá. Twink by nemusela dělat žádné úkoly, ani psát práce nebo testy, protože by nebyla hodnocená. To by mohlo stres odstranit, ne, doktore?" zeptal jsem se Fallona.

"Tahle možnost mě nenapadla," připustil.

"Není to moc běžné," řekl jsem mu. "Nenajdete moc studentů, kteří chodí do školy jen pro zábavu, ale tohle je zvláštní případ. Zjistím, co to obnáší."

"Tím se to staví do úplně jiného světla," řekl Fallon. "Renata získá možnost bez zátěže rozšířit své společenské styky. Kde pracuje vaše sestra, Lesi?"

"Je u policie."

"Policistka? Vážně?"

"Nechodí do terénu s pistolí a obuškem," řekl mu Les. "Ve skutečnosti je dispečerkou na okrsku v severním Seattlu. Pracuje na noční směny, takže má trochu pomotaný den a noc, ale jinak je docela normální."

"Jak s Renatou vychází?"

"Docela dobře - alespoň podle toho, když unás byla párkrát na návštěvě a Renata byla zrovna doma na propustku. Mary měla dvojčata vždycky ráda."

"Co kdybyste si s ní o tom promluvil? Vysvětlíte jí situaci a řeknete jí, že to je něco jako experiment. Pokud bude Renata schopná se s touto situací vyrovnat, tím líp. Pokud ji to bude příliš stresovat, možná budeme muset náš plán přehodnotit. Tady Mark na ni může dohlížet a dát vědět, kdyby nastal nějaký problém. Renata mu důvěřuje, takže by mu asi řekla, kdyby to bylo nad její síly."

"To je mi pořád divné," přiznal Les. "Nezdálo se, že by si byli tak blízcí před tím, -" Odmlčel se, protože očividně nechtěl zmínit Regininu vraždu.

"To je jako to kamarádství, které jste měli od války s tátou, šéfe," řekl jsem mu. "Holky vyrůstaly s tím, že 'Markie všechno spraví'. Možná proto Renata poznala mě, ale nikoho jiného ne. Jsem něco jako opravář a Renata ví, že se něco musí spravit."

"Je to sice poněkud složitější," poznamenal Fallon, "ale myslím, že jinak jste celkem vystihl, jak vás Renata chápe. Využijme toho, dokud to trvá. Řekl bych, že bychom to měli zkusit, pánové. Renatino okolí bude pod rozumným dohledem, nebude nijak stresovaná a může vylézt z ulity a rozšířit své společenské styky. Postupně ji na to připravte a uvidíme, jak se s tím vyrovná. Jen se ubezpečte, že nezačne vynechávat páteční sezení. Rozhodně ji chci mít pod dohledem."

* * *

Mary Greenleafovou jsem znal ještě dřív, než se dvojčata narodila, protože byla v domě svého bratra v Everettu častým hostem, když jsem ještě býval středem pozornosti já. Vždycky jsme spolu dobře vycházeli, a když se objevila dvojčata,

byla tak hodná, že věnovala trochu pozornosti i mně, místo aby mě upustila jako horkou bramboru, jak mi přišlo, že se zachovali všichni ostatní.

Byla zhruba o deset let mladší než její bratr a bydlela v Seattlu ve čtvrti Wallingford, asi tři kilometry od univerzity. Myslím, že blízkost kampu sehrála určitou roli v Twinčině rozhodnutí zapsat se na univerzitu a ne na místní vysokou školu.

Mary se vdávala mladá a netrvalo příliš dlouho, než přišla na to, že svatba byla ošklivá chyba. Z jejího manžela se vyklubal jeden z oně sorty "všichni se opijem a pak půdeme domu a zbijeme ženy".

Během těch let se postupně seznámila s pěknou řádkou seattleských policistů, kteří jejího manžela za domácí násilí pravidelně zatýkali a odváželi do vězení.

Pak přišla na řadu terapie, která nepomohla, a nakonec zákaz styku, který také nepomohl, vzhledem k tomu, že Maryin manžel to považoval za porušení svého nezcizitelného práva proplesknout svou ženu, kdykoliv se mu zachce.

Mary požádala o rozvod, což rozčílilo jejího faráře a příšerně vytočilo jejího manžela. Ten pročmuchal několik pajzlů, dokud nenarazil na jednoho idiota, který mu prodal pistoli. Potom vyhlásil hon na manželky, které protestují, když je chce zkopat.

Naštěstí byl mizerný střelec a zakoupená pistole byla zmetek, který se zasekl hned po třetím výstřelu. Než dorazili policajti, podařilo se mu ale Mary trefit do ramena, a tak si vysloužil expresní jízdu do vězení za pokus o vraždu.

Mary to celkem schvalovala.

Věděla ale, že se nakonec dostane ven, a to ji zřejmě přivedlo ke kariéře u policie. Policajt s sebou musí pořád nosit zbraň, a Mary si byla takřka jistá, že dříve nebo později ji bude potřebovat. Bojácnější dáma by si nejspíš změnila jméno a odstěhovala se do Minneapolis nebo do Bostonu, jenže Mary není bázlivý typ.

Nejprve strávila spoustu volného času na střelnici a připravovala se na budoucí možnou přestřelku. Církev s jejím rozvodem nesouhlasila, jenže Mary přišla s jiným řešením - urychleným vdovstvím. Jak totiž vyšlo najevo, její manžel naštal ve vězení nesprávné lidi a po asi sedmačtyřiceti bodných ranách ochořel těžkým případem umrtí.

Mary nijak netruchlila, když se to dozvěděla.

Měl jsem ji rád: byla to prima ženská.

Lesi Greenleafovi se Twinčino rozhodnutí přestěhovat se do Seattlu nelíbilo. Myslím, že doufal, že jeho sestra nebude s nápadem, že se k ní neteř nastěhuje, souhlasit. Ale když jsme se za ní v srpnu 1997 do Seattlu vydali, Mary ho vyvedla z omylu.

"To není problém," prohlásila. "Je tu spousta místa a s Ren vycházíme výborně."

"Chápeš, že je trochu -" Les tápal a hledal vhodný výraz.

"Myslíš trhlá?" zeptala se Mary bez obalu. "Jo, to vím. Jsem na cvoky zvyklá, Lesi. Polovina lidí z práce nemá všech pět pohromadě. Renatě tady se mnou bude dobře."

"No," řekl váhavě, "myslím, že to můžeme na jedno čtvrtletí zkusit, a uvidíme, jak si povede. Ale když začne mít problémy..." Zbytek věty nechal viset ve vzduchu.

"Budu tady taky já, šéfe," řekl jsem mu. "Najdu si tady někde poblíž byt a Mary a já společně dokážeme Twink udržet nad vodou."

"Budeš ji muset nechat jít, Lesi," řekla mu Mary. "Když se ji budeš snažit chránit po zbytek života, stane se z ní živoucí mrtvola. Nastěhuje se ke mně, a hotovo." Když došlo na rozhodování, Mary nechodila dlouho kolem horké kaše.

* * *

Zařizování Twinčina stěhování do Seattlu spadlo do klína mně. Její otec musel řídit obchody, a já jsem stejně neměl nic důležitého na práci. Zahrnovalo to spousty ježdění mezi Everettem a Seattlem, aby se Twink v novém prostředí usadila, a celý proces trval skoro dva týdny. Jsou lidi, kteří se dokážou přestěhovat na druhý konec země za kratší dobu, ale my jsme nechtěli nic uspěchat. Stres bylo to poslední, co Renata potřebovala.

"Proč jsou kvůli tomu všichni tak nervózní?" zeptala se mě, když jsem ji vezl zpátky do Everettu pro další dávku ošacení. "Už jsem velká holka."

"Chceme se jenom ujistit, že se zase nesesypeš, Twink," odpověděl jsem.

"Jsem v pohodě," řekla. "Vlastně se docela těším. Les a Inga kolem mě chodí po špičkách, jako bych byla z porcelánu.

Byla bych ráda, kdyby se trochu uvolnili. Mary je mnohem víc v pohodě."

"Dobře. Tak jo." Trochu jsem zaváhal, ale pak jsem ze sebe vysypal: "Tvůj táta trpí těžkým případem ochrannářství, Twink. Z tohoto plánu není vůbec nadšený, ale doktor Fallon ho přesvědčil. Fallon věří, že ti to pomůže - pokud nebudeš moc pod tlakem. Táta by tě nejraději zabalil do vaty a uložil do krabíčky."

"Já vím," souhlasila. "To byl hlavní důvod, proč jsem navrhla univerzitu a ne místní školu. Musím se dostat z jeho vlivu, Markie. Ten dům v Everettu je skoro stejně hrozný jako Fallonův blázinec. Tebe potřebuju, abys byl nablízku, ale z Lese a Ingy mi začínají téct nervy. Ať se jim to líbí nebo ne, Twinkie prostě vyrostla."

To jsem tedy nečekal. Twink byla od chvíle, co opustila sanatorium, spíš pasivní, ale teď rozhodně pasivně nemluvila. Tohle byla nová Twinkie, ale nebyl jsem si jistý, kam míří.

* * *

Jednu sychravou neděli na začátku září jsem se vydal na projížďku po Wallingfordu, abych si našel nějaké bydlení pro sebe. Držel jsem se zadních uliček, kde stály starší domy, které už zažily lepší doby. Skoro na všech byl v okně vyvěšen nevztíravý nápis POKOJE K PRONAJMUTÍ. Generace univerzitních studentů se rozlézaly z kampu a hledaly levné ubytování; a majitelé realit v celé severní části Seattlu jim ochotně nabízeli pokoje, z nichž mnohé dotáhly slovo "levný" až na úroveň "zašlý a rozpadající se".

Na jednom domě mě zaujal dodatek k obvyklému nápisu POKOJE K PRONAJMUTÍ. Bylo tam napsáno POUZE PRO VÁŽNÉ STUDENTY a slovo VÁŽNÉ bylo červeně podtrženo.

Zastavil jsem u chodníku a pozoroval jsem ten samozvaný dům pro elitu. Pro hovořilo to, že byl ani ne pět bloků od Maryina domu, a to bylo důležité. Nebyl v moc dobrém stavu, ale to mi vůbec nevadilo. Hledal jsem místo, kde bych mohl spát a studovat, ne sídlo, kterým bych ohromil návštěvníky.

V tom okamžiku vyšel zpoza domu rozložitý černoch nesoucí velkou krabici plnou čehosi, co vypadalo jako zbytky nějakého stavebního projektu. Muž měl paže silné jako kůly, prošedivělé vlasy a elegantní plnovous.

Když došel na chodník, vystoupil jsem z auta. "Promiňte, sousede," řekl jsem zdvořile. "Nevíte náhodou, proč majitel tohoto domu tak zdůrazňuje slovo ,vážený'?"

Naitech se mu objevil lehký náznak úsměvu. "Trish má silné výhrady proti večírkům," odpověděl hlasem tak hlubokým, jako by vycházel až z podrážek jeho bot.

"Trish?"

"Patricia Erdlundová," objasnil mi. "Samozřejmě Švédka. Dům patří její tetě, ale tetička Grace měla loni infarkt. Tehdy tu bydlela Trishina sestra Erika a přivolala svou velkou sestru na pomoc. Trish studuje práva a Erika zrovna skončila přípravku na medicínu, takže ani jedna nebyla zrovna štěstím bez sebe, že se ocitly uprostřed dvanáctitýdenní pivní jízdy. Já jsem tu žil už šest let, takže jsem se víceméně naučil, jak vypnout, ale Erdlundky se tak snadno nepřizpůsobí. Vyhlásily zákaz alkoholu a dům se hned vyprázdnil. Teď hledají vhodnější adepty na podnájemníky."

"Nechci se vás dotknout," řekl jsem opatrně, "ale nejste na studenta trochu starý? Jste student, že ano?"

"No jistě," odpověděl. "Přišlo to na mě pozdě - začal jsem až v pětatřiceti. Jmenuji se James Forester," představil se a napřáhl ruku.

"Mark Austin," odpověděl jsem a potřásl jsem si s ním rukou.

"Co studuješ, Marku?"

"Angličtinu."

"Postgraduál?"

Přikývl jsem. "Jsem doktorand. A co je tvůj obor?"

"Filozofie a komparativní religionistika."

"Kolik lidí chtějí sestry Erdlundovy do domu nacpat?"

"Máme dva volné pokoje v prvním patře. Několik místnůstek je v podkroví a taky v suterénu, ale stěží se v nich dá bydlet. Tetička Grace je dřív pronajímala - zadáčo - roztodivným chudákům, kteří měli vždycky hluboko do kapsy, možná taky proto, že většinou utratili všechny peníze za chlast nebo drogy. Tam bylo taky nejvíce hluku, takže se Trish a Erika rozhodly je nepronajímat a soustředit se na to, aby našly tiché a užitečné lidi do normálních pokojů. Samozřejmě nabídky je rovněž pravidelná strava."

"Užitečné lidi?"

"Součástí dohody jsou různé domácí práce. Já jsem celkem slušně obeznámen s instalatérstvím a taky většinou zvládnou spojit pár drátů, aniž bych spálil moc pojistek. O dům se posledních deset patnáct let nikdo nestaral, takže spadá do kategorie ,kompletní renovace'. Máš nějaké zkušenosti v některém ze stavebních oborů?"

"Vím něco málo o truhlářině," odpověděl jsem. "Několik let jsem pracoval v továrně na dveře v Everettu. Řekneme, že poznám, kdy vycouvat, když na to nestačím."

"To by mělo úplně stačit. Holky neplánují žádnou velkou rekonstrukci. Pokud vím, tak půjde maximálně o výměnu prokopnuté překližky."

"To je v pohodě."

"Myslím, že spolu budeme dobře vycházet, Marku. Teď jsem v silné menšině. Je dost těžké být jediným mužem v domě s třemi dámami."

"Kdo je ta třetí?"

"Naše Sylvia. Je přes psychopatologii - což může být její studijní obor nebo diagnóza. Je Italka, roztomilá jako obrázek, ale má horkou hlavu."

"Bydlíš tady sám se dvěma Švédkami a Italkou? Rozhodně potřebuješ pomoc, bratře."

"Amen." Odmlčel se. "Vyznáš se v opravách auta?" zeptal se potom.

"Ani co by se za nehet vešlo. Když to nejde jinak, umím vyměnit pneumatiku nebo svíčky, ale tím to hasne. Větší mechanické závady řeším tak, že sáhnu po větším kladivu. Někomu se porouchalo auto?"

"Všem třem holkám - nebo si to aspoň myslí. V autoopravně je vždycky oškubou. Proto ty tři chtějí mít automechanika v domě. Loni v zimě chtěla Sylvia žalovat General Motors, protože její auto mělo větší spotřebu, než kolik GM slibovalo. Snažil jsem se jí vysvětlit, že když auto každé ráno hodinu zahřívá, mohlo by to s tím mít co dělat, ale ona trvala na tom, že pokud auto nejede, nemělo by to mít žádný vliv."

"To nemyslíš vážně!"

"Ale ano. Sylvia nemá ani páru o tom, co se děje pod kapotou. Vypadá to, že si myslí, že zahřívání auta, aby se rozeběhlo topení, je něco úplně jiného, než zařadit a jezdit kolem bloku. Pokaždé, když jsem se jí to snažil vysvětlit, narazil jsem na tvrdou zeď nezdolné ignorance." Smutně potřásl hlavou. "Teď, když víš o některých našich zvláštnostkách, máš ještě o dohodu zájem?"

"Neuvažoval jsem zrovna o ubytování se stravou," odpověděl jsem váhavě. "Mám nepravidelný program a posledních pár let žiju na Big Macích."

"Erika by ti asi vysvětlila, že dlouhodobé požívání Big Maců je nejlepší cestou k operaci srdce, Marku. Holky mají tendenci o každého v okolí až přehnaně pečovat. A taky peskují - a to dost. Po chvíli si na to zvykneš. Nikdo z nás se zrovna neváli v penězích, ale pokoj se stravou je docela levnej. Jídlo je dobré a holky se starají i o praní. Na druhou stranu ale přijdeš o sobotu. Sobota je vyhlášena jako den oprav. Jestli máš zájem, můžu tě tu provést."

"Dámy nejsou doma?"

"Ne. Jsou všechny někde na návštěvách, než začne škola."

"Podívat se můžu," přikývl jsem.

"Tak pojď," řekl a vyrazil ke starým hlavním dveřím vykládaným ozdobnými skleněnými destičkami.

"Měl bych vědět ještě o nějakých dalších pravidlech?" zeptal jsem se, když jsme došli ke vchodu.

"Moc omezení tu nemáme. Zákaz drog spadá pod pravidlo o alkoholu, a zákaz hlasité hudby mě zrovna moc netrápí."

"Tak s tím rozhodně souhlasím. A dál?"

"Jediné další pravidlo je žádné techtle mechtle v domě. Holky sice nejsou prudérní, ale v minulosti párkrát narazily."

"Poslední dobou se to nějak rozmohlo," souhlasil jsem. Vstoupili jsme do haly.

"Pravidlo platí pro obě strany," pokračoval. "Holky jsou mimo dosah, ale kluci taky. My po nich nevyjíždíme a ony po nás taky ne. Žádné radovánky v domě."

"To je rozumné," souhlasil jsem. "Citové vzplanutí může být docela hlučné." Rozhlédl jsem se kolem sebe. Vstupní hala dýchala předválečnou atmosférou. Do prvního patra vedlo široké schodiště z tmavého dřeva; klenutá chodba mířila do obývacího pokoje, o dost většího než pokoje v moderních domech.

"Dole je holčičí území," řekl mi James. "Kluci bydlí nahoře." Dovedl mě do obývacího pokoje. Měl vysoké stropy, vysoká a úzká okna, a vybavení bylo z tmavého dřeva. "Elegantní," poznamenal jsem.

"Zašlá sláva," opravil mě James. "Je to poněkud zchátralé, ale cítíš se tu jako doma. Jídelna je tam za těmi šoupacími dveřmi a kuchyně je vzadu. Je v ní jídelní kout, kde s holkama většinou jíme. Pojď nahoru, ukážu ti ložnice."

Vystoupali jsme po schodech do prvního patra. "Můj pokoj je na konci chodby," řekl mi, "a koupelna je hned vedle. Tyhle dva pokoje jsou prázdné." Otevřel dveře napravo.

Pokoj měl šikmý strop, jaký bývá v podkroví starších domů, a očividně byl během let dost používán. Byl o dost větší, než jsem čekal, a moderní nábytek se ve velké místnosti ztrácel.

"Chlápek, co tady žil před vyhlášením prohibice, byl ožrala," vysvětloval James, "a vybíjel se na nábytku. Když ho Trish potřetí načapala, jak dovnitř pašuje whisky, a vykopla ho, chtěl se prát, ale já jsem mu to vysvětlil a přesvědčil ho, že to není dobrý nápad."

"Přesvědčil?"

"Shodil jsem ho ze schodů a věci mu vyházel z okna."

"To asi zabralo, ne?"

"Slavil jsem s tím poměrně úspěch - jedna z výhod, když je člověk mohutnější než stěhovák. Zbytek ochmelků, kteří tu bydleli, to pochopil a k Trish se pak všichni chovali velmi uctivě. Jak se ti tady líbí, Marku? Chtěl bys to s námi zkusit?"

"Myslím, že bych mohl. Tiché místo ke studiu mě docela láká. Kdy se holky vrátí domů?"

"Zítra - nebo tak to aspoň říkaly. Dám ti číslo a můžeš zavolat, než se tu zastavíš. Přimluví se u nich za tebe. Myslím, že nebudeš mít s přijetím problémy."

"Díky, Jamesi. Ozvu se." Potřásl jsem si rukama a já se vrátil do auta. James byl jako "velkej táta", a to se mi líbilo. Byl jsem si jistý, že spolu budeme dobře vycházet. Ty holky by to mohly trochu ztrpčít, ale rozhodl jsem se, že nebudu dělat žádné závěry, dokud se s nimi nesetkám. Celé to vypadalo až příliš dobře, až jsem tomu nemohl uvěřit, jenom jsem se rozhodně nehodlal zapřodávat do nějaké absolutní diktatury a skončit jako poskok. Budu muset počkat do druhého dne, abych zjistil, odkud vítr fouká.

KAPITOLA DRUHÁ

Když jsem se vrátil, Mary Greenleafová mě uvítala ve dveřích s ukazováčkem na rtech. "Usnula," řekla tiše. "To lítání ji úplně umořilo." Vyšla na verandu a tiše za sebou zavřela dveře.

"Ale je v pořádku, ne?"

"Jasně, to je jenom tím stěhováním a zvykáním si na nové."

"Zítra tu musím něco vyřídit," řekl jsem jí, "takže si na pár nocí najdu nějaký motel. Jestli je Twink neklidná, radši zůstanu nablízku."

Přikývla. "To by mě zajímalo, proč poznala právě tebe, když se probrala."

"Jsem oslnivá osobnost," dělal jsem si legraci. "Ty sis toho nevšimla?"

"No jasně," řekla suše. "Dáš si pivo?"

"Teď ne, ale díky."

"Našel sis bydlení?"

"Myslím, že ano. Paní domácí tam dneska nebyly, ale zítra se s nimi potkám. Myslím, že to vyjde. Mají daná pravidla, takže by tam měl být klid."

"To zní dobře, Marku," poznamenala.

"Dům je poněkud zchátralý," řekl jsem jí, "ale klidné studentské bydlení abys pohledala."

"Toho jsme si na stanici všimli. V severním okrsku je litačka v permanentní pohotovosti. Když se začnou večírky rozlézat do ulic, máme spousty tíšňových volání."

"To si dovedu představit. Jo, to jsem se chtěl zeptat - ty jsi dispečerka, že jo?"

"Tak nějak se tomu říká."

"Musíš mít v práci u sebe zbraň?" Odpověď jsem znal samozřejmě předem, ale chtěl jsem přesně vědět, kde se zbraň nachází. Twink koneckonců zrovna propustili ze sanatoria a v takové situaci nechcete, aby se někde v jejím okolí jen tak bez dozoru povalovala zbraň.

Mary se nepatrně usmála, nadzvedla okraj svetru a ukázala mi malé elegantní pouzdro na levém boku. "Musím ji mít

pořád u sebe," řekla mi. "Myslela jsem, že to všichni vědí. Když jsi policajt, musíš mít u sebe zbraň - ať jsi ve službě nebo ne."

"To musí být občas otrava."

"To teda jo." Potom se trochu zamračila. "Nevíš náhodou, jestli má Ren řidičák?" zeptala se.

"Samozřejmě, že má. Proč?"

"To je asi jedna z věcí, kterou zapomněla. Navrhla jsem, že by jí měl táta koupit auto - do školy je to odsud dobré tři, čtyři kilometry. Ale řekla mi, že neřídí."

"Taky moc často neřídila. Když chtěla dvojčata někam jet, za volantem většinou seděla Regina."

"Tím se to možná vysvětluje. Řekla mi, že má doma kolo. Až pojeděš příště do Everettu, byla by ráda, kdybys jí ho vyzvedl."

"Proboha, Mary, když bude chtít někam vzít, vyzvednu ji a odvezu. Tady pořád prší, a ještě jsem neviděl kolo se stěračema."

"Tys to nepochopil, Marku. Ren nechce šoféra, chce nezávislost. Když se staneš jejím osobním řidičem, bude to jenom, jako bys prodloužil tu bavlnku, v které ji chtěl můj přihloupý bratr chovat. Možná že kolo nebude potřebovat tak často, ale už jen když bude vědět, že ho má, jí dá pocit samostatnosti. A o tom to je, ne?"

"Ty seš liška mazaná, Mary. Mně by trvalo měsíce, než bych na to přišel."

"Jo, a ještě něco. Ren si doma zapomněla kazety a cédéčka. Přivezla si přehrávač, ale hudbu nechala doma."

"To buď ráda," řekl jsem jí. "Jediné, co se o hudbě pro mládež dá říct, je to, že je hlasitá."

"Myslím, že Ren by tě mohla překvapit, Marku. Poslouchá Bachovy fugy a Mozartova smyčcová kvarteta."

"To jsem nevěděl."

"Myslím, že to nejdřív poslouchala Regina. Možná, že Renata slyší nějaké ozvěny minulosti. Staly se už, myslím, divnější věci."

"Máš pravdu. Lidská mysl je záhadná. Raději bych měl vyrazit a najít si nějaký pokoj v motelu, než bude všude plno. Řekni Twink, že se stavím později - nebo zavolám."

"Vyřídím."

Volný pokoj jsem našel hned na Čtyřicáté páté ulici a zbytek pošmourné neděle jsem si četl Faulknera. Na spisovatele z jihu si musíte trochu zvyknout.

Kolem večere jsem zavolal Twink. Zdála se být v pořádku, tak jsem to moc neprotahoval.

* * *

V pondělí mrholilo. Co taky jiného? V Seattlu mrholí skoro pořád. Kolem desáté jsem zavolal Jamesovi, a ten mi řekl, že dámy jsou doma. "Vyříd, že se hned stavím," řekl jsem, hodil na sebe kabát a sáhl po klíčích.

Jamese jsem potkal před hlavním vchodem. "Přimluvil jsem se za tebe, Marku," sdělil mi. "Myslím, že jsi prošel."

"To seš hodnej," odpověděl jsem.

"Díky si nech na později, až se seznámíš s dámami," varoval mě. "Trish na tebe půjde vážně, Erika naopak, a odkud to vezme Sylvie, to člověk nikdy neví. Jsou v kuchyni."

Kuchyně byla stejně jako ostatní místnosti v domě docela velká a jídelní kout se nacházel napravo od klenuté chodby. Tři dámy na mě v kuchyni očividně čekaly a připadlo mi, že James možná trochu zveličil mé přednosti. Když jsem vstoupil, byl ve vzduchu cítit nádech jisté účtivosti.

Jedna ze sester Erdlundových byla klasická Švédka, vysoká vyvinutá blondýna. Druhá byla stíhlejší a měla kaštanové vlasy. Třetí dívka byla, jak říkal James, roztomilá jako obrázek, drobná, s olivovou pletí, velkýma jasnýma očima a krátkými hnědými vlasy.

"Tak tohle je náš nováček, Trish," řekl James té blondýně. "Jmenuje se Mark Austin. Studuje angličtinu na postgraduálu a je členem truhlářského svazu. Marku, tohle je Trish, naše slavná velitelka."

"To by sis mohl odpustit, Jamesi," vyčetla mu, když vstávala, a pátravě se na mě zadívala. Trish byla skoro stejně vysoká jako já, což v Seattlu není neobvyklé; na každém rohu tady narazíte na houfy metr osmdesát vysokých blondýn.

"Promiň, Trish," omluvil se James. "Ne moc promiň. Spíš středně promiň."

"Pořád si z nás utahuje," řekla mi a usmála se. "Ráda vás poznávám, pane Austine." Napřáhla ke mně ruku, a když jsme si potřásli, zaznamenal jsem, že má docela pevný stisk.

"Zasvětil vás James do domácích pravidel?" zeptala se.

"Žádné pití, žádné drogy, žádná hlasitá hudba a žádné techtle-mechtle," odříkal jsem. "A pochopil jsem, že máte v plánu nějaké renovace."

"To je součástí dohody, pane Austine. Myslím, že naše sazba za pokoj se stravou vám asi přijde celkem nízká, ale to je proto, že Erika a já očekáváme také jistou fyzickou práci. Naše teta už zůstane v sanatoriu a se sestrou chceme dům opravit tak, abychom ho mohly prodat. Budeme se snažit, aby se pracovalo pouze v sobotu, takže zbytek týdne by měl být klid. James má na starosti elektřinu a další rozvody a vy budete naším domácím truhlářem. Bude vám to vyhovovat?"

Pokrčil jsem rameny. "Asi ano. Jsem obstojný truhlář pro všední den. Myslím, že zvládnu všechno, pokud se nebudeme pouštět do pravomocí stavebního zákona. Pochopil jsem správně, že se chcete vyhnout stavebnímu povolení a kolaudaci?"

"Rozhodně. Jakmile bychom se dostali ke stavebnímu povolení, znamenalo by to najímání odborných tesařů, a tolik peněz nemáme."

"Vždycky můžeme jít žebrat, Trish," navrhla dívka s kaštanovými vlasy. "Stát na rohu s malou plechovkou a prodávat pastelky."

"Moje sestra Erika," řekla Trish trpce. "Rodinný vtipálek."
"Jak můžeš říct něco takového, Trish?" zeptala se Erika s nevinným pohledem.
"Když už jsme u toho představování," řekla malá roztomilá bruneta u stolu, "já jsem Sylvia Cardinaleová."
"Říkáme jí kmotra dona Sylvie," řekl James a zakřenil se na ni.
"Chceš mě přinutit, abych ti musela učinit jeden z těch návrhů, které nelze odmítnout, Jamesi?" zeptala se zlověstně.
"Jejky," odpověděl nenuceně.
"Samozřejmě jen tak žertujeme, pane Austine," omlouvala se Trish. "Jakmile začnou přednášky, zvážíme - alespoň doufám. Chtěl byste se podívat na volné pokoje?"
"James mi je včera ukázal," odpověděl jsem. "Chtěl bych se ale ještě jednou podívat na ten pokoj napravo od schodů. Mám nápad, o kterém bychom si potom mohli promluvit."
"Samozřejmě," řekla a vedla nás nahoru. Odsunul jsem rozvrzanou postel stojící u zdi, která mě zajímala, a vytáhl metr, který jsem si přinesl s sebou. "Myslím, že by to šlo," zamumlal jsem napůl pro sebe.
"Co máte na mysli, pane Austine?" zeptala se Trish.
"Vestavné poličky," řekl jsem. Poklepal jsem rukou na zeď a hledal sloupky. "Pětatřicet centimetrů," přemítal jsem.
"Dobře postavený dům." Pak jsem se otočil. "Mám takový nápad," řekl jsem skupině. "Většina studentů používá jako poličky na knihy běžnou konstrukci z cihel a prken, jenomže ta je vratká a občas se stane, že celé to provizorium spadne. Napadlo mě, že vestavné poličky by vratké nebyly a navíc by v nich bylo mnohem víc místa. Potřebuju spoustu místa, protože mám kilometry knih."
"Nebylo by to poněkud drahé?" zeptala se Trish.
"Ani ne," odpověděl jsem. "Pokud člověk nevyžaduje exotické dřevo, dají se obyčejná prkna sehnat celkem levně. Jo, a ještě něco. James mi říkal, že v suterénu jsou nějaké prázdné místnosti. Jestli by to nevadilo, rád bych tenhle nábytek odstěhoval dolů a přivezl si vlastní."
"Vy máte vlastní nábytek?" zeptala se Erika. "To je zvláštní. Většina studentů cestuje nalahko."
"Mám dům v Everettu," vysvětlil jsem krátce; nechtěl jsem příliš zabíhat do detailů. "Asi ho pronajmu, takže budu muset většinu nábytku někde uskladnit."
Trish se rozhlédla po místnosti. "Když už ten pokoj budeme vystěhovávat, můžeme tady vymalovat, než se nastěhujete."
"Pochopil jsem to správně, že jsme všichni tak nějak došli k tomu, že tu budu bydlet?" řekl jsem a pohlédl na ostatní.
"Myslím, že s tebou nějak vyjdeme, Marku," řekla Erika, "a domácí pravidla tě ochrání před všemi dravými pudry, které se objeví v přízemí."
"Eriko!" řekla Trish šokovaně.
"Dělám si legraci, Trish. Nerozčiluj se."
"Tohle bys, Trish, měla zvážít," řekl James. "Studenti tu asi budou bydlet vždycky a vestavné poličky v každém pokoji by určitě zvedly tržní cenu, nemyslíš?"
"To asi jo, co?" souhlasila. "Jak dlouho ti, myslíš, bude trvat postavit tvoje poličky, Marku?"
Pokrčil jsem rameny. "Nanejvýš dva až tři dny, a jakmile si to jednou vyzkouším, poličky v dalších pokojích ještě mňi."
"Ale řezání a stloukání bude dost rušit," protestovala Sylvie.
"Když si to dobře změřím, tak ne," oponoval jsem jí. "Chlapi na pile mi prkna uříznou přesně na míru, takže se tady moc řezat nebude, a navíc nebudu používat hřebíky. Knihy jsou těžké a hřebíky se občas uvolní. Místo nich použiju vruty. Přišroubuju je ke zdi."
"Ale nalakuješ je, ne?" zeptala se Trish.
"Ne, přetřu je tmavým mořidlem, což je levnější, a mořidlo navíc rychleji schne."
"Chceme tě," prohlásila Erika s hroživou prudkostí.
"Klídek, kotě," řekla jí Sylvie.
"Kdy by ses chtěl nastěhovat, Marku?" zeptala se Trish.
"Kolikátého je dnes - osmého?"
Přikývla.
"Škola začíná devětatřicátého, ale rád bych se tu usadil o pár týdnů dřív. Stěhování nábytku a knih moc času nezabere, takže co kdybychom se dohodli na čtrnáctém?"
"Dobře," souhlasila.
* * *

Odhlásil jsem se z motelu a vyrazil do Everettu. Stěrače jezdily zuřivě sem a tam jako kontrapunkt k Ravelově Boleru znějícímu z přehrávače.
Když jsem dorazil domů do Everettu, zapnul jsem topení a začal třídít své věci. Zbytné věci jsem odnášel do druhého pokoje. Budu potřebovat jen postel, stůl, prádelník a knihy.
Večer jsem zavolal Twink. Zdála se docela v pohodě, tak jsem to neprotahoval. Pak jsem se vrátil zpět ke třídění a balení.
V úterý odpoledne jsem měl všechno roztříděné, takže jsem se stavil v realitní kanceláři, která se bude o dům starat, a dal jsem jim náhradní sadu klíčů. "Trochu mě tlačí čas," řekl jsem agentovi. "Mohl byste se dohodnout se stěhovací agenturou, aby vyzvedli nábytek?"
"O to se postaráme, pane Marku," řekl mi agent. "Je to součástí služby, za kterou nás platíte."
"Aha," řekl jsem. "Jo, a ještě něco. Ten dům potřebuje pořádně uklidit. Mohl byste objednat nějakou úklidovou službu, aby to tam dali do pucu?"
"To bychom udělali tak jako tak. V těchto záležitostech máme spoustu zkušeností."

"Dobře. Je toho na mě trochu moc. Na dveře svého pokoje jsem nakreslil velké červené X. Jsou tam všechny knihy, oblečení a nábytek, které si беру s sebou. Řekněte stěhovákům a uklízečům, aby tam nechodili. Vyzvednu si to tenhle víkend."

"Dobře," souhlasil. "O nic se nemusíte starat, pane Marku. Všechno zařídíme za vás."

Jasně, že zařídí - za pěkný kus měsíčního nájmu.

* * *

Pak jsem zašel do továrny, abych se stavil u Lese Greenleafa.

"Jak se daří Renatě, Marku?" zeptal se mě s ustaraným výrazem.

"Zdá se, že se zabydluje, šéfe. Pár dní jí trvalo, než si zvykla na denní rozvrh vaší sestry, ale teď vypadá docela v pohodě."

"Stejně si pořád myslím, že na ni trochu spěcháme." Pak si povzdychl. "Našel sis bydlení?"

"Jo. Je to jenom pár bloků od Maryina domu, takže, kdyby se Twink sesypala, jsem tam cobydup."

"Vážím si tvé pomoci, Marku. Inga a já máme o Renatu starost, ale zdá se, že ona spoléhá na tebe."

Pokrčil jsem rameny. "Podívejte, myslím, že jsem přišel na něco, co by jí mohlo začátky na univerzitě usnadnit. Možná že by nebyl špatný nápad, kdyby první přednášky, na které bude chodit, byly moje. Až tam poprvé přijde, bude stát za katedrou známá tvář, takže se nebude muset tolik soustředit. Až si smočí prstíky, bude moci pokročit dál, ale alespoň ji nehodíme do hluboké vody hned na začátku."

"To je ten nejlepší nápad, jaký jsem za celý den slyšel, Marku. Moc se mi uleví, když budu vědět, že jsi po ruce, kdyby něco potřebovala."

"Od toho jsou přátelé, šéfe." Vstal jsem. "Ozvu se. Kdyby Twink začala mít vážné problémy, dám vědět a můžeme ji odvézt ze Seattlu zpátky domů. Já si zatím promluvim s doktorem Fallonem, abych věděl, na co přesně mám dávat pozor. Myslím nějaké varovné signály nebo tak."

"Máš s tím hodně práce a starostí, Marku."

"Není lehké být starším bratrem, šéfe. Jo, a málem bych zapomněl - Twink chtěla, abych jí vyzvedl kolo a krabici s cédečkama, které tu nechala. Jestli to půjde, stavím se pro to navečer u vás doma." Pak jsem si na něco vzpomněl.

"Můžu se trochu podívat na odpad z pily?" zeptal jsem se ho.

"Stavíš si dům?" Zatvářil se pobaveně.

"Dům už mám, šéfe. Je sice ve špatném městě, ale je můj. Ne, to místo, kde budu bydlet, potřebuje dát trochu do kupy - hlavně tam chybí poličky. Kdybych se mohl prohrabat odpadním dřívím ze skládky, možná ušetřím domácím pár dolarů."

"Jak je libo," řekl.

"Díky, šéfe. Tak abych vyrazil do Lake Stevens a promluvil si s Fallonem."

* * *

Jenže když jsem se zeptal na varovné signály, vyjadřoval se doktor poněkud neurčitě. Hlavně mluvil o "nutkavém chování".

"Definujte 'nutkavé', doktore," vyzval jsem ho.

"Cokoliv, co bude přehánět - mytí rukou každých pět minut, zanedbávání svého vzhledu, zásadní změny ve stravovacích zvyklostech. Znáte ji dost dobře na to, abyste si všiml čehokoliv neobvyklého. Pokud vám bude něco připadat nezvyklé, zavolejte mi. Možná byste měl říci i její tetě, aby na ni dávala také pozor."

"Kdybyste si měl vsadit na to, jestli se uzdraví, jaká je šance, doktore?" zeptal jsem se bez obalu.

"Teď bych řekl padesát na padesát. První čtvrtletí je na univerzitě zásadní. Jestli se jí ho podaří zvládnout, šance by měly být vyšší."

"Pořád jsme tedy ve fázi 'co by - kdyby'?"

"Řekl bych, že to je trefné."

"Kdyby se zase zcvokla, musela by se vrátit, je to tak?"

Při slově "zcvokla" sebou trhnul, ale nekomentoval to. "Stejně se sem bude muset pravděpodobně několikrát vrátit, Marku. Rekonvalescence je u duševních chorob dlouhý a pomalý proces a takřka vždy dojde k přechodnému zhoršení zdravotního stavu. Proto jsou ta páteční sezení tolik důležitá. Potřebuji ji vidět každý týden, jen pro tu jistotu."

"Vy člověka zrovna nepovzbudíte, doktore, víte to?"

"Mám neveselé zaměstnání. Prostě Renatu prvních pár týdnů nepouštějte ze zřetele a dejte mi zprávy o jakémkoliv podivném chování."

"Udělám, co je v mých silách," slíbil jsem.

* * *

Vrátil jsem se zpátky do Everettu a zastavil se u Greenleafových pro Twinčino kolo a hudbu. Kufr mého dodge byl plný haraburdí, které se v kufrech aut obvykle nashromáždí, takže jsem kolo přivázal na střechu auta a vyrazil do Seattlu. Dovlekl jsem se do motelu, dovezl Twinčino kolo do pokoje a vytuhl jsem. Měl jsem za sebou pár náročných dní a byl jsem utahaný.

Mary ještě spala, když jsem se tam druhého dne ráno stavil, ale Twink byla čilá jako rybička. "Ty sis vzpomněl," řekla, když jsem přinesl krabici do kuchyně. "Přivezl jsi i kolo?"

"Samozřejmě. Mám ho přivázané na střeše auta. Kam ho chceš dát?"

"Zatím ho nech vzadu na verandě."

"Máš pěknou sbírku," řekl jsem a poklepal na krabici.

"Moc si to nepamatuju," přiznala. "Když jsem se vrátila domů ze cvokárny, hodně jsem si to pouštěla, ale nic z toho ve mně neprobudilo žádné vzpomínky. Co jsi dělal v Everettu?"

"Musel jsem vyzvednout pár věcí a zařídit stěhování a uložení nábytku. Nebudu tam bydlet, takže chci dům pronajmout."

"Nic nezůstane tak, jak to bylo, co, Marku?" řekla smutně.

"Teoreticky to znamená, že se všechno zlepšuje, Twink."

"No jasně."

"Hlavu vzhůru, sestřičko. Ve své nekonečné moudrosti jsem se rozhodl, že tě posadím do třídy k Super-učíteli."

"Super-učíteli?"

"Ke mně. Budu tě učit, až zčernáš. Jsem tak dobřej, že to někdy se sebou ani nemůžu vydržet."

"Mluv vážně, Markie."

"Mluvím. Učím Angličtinu 31 a doktor Fallon chce, abys to ze začátku brala zlehka - známé tváře a tak. Napadlo mě, že se to docela hodí. Do světa vzdělání tě uvede někdo, koho znáš, a já na tebe budu moci dát pozor a zároveň ti předvést, jak nesmírně úžasný jsem. Není to chytrý?"

"Ty se chceš akorát předvádět."

Pokrčil jsem rameny. "Když na to máš, tak to ukaž, prcku. V kolik Mary většinou vstává?"

"Kolem druhé - nebo tak nějak. Do práce jde až po sedmé."

"Postaráš se o sebe, Twink?" zeptal jsem se. "Musím ještě vyřídít spoustu věcí."

"Budou v pohodě, Markie." Poklepala na krabici, kterou jsem přinesl. "Mám teď svou hudbu."

"Hlavně to nepouštěj moc nahlas, Twink. Jestli Mary probudíš, bude nabručená a bude plivat oheň."

"Plivat oheň?"

"Má zbraň. Je přece u policie."

"Mám sluchátka. Nic neuslyší."

"Zavolám ti večer, Twink. Nezlob."

"Budou hodná," slíbila.

* * *

Zajel jsem do penzionu, abych si změřil poličky. Můj pokoj byl teď prázdný a rozhodl jsem se, že truhlářinu a malování vyřídím dřív, než si sem nechám dovézt nábytek.

Trish stála ve dveřích a pozorovala mě. "Proč měříš to samé pořád dokola, Marku?" zeptala se.

"To je zlaté pravidlo, Trish - dvakrát měř, jednou řež. Je vážně dost těžký prkno od-přeříznout."

"Chápu. Fakt si myslím, že vestavné poličky v každém pokoji jsou výborný nápad. Studenti budou vždycky potřebovat místo na knihy." Vešla dovnitř a sedla si na jedinou židli, kterou jsem v pokoji nechal. "Jak se stane, že má truhlář jako hlavní obor angličtinu?" zeptala se zvědavě.

"Šel jsem na to odzadu, Trish. Baví mě číst, a když vystuduju angličtinu, budou mě za to platit."

"Náš táta pracuje na pile v Everettu," řekla mi.

"Ty a Erika jste taky z Everettu?"

"Ne, my jsme z Marysville - ne že by se dalo přesně říct, kde končí Everett a začíná Marysville."

"To máš pravdu, Trish. Ještě pár let a všechno od Vancouveru po Portland bude jedno velké město - dlouhé úzké město. Jak ses začala zajímat o práva, Trish? Dělnasové, jako tvůj a můj táta, většinou nemají pro práva pochopení."

"Náš táta mě a Eriku tak trochu tlačil do toho, čemu říkal 'povolání', odvětila. "Nechtěl, abychom skončily jako servírky nebo pokladní. Erika je nejmiň třikrát chytřejší než já, takže tady okamžitě dostala stipendium. Když jsem odmaturovala, táta pro mě sehnal práci v místní advokátní kanceláři. Ředitel pak zatahal za pár nitek a dostala jsem stipendium tady na přípravce na práva."

"Teda, jako bych to už někdy slyšel," poznamenal jsem. "Můj táta pracoval v Greenleafově truhlářství v Everettu. Když jsem absolvoval pár přednášek na místní škole, spousta lidí mě tlačila na univerzitu. Občas to zní skoro jako heslo - ,Pracující všech zemí, spojte se! Pošlete své děti na univerzitu!'"

"Snaha mířit výš," řekla. "Asi to tak má být, ale docela se rodičům odcizujeme, ne? Erika a já už s našima nemáme moc společného. Erika koření konverzaci lékařskými termíny a já začínám mluvit plynule právníčinou. Myslím, že polovinu času máma s tátou vůbec nevědí, o čem vlastně mluvíme. Je to trochu smutný."

"Aspoň je ještě máte, Trish," řekl jsem jí. "Mí rodiče zemřeli před pár lety při bouřce."

"Ježíš, Marku!" vykřikla. "To je mi moc líto."

"Takové věci se stávají, Trish. Když vyrůstáme, máme pocit, že je všechno nastálo. Jenže to tak není. Všechno se pořád mění." Pak jsem se lehce usmál. "Nelezeme tak trochu do zeli Jamesovi? Já bych měl mluvit o přičestích trpných a ty o delikatesách."

"Říká se o ,deliktech', Marku," opravila mě.

"Aha," řekl jsem. "A co máš raději, Trish? Masové delikty nebo rybí delikty?"

Vybuchla smíchy. "Ty jsi legrační, Marku."

"Však mi někdy přijde, že se bereme moc vážně. Sem tam se zasmát by nám neuškodilo."

"My se na právech moc nesmějeme," řekla, "ostatně ani v advokátní kanceláři, kde pracuju."

"Musíš pracovat, aby sis vydělala na živobytí?"

"Teď pracuju jako koncipientka v jedné velké společnosti v centru města - další pletichy mého starého šéfa z Marysvillu. Stipendium pokryje školné a knihy, a díky práci mám jídlo na stole."

"To znám," řekl jsem a změřil další kus. "Taky jsem tím prošel."

"Je mi to jasný."

"Erika má taky nějakou brigádu?"

"No jasně. Tráví spoustu času v laboratoři - krevní testy a tak podobně. Erika to se stříkačkou umí tak dobře, že z tebe

vysaje litr či dva ani nemrkneš. Nic mi do toho není, ale jak se užívíš? Staviš třeba pokoutně domy?"
Povzdechl jsem si. "Ne, Trish," řekl jsem. "Mám dost peněz z životní pojistky rodičů. Myslím, že s tím vystačím dost dlouho, než se budu muset zase poohlédnout po pořádné práci."
"Kolik polic se ti myslíš vejde na tuhle zeď?" změnila rychle téma.
"Docela dost. Když mám třímetrové stropy, můžu si docela vyhrát. Samozřejmě, že knihy jsou všelijak velké, takže se to bude lišit. Asi to bude v každém pokoji jinak. Tvoje právnické knihy jsou skoro všechny stejně velké, takže tvoje poličky budou hezky souměrné. U mě to bude tak trochu páté přes deváté."
Vstala. "Měla bych jít začít vařit večeři," řekla.
"Užij si to," popřál jsem jí a vrátil se k vyměřování.

KAPITOLA TŘETÍ

Štěstí mi přálo a ve čtvrtek ráno přestalo - nakrátko - pršet a mohl jsem se vypravit na krátký výlet na nejbližší pilu. Pracovat s mokřým dřevem je hrozné, takže jsem využil změny počasí. Bylo by to jednodušší, kdybych měl pickup, jenže jsem ho neměl, takže jsem prkna musel přivázat na střechu. Není to zrovna nejlepší způsob, jak převážet dřevo, ale když střechu vystetele, jde to bez problémů - a dům našťastí nestál zas tak daleko od pily.
Když jsem zastavil před domem, našel jsem na verandě poněkud ošuntělého mladíka, který zrovna zvonil na zvonek.
"Teď není nikdo doma," zavolal jsem na něj, když jsem vystoupil z auta.
"A máte představu, kdy se vrátí?" zavolal zpátky.
"Asi za chvíli. Ráno vyrazily na nákupy. Docházely zásoby."
"Vy tady bydlíte?" zeptal se mě a sestoupil z verandy.
"Ještě ne, až od příštího týdne. Hledáte ubytování?"
"Jo. Dojíždění z Enumclaw je docela dlouhé. Co znamená to 'vážené'?" ukázal na nápis za oknem.
"Paní domácí mají jistou představu," řekl jsem mu, zatímco jsem zápasil s uzly na provazech, kterými byla prkna přivázána ke střeše.
"Ukažte, pomůžu vám," nabídl se.
"To budu rád. Musíme ty prkna složit dozadu za dům. Rád bych je odnesl do suterénu, než začne zase pršet."
"Mluvil jste o představách," navázal, když jsme rozmotávali uzly.
Zatímco mi pomáhal se skládáním dřeva, nastínil jsem mu základní uspořádání a ukončil to seznamem zakázů: "Žádné pití, žádné drogy, žádná hlasitá hudba a žádné hrátky v domě. Ony používají termín 'techtle-mechtle'. Hlavně chtějí, aby tu byl co největší klid a všichni se mohli soustředit na studium."
"S tím se dá žít," řekl mi, když jsme odnášeli prkna kolem domu ke dveřím do suterénu.
"Pochopil jsem správně, že jste student?"
"Nebyl to zrovna můj nápad," odvětil zachmuřeně. "Pracuju pro Boeing a oni na mě tlačili, abych šel na postgraduál. Nabídlí mi takové podmínky, který se nedají odmítnout, takže co mi zbývá. Hradějí mi školný a platí mi můj normální plat, abych mohl šrotit. Teoreticky je mým hlavním oborem letecké inženýrství, ale neměl bych mluvit o tom, na čem ve skutečnosti pracuju."
"Přísně tajné?"
"Jo, tak nějak - takový ty nesmysly jako Hvězdný války."
"Mimochodem, já jsem Mark Austin."
"Charlie West," představil se a potřásl jsme si rukama. "Slečny Erdlundovy mají na mysli úplnou prohibici?" zeptal se pak. "Většinou si dám po práci pár piv, takže bych dechovou zkouškou asi pokaždé neprošel."
"Nejdou zas až tak daleko, Charlie," ujistil jsem ho. "Akorát nechtějí, abychom v domě nasávali. Pokud vím, tak se nejedná o puritánskou morálku, jenom jim jde o ticho a klid."
"Tak s tím souhlasím. Vztekají se kvůli vaření na pokoji?"
"Tohle je ubytování se stravou. Holky se starají o jídlo a oprání."
"A co dělají kluci?"
"Ty obtížnější věci - instalérství, truhlářina a tak. Proto se taháme s těma prknama: stavím poličky na knihy. Teď zrovna hledají někoho, kdo umí aspoň trochu opravit auto. Párkrát se spálily u automechaniků, co umějí akorát tahat peníze z kapsy. Víš něco o autech?"
"Kdybych fakt chtěl, asi bych dokázal auto postavit od nuly. Tamhleto je moje dodávka. Zvenčí moc jako žihadlo nevypadá, protože jsem se ještě nedostal k tomu, abych ji nalakoval, ale měl bys vidět motor. Moc často nenarazíš na dodávku s motorem dosahujícím rychlosti Mach-3."
"To si samozřejmě děláš legraci."
"Přisahat na to nemůžu. Ještě jsem motor nikdy nevytočil na maximum. Tachometr končí na 190 a ručičku vytočím nadoraz za dva bloky."
"Tak tím se asi stáváš vážným kandidátem, Charlie. Vadilo by ti žít pod jednou střechou s černochem?"
"Ne. Asi by mě trochu znervózňoval zeleně - říká se, že si na ně máš dát pozor. Maj různé zlozvyky - kamarádejší se s jedlema, vyzývají čističky odpadních vod, samý divný věci. Co je tvůj hlavní obor, Marku?"
"Angličtina. Myslíš, že by mě chtěl Boeing platit za to, že si budu číst Chaucera?"
"Moc bych na to nesázel, ale u Boeingu nikdy nevíš. Kdo je ten černoch?"
"James - dělá do filozofie."
"Síla," řekl Charlie obdivně.
"Není radno si s ním začínat," varoval jsem ho. "Má postavu jako boxer, stojí za holkama, tváří se přitom zarputile a

ukazuje svaly. Když Trish řekne „skoč“, James ti ukáže jak vysoko. Když vstoupila platnost prohibice, zařídil většinu nedobrovolných vystěhování. Zpravidla stačí skopnout chlapíka ze schodů jenom jednou, aby pochopil, co máš na mysli."

"Zdá se, že o zábavu tu není nouze."

"Holky by měly být zpátky co nevidět. Nevím přesně, kde je Sylvia - nejspíš v psychiatrické laboratoři a snaží se přivést všechny bílé myšky k šílenství."

"To je další ze sester Erdlundovic?"

"Ne, ty jsou Švédky. Sylvia je Italka - budoucí psychopatoložka."

"Legrační skupinka."

"Máš zájem?"

"Mluvíš jako u odvodu."

"Zbývá nám ještě jeden volný pokoj a byl bych rád, kdyby se našel někdo ještě před začátkem školy. Když zůstane volný, Trish by nás mohla vyslat na lov. A na to nemám čas, když musím postavit ty poličky. Trish se ten nápad tak líbí, že než skončí školní rok, budu stavět poličky i v koupelně a v šatnách. Jenom doufám, že mám dost silné šrouby, které tu váhu udrží."

"Použij hmoždinky," navrhl. "Když šrouby utáhneš, roztáhnou se a drží na místě. A ručím ti za to, že přežijou celý dům."

"Zkusím to."

Zrovna jsme se vraceli kolem domu, když u chodníku zastavily sestry Erdlundovy. Řídila Trish a auto škytalo a motor vynechával.

"Malý problém se seřazením," poznamenal Charlie.

"Umíš to spravít?" zeptal jsem se ho.

"To je hračka."

Holky vystoupily z auta a začaly vynášet tašky s nákupem.

"Hej, kotě," zavolal jsem na Trish, "tohle je pan Šroubovák a uvažuje o tom, že se dá najmout."

"Proč mají všichni pocit, že jsou děsně vtipný?" řekla a obrátila oči v sloup.

"Promiň," omluvil jsem se. "Tohle je Charlie West. Boeing mu platí postgraduál a ve volném čase se hrabe v autech."

"Vážně?"

Charlie zíral na vysoké sestry Erdlundovy s ohromeným výrazem v tváři. "Holky ze Švédska se prodávají na metry, co?" zamumlal směrem ke mně. "Vsadím se, že tyhle dvě to umějí v basketu pěkně roztočit."

Došli jsme k autu a představil jsem Charlieho.

"Jak se ti podařilo přesvědčit Boeing, aby za tebe platil?" zeptala se ho Erika.

"Byl to jejich nápad, ne můj," odpověděl Charlie. "Boeing má vždycky zájem o lidi, co by mohli na něco přijít, protože to pak může ukradnout a nechat si patentovat. Pracuju na projektu, o kterém nemůžu mluvit, a kdybych náhodou přišel na nějakou úžasnou novou technologii, vlastnit ji bude Boeing a mně nebudou muset platit žádný procenta."

"Já měla pocit, že studená válka už skončila."

"Ta stará ano," odpověděl Charlie. "Další se zrovna začíná rozjíždět. Letecký a kosmický průmysl naprosto nenávidí mír, protože v míru se zastaví přísun peněz. A navíc, kdyby se položil Boeing, ze Seattlu by se stalo město duchů. Takže všichni mluví o míru, ale nikdo to nemyslí příliš vážně. Mír škodí ekonomice. Mluvme o hrobech, červech, epitafech?"

"To jsem úplně nepochopila," přiznala se Erika.

"Shakespeare," napověděl jsem. "Richard III. Charlie je očividně renesanční člověk."

"Ale stropy nedělám," dodal Charlie.

Myslím, že narážku na Sixtinskou kapli holky vůbec nepochytily.

"Zasvětil tě Mark do domovních pravidel?" zeptala se ho Trish.

"Dá se to přežít," odpověděl Charlie se lhostejným pokrčením ramen. "Čas od času si dám pivo, ale není to středobod mého života. Mark říkal, že máte volný pokoj. Můžu se na něj podívat?"

"Samozřejmě," řekla mu Trish. "Nejdřív ale doneseme nákup dovnitř, Eriko."

"Pomůžu Markovi se zbytkem prken," řekl Charlie. "Potom mi můžete ukázat, kde můžu složit své kosti."

"Nenech ho utéct, Marku," řekla mi Erika s prudkou naléhavostí.

"Je to docela strašidelná dvojka," řekl Charlie, když jsme nesli zbývající prkna okolo domu.

"Švédská děvčata bývají náruživá," souhlasil jsem.

Když jsme byli hotoví, Trish Charlieho provedla. Do pokoje naproti mému jen zběžně nahlédl. "To bude stačit," řekl takřka lhostejně. "Zajedu zpátky do Enumclaw a vyzvednu si krámy. Můžu si uložit nářadí dolů do suterénu, tam jak má Mark prkna? Nechci ho nechávat v autě. Za dobré nářadí nabízejí v zastavárnách slušný ceny, takže nechci riskovat, že mi ho někdo šlohone. Jestli to vyhovuje, nastěhuju se v pondělí."

"Domluveno, Charlie," řekla mu Trish.

"Nevadilo by, kdybych pokoj vymaloval?" zeptal se potom. "Růžový zdi mě zrovna neberou."

"Je to tvůj pokoj," řekla mu Trish. "Vymaluj si ho, jak chceš."

* * *

Dopoledne jsem strávil v suterénu a mořil prkna. Potom jsem zajel do železářství a koupil ty hmoždinky, o kterých mluvil Charlie, vrátil jsem se zpátky a začal montovat police. Šlo to mnohem rychleji, než jsem myslel, a když jsem pro dnešní den končil, měl jsem víc než půlku hotovou.

Když jsem se vrátil do motelu, zavolaal jsem do domu slečny Mary a telefon zvedla Twink. "Kde jsi byl, Markie?" vypytaala se. "Snažila jsem se ti dovolat už čtyřikrát."

"Vyráběl jsem poličky. Jsi v pořádku?"

"Jenom mi bylo smutno, to je všechno. Myslela jsem, že bychom mohli jít do kina nebo tak něco."

"Dávají něco, co bys chtěla vidět?"

"Ani ne. Jenom jsem chtěla na chvíli vypadnout."

"Už jsi jedla?"

"Zrovna se chystám ohřát si něco v mikrovlnce a koukat na televizi."

"Co kdybych tě místo toho vzal na večeři?"

"To by bylo fajn."

"Jenom se osprchuju a převlíknou. Budu u tebe za tři čtvrtě hodiny, jo?"

"Jak se ti to bude hodit, Markie."

Uvědomil jsem si, že jsem Twink posledních pár dní docela zanedbával. Měl jsem sice spoustu práce, ale to není žádná omluva.

Vzal jsem ji do čínské restaurace a přecpali jsme se vepřovým ve sladkokyselé omáčce. Pak jsme seděli nad čajem a povídali si až do zavírací doby. Twinkie vypadala uvolněně a docela sebejistě. Zotavovala se dobře.

* * *

Bylo mi jasné, že v pátek zvládnou dodělat poličky a vymalovat, takže mě čeká už jenom jedna noc v motelu, než se budu moci nastěhovat do svého nového pokoje.

Vstal jsem docela brzo, a hned jak jsem dorazil do Erdlundovic domu, začal jsem s malováním. Chtěl jsem, aby malba dobře zaschla, než nastěhuji nábytek.

Okolo poledního nakoukl dovnitř James. "Hm, zelenomodrá," poznamenal.

"Už jsem velké kluk," odvětil jsem.

"Jasně, špunte. Kdo je to ten Charlie, jak jsou z něj holky úplně vedle?"

"Je to letecký inženýr a pracuje pro Boeing. Jeho koníčkem jsou auta a holky jsou z toho na větvi."

"Vážně mu Boeing platí, aby chodil do školy? Nevěší nám jenom bulíky na nos?"

"Myslím, že ne. Je to takovej pobuda, který cituje obskurní pasáže ze Shakespeara a o italské renesanci ví víc, než bys od inženýra čekal. Jistě je, že je chytrý. Bude se stěhovat v pondělí, tak uvidíš."

"Mně nikdo nikdy nenabídl, že mi koupí vzdělání."

"Studujeme špatné obory, Jamesi."

"Zdá se, že to máš skoro hotové," všiml si.

"Ještě tři horní poličky, a je to."

"Vážně máš tolik knih?"

"Tolik ne, ale nechávám si rezervy. Když studuješ angličtinu, knihovna ti roste jako houby po dešti. Poslední police namontuju hned, jak domaluju. Chci to vyřídit dřív, než zavřou v půjčovně. Odpoledne si půjčím dodávku a hned zítra ráno se přestěhuju z Everettu."

"Pojeď s tebou," zahřměl. "Stěhování nábytku je práce pro dva."

"Tak trochu jsem doufal, že by ses mohl nabídnout," zakřenil jsem se na něho.

"Máš sbaleno?"

"Vše je připravené." Pak jsem se vrátil k malování.

Brzy odpoledne jsem domaloval, a potom jsem jel do půjčovny pro dodávku.

* * *

Příštího rána jsme s Jamesem vyrazili brzy. Byla sobota a samozřejmě přšelo. Taky jste si všimli, že o víkendech vždycky prší? Od pondělka do pátku může být krásně a jasno, ale jak přijde sobota, leje jak z konve. Po cestě na sever jsme si s Jamesem trochu povídali a dozvěděl jsem se, že začal studovat na univerzitě poté, co mu žena umřela na rakovinu. "Potřeboval jsem něco na rozptýlení," dodal krátce. Očividně to nechtěl moc rozebírat.

Chvíli jsme rozpačitě mlčeli a za vytrvalého mrholení jsme minuli Lynnwood.

"Jak ses dostal k angličtině, Marku?" zeptal se nakonec.

"Prostou náhodou." Začal jsem mu popisovat svá léta na místní škole a jak jsem měl jako hlavní obor "všechno".

"To zní jako návrat k renesanci - třeba Mark da Vinci, nebo možná Mark Borgia."

"Byly to zajímavé časy. Není to stará čínská kletba? ,Nechť žiješ v zajímavých časech'?"

"Myslím, že jsem to už někdy slyšel."

"Byl jsem diletant, Jamesi," vysvětloval jsem. "Ani jsem nestudoval na nějaký titul - chodil jsem na přednášky o čemkoliv, co znělo zajímavě. Jak ses dostal ty k filozofii?"

Pokrčil rameny. "Jak to tak bývá - ,smysl života', nebo jeho nedostatek." Zdálo se, že na chvíli zaváhal. "Nic mi do toho není, ale jak se stane, že tak mladý člověk, který se živí prací, přijde k domu? Ten obvykle přijde až mnohem později."

"Je to dědictví," řekl jsem mu. "Mí rodiče se zabili při autonehodě a měli pojištěnou hypotéku."

"Ach tak," řekl a nechal to plavat.

Dorazili jsme k mému domu v severní části Everettu a nacouval jsem s dodávkou k verandě. Potom jsme postupně vynosili nábytek a krabice s knihami. Knihy sice nejsou tak těžké jako olovo, ale hodně se tomu blíží. Když jsme skončili, James i já jsme byli pěkně zpocení. "Teď už chápu, proč potřebuješ tolik polic," poznamenal.

"Pracovní pomůcky," řekl jsem. "Myslím, že jsem jeden z posledních badatelů z doby předpočítačové, takže mi knihy zabírají spoustu místa - což mi vůbec nevadí. Když něco čtu, je to na opravdické stránce, ne na monitoru. Nemusím šilet, když nejde proud."

Když jsem zběžně procházel teď už prázdný dům, musel jsem se ovládat a tvářit neutrálně - brečet jsem nechtěl.

"Je to těžký, co?" řekl James soucitně.

"A ne málo. Tady jsem vyrůstal a na každém kroku se mi vybaví nějaká vzpomínka. Vzadu na zahradě je velká třešeň, na které dokázala dvojčata Twinkie trávit celé hodiny a střílet po mně pecky."

"Střílet?"

"To vezmeš třešňovou pecku mezi palec a ukazováček a zmáčkneš ji. Když to uděláš správně, pecka vyletí ven. Holky si myslely, že to je děsná legrace. Byla to letní varianta koulování."

"Máš sestry-dvojčata?"

"To zrovna ne. Byly to dcery tátova nejlepšího kámoše."

"Byly?"

Na okamžik jsem zaváhal. Jenže bylo jasné, že ta historie stejně vyjde najevo, takže nemělo smysl něco skrývat. "Jedna z nich byla před pár lety zavražděna. Ta druhá se potom tak trochu pomátla a nějakou dobu strávila v soukromém sanatoriu. Teď se z toho začíná vzpamatovávat - pomalu. Bydlí u své tety ve Wallingfordu - asi pět bloků od našeho domu. Její psychiatr si myslí, že by jí mohlo pomoci studium na univerzitě."

"Nevím, jestli je Washingtonská univerzita to pravé místo, kde hledat duševní rovnováhu," poznamenal James, když jsem zamykal hlavní vchod.

"Její teta a já ji budeme dost hlídat," řekl jsem mu. Pak jsme zavřeli, zajistili zadní dveře dodávky a vlezli do kabiny.

"Zdá se, že máš s tím přeživším dvojčetem hodně společného," řekl James opatrně.

"Nic takového v tom není, Jamesi," řekl jsem mu a nastartoval. "Twinkie byly jako mé mladší sestry, a když jednou vidíš holku ve špinavých plenkách, nebudeš o ní mít romantické představy. Akorát jsem se o ně vždycky staral."

"Twinkie?"

"Taková přezdívka," vysvětloval jsem. "Nikdo je nedokázal rozeznat, takže jim oběma díky mně začali všichni říkat hromadně Twink. Od té doby přestaly být Renata a Regina a začaly být Twink a Twink."

"Vsadím se, že tím bys dokázal Sylvii pořádně vytočit," zasmál se pro sebe James. "Koncept skupinového vědomí by ji asi trochu poznamenal na duši."

"Dělají to včely a taky mravenci. Svým způsobem i koně a vlci - a lvi a sloni, když na to přijde. Když to dokážou zvířata, proč ne lidi?" Opatrně jsem sjel z trávníku a vyjel na ulici.

"Chytli někdy toho vraha?"

"Ne, a i kdyby se to podařilo, nevím, jestli by ho mohli odsoudit."

"Tomu nerozumím."

"Nikdo neví s jistotou, které ze dvojčat bylo zavražděno."

"Cože?" nevěřil James vlastním ušima.

"No, nikdo je nedokázal od sebe rozeznat a v nemocnici ztratili otisky prstů, které jim sejmuli při narození."

"Co se takhle zeptat přeživší sestry?"

"Ona neví, kdo je. Nic si nepamatuje."

"Amnézie?"

"Téměř úplná."

"A co DNA?"

"Jednovaječná dvojčata mají stejnou DNA. Takže kdyby někdy toho chlapa chytli, možná budou schopni dokázat, že někoho zabil, ale nemyslím si, že budou někdy schopni dokázat koho. Dobrý právník ho z toho dokáže vysekat - což by mi nevadilo."

"Cože? Už zase jsem se ztratil."

"Pak bych na něj vyhlásil lov. Pokud toho parchanta nedostane Twinčina teta, šel bych po něm sám. Určitě bych dokázal přijít na nějaký zajímavý způsob, jak s ním skoncovat. Kdybych ho náhodou dostal, najmu si Trish, aby mě hájila."

"Já si myslím, že by ho odsoudili, Marku. Vražda je vražda, a pokud poldové neprijdou na nic lepšího, půjde sedět alespoň za vraždu neznámého člověka."

"Žiješ ve světě filozofické dokonalosti, Jamesi. Ve skutečném světě je to spíš o ,chytni koho můžeš'. Proto máme právníky." Pak jsem si na něco vzpomněl a zasmál jsem se.

"Čemu se směješ?" zeptal se.

"Chaucera jednou zavřeli - ve čtrnáctém století."

"Ano?"

"Zbil právníka."

"Některé věci se vůbec nemění, že?" řekl a najeli jsme na dálnici směřující k jihu.

* * *

Když jsme dorazili do penzionu, vynesli jsme s Jamesem všechny mé věci nahoru a složili je u mě v pokoji. Celé to trvalo déle, než jsem čekal, tak jsem se rozhodl pro ještě jednu noc v motelu. Měl jsem za sebou náročný den a byl jsem příliš utahaný na to, abych začal vybalovat. Vrátil jsem dodávku do půjčovny, zaplatil a vyzvedl si svého dodge. Pak jsem se stavil u Mary, abych zkontroloval Twink - pořád jsem se cítil provinile, že jsem ji minulý týden zanedbával. Mary byla tak hodná, že mě pozvala na večeři, a potom jsme všichni tři poseděli u kávy.

"To sanatorium je docela nóbl, ne?" řekla Mary.

"Cože?" řekl jsem.

"Moje pravidelná páteční návštěva u doktůrky," vysvětlila Twink. "Úplně jsi na to zapomněl, že jo, Markie?"

"Asi jsem byl trochu mimo," připustil jsem. "Jak to šlo?"

"Nic nového ani neobvyklého," odvětila Twink. "Fallon se mě zdlouhavě vyptával a všechny odpovědi si pečlivě zapisoval do toho svého hloupého zápisníku. Napovídala jsem mu dost lži, aby byl spokojený, a pak jsme se s Mary stavily u Lese a Ingy na večeři."

"Stíháš to všechno?" zeptal jsem se Mary.

Pokrčila rameny. "Docela jo," řekla. "Ren a já jsme odsud vyrazily kolem třetí, takže jsme se vyhnuly odpolední špičce."

"Kdyby toho na tebe bylo nějak moc, můžu tam Twink v pátek vozit já. Stejně v pátek většinou nic nemám."

"Když to bude nutné, můžeme se střídát. Ale myslím, že mi to nebude nijak vadit."

"Co říkal Fallon?" zeptal jsem se Twink.

"Nic nového," odpověděla. "Mám se vyvarovat stresu. Není to úžasná rada? Teda!"

"Nezlob," řekl jsem jí.

Twink si odfrkla a změnila téma.

Po deváté jsem se vrátil do motelu a padl do postele. Stěhování je vážně dřina.

* * *

V neděli v poledne jsem už měl postel a stůl na svém místě a většinu oblečení ve skříni. Pak jsem začal rovnat knihy do polic. Asi po hodině vybalování a náhodného ukládání jsem se zarazil, postavil se doprostřed pokoje a zachmuřeně se zahleděl na police. Byl to obraz naprostého zmatku. Hemingway a Faulkner se důvěrně tiskli na Chaucera a Spensera, a Shakespeare byl obklopen Markem Twainem, Longfellowem a Waltem Whitmanem. "To je konec," zamumlal jsem. Bylo mi jasné, že jestli to neroztřídím hned na začátku, budu žít navždy v chaosu. Vlastnit knihu je moc hezké, ale musíte ji být taky schopni najít.

Povzdechl jsem si a začal knihy skládat na podlahu, rozdělovat na anglickou a americkou literaturu a ostatní směs házet na postel. Narazil jsem přitom na knihy, o kterých jsem už ani nevěděl, že je vůbec mám.

Navečer se mi konečně podařilo všechno srovnat a dát tomu jakž takž logický řád. Měl jsem pocit z dobře odvedené práce. Austinova pevnost teď byla dokončena a připravena odolávat silám nevědomosti, nemožného oblečení a špatné hudby. S mou pomocí bude Bůh stát na té pravé straně - nebo na levé, podle toho, jaké jsou jeho současné politické postoje.

Večer po jídle - můj první erlundský epikurejský požitek - jsem zavolal Twink, abych se ujistil, že je na tom pořád dobře. Vesele švitořila, takže se všechno zdálo v pořádku.

"Možná bys měla už začít přemýšlet o chození do školy, Twink," řekl jsem jí. "Čtvrtletí začíná od zítřka za dva týdny. Moje hodina je od půl druhé odpoledne, takže nebudeš muset vstávat za rozbřesku. Když budeš chtít, můžu se po cestě stavit a vyzvednout tě."

"Kvůli tomu vynalezli autobusy, Markie. Jsem už velká holka, jasný?"

"Ještě máme dost času a můžeme to dohodnout, Twink. Nicméně příští dva týdny budu mít docela napilno. Musím ve škole zařídit spoustu věcí."

"Přestaň se tak strachovat, Markie, nebo budeš mít vrásky. Dobře se vyspi."

* * *

Druhého dne ráno jsem vyrazil do školy, abych se hlásil u doktora Conrada.

"A jak jste strávil prázdniny, pane Austine?" zeptal se s náznakem úsměvu.

"Mám o tom napsat pět set slov, doktore?"

"Myslím, že stručný výťah bude stačit - zřejmě vás nebudu hodnotit."

"Vlastně jsem strávil docela dost času rozhovory s psychiatrem."

"Šplouchá nám na maják?"

"Myslím, že ne, ale asi bych byl ten poslední, kdo by si to uvědomil. Dceru rodinného přítele zrovna propustili z psychiatrické léčebny a bude sem chodit na přednášky. Nejdřív jsem ji musel přestěhovat k tetě do Wallingfordu a potom jsem musel přesídlit i já: našel jsem si bydlení nedaleko od její tety. Je to penzion, kde bydlí pár studentů z různých kateder - nebojte se, budu se nás snažit dobře reprezentovat."

"Když budu trpělivý, zajisté mi začne to, co říkáte, dávat smysl."

"Moc bych na to nesázel, doktore. Bylo to docela hektické léto. Myslím, že se na pár týdnů zašiju v knihovně, abych se trochu sebral."

"To je mi plán," řekl sarkasticky.

* * *

Zbytek dne jsem strávil v knihovně a domů jsem se dostal až kolem osmé večer. Trish dělala hrozné cavyky kvůli tomu, že jsem zmeškal večeři, ale po obšírné omluvě se nade mnou slitovala a nakrmila mě. Zdá se, že milá Trish má zřejmě hluboce zakořeněný mateřský instinkt.

Po jídle jsem si šel do společného obýváku zavolat. Vytočil jsem Maryino číslo, ale zvedla to Twink. V pozadí jsem slyšel nějaké divné zvuky a nejdřív jsem si myslel, že mám špatné spojení.

"Ne, Markie," řekla Renata. "To není telefonem. Akorát poslouchám hudbu."

"Mně to jako hudba vůbec nepřípadá, Twink. Jak se to jmenuje?"

"Nemám nejmenší tušení. Někdo - možná dokonce já - to nahrál a zapomněl nadepsat."

"Zní to jako smečka psů, co zahнала kočku na strom," řekl jsem.

"Myslím, že to jsou vlci, Markie - aspoň v téhle části nahrávky. Později se vlčí vytí postupně změní na hlas ženy."

"Máš zvláštní vkus, Twink."

"Libily by se ti víc nějaké staré zlaté hity od Beedoles? Nebo 'You ain't nothing but a Clown-dawg' od Olvise Ghastlyho?"

"Zkus Braniborské koncerty, Twink," navrhl jsem. "Taneční hudbě se vyhýbej, jak to jenom jde. Škodí sluchu, ne-li

rovnou zdraví. Odjela už tvá teta do práce?"

"Je ve vaně. Nevím proč, ale hrozně mě bolí hlava."

"Vem si dva aspiriny a ráno mi zavolej."

"Vtipný, Markie. Fakt moc vtipný. A teď běž. Mí vlci mi chtějí zpívat." Její hlas zněl neurčitě, ale měl zvláštní hrdelní nádech, který jsem nikdy předtím neslyšel.

Pak náhle zavěsila a já zůstal sedět, koukal jsem na telefon a přemýšlel, co se to děje.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V úterý ráno mě James vzbudil ve čtvrt na osm. "Snídaně," hlásil.

"Aha, jasně," zamumlal jsem. Očividně mi bude chvíli trvat, než si zvyknu na pravidelný režim. Posledních pár let jsem jedl, kdy se to hodilo, jenže teď jsem bydlel v domě, kde se jídlo servíruje v určitých hodinách a na určitých místech - snídaně v kuchyni a večere v jídelně. K obědu bylo víceméně "co si kdo urve", zejména proto, že jakmile začne škola, naše rozvrhy se budou lišit.

Oblékl jsem se a odvrávorl do koupelny, abych se oholil a vyčistil si zuby. Pak jsem šel za nosem do kuchyně.

Opravdu jsem potřeboval kafe, abych se probral.

Holky byly ještě v županech, oháněly se a tvářily se nesmírně vytíženě. V kuchyni byly dvě lednice a spíž, což svědčilo o tom, že když dům ještě spravovala teta Erdlundová, bývalo to ubytování "s kuchyňkou", kde si nájemníci směli připravovat vlastní jídla. V moderních domech takřka nikdy nenarazíte na spíž. Spolu se salónek a přijímacím pokojem padla za oběť v honbě dvacátého století za minimální a levnou výstavbou.

Všiml jsem si, že dvířka skříněk jsou dost otřískaná a linoleum na podlaze bylo tak staré, že v místech největšího provozu se vzor úplně ztrácel. Sešlapaná místa vypadala skoro jako stezky zvěře v lese.

"Marku!" vyštěkla na mě Trish. "Mohl by ses nám prosím přestat motat pod nohama?"

"Promiň," omlouval jsem se. "Myslím, že až dodělám poličky, mohli bychom se podívat na kuchyň. Už má něco za sebou."

"Později, Marku," řekla mi Erika, chytla mě za paži a rázně mě vystrčila z pracovní zóny. Ukázala na židli stojící v rohu.

"Tam!" řekla a luskla prsty. "Sedni! Zůstaň!"

"Rozkaz," odpověděl jsem poslušně.

Potom mi donesla hrnek kafe a pohládila mě po hlavě. "Hodnej kluk," řekla. Erika byla ráznější než její sestra. Jestli bude jednou pracovat jako lékařka, bude asi muset trochu zapracovat na způsobech jednání s pacienty. Chvilí to potrvá, než si na ni člověk zvykne, to bylo jisté.

Stejně tak na její kafe. Erika očividně věřila, že silnou kávu může nahradit jediné ještě silnější káva. Byla dobrá, to ano, ale tak silná, že by roztavila zlato.

Sylvia prostírala a Trish zkušeně obracela lívance ve vzduchu. Cítil jsem se příjemně jako doma a všechno hezky vonělo. Určitě si to tady zamiluju.

Pak dolů přišli James a Charlie a všichni jsme se usadili a vrhli se na Trishiny lívance.

"Je to výborný, Trish," řekl Charlie. "Takový lívance jsem nejedl od toho léta, co jsem pracoval v dřevorubeckém táboře."

"Myslel jsem, že jsi z Boeingu, Charlie," řekl James.

"To přišlo až později," odvětil Charlie. "Pracoval jsem na spoustě místech - dobrých i špatných."

"Překládal jsi někdy dřevo?" zeptal jsem se ho.

"Panebože, jo," odpověděl. "To spadá do kategorie těch horších míst."

"Svatá pravda," souhlasil jsem. "Je to snad to úplně nejhorší."

"Jak jsem ale říkal," pokračoval Charlie, "to byste nevěřili, jaké snídaně nám vařili v tom táboře - u dřevorubců je běžná, průměrná večere něco jako Díkuvzdání. Dřevorubec spořádá spoustu jídla. S osmistopou motorovou pilou se při pravidelné snídani sestávající z misky rýžových lupínků moc dlouho ohánět nevydržíte. Proto je kuchyně nejdůležitější budovou v táboře. Když je předák tak pitomej, že najme špatného kuchaře, celá parta dá nejdýl do týdne výpověď - a zpráva se rychle roznese. Na konci května už takovej předák nenajde nikoho, kdo by pro něj pracoval." Charlie se zaklonil. "V dřevorubeckém táboře narazíte na divný lidi. Zprostředkovací kancelář je tady v Seattlu v hospodě na Skid Road, takže se tam omylem dostane spousta opilců. To léto, co jsem tam pracoval, tam měli pyrotechnici nosiče, kterej měl takovou třesavku, že když vstoupil do noclehárny, celá se roztřásla - a to byl chlap, co pracoval s dynamitem, proboha! Do středy vypil všechnu vodu po holení a vlasový tonikum, co v táboře našel, a pak skočil na vlak zpátky do Seattlu. Tábor ležel hodně hluboko v lesích, takže tam vlak jezdil jenom třikrát v týdnu - v neděli, ve středu a v pátek - a byl to jediný způsob, jak se tam dostat."

"Žádné silnice?" zeptal se James.

"Hrome, ne. Byli jsme šedesát kiláků hluboko v lese. Kmeny odvážely vlaky, takže jsme cesty nepotřebovali. Kuchař byl starej vyschlej chlap a v popisu práce měl rozdělovat ráno oheň v kamnech v noclehárně. Když jsme makali v noci, byl to náš budiček. Aby rozdělával oheň, používal benzin, což je dost hlučný."

"Pracovali jste v noci?" zeptala se zvědavě Sylvia.

"Museli jsme vstávat ve tři ráno," vysvětloval Charlie. "Když nebezpečí lesních požárů dosáhne určité úrovně, Lesní správa přikáže dřevorubcům, aby z lesa zmizeli do deseti dopoledne. Pracovat s osmistopou motorovou pilou potmě je docela vzrůšo."

"To si dovedu představit," řekl James. "Jo, mimochodem, Trish, Mark by se na tebe rád obrátil s jistou právníčkou otázkou."

"Máš oplétačky se zákonem, Marku?" zeptala se mě Trish.

"O ničem nevím," ujistil jsem ji. Potom jsem jim všem řekl o dvojčatech a o Reginině znásilnění a vraždě; tolik, co jsem řekl Jamesovi. "Budeme-li předpokládat, že toho chlapa opravdu chytí," ptal jsem se, "museli by nejdřív prokázat totožnost oběti, aby ho mohli odsoudit?"

"Copak nikdy neslyšeli o DNA?" zeptala se Sylvia.

"To nepomůže," řekla jí Erika. "Jednovaječná dvojčata mají shodnou DNA. Pochopila jsem správně, že novorozenecké otisky prstů se ztratily?"

Přikývl jsem. "Asi je někdo v Everettské všeobecné nemocnici špatně založil. Tak, Trish, co na to říkáš? Mohou někoho odsoudit, když nedokážou identifikovat oběť?"

"Určitě mohou." Ale nezněla zas tak přesvědčivě. "Vytluču to z některého z profesorů, jen pro jistotu."

"A ta přeživší dívka se z toho vzpamatovala?" zeptala se Sylvia. "Ráda bych se s ní setkala."

"To bych asi mohl zařídit - bydlí jen pár bloků odsud. Ale nechci, abyste se na ni všichni vrhli."

"Ale," řekla Trish, "tady je někdo panovačný."

"Naše rodiny si byly velmi blízké, takže pro dvojčata jsem byl něco jako starší bratr. Říkal jsem Jamesovi, že jestli budou mít policajti štěstí a najdou toho parchanta, co Reginu zabil, skoro doufám, že se z toho vyvlíkně. Určitě přijdu na spoustu zajímavých věcí, co mu provedu - věci, které jdou daleko nad rámec vlažných trestů povolených trestním právem. Doběla rozžhavené ocelové háky - něco na ten způsob."

"Tééda!" řekla Erika. "To je ale surovec, co?"

"U koho se léčila ta přeživší sestra?" zeptala se mě Sylvia.

"U Fallona. Je to ředitel sanatoria, kde byla hospitalizovaná."

"Už jsem o něm slyšela. Měl by být velmi dobrý."

"Možná je, ale nemohli bychom mluvit o něčem jiném?"

"Samozřejmě, Marku," řekla Trish rychle a pohotově stočila hovor na obnovu podlahy v kuchyni.

Po snídani jsem jel na univerzitu; narazil jsem na něco, co jsem chtěl prozkoumat. Vyšlo najevo, že mezi Waltem Whitmanem a anglickou skupinou známou jako prerafaelité panovaly docela čilé kontakty.

Jsme zvyklí uvažovat ve škatulkách. Jako kdyby se snad britská a americká literatura vyvíjela na dvou různých planetách. Přece i tehdy chodila pošta a mluvíme přece přibližně stejným jazykem jako Britové. Možnost zaoceánského vlivu by mohla být z vědeckého hlediska velmi zajímavá, takže jsem zamířil do knihovny, abych ji trochu víc prozkoumal.

* * *

Po cestě domů jsem se zastavil u Mary.

"Kde jsi byl?" domáhala se Renatina teta, hned jak otevřela dveře. "Snažila jsem se ti dovolat, ale nikdo to nebral."

"Byl jsem celý den v knihovně," vysvětloval jsem. "A ostatní asi taky měli nějaké pochůzky na univerzitě. Stalo se něco?"

"Renata měla zlou noc. Když jsem přišla domů z práce, byla ještě vzhůru."

"Řekla ti, co ji trápilo?"

"Bylo to něco jako noční můra, a ať už to bylo cokoli, muselo to být docela ošklivé. Očividně sebou musela ve snu dost házet, protože je samá modřina."

"Možná bych tady měl dneska zůstat přes noc," navrhl jsem.

"To nebude nutné," řekla mi. "Dneska mám volno, takže na ni budu moct dát pozor." Pak se na mě pátravě zadívala.

"Dokážeš si něco nechat pro sebe, Marku?" zeptala se mě bez obalu.

"Jestli chceš, tak ano."

"Dala jsem jí prášky na spaní, a byla bych radši, kdyby se o tom její psychiatr nedozvěděl."

"Běžné prášky, co jsou k dostání bez předpisu?"

"Ne, trochu silnější. Skoro každý, kdo pracuje na noční směny, má volný předpis na prášky na spaní. Nechci, aby se z toho stalo pravidlo, ale jakmile se Ren začne hroutit, můžu ji uklidnit. Někdy se pravidla musejí obejít."

"Proti tomu vůbec nic nemám. Zavolám ti později, abych zjistil, jak se jí vede."

"Jestli se probudí. Pokud je tak vyčerpaná, jak vypadala, bude možná spát až do zítřejšího rána."

"To jí zřejmě jenom prospěje. Mám pocit, že ji ta hra na návrat do školy asi trochu rozrušila. Pořád doufáme, že chození na přednášky jen tak, aniž by byla hodnocena, ji nebude stresovat, ale možná, že na ni i tak trochu tlačíme."

"Dám na ni pozor. Kdyby toho na ni začalo být moc, může školu na pár týdnů vynechat - nebo pokračovat až v dalším čtvrtletí."

"Já nevím, Maty," řekl jsem pochybovačně. "Jestli šéf něco takového jenom zavětrí, bude nejspíš trvat na tom, aby se vrátila domů."

"Potom se musíme snažit, aby se nic nedozvěděl, že ano?"

"Můžeme to zkusit." Letmo jsem pohlédl na hodinky. "Radši bych už měl jít. Soudě podle včerejšího večera, dámy dost vytáčí, když se přijde pozdě k jídlu."

* * *

Vrátil jsem se do penzionu. Charlie měl dveře dokořán a jezdil po stěně válečkem. Zíral jsem do jeho pokoje. "Teda, počkej, jak tě seřvou!" řekl jsem mu.

"Trish řekla, že si můžu pokoj vymalovat, jakou barvou chci," bránil se.

"Nevím, jestli se jí to bude líbit," prorokoval jsem. "Nenarazíš na mnoho pokojů, které jsou vymalovány černě."

"Je to neutrální barva. Lidi nevyšilujou, když vidí místnost vymalovanou bíle - nebo šedě."

"Černá je něco jiného. Co tě k tomu přivedlo?"

"Je taková vesmírná, nemyslíš?"

"To teda jo. Uvažuješ o tom, že tam pak přiděláš hvězdičky?"

Zkoumavě se zadíval na chmurný černý strop. "Asi ne. Myslím, že chci zachovat dojem nekonečnosti. Strop je tak blízko nebo tak daleko, jak chci, a když se na něj podívám, tak se jakoby pohybuje. V tom to celé je: má být nezřetelný. Později budu pracovat s jistými rovníci, které nebudou prostorově omezeny, a budu si je muset dokázat představit. Myslím, že černý strop a stěny mi pomůžou."

"Pořád si myslím, že se z toho Trish zblázní."

"Smíří se s tím. Slyšel jsi dneska zprávy?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Byl jsem v hlubinách hlavní knihovny. Děje se něco, co bych měl vědět?"

"Možná budeme muset chodit do školy v neprůstřelných vestách," odpověděl. "Nějakýho kluka v kampu ubodali - dole u kolejí posádek."

"Posádek?"

"U veslařů - kluci, co závodí na dlouhých hubených lodích. Jejich kolej je hned dole na břehu Washingtonského jezera. Poslední zprávy, co jsem zaslechl v televizi, byly, že si policajti myslí, že to bylo vyřizování účtů."

"Jéje," řekl jsem rázně. "Pro policajty je i neukázněný chodec součástí vyřizování účtů gangů."

"Sem tam se na to trochu vymlouvají, že jo?"

"Tohle ale možná trochu přehání. Gangy většinou používají pistole, ne nože." Pokrčil jsem rameny. "Pochybuji, že se z televize dozvíme dost podrobností. Policajti drží jazyk za zuby, když něco vyšetřují."

"Ahoj, vy tam nahoře," zavolala zezdola Trish. "Jsme doma. Můžu nahoru?"

"No nevím, nevím," odpověděl jsem.

"Jdu nahoru."

"Jak je libo," řekl jsem, a potom se podíval na Charlieho. "Možná bys měl raději zavřít dveře," navrhl jsem.

"Dříve nebo později tu barvu stejně uvidí," odvětil. "Tak ať mám ten vřískot za sebou."

Trish nás ale oba překvapila. Když vyšla nahoru po schodech, letmo nakoukla do Charlieho pokoje a pokrčila rameny.

"Zajímavý nápad," poznamenala.

"S tebou není vůbec legrace, Trish," posteskl si Charlie.

"Je to tvůj pokoj, Charlie," odpověděla. "Ty s tím budeš žít. Pánové, slyšeli jste něco o té věrejší vraždě v kampu?"

"Jenom co říkali v bedně," řekl jí Charlie. "Podlehl kampus panice?"

"Holky na kolejích jsou trochu znepokojené a Erika a já přece jenom travíme některé večery v knihovnách na koleji. Jestli tam pobíhá nějaký šílenec, asi bychom měly začít být opatrní."

"Podle toho, co jsem zaslechl, si policajti myslí, že to je vyřizování účtů," řekl jí Charlie. "To většinou nebývá pro nevinné nezúčastněné diváky nebezpečné - zvlášť když vrah používá nůž. Až když začnou střílet, tak je čas se krýt. Městský děcka maj mizernou mušku. Co máme k večeři, zlato? Dneska jsem vynechal oběd a mám hlad jako vlk."

* * *

Holky připravily k večeři vepřové kotlety, které předčily naprosto všechno. James se trochu opozdil a holky mu dlouze vyčínily. Do seznamu domovních pravidel jsem si v duchu přidal "neopozdit se k večeři".

"Pánové, nezašli byste dneska večer do hospody U Zelené lucerny?" zeptal se Charlie Jamese a mě.

"A je to tady," Erika si povzddechla a obrátila oči v sloup.

"Neboj, nezpijeme se do němoty, kotě," sliboval Charlie. "Chci si promluvit se svým starším bratrem o tom chlápku, co ho včera v noci zabili. Můj bratr je policajt a bude znát mnohem víc detailů, než se dozvíme ze zpráv. Skoro každý večer se po cestě z práce zastaví U Zelené lucerny. Mohlo by se mi z něj podařit vymámit, co se stalo. Pak budeme vědět, jestli se jedná o něco, čeho bychom se měli obávat."

James pokrčil rameny. "Stejně nemám nic lepšího na práci," odvětil. "Půjdu s tebou. Můžu počítat, kolik piv vypiješ, a pak to prásknout Trish, až se vrátíme domů."

"To bys neudělal!" řekl Charlie.

"Dělám si legraci, Charlie. Klídek. Na kamarády nikdy nedonášim."

"Zárný příklad falešné mužské solidarity," řekla Sylvia uštěpačně.

"A většině případů je pojivem Budweiser," dodala Erika. "Vezmi deset chlapů a sud piva, dobře zamíchej a budou držet pohromadě do konce života."

"To je jedna z těch chlapeckých záležitostí, Eriko," řekl jsem jí. "Objevuje se v lovecké sezóně - nebo těsně před ligovým finále. Fotbal v televizi nesleduju, takže jsem tak trochu za vyvrhele. Nuže, pánové, odebereme se k Zelené lucerně a potýráme trochu játra?"

* * *

Seržant Robert West pracoval u seattleské policie jako detektiv v civilu a zdálo se, že se svým mladším bratrem k sobě mají docela blízko, i přes značnou řadu odlišností. Charlie několik let střídal různá místa, zatímco Bob si vyhlédl seattleskou polici, když mu bylo asi čtrnáct, a od té doby nikdy neuvažoval o jiném zaměstnání. Byl to spořádaný občan s manželkou, dvěma dětmi a hypotékou. Bydlel ve Wallingfordu a měl ve zvyku se po cestě z práce zastavit U Zelené lucerny na dvě piva - na tři v pátek, jak jsem se dozvěděl později - a potom pokračovat domů. Charlie o svém bratrovi říkal, že bychom si podle něj mohli řídit hodinky. Byli si docela podobní, i když pochybuji, že Charlie vůbec věděl, jak se váže kravata, zatímco Bob ji nosil do práce každý den.

Charlie mě s Jamesem představil svému bratrovi, a potom šel rovnou na věc. "Nechci, abys porušoval rozkazy, brácho," řekl, "ale rádi bychom věděli, jestli máme začít na přednášky chodit v neprůstřelných vestách. Jestli se gangy stěhují do kampu, mohl by se změnit ve válečnou zónu. Zjistilo se o tom chlápku, kterého včera podřízli, něco nového?"

Bob se zahleděl na mě a Jamese. "Nedostane se to nikam dál, ano?" zeptal se tlumeným hlasem.

"Budeme mlčet jako hrob," ujistil ho James.

"Tak dobře. Oběti byl poměrně vysoce postavený člen chicagského gangu. Někdo chtěl jeho kumpánům očividně poslat vzkaz. To, co se stalo včera v noci u jezera, nebylo obvyklé, běžné bodnutí do zad. Pachatel si dal dost práce, aby to bylo opravdu hodně hnusné."

"Kdo je ten mrtvý chlap?" zeptal se Charlie.

"Jmenoval se Julio Mu?oz a jeho gang se nedávno přistěhoval, aby se pokusil nalákat zákazníky ze studentských řad se zájmem o různé produkty pro dobrou náladu. Studenti fetují už léta, ale pro drogy si obvykle musejí do jiných čtvrtí. Julio a jeho kamarádčkové se rozhodli, že si v univerzitní čtvrti otevřou pobočku. Jiný gang měl evidentně stejný nápad a moc se mu nelíbila představa cenové války."

"Máte nějaké tušení, který gang se rozhodl Julia rozčtvrtit?"

"Nic určitého. Poručík Krkoun si myslí, že by to mohl být Gepard, jenže Krkoun je Gepardem tak trochu posedlý. Snaží se ho dostat nejméně poslední tři roky."

"Krkoun?" zeptal se James.

Bob se slabě usmál. "Do očí mu tak neříkáme. Jeho skutečné jméno je Říhal."

"To docela sedí," souhlasil James.

"Kdo je ten Gepard?" zeptal jsem se.

"Drogový magnát z centra města. Je to psychotik smíšeného původu - zčásti černý, zčásti Mexičan, zčásti Asiat, zčásti vztekly ohař. Je to chlap, kterého bychom opravdu rádi dostali. Obchoduje s drogami ve velkém a baví se náhodnými vraždami. Nedokázali jsme ho zmáčknot, protože nemá stálou adresu. Nikdy nespí dvakrát ve stejné posteli a má asi dvě stě nebo tři sta dalších jmen. Mu?ozův seznam přestupků je dlouhý aspoň půl metru, ale Geparda nikdy nezabásil, takže neznáme ani jeho pravé jméno. Máme jeho hrubý popis, a tím to hasne. Přiznávám to trochu nerad, ale starý Krkoun asi bude mít tentokrát pravdu. Gepard má sklony k výstřednosti a ta včerejší řezničina byla přinejmenším neobvyklá. Už jsem viděl pár chlápků, který byli docela slušně rozkrájený, ale ten, kdo pásl po Juliovi, roztahal kusy jeho těla po celém trávníku až k břehu jezera. Žádný pohřebák ho nedokáže poskládat zpátky dohromady, takže pravděpodobně budeme svědky zase jednoho obřadu s uzavřenou rakví."

"Takže ty jsi viděl tělo?" zeptal se Charlie svého bratra.

"To tedy ano. Dostal jsem se na místo hned po výjezdovce. Z tohoto případu bude koronera pěkně bolet hlava.

Mu?ozův vrah, ať už to byl kdokoliv, ho nezabodl takovým způsobem jako většina hrdlořezů. Tohle bylo porcování, ne ubodání; a řekl bych, že to trvalo dost dlouho, než Mu?oz zemřel. A jistě je, že to nebylo pro peníze. Peněženka zůstala v jeho zadní kapse a byla pěkně naditá."

"Takže to byla vyloženě záležitost obchodníků s drogami?" zeptal se James.

"To je v současnosti náš názor. Julio byl ve valné většině případů zadržen v souvislosti s drogami. Zabásli ho za to aspoň šestkrát. Byl podezřelý v několika případech znásilnění a přestřelek, ale ty jsme mu nikdy nedokázali přišít. Za prodej drog jsme ho nicméně nesebrali už déle než rok. Zřejmě povýšil z pouličního prodejce na pozici dodavatele. Vynáší to jistě víc, ale zdá se, že včera v noci natrefil na jedno riziko povolání při podnikání ve velkém."

"Takže ho odpráskli?" tipoval Charlie.

"V tomhle případě zařizli. Ten, kdo ho oddělal, mohl mít nějaké zkušenosti jako řezník, vzhledem k tomu, že to tak trochu vypadalo, jako by se Mu?ozovu mrtvolu někdo snažil po smrti vykostit."

"Nějaký vraždící šílenec?" zeptal se Charlie.

"Nejspíš ano. Přišlo mi, že ten řezník byl dost rozčilený. Budeme nejspíš muset počkat na výsledky pitvy, abychom se dozvěděli, co to bylo za nůž. Nezdálo se, že by na těle byly nějaké bodné rány. Všechno to byly řezy. A zajímavé je, že nikdo v okolí nic neslyšel. Jsem si jistý, že Mu?oz umíral dlouho, ale nikdo z těch, s kterými jsem mluvil, neslyšel žádné úpění. Jediné, co někdo slyšel, bylo psí vytí."

"Takže si nemyslíš, že by s tím zabitím měl něco společného někdo z kampu?" zeptal se ho Charlie.

"Pravděpodobně ne. Vypadá to spíš, že Mu?oz prodával u jezera drogy a nachytala ho tam konkurence - ať už to byl kdokoliv. Nemyslím si, že budeš na cestu do a ze školy potřebovat policejní doprovod, Charlie, jestli ti dělá starosti tohle."

"Trhni si," řekl mu Charlie.

"Vždycky si s tebou rád popovídám, bráško," řekl Bob s náznakem úsměvu. Pak se podíval na hodinky. "Jejda," řekl.

"Mám zpoždění." Zvedl se.

"Pozdravuj ode mě Eleanor a děti," řekl Charlie.

"Vyřídím. Někdy se zastav, jo?"

"Rozhodně," slíbil Charlie.

KAPITOLA PÁTÁ

Měl jsem volno, a tak jsem se nabídl, že v pátek Twink svezu do Lake Stevens. Jak jsem pořád pobíhal, abych všechno zařídil ještě před začátkem podzimního čtvrtletí, byl jsem až příliš výkonný. Všechno bylo zařízeno a neměl jsem na práci opravdu nic důležitého.

Kupodivu bylo v pátek jasno a slunečno a když jsme si to s Twink mířili po dálnici 15 na sever, dokonce jsem ani nemusel zapnout stěrače.

Doktor Fallon strávil s Twink obvyklou hodinku a zdálo se, že je s jejím stavem docela spokojený. Přinejmenším ji nezavřel do polstrované cely.

Po sezení jsme s Twink zajeli do Everettu na večeri k Lesovi a Inze. Přišlo mi, že pravidelné návštěvy jednou za týden nejsou špatný nápad, a jelikož Twink musela jet každý pátek na sever, docela se to hodilo.

* * *

Následující týden se opravdu táhl. Já už jsem byl připraven začít s přednáškami, ale univerzita ještě úplně ne. Sem tam jsem něco udělal s políčkami a několikrát zašel do knihovny, ale dohromady jsem toho moc neudělal.

Podzimní čtvrtletí začalo v pondělí, 29. září, a musel jsem se konečně postavit tváří v tvář Johnu Miltonovi. K doktorandským zkouškám z angličtiny nemůžete jen tak přijít, aniž byste měli v kapse státnice z Chaucera, Shakespeara a Miltona. S Shakespearem vycházím velmi dobře, Chaucer je dobrý kamarád, ale Milton se mi zdá trochu pošetilý.

Připadá mi poněkud zvláštní, když "Jak brzy čas, ten kradmý zloděj mládí, odvál pryč můj triadvacátý rok" prohlašuje člověk, který se ještě ani pravidelně neholí. Kromě toho byl Milton zapřísáhlý puritán a puritáni mi lezou na nervy.

Miltonův seminář se konal v brzkých ranních hodinách - sedm třicet až devět třicet - a první hodinu zabralo zvěšší části papírování. Profesori to na prvních hodinách zpravidla berou zlehka. Po škole jsem jel zpátky do Wallingfordu, abych si promluvil s Twink.

Nechtěl jsem vzbudit Mary, takže jsem šel k zadním dveřím a zaklepal na okno. Renata otevřela dveře a přitiskla si prst na rty. "Ještě spí, Markie," zašeptala.

"Vážně? Jéje, vždyť už je skoro poledne."

"Vtipný. Dáš si kafe?"

"Díky, Twink, ale už jsem měl čtyři hrnky od Eriky, a to mě udrží v pozoru aspoň do půlnoci."

"To dělá tak silný kafe?"

"Děsně silný. Stavil jsem se, jenom abych ti řekl, že tě vyzvednu kolem půl jedné. Naše přednáška začíná v půl druhé, takže budeme mít dost času."

"Nemusíš, Marku. Mám kolo."

"Ano, Twink. Já vím, že máš kolo. Jenže tohle je první den školy a chci ti ukázat, kde přesně je Padelford Hall, kde mám kancelář a jak najdeš třídu. Až se trochu zorientuješ, můžeš si šlapat v dešti podle libosti."

"Aha, tak dobře." Zněla trochu rozmrzele.

"Co tě trápí, Twink?"

"Každý se mnou zachází jak s malým dítětem. Už jsem velká holka."

"Vyhlásování nezávislosti si nech na jindy, maličká Twinkie. Chci mít jistotu, že znáš cestu, než tě vypustím do světa na vlastní pěst."

"Maličká Twinkie?" řekla. "Budeme na sebe šišlat?"

"Dělám si legraci, Twink. Většinu stromů v kampusu znám křestním jménem a můžu ti ušetřit spoustu času, když ti ukážu zkratky a místa, kde je v určitou dobu narváno. Můžeme to nazvat 'den, kdy Twink ukážeme, jak na to'. Nechci se tě dotknout, ani porušovat tvé ústavní právo beznadějně se ztratit v areálu přírodních věd. Tak se mi pokus dneska vyhovět, ano?"

"Ano, pane," řekla s tupým výrazem ve tváři. "Ano, pane."

"Myslel jsem, že tohle už máme za sebou, Twink."

"Starý vtipy jsou nejlepší, ne? Když se o mě tedy chceš starat, předpokládám, že to den nebo dva vydržím. Ale ne aby se z toho stal zvyk."

"Jo," řekl jsem na to, "když už tě dneska stejně urážím, tak vyřídíme ještě něco. Nenech se moc unést, co se týče oblečení. Děcka tady chodí do školy neformálně. Džíny a mikina jsou tak akorát - v podstatě jako uniforma. Stejně bys asi nenosila žádné parádní šaty v dešti, a tady, ve městě bahna a bláta, prší neustále."

"Née," předstírala zklamání. "A já jsem chtěla vzbudit pozornost."

"Schovej si to, až bude svítit sluníčko, Twink. Spousta prvaček to první den zkusí, a potom se cítí trapně, že se oblékly příliš slavnostně."

"Jaké budu potřebovat knihy?"

"Některé ti dám. Mám jich spoustu."

"Můžu si dovolit koupit své vlastní knihy, Markie. Mám dokonce svou vlastní šekovou knížku. Les s tím hrozně nadělá. Mám na ní řadu peněz a možná, že ji někdy dokážu i správně sečíst."

"Nikdy neodmítej něco, co je zadarmo, Twink - zejména když se jedná o knihy. Uvidíme se tedy o půl jedné. Jedu teď domů a budu se hrabat ve Ztraceném ráji, na což se vůbec netěším. Myslím, že Milton a já spolu nebudeme dobře vycházet."

"Ále," řekla a poplácala mě po tváři, "chudinko."

"Nech si to," řekl jsem. Pak jsem ji opustil a vrátil se domů, abych se rýpal v Miltonovi. Milý John mě dráždil hned od začátku. Byl to takovej vejtah. Dobře, byl nadaný, inteligentní a byl členem Cromwellovy vlády. Ale musel mi to pořád předhazovat? Psaní sonetů v latině je snad vrchol exhibicionismu, nemyslíte?

* * *

Kolem jedenácté jsem Miltona odložil a šel si dolů udělat sendvič. Byla tam Erika a vařila další konvici kávy. "Čau, Marku," pozdravila mě. "Kafe je skoro hotové."

"Díky, Eriko, ale pořád se ještě snažím zbavit těch čtyř hrnků, co jsem měl k snídani."

"Jak myslíš." Na očích měla brýle s kostěnými obroučkami, které se zdály docela silné, a vypadala v nich mnohem starší a dospělejší. Dokonale se k ní hodily. S tmavými kaštanovými vlasy a zlatavou pletí mi připadala skoro neskutečná.

"Ty brýle jsou nějaká novinka?" zeptal jsem se jí.

"Ne, mám je už léta. Akorát nechávám očím odpočinout od kontaktních čoček."

"Trish říkala, že taky chodíš do práce," řekl jsem a zkoumal obsah lednice.

"Do laboratoře," řekla mi. "Není to zrovna moc podnětná práce, ale zaplatím za to účty. Co hledáš, Marku?"

"Věci na sendvič. Něco bych si dal."

"Jdi si sednout. Udělám ti ho."

"Já to zvládnou sám, Eriko."

"Sedni!" poručila mi. "Nesnáším, když mi lidi dělají nepořádek v kuchyni. Teta Gracie se bála ochmelkům vynadat, a ten nepořádek, co po nich vždycky zůstal, mě úplně vytácel."

"James mi říkal, že jsi tu bydlela, než tvoje teta onemocněla," řekl jsem a posadil se do jídelního koutu.

"Byla jsem na mizině," odpověděla. "Předtím jsem pracovala v laboratoři poblíž švédské nemocnice a její vedoucí byl chmaták, který nevěděl, co s rukama. Vyléčila jsem ho z toho a on mě vyhodil."

"Vyléčila?"

"Vychrstla jsem mu do tváře hrnek vařícího kafe."

"Auvajs," řekl jsem.

"Měl stejný pocit," řekla s nepatrně zlomyslným úšklebkem. "No, a teta Grace měla volný pokoj a nechala mě tady, než jsem se postavila na nohy." Začala skládat sendviče. "Tím se spustil náš program pro ‚vážené studenty‘. To bys nevěřil jaké tady bejval kravál. Když teta dostala infarkt, zavolala jsem Trish na pomoc, ona přiběhla a zarazily jsme to."

"James mi o tom vyprávěl, když jsem tu byl prvně," řekl jsem jí. "Říkal, že za vaším rozhodnutím stál od samého začátku."

"To tedy ano. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, se Jamesovi nepostaví na odpor. Pravda je, že jsem musela trochu přitlačit na Trish abych ji přesvědčila, že máme vyhlásit zákaz pití v domě. Trochu se toho bála."

"Bála? Trish?"

"Bála se o nájemné. Byly to jediné peníze, které jsme měly na zaplacení léčebných výloh tety Grace. Řekla jsem jí, aby nebyla takový strašpytel. Věděla jsem, že dřív nebo později najdeme ty pravé lidi a vše bude zase v pohodě."

"To vrhá na všechno nové světlo, Eriko," řekl jsem. "Předpokládám, že Trish to tady vede, ale hlavní slovo máš ty, je to tak?"

"Takhle to je už od doby, kdy jsme byly ještě malé, Marku. Trish chce, aby si jí lidi všimli. Já to nepotřebuju, takže nechávám ji, aby vydávala rozkazy. Dokud dává rozkazy, které chci, aby dávala, tak nezasahuju." Přešla ke mně a podala mi talíř se dvěma velkými sendviči. "Na," řekla. "Jez."

"Rozkaz, šéfe," řekl jsem poslušně.

Přešla to. "Přinesu ti sklenici mléka."

"Na mléko jsem už trochu starý, Eriko."

"Mléko je zdravé," řekla. Nalila mi plnou sklenici a postavila ji na stůl.

Na tuhle holku si tedy budu muset zvyknout.

* * *

Po jídle jsem znovu zajel k Mary, abych vyzvedl Twink. Věděl jsem, že Mary bude ještě spát, takže jsem šel opět zadem, abych ji nevzbudil.

Twink na mě už čekala a měla na sobě takovou tu černou umělohmotnou pláštěnku, která vždycky hrozně šramotí. Sice zadržel dešť, ale šustí s každým pohybem.

"Přivezl jsi mi učebnice?" zeptala se.

"Vyzvedneme je v mé kanceláři," odpověděl jsem. "Neskladuju je doma v knihovně. Zabírají hrozně místa. Jedeme, Twink. Chci si všechno vyřídit a vypadnout ze své miniaturní kanceláře dřív, než se tam dostanou šplhouni a začnou otravovat."

"Šplhouni?" zeptala se.

"Podlézavci. Průměrní studenti, kteří prošli střední školou díky tomu, že se smáli unaveným vtipům podprůměrných učitelů. A děti-osobnosti, které opravdu chtějí být mými kamarády, a potom doufají, že jim jen pro jejich úsměv změním tří minus na lepší dvojku."

"Ty máš ale děsnou náladu," nařkla mě cestou k autu.

"To přejde, Twink," řekl jsem. "První den školy jsem vždycky mrzutý. Vím na beton, že se zase ocitnu tváří v tvář neprostupné zdi nejasnosti, a z toho jsem na dně."

"Ubohý, ubohý Markie. Můžeš se mi vyplakat na rameni, jestli chceš. Možná, že když tě omaminkuju, budeš se cítit líp."

Zasmál jsem se - nevím, jestli jsem někdy dřív slyšel sloveso ‚maminkovat‘. "Kdy jsi začala maminkovatět, Twink?" přistoupil jsem na hru.

"Asi když jsem byla v blázinci," odvětila. "Doktůrek Fallon vždycky předepisoval maminkování - nebo tatínkování - když některé magor úplně vytuhl. Buď nás omaminkoval nebo nabalzamoval Prozakem. A věř tomu, že kdybys fakt chtěl, Prozakem bys uklidnil i sopku."

Šaškovali jsme celou cestu do školy, a když jsem zajížděl do padelfordských garáží, uvědomil jsem si, že Twink zahnala mé chmury. Já jsem se měl starat o ni, ale ona naše úlohy elegantně prohodila.

"Kam chceš, abych si sedla, Markie?" zeptala se mě, když jsme vysedali z mého dodge. "Nejsem řádný student, takže bych se asi měla schovat pod lavici, ne?"

"Sedni si, kam chceš, Twink. Ostatní studenti nebudou vědět, že tu jsi jenom na zkoušku, a já to nebudu nijak rozmazávat. Prostě splyň s davem."

"A jak tě mám oslovovat?"

"Nejspiš ‚pane Austine‘. Tak mě budou oslovovat i ostatní. Fakt, že se známe, raději nebudeme nijak zveřejňovat -

nikomu do toho nic není. Doktor Fallon říká, že jsi tu od toho, abys poznala nové lidi - ,rozšířila okruh svých známostí', říká. Nemusím s ním úplně souhlasit, ale budeme se držet toho, co navrhuje. Nechám ti chvíli, aby sis po přednášce mohla pokecat, než pojedeme domů. Moc to neprotahuj, půlhodina by měla stačit. Jo, a nebuď moc vykulená z toho, co budu dneska říkat, ano? Mám takový předem připravený proslov, který jsem pochytil od doktora Conrada. Říká se tomu ,pročištění stáda'. Život je daleko jednodušší, když se mi podaří vyděsit neschopné a poslat je obtěžovat někoho jiného."

"Ty jsi ale zlomyslný, Markie."

"Bůh ví, že se snažím."

Když jsme vstoupili do budovy, ukázal jsem Twink, kde mám kancelář, dal jí knihy, které bude potřebovat, a dovedl ji ke třídě. "Chvilí počkej tady na chodbě, než se začne třída zaplňovat," poradil jsem jí. "Pak vpluj dovnitř s davem. Nesedej si dopředu, ale ani se nesnaž skrýt v zadu - tam zpravidla sedávají beznadějně případy. Snaž se splynout s davem, jak nejlépe to půjde."

"Mluvíš, jako bychom byli ve špatném špionážním románu," obvinila mě. "Za chvíli budeš mluvit o kódech, převlecích a neviditelném inkoustu."

"Asi trochu přeháním," připustil jsem.

"Opravdu přeháníš. Jsem už velká holka a umím splynout s davem."

"Dobře. Dnešní hodina bude krátká. Vyřídím si úřední záležitosti, přednesu svůj proslov a potom to rozpustím, dřív než mě někdo stihne zmáčkout. Chvilí se bav a potom se potkáme v garážích. Budu na tebe čekat v autě."

"Proč nepočkáš u sebe v kanceláři?"

"Protože tam nechci strávit zbytek dne. Šplhouni se tam vrhnou jako smečka vlků. Zvládneš to?"

"Jsem v pohodě, Markie. Přestaň se strachovat."

"Dobře. Uvidíme se po přednášce."

Vrátil jsem se zpátky do garáže a vzal si věci, které jsem měl na zadním sedadle, a potom jsem si prošel svou připravenou řeč, abych se ujistil, že přesně sedne. První přednáška udá tón pro celý zbytek čtvrtletí, takže jsem se chtěl ujistit, že přesně zasáhne svůj cíl.

Sledoval jsem čas na hodinkách a přesně v jednu třicet jsem vstoupil do dveří učebny. Došel jsem rovnou ke stolu, otevřel aktovku a vyndal z ní stoh papírů. Pak jsem přehlédl řady letošních prváků. "Dobré odpoledne, dámy a pánové," řekl jsem energicky. "Tohle je sekce BR Angličtiny 131, Úvod do stylistiky. Jmenuji se Austin a budu Vaším lektorem. Položte prosím své zápisové karty nalevo a já je vyberu a zároveň vám rozdám program přednášek."

Jako obvykle se ozvalo šustění, když se všichni snažili najít zápisové karty mezi ostatními papíry, které dostali při zápisu.

"Honem, honem," popoháněl jsem je. "Máme jenom hodinu a před sebou spoustu práce."

Nepomohlo to; nikdy to nepomohlo. Stejně jim to trvalo obvyklých deset minut, než poslali karty na kraj lavice. Potom jsem je vybral a rozdál papíry s popisem kurzu.

"Tak dobrá," řekl jsem poté. "Začneme. Pro většinu z vás je dnešek prvním dnem na vysoké škole. Zjistíte, že tady to chodí trochu jinak, než jak jste byli dosud zvyklí. Teď už jste dospěli a očekává se od vás víc. Jste tady, abyste studovali a něco se naučili. Nejste tady proto, abyste tu jenom zabírali místo; jste tu, abyste pracovali. Když nebudete pracovat, nedostanete zápočet, a potom budete muset celý kurz opakovat. Tento kurz je povinný a dokud se vám nepodaří získat zápočet ode mě nebo od některého z mých kolegů, nebudete mít titul. Mým cílem je naučit vás psát kompozice tak, aby jim vaši profesori rozuměli. Písmo bylo vynalezeno před několika tisíci lety jako způsob předávání informací mezi lidskými bytostmi. Vzhledem k tomu, že většina z vás jsou lidské bytosti, je to docela důležitá dovednost." Odmlčel jsem se a rozhlédl se. "Nelidské bytosti tento kurz absolvovat nemusejí, takže všechny nelidské bytosti jsou omluveny."

Vývolalo to stejnou salvu smíchu jako vždycky. Byla to hloupost, ale občas nezaškodí se trochu pobavit.

"Mohl byste nám definovat pojem ,lidská bytost', pane Austine?" zeptal se mladík z předních řad.

"To budete muset probrat s kolegy z antropologie," odpověděl jsem. "Já předpokládám, že ten, kdo při chůzi netahá ruce po zemi, je s největší pravděpodobností lidská bytost. Ale to odbíháme od tématu. Jako studenti budete muset komunikovat se svými profesory na pokročilejší úrovni, než je mručení a hvízdání. A proto jste tady. Mám vás naučit, jak psát: takže budeme psát - tedy, vy budete psát - a začnete teď hned. Vaším prvním úkolem bude napsat esej o pětistech slovech; a co kdybyste si vyzkoušeli, jako za starých zlatých časů, stále zelené téma ,Jak jsem strávil letní prázdniny'? Vzhledem k tomu, že ho nejspíš všichni pilujete už od páté třídy, by vám to mělo pěkně odsýpat. Hodnocení budete za gramatiku, pravopis, interpunkci a myšlenkový obsah. Máte na to čas do středy, takže se dejte do práce."

Ozvaly se nespokojené hlasy.

"Tak pozor," řekl jsem, "jestli se vám to nelíbí, dveře jsou tamhle. Můžete kdykoliv odejít."

Nastalo obvyklé šokované ticho, jako vždy, když jsem na studenty takhle vyjel. Učitelé na středních školách skoro nikdy nevyzývají své žáky, aby odešli.

"Nejsem váš kamarád, lidi," řekl jsem jim na rovinu. "Nejsem tu od toho, abych vás potěšil. Pokud vaše kompozice nebudou na patřičné úrovni, budete je muset přepisovat, znovu - a znovu - a znovu. Budete to dělat tak dlouho, dokud nebudou v pořádku, a nic na tom nezmění fakt, že budete psát i jiné práce, které budete zřejmě také přepisovat. Budete-li odevzdávat škváry, brzy toho na vás bude moc."

"Jakou váhu má účast na hodinách na celkovém hodnocení, pane Austine?" otázal se s obavami v hlase mladý muž, který se předtím ptal na definici lidské bytosti. Každý semestr se na to někdo zeptá - většinou někdo z těch mluvků, kteří by raději umřeli, než by něco napsali.

Pokrčil jsem rameny. "Žádnou. Jste tady, abyste psali, ne abyste mluvili. Jestli mi chcete něco říct, napište to. Pak to přepište na stroji, protože ručně psané práce nepřijímám. Použijte velikost písma dvanáct a standardní okraje. Možná byste si mohli vyzvednout výtisk formuláře SMJ. Ten má konečné slovo ohledně akademického stylu."

Jako obvykle jsem zachytil výraz naprosté nechápavosti. "Společnost pro moderní jazyk," přeložil jsem jim zkratku. "Snažte se psát v celých větách; neúplné věty mě rozčilují. Ach, a ještě něco. Narazíte na lidi, kteří se vám budou snažit kompozice prodat. Nemrhejte penězi. Většinu prací jsem už viděl, takže je poznám. Pokud se mi pokusíte podstrčit kompozici z druhé ruky, budete tento kurz opakovat, protože vás na místě vyrazím. Možná byste měli vědět, že míra propadnutí v mém kurzu není obvyklých deset procent. Jestli na mě připadne celá třída neschopných studentů, vyhazuju všechny. Tak, a teď tedy, jestli byste si přáli se z kurzu odhlásit nebo změnit lektora, zastavte se v zápisové kanceláři. Svými problémy mě nezatěžujte."

Nechal jsem je, aby to vstřebali. "Nějaké dotazy?" zeptal jsem se.

Ve třídě vládlo zasmušilé ticho a byl jsem si jistý, že má úmyslná zmínka o zápisové kanceláři padla v několika případech na úrodnou půdu.

Rozhlédl jsem se. "Ani slovo?" zeptal jsem se mírně. "Žádné fňukání? Kruci, to je škoda."

Ozval se nervózní smích. Většina evidentně pochopila, co jsem chtěl říct. "Zdá se, že jste tedy porozuměli mému základnímu požadavku," řekl jsem. "Zásada mého kursu je ‚můj dům - má pravidla‘. Budete-li ji mít na paměti, budeme spolu dobře vycházet. Můžete jít." Posbíral jsem zápisové karty, hodil je do aktovky a byl jsem venku ze dveří dřív, než se šplhouni stihli vzpamatovat. Chcete-li bez úhony zmizet z prvních hodin, strohý přístup funguje spolehlivě. Strategie rychlého šoku a odchodu vezme ufnukancům dech; prodlévání je jenom podporuje.

Došel jsem do garáže, odemkl auto a prolistoval zápisovými kartami, abych zjistil počet studentů. Bylo jich samozřejmě příliš mnoho. Vždycky to tak je. Můj nepřátelský proslov slouží k tomu, abych to napravil. Myslím, že trocha akademického teroru má občas své opodstatnění.

Zatímco jsem čekal na Twink, přečetl jsem kus Ztraceného ráje. Ukázala se asi po půl hodině. "To nepřátelství jsi nemyslel vážně, že ne, Markie?" zeptala se, když sedala do auta.

"Celkem ano. Ranilo to jejich city?"

"Jsou pořádně nafrnění. Všichni se shodli, že dostat domácí úkol hned na první hodině je něco jako porušení ústavních práv."

"To je teda smůla."

"Jsi hroznej, Markie," řekla a zlomyslně se zakřenila. "Když jsme sem přijížděli, říkal jsi něco o připraveném proslovu. Vážně to takhle vyklopíš na každé první hodině, kterou učíš?"

Přikývl jsem a nastartoval. "Jo - a funguje to. Dokonce jsem se dostal na černou listinu katedry tělocviku."

"Prosím?"

"Na katedře tělocviku studují takový ty velký, silný, prostoduchý kluci, který jsou členy různých sportovních týmů, nosí fialové dresy a snaží se to nandat týmům z Kalifornie. Trenéři mají seznamy jmen, které svým tupým panákům rozdávají. Seznam se jmenuje ‚K těmto chlapům se vůbec nezapisujte‘. Je to pocta, mít své jméno uvedené v tomto dokumentu."

"Jsem na tebe tak hrdá," pronesla zaníceně, když jsme vyjížděli z garáže.

"Dej si pohov, Twink."

"Tví studenti se o tobě vyjadřovali dost sprostě."

"To je dobře. Znamená to, že jsem zaujal jejich pozornost."

"Ten drzoun, který chtěl, abys definoval lidskou bytost, se dokonce snažil sepsat petici na protest proti tomu, jak jsi protivný. Moc lidí se ale podepsat nechťelo. Dost jich říkalo, že k tobě prostě nebudou chodit."

"To je dobře. O tom to je. Dnes jsi byla svědkem důležité části akademické hry, Twink. Vedení univerzity se z asistentů snaží vymáčkout co nejvíc užitku, a tak cpou na jejich hodiny tolik prvků, kolik to jenom jde. Někteří asistenti jsou měkoty a touží po tom, aby je studenti chválili. Já jsem tvrdý a nijak se tím netajím. Zpravidla nejděle do konce prvního týdne se mi blběčky podaří vystrnadit - já tak slízu smetanu a na mé vřelé a zmatené kolegy zbyde odpad. Mí studenti mě nejspíš ani nepotřebují, protože už dokážou napsat kompozice, které mají říz. Vřelí pomatenci dostanou pogramotné osoby, které by nedokázaly najít cestu z jednoho konce věty na druhý, i kdyby na tom závisel jejich život. Model akademického terorismu jsem převzal od doktora Conrada. Jsou lidé, kteří se při pouhé zmínce o něm svíjejí hrůzou." Zatímco jsme hovořili, najel jsem na Čtyřicátou pátou ulici směrem do Wallingfordu.

"Myslím, že moje kompozice se ti bude hrozně líbit, Markie," sdělila mi Twink.

"Ty tam chodíš jenom na zkoušku, Twink, vzpomínáš? Proč bys psala úkoly, když nemusíš?"

"Já ho chci napsat, Markie. Budeš mrkat na drát."

"Proč? Stejně za to nedostaneš známku."

"Chci si něco dokázat, bráško. Nerozhazuj kolem sebe rukavice, když nejsi připraven je zvednout. Strčím tě do kapsy, kdykoliv se mi zamane." Krátce se odmlčela. "Je to tvoje chyba, Markie. Někdy na mě přijde soutěživost - hlavně když mě někdo vyprovokuje. Říkal jsi, že chceš dobrou kompozici. No, máš ji mít a ještě ji ani nebudeš muset hodnotit. Není to dobrý?"

To mě zaskočilo. Takhle výbojná dříve Renata nebyla - ani jedno z dvojčat. Věděl jsem, že jsou obě chytré, to ano, ale nikdy to nedávaly okázale najevo. Renata byla teď samozřejmě starší a během doby, kterou strávila v sanatoriu doktora Fallona, nejspíš vyvrála daleko víc než její vrstevníci. Průměrný prvák na vysoké škole si s sebou nese spoustu zátěže ze střední školy. Středoškoláci se většinou chovají jako stádo a k smrti se bojí vyčnívat z davu. Když přijdou na vysokou školu, začnou se ti bystřejší od stáda trhat a vyražejí na vlastní pěst. Trvá jim to však zpravidla tak rok. Zdálo se, že Renata tuhle fázi přeskočila a vrhla se rovnou na věc.

Tahle nová Renata se mi rozhodně líbila a určitě se bude líbit i doktoru Fallonovi. Vyvíjelo se to lépe, než jsme oba čekali.

* * *

Twink jsem vysadil u Mary a vrátil se zpátky do školy, abych pokračoval v bádání nad spojením mezi Whitmanem a Brity. Zapíchl jsem to těsně před pátou a domů dorazil dokonce včas na večeři.

"Mám ti vyřídit, že se Charlie opozdí, Trish," zahřimal James, když jsme se sešli v jídelně. "Říkal, že má pocit, že se v Boeingu něco semlelo, protože vedoucí projektu, na kterém pracuje i Charlie, svolal mimořádnou schůzi."

"To zní zlověstně," řekla Erika. "Když začne Boeing svolávat mimořádné schůze, to abychom začali hledat protiletectvé kryty."

"Moc se o tom nerozváděl," dodal James, "ale mám pocit, že se něco podělo, protože nějaký génus zapomněl u poměrně důležitých specifikací převést palce na centimetry. Když Charlie odjížděl, vyjadřoval se velmi barvitě."

"Když na něco míříš, tak to asi trochu rozhodí mušku," poznamenal jsem. "Milimetr sem, milimetr tam - a nakonec se to pěkně všechno nasčítá."

"Zejména když míříš na něco v pásu asteroidů," souhlasil James.

"Máš dneska večer něco důležitého, Sylvie?" zeptal jsem se našeho domácího psychologa.

"Začíná se ti to v hlavě sypat, Marku?"

"Doufám, že ne. Akorát bych rád slyšel tvůj výklad toho, co se mi dneska přihodilo."

"Vybal to na mě," odpověděla.

Přešel jsem to. "Twinkie, o které jsem vám říkal, dnes provedla něco neobvyklého. Evidentně není tak křehká, jak jsme si mysleli. Zdá se, že se u ní začíná projevovat náhlá potřeba nezávislosti. Dokonce se urazila, když jsem jí nabídl odvoz - protože má přece svoje kolo. Chce jezdit na kole, ať svítí sluníčko nebo leje."

"To bude nejspíš reakce na pobyt v sanatoriu, Marku. V ústavech lidí většinou nemají povoleno rozhodovat sami o sobě."

"Takže vzpoura?"

"Spíš něco jako touha po sebeprosazení," odvětila Sylvia. "Obecně vzato to schvalujeme - pokud nezajde příliš daleko. Můžeš být přesnější? Co přesně provedla, že ti to připadalo neobvyklé?"

"No, chodí na audit mé přednášky - angličtina pro prváky - a v podstatě předstírá, že je student, aby si vyzkoušela, jak to chodí."

"Zajímavý nápad," řekla Erika. "Ve skutečnosti jsi ji pouze přesunul z jedné instituce do druhé."

"Dá se říci, že ano," souhlasil jsem. "Takže, dneska jsem zadal domácí úkol. Ona ví, že ho nemusí dělat, ale tvrdí, že ho stejně napíše, a pak mi slíbila, že bude tak dobrý, že budu zírat."

"Ty jsi zadal domácí úkol první den školy?" tázala se Trish nedůvěřivě. "Ty seš zvíře!"

"Jen třídím zrno od plev, Trish," řekl jsem. "Je to nejlepší způsob, který znám, jak odradit ty, co mají zájem jenom o večírky. Renata očividně vzala úkol jako výzvu a vrhla se do toho po hlavě."

"Jede po tobě, Marku," prohlásila Erika bez obalu. "Chce se ti svou prací vepsat do srdce."

"Uvažuji," řekl jsem. "O nic takového nejde."

"Nebyla bych si tak jistá, Marku," řekla Sylvia zamyšleně. "Není nezvyklé, když duševně nemocný pacient chová podobné city k terapeutovi."

"Nejsem Twinčín terapeut, Sylvie," namítl jsem.

"Ale, opravdu? Pořád se o ni strachuješ, děláš, co můžeš, abys jí ulehčil život, a celej znervózníš, když provede něco jenom trochu neobvyklého. Snažíš se dělat, co můžeš, abys jí pomohl se uzdravit. Podle mě se tak chová terapeut."

"Myslím, že jsi něco nepochopila, Sylvie," řekl James zamyšleně.

"Ano?"

"Od chvíle, kdy se Renata narodila, byl Mark jako její bratr, a je to jediný člověk, kterého poznala, když se probrala. Není to spíš tak, že se oním prohlášením 'napíšu kompozici, že budeš zírat' snaží jenom získat Markovo uznání?"

"Myslíš, že hraje něco jako roli otce?"

"Předpokládám, že něco na ten způsob," zaduněl.

"Tak vám teda pěkně děkuju, lidi," řekl jsem sarkasticky. "Můžeme si hodit mincí. Agresivně se předvádí, nebo jen prahne po uznání?"

"To přece obnáší totéž, ne?" podotkla Erika.

"Tu holku musím poznat, Marku," řekla Sylvia. "Prozatím by sis o tom měl promluvit s doktorem Fallonem. On ji zná, takže bude mít pravděpodobně představu o tom, co se opravdu děje. Nemusí to být nic podstatného, ale na druhou stranu..." Nechala to viset ve vzduchu.

Začínal jsem si přát, abych byl býval mlčel. Twink byla jenom můj problém, jenže teď jsem otevřel dveře, které jsem měl možná nechat zavřené. Zdálo se, že mí spolubydlíci se o Renatino chování velmi zajímají, a já si nebyl jistý, jestli jsem chtěl, aby se do toho začali plést.

Na druhou stranu jsem opravdu neměl nejmenší ponětí, co se Twink honí hlavou, a je možné, že někdo ze zdejších podnájemníků přijde s nějakým klíčem. V této chvíli se mi bude hodit každá pomoc, kterou mi kdo nabídne.

KAPITOLA ŠESTÁ

Tu noc se mi nespalo dobře, a když už se mi podařilo zabrat, měl jsem podivné sny o Miltonovi, Whitmanovi a Twinkie. Z nějakého důvodu se proti mně všichni spojili, a aby to bylo ještě zamotanější, pořád se do toho míchal překládání dřeva.

Když jsem ráno klopýtal ze schodů, měl jsem pořád trochu zastřenou mysl. James, Charlie a celý oddíl v županech byli shromážděni kolem malé televize, která stála na kuchyňské lince, a pozorněji sledovali.

"Co se děje?" zeptal jsem se a zamířil ke kávovaru.

"Včera v noci voddělali nějakýho chuligána," odpověděl Charlie. "Novináři říkají, že je to repríza tý Mu?ozovy vraždy."

"Zase rozčtvrcení?" zeptal jsem se, zatímco jsem si naléval hrnek Eričiny kávy.

"To bych písk," řekl Charlie. "Někteří reportéři vypadali dost zeleně. Kusy střev a části těla se asi válely všude kolem." Trish vydala dávivý zvuk. "Kdybys dovolil?" sjela Charlieho.

"Promiň, kotě," omlouval se. "V každém případě se to stalo ještě blíž k našemu domu než Mu?ozova vražda. Mrtvolu našli na břehu Zeleného jezera ve Woodlandském parku, necelý kilometr a půl odsud."

"Byl zabit kousek od zoo, protože zvířata byla neklidná," dodal James. "Pár reportérů se o tom zmiňovalo už dříve. Celé okolí slyšelo vzteklý řev lvů, troubení slonů a vytí vlků. Někdo zavolal na nouzovou linku zoo a jeden z ošetřovatelů našel tělo a zavolal policii."

"Zkrátka," pokračoval Charlie, "policajti a reportéři prohlašují, že je možné, že existuje jistá spojitost mezi touhle vraždou a tou, co se stala před dvěma týdny v kampu. Není to ohromující? Někdo během dvou týdnů vykuchá dva chlápky ve stejné části města a policajti si myslí, že by tu mohla být spojitost? No koukej!"

"Nechovej se jako kašpar, Charlie," okřikla ho Sylvia.

"Lidé, kteří s kamennou tváří slavnostně oznamují naprosto jasné věci, ve mně vzbuzují ty nejhorší pudy," odpověděl Charlie. "Všichni ti zachmuření reportéři s vážnou tváří vykládají pořád dokola o ‚sériovém vrahovi‘; jenomže nic nezaplní díry ve zpravodajství líp než pár hnusných vražd."

"Už si pro něj vymysleli i jméno a je jasné, že to teď budou nejmenší měsíc nebo dva omílat pořád dokola," řekla mi Trish.

"Říkají mu ‚Seattleský sekáč‘, jako kdyby se jednalo o událost s mezinárodním dosahem a ne o válku o rajón mezi konkurenčními gangy. Víš, jak to u reportérů chodí."

"No jo," souhlasil jsem. "Už jenom čekám, kdy někdo z předpovědi počasí dostane hysterický záchvat - v přímém přenosu - a to jenom proto, že na příští den se počítá s padesátiprocentní pravděpodobností srážek. Tenhle mrtvej chlap byl taky drogový překupník z Chicaga?"

"To by se nemohl jmenovat Lloyd Andrews," odpověděla. "Ale zdá se, že má docela slušnou řádku policejních záznamů. Drogy se vyskytly hned v několika případech, kdy byl zadržen - spolu s obvyklým přidělem lehčích trestných činů a přestupků."

"Byla to malá ryba," dodal Charlie. "Možná, že semtam prodal pár balíčků kokainu, ale víc kupoval, než prodával. Přišlo mi, že je to jeden z těch nešťastnejch prevítů, kterejm se nikdy nic nepovede. Když se pokusil ukrást auto, vyfoukly se mu pneumatiky. Když měl pocit, že po něm jede nějaká kost, zabásli ho za pokus o znásilnění. Když naplánoval vloupačku, vybral si jedinej dům v celým bloku, kterej měl poplašný zařízení. Byl to ten týpek, kterej kazí zločincům reputaci. Rozhodně nepracoval na stejný úrovni jako Mu?oz - z čehož v podstatě vyplývá, že teorie milýho poručíka Krkouna je dost děravá. Gepard si nešpiní ruce s malými rybami. Ten jde po hlavounech."

Trish se podívala na hodiny. "Jéje," řekla, "začínáme mít trochu zpoždění, holky. Musíme začít dělat snídani, nebo nám kluci umřou hladu."

Všechny tři se začaly ohánět a připravovat jídlo. "Jděte do obýváku koukat na televizi," nařídila Erika a mávla tím směrem. "Neplet' se nám pod nohama."

"Ano, paní," zahřměl James. "Odeběfeme se do salónu, pánové?"

Všichni tři jsme prošli jídelnou do tiché přední části domu. James zapnul starý televizor s rozmazaným obrazem, před kterým jsme se usadili.

"- vraždy jsou další z dlouhé řady zabití, ke kterým zde na Severozápadě došlo," připomínal nám důležitě reportér.

"Úřady stále pátrají po stopách vedoucích k totožnosti zabijáka z Green River. Z tohoto regionu pocházel rovněž nechvalně proslulý vrah žen, Ted Bundy. Zdá se ale, že Seattleský sekáč vyhledává mužské oběti - alespoň prozatím."

"Tohle bychom měli před holkama asi často opakovat," navrhl James. "Vraždy takřka za rohem je poněkud znervózňují - což je pochopitelné, vzhledem k tomu, že se venku potuluje někdo s ostrým nožem."

"Možná, že bychom měli uvažovat o doprovázení," přidal jsem se. "Třeba bychom mohli vyhlásit nové pravidlo: ‚Po setmění nejde nikdo sám ven‘, nebo něco na ten způsob - přinejmenším než ten povyk trochu utichne nebo Sekáč podřízne někoho v Olympii nebo Bellinghamu."

"To je rozumný nápad," souhlasil Charlie. "Myslím, že jim žádné nebezpečí nehrozí - zdá se, že obě vraždy jsou součástí vyřizování účtů mezi gangy - ale asi bychom je měli trochu chránit, alespoň než si v televizi najdou něco jinýho, o čem můžou donekonečna mlít. Třeba by se mohli vrátit k oplakávání princezny Diany. ‚Pavana za Mrtvou princeznu‘ je sice hezká skladba, ale když ji člověk slyší počtyřicáté nebo popadesáté, trochu se omrzí. Na tom je zajímavé to, jak se média snaží přecházet svou vlastní odpovědnost za tu autonehodu. Kdyby na princeznu Di nevyhlásili lov, supové s mizernými foťáky by ji nehonili."

"Jak dopadla včera večer ta tvoje mimořádná schůze, Charlie?" zeptal jsem se. "James říkal, že si nějaký hňup spletl palce a centimetry."

"Pěkně to zbodal. Ale technické oddělení je z obliga. Na plánech jsou jednoznačně uvedeny centimetry. Zvoral to nákupčí, ne my. Starej dobrej Boing-Boing akorát utratil milión dolarů z peněz daňovejch poplatníků za součástku, která nikam nepasuje, jenom proto, že nějaký blbeček z nákupního oddělení nikdy neslyšel o metrický soustavě. My to přehrajeme do účtárny, tam si s tím pohrajou a urovnaj to, i když jim kvůli tomu trochu ztuhl úsměv na rtech. Stoupenci vyrovnaného rozpočtu tlačí na ministerstvo obrany, takže do státní pokladnice ve Fort Knox už nemáme tak neomezený přístup, jako jsme mívali dřív."

"Ale né," řekl jsem s předstíranou soustrastí, "chudáčkové."

"Ale no tak, Marku. Podívej se na ty úžasné věci, které nám dal vojenský průmysl - vodíková puma, neutronová bomba, nervový plyn, dálkově naváděné bomby, laserové navádění a všechny ty roztomilé malé bakterie, z nichž mají lidé nemoci, o kterých nikdo dřív neslyšel - ,dýmějová lepra', ,tuberkulózní sněť' a ,krize sedmého století'. Jak bychom se bez toho všeho jenom obešli?"

"To nevím," odvětil jsem. "Ale možná by stálo za to to vyzkoušet."

* * *

Po snídani jsme se zase rozutekli do světa. Ve škole jsme se ještě nepotkali, protože různé obory jsou skoro úplně separované. Myslím, že protisegregační politika do univerzitního kampusu nikdy nepronikne. Rasy a pohlaví už možná segregovány nejsou, ale vědní obory? Navždy.

Celé dopoledne jsem bojoval s Miltonem a soustředil se na jeho spis Areopagitika. Milton byl puritán až do morku kostí a středobodem puritánské etiky je cenzura. Tak proč nám Johnny Milton říká, že můžeme kruci tisknout cokoliv chceme, jen ať si to samo obhájí svou podstatu?

Na mé přednášce se Twink neobjevila hned v půl druhé, což mě znepokojilo. Možná, že se jí v hlavě rozleželo její vyhrožování a vytahování po pondělní hodině. Její slib, že budu zírat, byl trošinku arogantní; třeba se mi teď stydí pohlédnout do tváře.

Jenže neměla na výběr. Ať už se to Twink líbí nebo ne, tohle čtvrtletí strávíme spolu. Něco jsem slíbil a taky to splním. Když se ukázalo, že se jenom neopozdila, rozhodl jsem se, že to s ní důkladně proberu. Jestli se jí to nebude líbit, má smůlu.

Moje třída prvků skutečně prořídla. Předpřipravená řeč na úvodní hodině vykonala své a výrazně pročistila lavice. Teď nastal čas na další předem připravený proslov, který se zabýval tím, jak důležité je kritické čtení namísto bezmyšlenkovitého přijímání všeho, co se píše v tisku, jako by to Mojžíš kázal z hory Sinaje. Zabral jsem se do variace na téma "It ain't necessarily so", což by se možná setkal s větší odezvou, kdyby alespoň někdo ve třídě někdy slyšel o Porgy a Bess. Pak jsem pootevřel dveře formální logiky. Trochu se jim rozšířily zorničky, když jsem se zmínil o omylu "Post hoc, ergo propter hoc". Ve třídě se kupodivu našlo pár studentů, kteří nesměle vykazovali známky toho, že pochopili, co jsem měl na mysli; a to je vždycky povzbuzující. Snažit se něco vtlouct do třídy plné blbečků je příšerně deprimující.

Než jsme skončili, záměrně jsem jim připomněl, že domácí úkol na téma "Jak jsem strávil letní prázdniny" mají odevzdat zítra. Byl jsem si jistý, že tohle odradí i zbytek flákačů, a zůstanou mi tak jenom ti dobří. Což bylo smyslem celého mého vystoupení coby "nabručený profesor".

* * *

Mary byla ještě v županu, když otevřela na mé zaklepání, a vypadala dost zdrchaně.

"Kde je Renata?" zeptal jsem se. "Dneska nepřišla na hodinu."

"Zase měla špatnou noc, Marku," odpověděla Mary. "Ty její noční můry mi začínají dělat starosti. Když jsem se vrátila z práce, třásla se jako osika. Jestli se to nezlepší, bude se možná muset na čas vrátit do Lake Stevens."

"Tak zlé to snad není!"

"Není to dobré. Zase jsem ji uspala práškem na spaní, ale nechci, aby se to stalo zvykem."

"Asi bych měl zavolat doktoru Fallonovi," řekl jsem. "Snažil jsem se Twink nevystavovat stresu, ale je možné, že to dělám špatně. Kdyby nic jiného, může ji předepsat něco na uklidnění, aby se trochu uvolnila."

"Oblbováky jsou jenom krůček od heroínu, Marku," varovala mě. "Pokud to nebude nutné, touhle cestou se radši vydávat nebudeme."

"Uvidíme, co na to Fallon. Můžeme doufat, že je to jenom přechodný stav, než si Twink na školu zvykne. Měl bych tu asi dneska přespát, jestli jdeš do práce."

"Nemusíš, Marku," řekla. "Dneska mám přece volno."

"Máš pravdu. Úplně jsem na to zapomněl." Pozorněji jsem se na ni zadíval. "Vypadáš příšerně, Mary," řekl jsem jí otevřeně.

"Trhni si!" odsekla.

"Vypadáš jako chodící mrtvola. Ještě ses nedostala do postele, že jo?"

"Trochu jsem si zdřímla na pohovce. Je dobře, že dneska večer nemusím do práce. Spaní při práci je oficiálně zapovězeno."

"Dělala Twink něco neobvyklého, než jsi šla včera do práce?"

"Říkala, že píše domácí úkol na tvoji hodinu - i když nechápu, jak se mohla soustředit. Kazeták byl puštěný naplno." "Teenagerovská hudba?"

"Ne, ledaže by se děti dost změnily. Znělo to, jako kdyby nějaká žena zpívala vlčí smečce."

"Jo, myslíš tuhle kazetu. Je do ní úplně blázen. Byla v té krabici, co jsem přivezl z Everettu."

"Jak se to jmenuje?"

"Kdo ví? Jedno z dvojčat si to okopírovalo z jiné kazety - nebo možná z cedéčka - a zapomnělo ji nadepsat." Pak jsem luskl prsty. "Když o tom tak přemýšlím, poslouchala ji i ten večer, jak měla noční můry minule."

"Možná bychom se po ní měli poohlédnout - a pak ji omylem někam zašantročit. Jestli z toho má noční můry, nemusí se to tady válet."

"Až budu mluvit s Fallonem, řeknu mu o tom. Existuje spousta dalších možností. Stalo se to vždycky v pondělí, takže ji třeba rozhazují pondělky - nebo něco jiného. Počkáme, co řekne Fallon, než něco podnikneme."

"Asi to bude nejlepší," souhlasila.

"Zkus se trochu vyspat, jo?"

"Jasně, dítě."

* * *

Když jsem dorazil domů, vyhrabal jsem číslo na doktora Fallona a zavolał mu z telefonu v obývacím pokoji.

"Dobrý den, doktore," řekl jsem, když nás spojili, "tady je Mark Austin. Renata trpí nočními můrami. A musejí být docela hrozné, protože ji vždycky úplně vykořejí."

"To není neobvyklé, Marku. Ambulantní pacienti trpí nočními můrami poměrně často."

"Mohli byste jí předepsat nějaká sedativa? Její teta jí dávala svoje prášky na spaní, ale chtěl jsem to s vámi probrat, než v tom bude pokračovat."

"Jaké prášky na spaní?" Jeho hlas byl dost příkrý.

"Hrome, to nevím, doktore."

"Volně prodejné nebo na předpis?"

"Myslím, že na předpis."

Začal klít.

"Pochopil jsem, že se vám ten nápad nelíbí."

"Prášky na spaní jsou to poslední, co teď Renata potřebuje, Marku. Základní složkou prášků na spaní na předpis jsou barbituráty, a noční můry jsou právě jedním z příznaků odvykání barbiturátům."

"Jsou návykové?"

"Samozřejmě. Občas je u některého pacienta musíme použít, ale dávky regulujeme a vždy je snižujeme velmi pomalu. Abstinenci záchvat z nedostatku barbiturátů může zahodit celá léta úspěšné terapie. Nemůžete ty zatracené prášky rozdávat jako bonbóny."

Najednou mě zalila mrazivá jistota. "Vy jste Twink drželi na práškách od okamžiku, kdy se k vám dostala, doktore, že ano?"

"To je standardní postup. Psychotický pacient musí být nejdřív stabilizován, než je možné začít s nějakou terapií."

Nicméně my kontrolujeme dávkování a barbituráty máme pod zámek stejně jako opiáty. Jestli je Renatina teta nechává jen tak se povalovat po domě, kdoví kolik jich už do sebe Renata pokradmu naházela."

"To by neudělala, doktore."

"Nebalamuťte se. Říká vám něco termín 'fet'ák', Marku?"

"To jsou tak hrozné?"

"Minimálně tak hrozné - zejména když se jedná o psychotika."

"O psychotika? Ale no tak, doktore. Renata je občas trochu mimo, ale stěží ji můžeme srovnávat s blouznícími šílenci."

"Opravdu? Přijde sem a mluví jazykem, kterému rozumí pouze ona sama, a když přijde konečně k sobě, nezná ani své jméno. Jestli tohle není psychotik, tak nevím, kdo jiný. Řekněte její tetě, aby ty zatracené prášky někam zamkla, tak aby o nich Renata nevěděla. Ať to pokušení není volně dostupné. Jak se jí daří jinak?"

"Nedá se to ještě moc říct. Máme teprve první týden školy."

"Možná, že z toho má ty noční můry."

"Kruci, doktore, škola jí sedne a je jako ryba ve vodě. Chodí na mé přednášky jenom na zkoušku, ale už píše domácí úkoly, které ani psát nemusí. O tom jsem chtěl s vámi také hovořit. Navíc začne být pokaždé, když jí nabídnu odvoz, protivná. Chce jet na svém kole, ať si počasi dělá, co chce. Včera večer jsem to probíral se svými spolubydlicemi; jedna z nich studuje psychopatologii. Myslí si, že ten náhlý záchvat nezávislosti má něco společného s dobou, kterou Renata strávila u vás. Vzhledem k tomu, že život duševně chorého pacienta je pod silným dohledem, má Sylvia za to, že Renata musí projít obdobím sebeprosazování se, aby tu pachut' spláchl."

"Celkem trefný postřeh. Ta vaše přítelkyně by se mohla hodit. Už se s Renatou setkala?"

"Ještě ne, ale dost o to stojí, a ostatní se o ni také zajímají. Jenže všichni už jsme na postgraduálu, takže jsme o kus dál než Twink. Nechtěl bych ji přivést do rozpaků."

"Je ta vaše skupina obeznámena s Renatiny stavem?"

"Povšechně. Zhruba jsem jim popsál, čím si Twink prošla."

"Možná bych si měl promluvit s tou studentkou psychopatologie - říkal jste, že se jmenuje Sylvia? Váš vztah s Renatou je velmi osobní, zatímco ta Sylvia by mohla být pravděpodobně daleko objektivnější a všimnout si věcí, které vy přehlédnete. Co kdybyste ji požádal, aby se mi ozvala?" Zdálo se, že lehce zaváhal. "Máte v té vaší skupině nějaké vztahy, o kterých bych měl vědět?"

"Vztahy jsou proti pravidlům, doktore. Mám Sylvii rád, ale nic takového v tom není. Je to Italka, trochu popudlivá, ale je bystrá."

"Vyřídte jí, ať mi zavolá," zopakoval.

"Provedu. Zná vaše renomé, takže zpočátku bude asi skákat radostí, ale přejde ji to. No, a já jdu zatím studovat, doktore."

"Hodně se toho naučte," řekl mi pobaveně.

* * *

Večer po jídle Charlie navrhl, že by kluci mohli zajít k Zelené lucerně, abychom se od jeho bratra dozvěděli, co se opravdu stalo ve Woodlandském parku. James se omluvil. Zabral se do Hegelovy teze, antiteze a syntézy, a byl proto poněkud nevrlý.

Charlieho bratr seděl u baru, v rukou hýčkal pivo a zatrpkle sledoval reportéra místní televize, který se zoufale snažil protlačit příběh "Seattleského sekáče" do první ligy.

"Copak těch keců nemáš dost v práci?" zeptal se ho Charlie.

"Je to barmanova televize, Charlie," odpověděl Bob, "a dálkové ovládání má v ruce on. Celé město je z toho 'Sekáče' úplně pryč. Nechceš zavolat mámě? Snažila se ti dovolat celý minulý týden."

"Je v pořádku, ne?"

"Dělá si starosti, Charlie. Matky už takové bývají - zvlášť když se mládě zapomene čas od času nahlásit."

"Měl jsem spoustu práce, Bobe."

"Nevykládej, prcku. Zabere ti to maximálně pět minut. Udělej to. Ať mám pokoj."

"Dobře, nevztekej se, zavolám jí. Tak o co jde tentokrát?"

"Změnils obor? Chceš se stát televizní hvězdou?"

"No tak, Bobe. Tuhle práci bych nedělal ani za všechny prachy. Každý ze sebe někdy udělá pitomce, ale tihle lidi to dělají na kameru. Ne, doma máme tři dámy a pozdvížení kolem 'Seattleského sekáče' je začíná zneklidňovat. Když nám řekneš, co se opravdu děje, možná je to uklidní."

Bob se rozhlédl. "Pojďte si sednout do boxu," navrhl. "Neměli bychom o tom mluvit na veřejnosti."

Odebrali jsme se do jednoho ze zadních boxů a Charlie a já jsme si objednali pivo.

"Jestli jsou vaše dámy z těch řečí o Sekáčovi opravdu vyděšené, uděláte nejlíp, když je vyzbrojíte nějakým sprejem se slzným plynem - nebo pepřovým sprejem," řekl nám Bob. "Když ho stříknete chlápku do obličeje, okamžitě se složí."

"To nás nenapadlo," uznal jsem. "Kde se dá něco takového sehnat?"

"Měli by je mít v každém obchodě se zbraněmi," řekl. "Mohl bych nějaké štipnout u nás, ale ty naše jsou dost objemné. Ty, co se vyrábějí pro ženy, jsou většinou připevněny na kroužek na klíče."

"To je šikovné. Poohlédnu se po nich."

"Nejspíš je nikdy nebudou muset použít, ale už to, že sprej budou mít u sebe, by jim mělo dodat pocit bezpečí."

"Takže, co se vlastně ve skutečnosti děje, Bobe?" zeptal se Charlie. "Z televize se nedozvíme nic užitečného."

"Snad jsi nečekal, že se v televizi dozvíš pravdu, Charlie, nebo ano? Televize je pro zábavu, ne pro fakta. Prozatím se můžeme chytit akorát shodných rysů mezi touto vraždou a tou, ke které došlo před dvěma týdny na univerzitě. Máme tu dva napůl profesionální zločince, kteří byli pozdě v noci rozřezáni v parcích. Mu'oz byl profík, ale tenhle Andrews spíš rádo by zločinec. Měl sice nějaké kontakty s gangy tady v severním Seattlu, ale nemyslím si, že by byl jejich členem. Poručík Krkoun se snaží přesvědčit sám sebe, že Andrews byl důležitější, než jak napovídá jeho trestní rejstřík, ale prostě to nesedí. Sám jsem loni Andrewse jednou zabádnul, a musím říct, že Mu'ozovi nesahal ani po paty."

Pracoval u pumpy, tankoval benzín, neboli je evidentní, že jeho kriminální aktivity mu nezaplatily ani nájem. Byl to drobný příživník, který se akorát ocitl ve špatnou dobu na špatném místě."

"Chceš říct, že historka o 'Seattleském sekáčovi' nesedí?" tázal se Charlie.

"Ještě nevím," odpověděl Bob. "Je možné, že se jedná o 'značkové' vraždy."

"Nerozumím," přiznal jsem se.

"Občas se něco takového objeví," vysvětloval mi Bob. "Představ si, že nějaký gang chce na svůj vlastní soukromý píseček vyvěsit ceduli 'zákaz vstupu'. Když nadělají ze dvou náhodných členů konkurenčního gangu fašírku, celkem rychle to splní účel. Tyhle dvě vraždy by mohly být dílem jediného najatého vraha, anebo by to mohl být nějaký nový standardní postup. Neexistuje žádný reálný důvod, proč mrtvolu ještě rozsekat, když už je účel splněn, ne?"

"Takže si myslíš, že by to mohl být jenom reklamní trik?" navrhoval Charlie. "Něco na ten způsob: 'koukej, co se ti stane, když tě nachytáme na švestkách'? Je to tak?"

"Je to jedna z možností. Žádné jiné spojení mezi Andrewsem a Mu'ozem jsme nenalezli."

"Takže Krkounova teorie o Gepardovi by se nakonec mohla prokázat," podotkl Charlie.

Bob zavrtěl hlavou. "Tohle není Gepardova část města. Gepard se zdržuje výhradně v centru. Severní Seattle je pro něj jako cizí země. Pochybuji, že vůbec ví, jak se dostat do Woodlandského parku, a i kdyby tam vyrazil, stromy a tráva ho vyděsí k smrti. Je to dítě ze světa betonu a telefonních sloupů. Neboli veškeré teorie se smrsknou na to, že zatím nemáme moc s čím pracovat. Po dalších třech nebo čtyřech podobných vraždách budeme mít třeba lepší představu, s kým máme tu čest. Prozatím je všechno ve hvězdách."

"Počítáte tedy s dalšími vraždami?" zeptal jsem se.

"A copak to nečekají všichni? Celý pitomý město tají v očekávání dech." Bob se podíval na hodinky. "Musím běžet," řekl nám. "Zavolej mámě, Charlie. Udělej to ještě dneska večer, než na to zapomeneš."

"Hned to napravím, Bobe," slíbil Charlie.

"No jasně," řekl Bob sarkasticky. Pak se otočil a odešel z hostince.

"Tak co říkáš, Marku?" řekl Charlie. "Můžeme před holkama vyhlásit, že je vzduch čistý?"

"Neřekl bych. Zatím toho nevím dost, abychom mohli začít riskovat. Raději se budeme držet dámám nablízku, dokud ten chlápek neudělá další krok."

"Jestli udělá další krok."

"Jestli ne, vrátí se všechno ke starému. Mezitím se vypravím do obchodu se zbraněmi a koupím pár přívěsků na klíče s pepřovým sprejem."

"To je dobrý nápad." Pak pokrčil rameny. "Řekl bych, že to je asi ta stinná stránka civilizace."

"Myslels 'člověk člověku vlkem'?"

"Vlkem, to asi jo." Dopil své pivo. "Jdeme, Marku. Doma mě čeká fůra práce."

KAPITOLA SEDMÁ

Ve středu jsem byl na ranním semináři o Miltonovi dost mimo. Takhle brzo po ránu příliš nefunguju a přednášející se navíc zabíral náboženskými nepokoji v sedmnáctém století. Náboženské šarvátky dokážou v lidech vzbudit to nejhorší; a v okamžiku, kdy nějaký fanatik prohlásí, že "můj Bůh je lepší než tvůj Bůh", takřka nevyhnutelně se zase rozpoutá další válka.

Po přednášce jsem se zastavil v obchodě se zbraněmi a dle doporučení Boba Westa koupil tři pepřové spreje v přívěsku na klíče. Zásobník mi přišel docela malý, ale na ochromení jednoho útočníka snad jeho obsah stačí. Nebylo pravděpodobné, že by naše dámy potřebovaly zvládnout dav.

Pak jsem se vrátil do Wallingfordu, abych přemítal nad variantami své seminární práce o Miltonovi. Skoro okamžitě jsem zamítl srovnání raného Ztraceného ráje s Dantovým Peklem. Geografie a politika Pekla mě nijak neuchvátila. Možná, že nejlepší bude se Ztracenému ráji úplně vyhnout a soustředit se na Miltonova prozaická díla.

* * *

Hned po poledni jsem si udělal několik sendvičů, abych vydržel až do večere. Někdy mám pocit, že oběd je spíš zvyk než nutnost. Nemusíme jíst třikrát denně - zejména když nevykonáváme žádnou fyzickou práci. Když jíte, aniž byste to potřebovali, stane se z vás cvalík. A situace se rapidně blíží bodu, kdy je průměrného Američana snazší přeskočit než obejít. Z diet se v současné Americe stalo přední průmyslové odvětví; a přitom by stačilo přijmout za své přístup "dnes vynecháme oběd" a výrobci prostředků na hubnutí by byli na mizině.

Jenže já umím udělat znamenité sendviče, jestli se můžu pochválit.

Dojedl jsem a pohlédl na hodinky. Bylo skoro půl jedné, takže jsem se rozhodl zavolat Mary. Už zase přišlo a říkal jsem si, že bych měl zjistit, jestli už je Twink na nohou. Půjde-li dnes do školy, bude potřebovat odvoz.

"Odjela asi před deseti minutami," řekla mi Mary. "Říkala, že chce jet na kole."

"Proboha, vždyť prší!"

"Má pláštěnku, Marku. Nemusíš se hned rozčilovat."

"Už se vzpamatovala z toho včerejška?"

"Je jí dobře - celá září. Každý má občas špatnou náladu, ale Renata se vzpamatovává rychle. Myslím, že to je dobré znamení, ne?"

"Doufám. Jo, mluvil jsem s Fallonem o těch práscích na spaní. Trochu kvůli tomu zuřil. Mám dojem, že když byla Twinkie v sanatoriu, byla na nich závislá. Dávky jí snižovali pomalu. Asi bys měla ty svoje prášky raději někam schovat. Fallon si myslí, že se z ní může stát něco jako feťák."

"To je absurdní!"

"Jen tlumočím, co říkal."

"Řekni mu, ať se jde vycpat. Vím naprosto přesně, co dělám. Prášky jí dávám, jediné když začne bláznit, a to se nestává tak často, aby z toho měla závislost."

"To rád slyším. Hele, už musím jít," řekl jsem jí. "Musím jít zase vzdělávat omladinu."

"Dneska budeš mít Twink ve třídě. Přestaň se pořád tak strachovat."

"Rozkaz."

* * *

Když jsem dorazil do Padelfordu, zkontroloval jsem svou schránku. Jak jsem čekal, našel jsem v ní docela dost odhlášek. Stavil jsem se ve své miniaturní kanceláři a rychle prošel seznam studentů. Rozhodně to začínalo vypadat líp. Ještě jedna pořádná rána a jejich počet klesne na rozumnou úroveň.

Do třídy jsem vešel přesně s úderem půl druhé. Jelikož jsem hodlal zdůrazňovat dochvilnost, říkal jsem si, že nejlepší bude jít vlastním příkladem.

Twink seděla skoro uprostřed místnosti a na rtech jí hrál samolibý úsměv. Vzal jsem do ruky prezenční listinu a vybral úkoly.

"A nyní, dámy a pánové," začal jsem, "je nejvyšší čas se začít věnovat tématu dokumentace. Těm drobným milým vzkazům čtenáři říkáme 'poznámky pod čarou'; nejspíš proto, že se nacházejí na konci stránky, zřetelně odděleny od textu. Dokumentace je akademický způsob ospravedlňování libovolných drobných krádeží. Můžete ukrást, jakoukoliv myšlenku chcete - pokud to řádným způsobem doložíte. Nemusíte svému profesorovi hned naplno přiznávat, že tenhle názor jste vyfoukli Aristotelovi nebo Tomu Painemu. Váš profesor bude vědět, že jste ty myšlenky vyfoukli, takže to nemusíte nijak rozmazávat. Řiďte se obvyklými pravidly a nerušte ho z poklidné dřímoty nad vaší prací. Pokud se v tomto umění dostatečně zdokonalíte, podaří se vám proplout až k bakalářskému titulu, aniž byste se museli třeba jen zdálky přiblížit k vlastní původní myšlence. A proto jsme tady, ne? Ponořte se do průměrnosti, a máte vyhráno. Originální myšlení nutí lidi přemýšlet, a většina z nich o to nestojí."

Pořád nevím, jak a proč jsem dospěl k těmto úvahám. Možná, že to způsobil ten Milton. Tahle středa rozhodně nebyla dobrá.

Na tabuli jsem načrtl různé formáty poznámek pod čarou a zbytek hodiny v podstatě proflákal. Abych byl upřímný, ten den se mi vůbec nechťelo učit.

Chtěl jsem si promluvit s Twink, abych se ujistil, že je v pořádku, ale byla na mě moc rychlá. Než jsem se dostal ke dveřím, zastavilo mě několik šplhounů. Dokolečka blábolili o tom, jak "naprosto úžasné" bylo mé pojednání o poznámkách pod čarou, a měl jsem co dělat, abych se dostal z jejich spárů.

Zastavil jsem se ve své kukani, abych zkontroloval počet prací podle aktuálního seznamu studentů, a zhruba v půlce jsem narazil na práci, se kterou mi Renata vyhrožovala. Poznal jsem, že je její, protože se podepsala jako Twinkie.

Odložil jsem ostatní práce stranou a vzal ji do ruky...

JAK JSEM STRÁVILA PRÁZDNINY
napsala Twinkie

Prázdniny jsem strávila v blázcinci, a abych si ukrátila čas, poslouchala jsem, jak ostatní blázni křičí a smějí se. Normální lidi zřejmě vůbec nechápou, jak je hezké být občas blázen, a to je moc smutné. Lidé tam venku v normálním světě se

musejí každý den postavit tváří v tvář realitě; a realita je většinou nudná a šedivá a ošklivá; a čas běží jenom jedním směrem a kliky neumějí mluvit. Pravověrný magor se s tím smířovat nemusí. My dokážeme učinit náš svět tak krásný, jak jen chceme, vzhledem k tomu, že musí dělat, co mu řekneme.

Není to nádherné?

Ve světě cvoků není nic reálné, takže můžeme změnit cokoliv, co se nám nelíbí. Když je krásně, může to trvat třeba tisíc let, a když ošklivo, prostě to odmítneme. Když sluníčko svítí moc jasně, pošleme ho do svého pokoje, a když jsou hvězdy moc zastřené, přikážeme jim, aby svítily jasněji - a ony budou, jen abychom byli šťastní.

Proto je svět cvoků daleko hezčí než svět normálů. Naše pravda vrtí ocáskem a olizuje nám prsty; jejich pravda vrčí a kouše.

My ze světa cvoků někdy uvažujeme o světě normálů, a jen tak se rozhodneme, že to bude docela legrace, když ho občas navštívíme, ale žít bychom v něm rozhodně nechtěli. Je prostě tak zoufalý a ošklivý. A normálové snad nikdy nedosáhnou toho, co chtějí, ať se snaží sebevíc, a to je moc smutné.

Lidé ze světa normálů nás v blázinci tu a tam navštívili, ale vážně s nimi byla nuda. Vždycky se tvářili tak vážně a ustaraně, a skoro nikdy se nezasmáli. Normálové, zdá se, prostě nedokážou vidět svět tak, jak ho vidíme my blázni, tudíž ani nedokážou pochopit, jak je svět zábavný. Asi se nedokážou uvolnit; a na očích je jim vidět, jak jsou celí bez sebe, když magor na druhém konci chodby začne trénovat ječení. Copak nevědí, že ječení je umění? Na olympijských hrách světa cvoků vyhrává čistý desítkový jakot pokaždé zlatou medaili.

Ted' jsem se přestěhovala zpátky do světa normálů a vím, že bych měla být vážná a neměla se smát, ale někdy - někdy - si trochu zakřičím, jen tak, kvůli starým zlatým časům. Dávám si ale pozor, abych křičela zdvořile. Přece se nehodí budit spořádané sousedy ze šedivého světa normálů. Pár tichých a krátkých výkřiků snad tolik neruší, a mně se vždycky hned líp spí, když si zakřičím.

A když spím, zdá se mi někdy o světě cvoků, má klika mi zpívá a zdi mě pevně drží, a já se vznáším nahoře na obloze a dívám se dolů na ten zoufalý, špinavý, ošklivý svět normálů, kde jsou všichni vážní a ustaraní a nikdy, vůbec nikdy se neusmějí.

A já se bavím.

"Proboha!" řekl jsem a pomalu odložil list. Sakra! Ta holka opravdu umí psát!

Musel jsem zjistit, jestli je tahle kompozice opravdu tak dobrá, jak se mi zdálo, takže jsem se vydal za doktorem Conradem. Naštěstí byl u sebe.

"Máte něco důležitého na práci, šéfe?" zeptal jsem se ho.

"Trápí vás něco, pane Austine?"

"Ani ne. Akorát mám pocit, že jsme narazil na zlatou žílu, to je všechno. Jestli máte pár minut, rád bych znal váš názor na tohle." Podal jsem mu Twinčinu práci.

Pohlédl na titulky. "Ale ne!" řekl téměř pobaveně. "Jak jsem strávila prázdniny?"

"Jsou to prváci, šéfe. Většina studentů je zatím ve fázi 'kličkujícího zajíce'. Tahle práce je ale o třídu či dvě nad průměrem. Řekněte mi, co si myslíte."

Přečetl si Twinčinu kompozici. "Můj ty bože!" řekl, když byl hotov.

"Měl jsem úplně stejný pocit, šéfe," řekl jsem spokojeně.

"Nenechte ji vyklouznout, mladíku," řekl mi.

"To se nestane. Je to ta dívka, o které jsem vám před několika týdny vyprávěl."

"Znamená to, že opravdu byla v ústavu?"

"Ano, jistě. Její sestra byla zavražděna a ona se na čas úplně pomáda. Ted' chodí zkušebně na moje přednášky. Domácí úkol psát nemusela, ale stejně ho napsala. Občas se krapet ráda předvádí. Ale má šmrnc."

"To máte pravdu. Jestli zůstane alespoň maličko při smyslech, udělejte něco pro naši katedru a nasměrujte ji k nám. Takový talent se objeví jen jednou nebo dvakrát za generaci." Otočil se na židli a zapnul kopírku. "Nebude vám to vadit, že ne?" zeptal se.

"Vůbec ne, šéfe. Sám si asi udělám několik kopií."

* * *

Když jsem se vydal domů, vytrvale přšelo a nade mnou stále visel jako temný mrak Milton, ale najednou jsem se cítil veselý a šťastný. Twinčina kompozice úplně smazala sklíčenost, která na mě celý den doléhala.

Ani hodnocení štosu domácích úkolů mi nemohlo zkazit zbytek dne.

Sešel jsem dolů do kuchyně, když holky připravovaly večeři. "Mám pro vás dárečky, dámy," řekl jsem.

"Ale?" řekla Trish. "Co se děje?"

"Charlie a já jsme si včera večer pokecali s jeho bratrem a velký Bob navrhl něco, co je velmi rozumné. Koupil jsem vám tyhle šikovné přívěsky na klíče - a chci, abyste je s sebou nosily, kdykoliv půjdete ven." Položil jsem tři přívěsky na klíče na kuchyňskou linku.

Erika jeden vzala do ruky. "Co je to na tom kroužku za věcičku?" zeptala se mě.

"Pepřový sprej," odpověděl jsem. "Moc si s tím nehraj, je to plný. Otočíš tady tím čudlíkem a můžeš vypálit. Kdybys náhodou narazila na proslulého Seattleského sekáče, stačí mu to rychle stříknout do očí a úplně ho přejde nálada.

Nejméně hodinu bude úplně bez sebe - aspoň to říkal prodávač v obchodě."

"Nemusíme na to mít nějaké povolení?" zeptala se mě nejistě Trish.

"Bob West nic o povolení neříkal, Trish, a on je policajt, takže zná pravidla."

"Já ti nevím, Marku," řekla. "Mám pocit, že mě sprej v kabelce bude trochu znervózňovat."

"Lepší nervózní než mrtvá," řekla jí Erika. "Je to docela rozumná věc, takže koukej poslechnout."

Trish trochu reptala, ale udělala, co jí její mladší sestra poručila. Na Erice bylo něco, co Trish okamžitě donutilo poslechnout.

* * *

"Co tě tak rozveselilo, Marku?" zeptal se mě James, když jsme seděli u večeře. "Vypadáš, jako bys právě vyhrál v loterii."

"Tak to skoro sedí," připustil jsem. "Dneska jsem narazil na talent - a zrovna při hodině angličtiny pro prváky."

"Člověku se občas podaří narazit na květ v poušti," připustil. "Nějaké kousavé bonmoty?"

"Něco daleko lepšího, kamaráde," řekl jsem vítězoslavně.

"A hodláš se o to s námi podělit, nebo ne?" zeptala se Sylvia pichlavě.

"Už jsem myslel, že se nezeptáte. Zrovna mám u sebe jednu kopii."

"To je ale náhoda," poznamenala Erika suše.

"Nezlob," zavrčel jsem. "Moje třída měla dneska odevzdat domácí úkol, a tohle jsem našel mezi obvyklým brakem."

Podal jsem Twinčinu kompozici Jamesovi. "Tumáš, kolego," řekl jsem. "Spláchni kyselou pachut' po Hegelovi."

James vzal list do ruky. "Jak jsem strávila prázdniny," četl nahlas svým hlubokým hlasem, "napsala Twinkie."

"Není to to děvče, co se o ně staráš, Marku?" ptala se Erika.

"Je to ona. Pokračuj, Jamesi. Jenom spusť, a hezky nahlas."

James nám přečetl Twinčinu kompozici, a když dočetl, zavládlo ohromené ticho.

"Teda!" zamumlal po chvíli Charlie.

"Jo, no tohle," souhlasila Sylvie. "Já to děvče musím poznat, Marku."

"Opravdu tuhle mladou dámu propustili?" vyptával se James. "Nepřipadá mi, že by na to už měla."

"Jenom se předvádí," odpověděl jsem. "Ani ten úkol nemusela psát. Na moje přednášky chodí jenom na zkoušku."

"Nepotkáš moc lidí, kteří by psali domácí úkoly jen tak pro zábavu," řekl Charlie. "Proto ji zavřeli do bláznice?"

"To zrovna ne," odpověděl jsem mu. "Měla ještě pár dalších problémů. A nedělej si z toho legraci - její psychiatr si myslí, že se tam párkrát bude muset ještě vrátit. Řekl bych, že to tak chodí - jako když se chceš zbavit kouření."

"Psychóza je návyková?" zeptal se Charlie.

"Slyšels, co napsala, Charlie," odpověděl jsem. "Svět cvoků je hezčí než svět normálů. Tvoje klika ti neřekne věci, které by se tě mohly dotknout, a jedině v bláznici se můžeš pokusit dostat do olympijského týmu v ječení. Ukázal jsem Twinčinu práci svému poradci na fakultě a on mi nařídil, abych ji nenechal upláchnout. Třeba nemá všech pět pohromadě, ale pořad dokáže psát tisíckrát líp než kdokoli jiný."

"Chová se vlastně normálně?" zeptala se Trish.

"Definuji slovo ‚normální‘," podotkl jsem. "Neleze po zdech, ani si o sobě nemyslí, že je Napoleon, ale občas se chová trochu zvláště. Má dobré dny a špatné dny, ale myslím, že to je součástí procesu rekonvalescence."

"Jede po tobě, Marku," řekla mi Erika. "Věděl o tom, že ano?"

"Vrať se na zem," ušklíbl jsem se. "Považuje mě za svého staršího bratra, to je vše. Obě dvě to tak braly, už odmalička."

"Kde bydlí?" zeptala se Sylvia.

"Bydlí u své tety - asi pět bloků odsud. Proč?"

"Protože ji samozřejmě chceme poznat," prohlásila Trish na rovinu.

"Myslíš, že by ji teta pustila večer ven?" připojila se Sylvia. "Třeba by mohla přijít na večeři - řekněme zítra."

Vtom jsem si na něco vzpomněl. "Asi jsem něco zvorál," omlouval jsem se Sylvii. "Včera jsem mluvil s doktorem Fallonem a on chce, abys mu zavolala."

"Já?" ptala se. "Kvůli čemu?"

"Hovořili jsme o problémech, které Twink má, a já se zmínil o tvém předmětu studia. Představa, že by měl trénovaného pozorovatele na místě, ho nadchla, vzhledem k jeho přesvědčení, že mi spousta věcí uniká. Takže jestli ji chtějí za každou cenu poznat i všichni ostatní, ještě z toho můžeme něco vytěžit."

James vybuchl smíchy.

"Co je?" vyptávala se Trish.

"Markův návrh docela sedne, ne?" poznamenal. "My jsme také taková instituce, ne? Všichni se musíme podrobit jistým pravidlům a máme své povinnosti. A nenadále zjevení se Markovy kamarádky dokonce vymezuje, jaký druh instituce jsme, ne?"

"To mi teda vůbec vtipný nepřipadá," nesouhlasila Trish.

"Přiliš bych do toho nerýpal, Jamesi," radil mu Charlie. "Neurážej dámy, které spravují kuchyň. To je nejlepší způsob, jak dostat k snídani houby s octem - a s párátky."

Chvilí jsme laškovali, a potom jsme se všichni vrátili ke studiu.

* * *

Měl jsem štěstí, Twink ve čtvrtek dorazila na přednášku a dokonce se mi ji podařilo chytit dřív, než mohla zmizet.

"Co je?" řekla podrážděně, když jsem ji chytil za paži.

"Nebud' takový mrzout," řekl jsem. "Máš dneska večer něco důležitého na práci?"

"Chtěla jsem zachránit svět, ale myslím, že to může počkat. Co máš v plánu?"

"Mám tě pozvat na večeři ke mně domů."

"Dobře," odpověděla lhostejně.

"Vyzvednu tě kolem páté."

"Ne. Přijedu na kole. Není to tak daleko."

"Jak to víš? Nevzpomínám si, že bych ti někdy dal adresu."

"Přede mnou se neschováš, Marku, to bys už mohl vědět. Budu tam v pět." Potom se vyvlékla z mého sevření. "Tak

čau," řekla a odkráčela chodbou.

Jestli se mě snažila naštvat, celkem dobře se jí to dařilo.

Odjel jsem domů a zbytek odpoledne strávil hodnocením úkolů. Jestli si chcete zkazit náladu, zkuste strávit hodinu či dvě nad pracemi prvků. Když bylo půl páté, konečně jsem kompozice odložil a sešel se podívat dolů, jak se dámy ohánějí v kuchyni. Co vím, bylo to poprvé, co jsme někoho pozvali na večeři, a všichni jsme kvůli tomu byli trochu neklidní.

"Vyzvedneš ji?" zeptala se mě Trish.

"Nabídl jsem se, ale řekla, že radši přijede na kole."

"Ale vždyť prší," namítala Sylvia.

"No a? Je to jenom čtyři nebo pět bloků a má pláštěnku. Sice tvrdila, že ví, kde bydlíme, ale jdu ji vyhlížet na verandu, jen pro jistotu."

"Nezávislost je v pořádku," řekla Sylvia, "ale jestli to bude takhle pokračovat, chytne zápal plic."

"Nejspíš ne," nesouhlasila Erika.

Pohlédl jsem na hodinky. "Raději jdu ven," řekl jsem. "Nechci, aby to minula."

Když jsem vyšel na verandu, viděl jsem, že déšť zhoustl. Jestli se Twink ze své tvrdohlavé náklonnosti ke kolu nevzpamatuje, bude pořád pěkně promočená.

Takřka přesně v pět vyjela zpoza rohu. Ta pitomá umělohmotná pláštěnka za ní trčela jako ocas Boeingu 747. Když přijížděla k domu, zvedla se na pozdrav na zadní kolo.

"Vejtaho," zavolal jsem na ni.

"Když na to máš, tak to ukaž," vmetla mi do tváře mou vlastní velmi vtipnou poznámku.

Privázali jsme kolo k zábradlí, a potom si sundala pláštěnku a setřásla vodu. "Vypadám slušně?" zeptala se, rozpřáhla ruce a otočila se, abych se podíval.

"Ujde to," odpověděl jsem. "Jo, ještě než vejdemo, měl bych ti asi říct, že všichni mí spolubydlíci četli tvou práci."

Pokrčila rameny. "To je zřejmě cena slávy," řekla s přehnaným povzdechem. "Líbilo se jim to?"

"Úplně je to smetlo. Kvůli tomu tě taky pozvali. Možná by sis raději měla dávat pozor, když začne Sylvia klást otázky. Jejím hlavním oborem jsou cvoci, takže by se v tobě mohla začít vrtat a objevit tvé pravé já."

"Bez šance," odpověděla Twink. "Poněti o svém pravém já jsem ztratila už dávno. A jak se moje kompozice líbila tobě, Markie?"

"Dostalas mě, Twink. Rozhodně mám teď v ruce něco, čím se můžu chlubit. Jak se cítíš? Mary říkala, že jsi byla v úterý trochu mimo."

Pokrčila rameny. "Měla jsem prostě špatný den, nic víc. Teď už jsem v pořádku - zase jsem roztomilá a sladká."

"Tak pojď dovnitř, ať máme představování z krku. Jsou to milý lidi, takže se nemusíš ostýchat. Tvoje kompozice na ně udělala zatracený dojem, všichni jsou na tebe celý žhavý a budeš se jim líbit."

"To je fajn. Přestaň si dělat starosti, Markie. Budeš z toho mít žaludeční vředy."

Vešli jsme do domu a prošli chodbou do kuchyně. James a Charlie se přidali k dámám a všichni se tvářili nedočkavě.

"Hádejte, kdo přišel na večeři," oznámil jsem. Byla to blbina, ale přišlo mi to příhodné.

"To se takhle choval vždycky?" oslovila Trish přímo Renatu.

"Většinou ano," odpověděla Twink. "Někdy je to horší, někdy to celkem ujde. Možná, že to má co do činění s fázemi měsíce."

"Myslela jsem si to," řekla Trish. "Asi to bude jedna z těch chlapeckých záležitostí. Mimochodem, já jsem Patricia Erdlundová. Většinou se mi říká 'Trish', nejspíš proto, že podnájemníkům dělá problémy vyslovovat čtyřslabičná slova."

"Nezlob," zamumlala Erika.

"Moje sestra Erika," objasnila Trish Twink, "postrach medicíny. A tahle roztomilá dívka je cvokařka Sylvia; ten zpustlý mladík se špinavými nehty je přísně tajný Charlie, který nikomu nesmí říct, co studuje, a ten distingovaný gentleman s prokvetlým vousem je James, který pořád přemýšlí - pokud zrovna není zaměstnán jako domácí hromotluk."

Twink se zahihňala.

"Řekla jsem něco?" zeptala se Trish.

"Je to skoro jako vrátit se domů," vysvětlovala Twink. "Právě jsem se dostala z jednoho blázince, a najednou jsem v jiném."

"Normálnost dneska není v módě," nadhodil Charlie, "nejspíš proto, že bejt normální je nuda."

"Taký jsem si toho všimla," souhlasila Twink. "Tady starý povídálek Mark mi říkal, že včera prozradil mé inkognito, pobíhal po chodbách a mával mou práci, takže asi nemá moc smysl snažit se svou temnou minulost skrývat, že? Jsem mírně šílená, ale neokusuju nábytek, ani netrvám na tom, že by mě všichni měli uctívat - přestože opravdu jsem Bůh. To se ve cvokárně stává docela často. Všichni cvoci tam věděli, že jsou Bůh - což je zřejmě důvod, proč jsou v blázinci. Člověk by řekl, že bohové budou vědět, co se patří, a nebudou se chvástat, ale možná, že cvokárna je vlastně jen domov pro hloupé bohy, kteří nejsou dost chytří, aby mlčeli."

"To by byla výborná disertace, Sylvie," řekla Erika s naprosto vážným výrazem. "Když odevzdáš práci s názvem Božskost šílených, získáš možnost prostudovat si některý z místních ústavů pěkně zevnitř."

"Běž prostřít stůl, Eriko," řekla Trish. "Večeře je skoro hotová."

Ten večer jsme měli k jídlu šunku, a dámy se úplně překonaly, zřejmě na počest našeho hosta.

Twink nastavila svou roztomilost na maximum a úplně perlila.

Sylvia, ze zřejmých důvodů, měla hlavní slovo. Měla pro Twink připravené otázky - spousty otázek. Věděla, co se píše

v učebnicích, a znala učené teoretiky, ale zřídka kdy měla možnost hovořit s logicky uvažujícím objektem jejich péče. Její zpočátku spleť přístup se nakonec scvrkl na jedinou otázku "Jaké to je ve skutečnosti?".

"Moc hezké to není," řekla jí Twink. "Ošetřovatelé s námi zacházejí jako se zlými lidmi - jako bychom špatné věci dělali naschvál. Proto hodně švindluje. Říkají jim věci, které nejsou úplně pravda, protože je pak zábavné pozorovat, jak pouli oči; a kromě toho tam moc jiné zábavy není. Většinou jim ale dokážeme vyklouznout. Ptají se nás na věci, na které nechceme odpovídat, a existuje tisíc způsobů, jak se tomu vyhnout. Po pár měsících ve cvokárně v tom budete fakt dobří. Naučí vás to ostatní cvoci a hodně se dá také odpozorovat při terapeutických sezeních pro malé skupiny.

Ošetřovatelé si myslí, že mluvením se vyléčí všechno. Stačí jim tedy říkat, co chtějí slyšet, a oni budou mít radost jako malí a nechají vás na pokoji. A když začnou tlačit moc, můžete se s nimi vypořádat tak, že nasadíte prázdný výraz a předstíráte, že jsou vzduch."

"Ale oni se vám snaží pomoci," protestovala Sylvia.

"Samozřejmě, že ano," odvětila Twink hlasem překypujícím sarkasmem. "Zapisují si spoustu poznámek a ohánějí se jimi při schůzích ošetřovatelů, aby udělali dojem na svého šéfa. To je přece všechno, o co jim jde, ne? Když nebudou zadobře s šéfem, mohli by dostat padáka a museli by si hledat slušné zaměstnání a opravdu pracovat. Což je naše výhoda. Oni se bojí, my ne. To nejhorší, co se nám mohlo stát, se už přihodilo. Všichni jsme věděli, že se nám stalo něco strašného; akorát jsme si nebyli úplně jistí, co to bylo."

Sylvii se ve tváři objevil lehce zděšený výraz.

"Promiň," omlouvala se Twink. "To jsem neměla říkat, že jo?" Rychle vzala Sylvii za ruku. "Ty jsi milá a sladká a hrozně upřímná. Z tebe si blázni nebudou utahovat, až nastoupíš do cvokhausu. Budou ti říkat věci, které budeš chtít slyšet, a budeš se cítit dobře. Sice ti nebudou říkat pravdu, ale komu na tom záleží? Cvoci se o lidi, které mají rádi, starají. Jsme mnohem velkorysejší než normálové."

"Takže to je všechno bouda, jo?" zeptal se Charlie.

"Samozřejmě, že ano. Myslela jsem, že to už všichni pochopili. Když se někdo chce dostat z blázince, stačí, aby říkal věci, které chtějí ošetřovatelé slyšet."

"Takhle ses dostala ven i ty?" naléhal Charlie.

"Mám dojem, že jsem to právě řekla. Nejspíš jsem pořád stejně cáknutá, jako jsem byla, když mě tam zavřeli, jenže jakmile do mě přestali cpát horem dolem prášky, hned jsem pochopila, co musím udělat. Měla jsem jediný problém, a to, že jsem si nemohla vzpomenout na to, co bylo předtím, než jsem se probrala. Pamatuji si tady Markieho, ale nepoznala jsem ani vlastní rodiče. Nejspíš jsem měla sestru, ale tvrdit to nemůžu. Občas se objeví krátké záblesky z minulosti, ale nedávají moc smysl. Naučila jsem se nijak se s nimi nezatěžovat. Nemá smysl trápit se minulostí, protože se už nevrátí. Jakmile jsem si to uvědomila, byla jsem připravená blázinec opustit. Chvilí mi trvalo, než jsem přesvědčila doktórku, ale balamutila jsem ho tak dlouho, až to nakonec vzdal a pustil mě." Znovu se laskavě zadívala na Sylvii. "Takhle to v blázinci chodí ve skutečnosti, maličká. Říkají jen to, co musíme, abychom dostali, co chceme a potřebujeme."

"A co přesně potřebuješ ty?" zeptala se Sylvia.

"Víc než co jiného potřebuji, aby mi lidi přestali klást tuhle otázku. Minulost - ať byla jakákoliv - už je pryč. Tehdy se stalo něco, z čeho jsem se zcvokla. Když se vrátím zpátky a postavím se tomu, jak všichni chtějí, nejspíš obrátím oči v sloup a znovu se zcvoknu. Potřebuji to pohřbit a už se nikdy ani nepokusit to znovu vyhrabat. Ošetřovatelé bláznů tohle nemůžou vystát, takže jsem si vymyslela pár zajímavých lží, aby byli spokojení, a tak jsem se dostala z blázince."

"Ty víš, že ta hrůza se nejspíš pokradmu začne vracet zpátky, že ano?" nadhodila Sylvia.

"Ne, nezačne. Ty dveře jsem zavřela a zazdila. A od toho okamžiku začíná moje minulost v blázinci, když mi bylo dvacet let. Nic z toho, co se stalo předtím - kromě Markieho - není důležité. Budu předstírat, že jsem normál, a budu to dělat tak dlouho, než se to spraví. Co kdybychom si teď povídali o počasí nebo o něčem jiném smysluplném? Minulost je mrtvá a rozhodně si dám pozor, aby to tak zůstalo."

Sylvia se tvářila zničeně. Renata jí právě působivě a jasně přibouchla dveře přímo před nosem a Sylvii se to ani trochu nelíbilo.

Abych byl upřímný, mně samotnému se Twinčino prohlášení o nezávislosti na minulosti také dost nelíbilo. Vypadalo to rozumně, ale když jsem nahlédl pod povrch, hemžilo se to tam červy. Její periodicky se opakující noční můry naznačovaly, že dveře do minulosti nebyly zavřené tak těsně, jak se nás snažila přesvědčit. Něco se jimi plížilo zpátky, a zatímco spala, zachvacovalo to její mysl. Když byla vzhůru, mohla předstírat, že je normální, ale cítil jsem, že ještě není z nejhoršího venku.

KAPITOLA OSMÁ

Sobota byla dnem oprav, a tak jsem přemluvil Charlieho, abychom s jeho dodávkou podnikli výpravu do Everettu, vyplenili skládku s odpadním dřevem v Greenleafově truhlářství a přivezli nějaký materiál na police. Pak jsem zavolaal Lesi Greenleafovi, abych mu dal vědět, že přijedeme, a požádal ho, aby to řekl hlídači.

"Ta tvoje praštěná kamarádka mně předešlým pěkně vyrazila dech," řekl Charlie, když jsme mířili po dálnici na sever.

"Rozhodně sebrala Sylvii vítr z plachet, co?"

"V tomhle je Twink dobrá," řekl jsem mu. "Nechá čmuchaly přijít na dohled, a pak je utne. Sylvii to ale možná prospěje.

Trocha pokory by mohla zchladit ten její přístup, všechno vím, všechno znám."

"To sotva," zafuněl Charlie. "Celá jejich katedra se pevně drží zaběhlé praxe, chceš si o tom promluvit? Když Twink prozradila, že cvoci si vymýšlejí báchorky, které pak říkají ošetřovatelům, zkazila nejspíš Sylvii celé čtvrtletí."

"To je fakt děsná směla," řekl jsem. "Mluvil jsi teď někdy s Bobem? Asi bychom měli vědět, jestli policajti nepřišli na něco nového v případě našeho řezníka."

"Jakž takž jistí si jsou akorát tím, že to je záležitost gangů," odpověděl Charlie. "Krkoun pořád pění a tvrdí, že to je Gepard, ale ostatní si to nemyslí. Policajti ze severního okrsku si myslí, že se k nám stěhuje nový gang, který se pomocí téhle řezničiny snaží zastrašit ostatní."

"Když rozpítváš chlapa, co je ještě naživu, zřejmě to svůj účel splní. Vypadni z města, nebo tě vykuchám' je hezky jednoduché poselství."

U brány továrny stál starý prošedivělý hlídač, a když mě spatřil, zamával mi. Poznal jsem ho, ale nemohl jsem si vzpomenout na jeho jméno. "Na konci dvora zatoč doprava," řekl jsem Charliemu. "Skládka je za tou dlouhou halou." "Jasně," odpověděl.

Pořád mrholilo, jak jinak, a prohrabávání se mokřým dřevem ve mně vzbudilo ne zrovna šťastné vzpomínky na překládání dřeva. Trvalo nám s Charliem takřka hodinu, než jsme vyhrabali a vytřídili prkna, která by se nám mohla hodit. Na skládce bylo docela dost pěkného dřeva, které pro náš účel bohatě stačilo. Dveře jsou hned na očích, takže prkna s viditelnými vadami se většinou vyhazují. Já měl v plánu použít dobré dřevo na police ve výšce očí a podřadná prkna dole, kde bude vidět jenom vnější hrana.

Je mnoho způsobů, jak si zjednodušit život, když víte, jak na to.

* * *

Vrátili jsme se zpět do Wallingfordu, vyložili jsme dodávku a dřevo uskladnili v mé suterénní komoře. Po obědě jsem začal měřit v Jamesově pokoji, zatímco Charlie opravoval Trish auto.

"To Greenleafovic děvče je trochu vyhýbavé, ne?" poznamenal James, když jsem si zapisoval rozměry. "Vyhnila se prakticky každé Sylviiině otázce. V té své kompozici přede mnou otevřela dveře, o kterých jsem ani nevěděl, že existují."

"Byla to bomba, co?" souhlasil jsem.

V tom okamžiku se dole ozvala Trish. "Máš telefon, Marku."

"Hned jsem tam," zavolal jsem. Seběhl jsem schody po dvou a zvedl telefon v obývacím pokoji. "Ano?" řekl jsem.

"To jsem já, Marku," ozval se v telefonu Maryin hlas. "Ren a já jsme byly včera v Lake Stevens a po cestě zpátky mi řekla, že by se zítra ráda stavila v kostele. Dneska v noci pracuju, takže zítra po ránu budu unavená. Tak mě napadlo, jestli bys ji nemohl svěřt ty? Zabere ti to tak hodinku."

"Jasně," řekl jsem.

"Dobře. Vezmu ji dnes odpoledne ke zpovědi, aby mohla zítra vyrazit."

"Z čeho se bude zpovídat? I kdyby dřív provedla něco špatného, stejně si to nepamatuje."

"Je to tradice, Marku. Než přijmeš svátost, musíš ke zpovědi."

"I když se nemáš z čeho zpovídat? To přeci nedává smysl."

"Náboženství nemusí dávat smysl, Marku. Když na to přijde, ani nemyslím, že by mělo. Víš, kde je kostel sv. Benedikta?"

"Nahoře u Woodlandského parku, ne?"

"Správně. Je to na Padesáté ulici. Kněz se jmenuje otec O'Donnell."

"Že by Švéd?"

"Přestaň vtípkovat, Marku. Ren chce jít na mši v devět hodin, takže tady buď v osm ráno. Vem si kravatu."

"Rozkaz."

Když jsem zavěsil, šel jsem hledat Sylvii. Uvnitř katolického kostela jsem byl jenom jednou, při Reginině pohřbu, takže jsem zvyklosti při běžné bohoslužbě neznal. Sylvia mě bude moci určitě zasvětit. Nenarazíte na mnoho italských presbyteriánů.

"Nikdo se nebude vzrušovat, když se v něčem netrefíš, Marku," ujistila mě. "Poznají, že nejsi katolík, hned jak vejdeš do dveří."

"Ano?"

"Jsou věci, které děláme automaticky, hned jak vstoupíme do kostela. I kdyby ses to snažil napodobit, všimnou si tě. Neboj, nikdo ti nebude nadávat."

"Dobře. Z kostelů jsem trochu nervózní. Chodím na svatby a na pohřby, a tím má angažovanost asi tak končí. Nevolała jsi doktoru Fallonovi, abys mu řekla, jak se Twink chovala ve čtvrtek?"

Přikývla. "Říkal mi, že bychom ji neměli brát tak vážně, když se takhle rozjede. Případá mi, že z vyhýbání učinila úplný umělecký směr. Je to velmi neobvyklá situace, Marku. Většinou je pacient ten, kdo má hluboké, temné tajemství, a terapeut ho z něj musí vydolovat. V tomto případě ale my víme, co Renatu trápí, a ona ne. Známe odpověď, ale Renata ji nechce slyšet."

"No, mič je teď na tvé straně hřiště, Sylvie. Měl bych jít zase něco dělat. Jestli mě Trish načapá, že jen tak lelkuju, pěkně mě sjede."

* * *

Onoho večera ale přišla Trish s něčím, co nemělo nic společného s poličkami. Když připravovala večeři, zachytila se nohou za okraj linolea na jednom vyšlapaném místě. Sice neupadla, ale vyrozuměl jsem, že při tom vzaly za své nějaké závitky plánované k večeři. "Jak náročné by bylo předělat celou podlahu v kuchyni, Marku?" zeptala se mě.

"Není to nic zásadního, Trish," řekl jsem. "To linoleum je tam zřejmě někdy od padesátých let. V té době se pokládalo jako koberce. Kupovalo se ve velkých rolích - spolu s litry lepidla a nožem na linoleum. Pak jsi musela strávit asi tak týden na kolenou a vymýšlela nové a nové kletby. Teď se prodává v krabicích. Říká se tomu dlaždice, což není úplně přesné, ale lidi vědí, co se tím myslí. Dlaždice jsou veliké třicet na třicet centimetrů, jsou z nevoskovaného vinylu a jsou samolepicí. Strhneš papír ze zadní strany, položíš na místo a dupneš. Jde to docela rychle a nejlepší na tom je, že můžeš přestat, kdy se ti zachce - uprostřed podlahy se neválí žádná neskladná role linolea. Jediná ošemetná část je seřiznutí dlaždic tak, aby pasovaly kolem zárubní a podél stěn."

"Je to hodně drahé?"

"Ani ne - dvacet, možná pětadvacet dolarů za krabici o třiceti kusech. Můžeš si vypůjčit vzorník a vybrat si, co se ti bude líbit."

"Myslím, že se do toho pustíme, ano - ta podlaha začíná být nebezpečná."

"V pondělí se poohlédnu po nějakých vzornících," slíbil jsem.

* * *

V neděli ráno nepršelo a přišlo mi to jako dobré znamení - pokud ovšem něco jako znamení existuje. Pečlivě jsem se oholil a oblékl si svou nejlepší košili a kalhoty. Chvilí mi trvalo, než jsem správně uvázal uzel na kravatě, ale nakonec se mi to povedlo. Řekl jsem si, že si musím pořídit takovou tu připínací kravatu. Neoblékám se slavnostně tak často, abych musel válcit se zavazováním uzlu.

Mary právě zajížděla k domu, když jsem k ní dorazil. Nikdy předtím jsem ji v uniformě neviděl. Vypadala velmi úředně. Možná, že s tím měla co dělat pistole, kterou měla u boku. Než jsme vešli dovnitř, zběžně si mě prohlédla. "Copak nemáš oblek?" vyptávala se.

"Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych si ho koupil. Oblek a kravatu nepotřebuju často."

"No, bude to teda muset stačit," řekla. "Podíváme se, jak je na tom Renata. Včera večer, než jsem odešla do práce, byla kvůli tomu trochu nervózní. Už je to několik let, co byla naposledy v kostele, a zdá se, že se trochu bojí, že něco zapoměla."

"Budu překvapen, pokud si vůbec na něco vzpomene. Copak to není ten pravý význam slova 'amnésie'?"

"Očividně ses s mnoha katolíky nesetkal, Marku. Rituály jsou v člověku hluboce zakořeněny, už od raného dětství."

Nikdy je nezapomeneš, ať se ti přihodí cokoliv."

"Když myslíš," řekl jsem a podržel jí dveře.

Twink jsme našli v kuchyni a byla očividně rozčilená. "Kde jste byli tak dlouho?" domáhala se a nazlobeně se na mě dívala.

"Je teprve čtvrt na devět, Twink, a do kostela to nejsou ani dva kilometry. Máme spoustu času."

"Všechno bude v pořádku, Ren," ujistňovala ji Mary. "Nerozčiluj se."

"Můžeme už jet?" zeptala se mě Twink. Zdálo se, že má nervy napjaté k prasknutí.

"Mazejte," rozkázala Mary, "a až se budete vracet domů, buďte potichu. Dám si horkou koupel a vyutuhnu."

"Dobře se vyspi," řekl jsem. "Vezmu Twink po mši na brzký oběd."

Twink se na mě nervózně usmála. "Není to milý chlapec?" řekla své tetě.

"Ujde," řekla Mary se zívnutím. "Jděte už. Honem."

Twink a já jsme vyšli ven k autu. "Jenom kdyby se o mě tolik nebála," řekla Twink. "Poslední dobou nespala moc dobře."

"Dneska odpoledne se půjdeme někam projít," řekl jsem, když jsme odjížděli. "Když tady nebudeme, možná se jí povede to trochu dospat."

"To by bylo fajn," řekla.

Kostel sv. Benedikta leží na Padesáté ulici na jižní straně Woodlandského parku a mám za to, že budova má celkem tradiční katolický ráz. "Nové" je sice také hezké, ale mám dojem, že "staré" má pořád něco do sebe.

Měl jsem v úmyslu zůstat během mše někde vzadu, ale Twink byla jiného názoru. Když jsme vešli do kostela, stiskla mi křečovitě paži a vlekla mě dopředu. Posadili jsme se do jedné z předních řad. Nevím, kdo z nás dvou se cítil víc nemístně; ale když začaly hrát varhany, Twink se uvolnila a lehce se na mě usmála.

Několik rituálů jsem nepochopil, ale Renata proplouvala ceremonií s naprostou nenuceností. Zaslechl jsem, jak někteří lidé, sedící blízko nás, mluvili o knězi jako o "otci Ó", a já si nebyl moc jistý, jak tomu rozumět. Možná to byla variace na "Daddy-O". Vyslovovali to s laskavostí - asi jako zdvořilost. Možná to bylo kvůli jeho zpěvavému irskému přízvuku. Už jsem slyšel lidi irský přízvuk napodobovat - hlavně o dni svatého Patrika, kdy všichni předstírají, že jsou Irové - ale opravdový přízvuk má takový ráz, který nelze napodobit.

Taky jsem moc nepochopil ten obřad přijímání svátostí. Určitě jde o mnohem víc, než je na první pohled vidět; a Twink se zdála pokojná, až vyrovnaná, když se ke mně potom opět připojila. V duchu jsem si řekl, že až se zase sesype, měl bych ji dotáhnout do kostela sv. Benedikta, aby ji "otec Ó" uklidnil.

Po bohoslužbě se u dveří kostela odehrál obvyklý proces pozdravení se. Twink byla celá rozzářená, když mě představila "otci Ó", který si mě poněkud zvědavě změřil. "Tak tohle je ten velký bratr, o kterém Renata tolik mluvila," řekl.

"Zdá se mi, že tu o mně někdo vykládal nějaké báchorky, otče O'Donnelle," řekl jsem, když jsme si třásli rukama.

"To já nikdy," řekla Twink se strojenou nevinností.

"Myslím, že bychom si měli promluvit, pane Austine," řekl mi otec Ó. "Brzy, jestli je to možné."

To mě hned trklo. "Můžu se stavit zítra odpoledne, otče O'Donnelle," navrhl jsem.

"Výborně," řekl. "Kolem půl čtvrté?"

"Dobře," souhlasil jsem a dav nás unášel dál k otevřeným dveřím.

"Co to mělo znamenat, Markie?" vyptávala se Twink, když jsme se pomalu vraceli k autu.

"Jak to mám vědět? Ještě jsem s ním nemluvil. Chceš si zajít na oběd do té restaurace na vrcholu Space Needle?"

"Hodláš mě vystřelit na měsíc?"

"Ne hned. Muž na měsíci je vyprodáný na celý rok."

Šaškovali jsme celou cestu do centra. Twink se zdála uvolněná, tak jako už dlouho nebyla. Jestli stačí rychlý výlet do kostela, aby se uklidnila, budu s ní jezdit do kostela sv. Benedikta na pravidelnou schůzku s otcem Ó klidně dvakrát denně.

* * *

V pondělí nám náš bělovlasý profesor na Miliona přednášel rozsáhlé pasáže ze Ztraceného ráje. Jeho hlas zpočátku prozrazoval jistou trému, ale jakmile se do toho vpravil, otřepal se a přednášel, jako když Bůh mluvil k Mojžíšovi na hoře Sinaj. Milton tohle občas s lidmi dokáže.

Ano, pomyslel jsem si, Ztracený ráj je zajisté trháč, ale když se budu držet jeho prózy, bude moje práce stát na pevnějších základech.

Po přednášce jsem šel znovu do knihovny, abych pokračoval ve svém pátrání po Whitmanovu spojení s Británií. Našel jsem jednoznačný důkaz, že Whitman skutečně obdržel v raných sedmdesátých letech devatenáctého století výtisk Poezie Williama Blakea. Zkuste v jednom dopoledni smíchat Miliona, Blakea a Whitmana. Rozhodně si procvičíte mozkové závity.

Kolem půl jedné jsem si skočil na burger, a v půl druhé, na chlup přesně, jsem vstoupil do dveří učebny. Twink seděla na svém místě, takže spala zřejmě dobře. Rozdal jsem kompozice, jejichž hodnocení mi zabralo celé hodiny, a hned zadal další úkol - "Proč jsem zde?" - což vyvolalo jako obvykle povzdech. Všiml jsem si, že prváci hodně vzdychají.

"Dobře, dobře," spustil jsem, "přestaneme se litovat a začneme pracovat, ano? Ve vašich pracích se často objevovala jistá vada na kráse, která potřebuje napravit. Podívejme se na milé, malé spojky. Jsou to roztomilá drobná slůvka, hodná, vždy ochotná pustit se do práce, jenom když jim dáte šanci. Jazyk může být velmi přesný, když ho používáte správně. Spojky jsou pojivem, které drží věty pohromadě, aby se nerozpadly. Naznačují vazby mezi ostatními slovy ve větě. Používejte je správně. Od toho tu jsou. Módní výstřelky na mě dojem neudělají. Zlobí mě. Už to nedělejte, protože jestli máte dojem, že mě to rozčiluje, počkejte, až narazíte na řádného profesora. Spolkne vás jako malinu."

Tím jsem okamžitě upoutal jejich pozornost a po celý zbytek hodiny mi soustředěně naslouchali.

Když jsem třídu rozpustil, Twink na mě počkala. "Co že jsi byl dneska takový podrážděný, Markie?" zeptala se.

"To je tím známkováním lajdácky napsaných domácích úkolů, Twink. Nezábavná část učení."

"Je to tvoje chyba. Kdybys jich tolik nezařadil, nemusel bys jich tolik hodnotit. Mám ti vyřídít poděkování. Když jsi mě včera vysadil doma, byla teta Mary úplně odpočatá. Spala skoro do čtyř."

"To je dobře. Když jsme ráno odjížděli do kostela, vypadala dost zničeně. Opravdu se potřebovala vyspat."

"A když už jsme u toho všeobecného děkování, ráda bych připojila i své díky. Vážně se mi náš včerejší malý výlet na Space Needle moc líbil. Vůbec jsem nevěděla, že se ta restaurace nahoře otáčí. Je z ní vidět úplně celé město, vid'?"

"No jo, pokud nad ním zrovna nevisí nízké mraky, které všechno zakryjí."

"Pozdravuj ode mě doma ten svůj spolek, jo? Moc jsem se tam tuhle bavila."

"Vyřídím," slibil jsem.

"Dobře," řekla. "Už musím běžet. Tak zatím." A byla pryč. Bylo naprosto evidentní, že v poslední době se nám něco povedlo. Twink se zdála být skoro normální.

Pak jsem se podíval na hodinky a zamířil do garáží. Málem bych zapomněl na schůzku s otcem O'Donnellem.

Když jsem dorazil do kostela, právě vycházel z bočních dveří do lodě. Poblíž oltáře seděla postarší dáma a probírala se růžencem. Vykročil jsem prostřední uličkou a otec Ó mi pokynul, abych ho následoval do nevelkých dveří po jedné straně oltáře. Vedl mě úzkou chodbou do kanceláře; ta byla obložená knihami. "Posaďte se, pane Austine," řekl.

"Říkejte mi Marku, otče O'Donnelle. Vždycky se leknou, když mi lidé říkají pane."

"Dobře, tak tedy Marku. Požádal jsem vás, abyste přišel, protože se zajímám o Renatu Greenleafovou, a zdá se, že vy ji znáte nejlépe."

"Jsem dávný přítel její rodiny, otče."

"A jste si vědom toho, že se velmi trápí, že ano?"

"Jestli vám připadá, že je na tom špatně teď, tak jste ji měl vidět před dvěma lety. Twink - tedy, Renata - teprve nedávno opustila ústav pro choromyslné."

"Říkal jsem si, že v tom bude asi něco takového. Když přišla v sobotu ke zpovědi, mluvila nesouvisle a chvílemi mluvila jazykem, který jsem vůbec nepoznával, natož abych mu rozuměl."

"Možná bych vám měl vysvětlit situaci. Renata prošla docela složitým obdobím, a měl byste o tom asi vědět."

"Byl bych vám vděčný, Marku. Jsem z ní tak zmatený, že nevím, co si počít."

"Nevím, jestli vám nějak pomůžu. Twink se docela vyžívá v tom, že lidi má." Opřel jsem se a vyprávěl mu celý ten smutný a ošklivý příběh - až k domácímu úkolu, který Twink napsala, a jak to každého zvedlo ze židle a začali ji brát vážně.

Když jsem dovyprávěl, zdálo se, že otec O'Donnell je docela ve slušném šoku. "Rád bych tu práci viděl, Marku."

"Mám kopii, otče. Jednu vám sem hodím. Pomohlo vám něco z toho, co jsem vám řekl? Twink se občas chová poněkud zvláštně, ale to proto, že je blázen - ne moc velký, ale pořád blázen. Snaží se uzdravit, ale má s tím potíže - z celkem zřejmých důvodů. Jestli policajti někdy chytí toho chlápka, co zabil její sestru, je možné, že se uzdraví třeba hned, ale nepřipadá mi to moc pravděpodobné. Už je to víc než dva roky, takže se asi někam vypařil."

"Bude se z toho zpovídat, Marku. Věřte mi, bude se z toho zpovídat."

"Ale až na onom světě, otče. Já bych ho rád dostal v tomhle světě."

"S tím úplně nesouhlasím, Marku. O to by se měl postarat Bůh."

"Já chci jenom pomoci, otče. Bůh se může postarat o to, co z něj zbyde, až si to s ním vyřídím."

"Možná bychom si o tom mohli někdy promluvit. Myslím, že teď Renatě rozumím lépe."

"Pokud předpokládáme, že Twink je opravdu Renata. Jestli je Regina, budeme možná muset začít znovu od začátku."

"Musel jste to připomínat?" řekl smutně.

"Jen vám chci zlepšit náladu, otče Ó."

* * *

Zbytek týdne vesele utekl a všichni jsme se pomalu vrátili do pracovního režimu.

Noviny i televize se pořád ze všech sil snažily svězt na vlně "Seattleského sekáče", ale už jim pomalu začínal docházet dech. Vypadalo to, že náš Sekáč odložil nůž stranou, a média z toho byla dost rozmrzelá.

Sylvia mi byla pořád v patách a vyžadovala každodenní hlášení o Twinčině chování. Začínal jsem ji podezřívát, že ve skrytu duše začíná pracovat na nějakém výzkumném úkolu, a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se za tím někde v pozadí skrývala nenápadná ruka doktora Fallona.

James, Charlie a já jsme se tenhle týden několikrát stavili U Zelené lucerny, abychom zůstali v kontaktu s Charlieho bratrem. Zdálo se, že se policejní vyšetřování případu "Seattleského sekáče" zadržlo na mrtvém bodě. Bob v podstatě přiznal, že policie přeshlapuje na místě a čeká na další vraždu. "Zatím nemáme dost materiálu, s kterým bychom mohli pracovat," řekl nám ve čtvrtek večer. "Všeobecně převládá názor, že vraždy mají spojitost s gangy, ale pořád je tu možnost, že se tady potuluje vraždící maniak. Jestli byly ty dvě vraždy pouze součástí války o pozice, možná, že to jimi také skončí. Jestli je to ale nějaký šílenec, bude vražd určitě víc. Šílenci zabíjejí lidi z šílených důvodů, a většinou zabíjejí tak dlouho, dokud je někdo nechytí."

"Samé dobré zprávy, Bobe," řekl Charlie svému bratrovi. "Prošetřujete taky možnost, že se jedná o vlkodlaka? Nebo třeba upíra?"

"Všechny možnosti jsou otevřené, bráško."

"Musel ses na to ptát, Charlie?" hřimal James. "Teď budeme muset vytáhnout česnek a stříbrné kulky." Potom se podíval na Boba. "Jaký je správný postup při zatýkání vampýra?" zeptal se. "Přečtete mu jeho práva předtím nebo potom, co mu vrazíte kolík do srdce?"

"Budu si to muset vyhledat," odpověděl Bob s dokonale vážnou tváří. "Nestává se to příliš často."

* * *

Mary mi zavolala, když se s Twink vrátily z pravidelné návštěvy u doktora Fallona, a pozvala mě na večeři. Při jídle jsem ji vyprávěl, jak taháme rozumy z Boba Westa, abychom se dozvěděli informace o naší místní celebritě.

"West je dobrý chlap," řekla. "Je spolehlivý a velmi důkladný. Daleko předčí Krkouna, to je jisté."

"Kdo je to Krkoun?" zeptala se zvědavě Twink.

"Ve skutečnosti se jmenuje Říhal," vysvětlovala Mary. "Krkoun má sklony k tomu dělat věci obráceně. Dobrý policajt sleduje důkazy a ty ho dovedou k podezřelému. Krkoun si náhodně vybere nějakého podezřelého - nejspíš tahá sirky nebo si vykládá karty. A potom se snaží najít nějaké důkazy, které by jeho teorii podložily."

"On chce ty vraždy vážně přišít Gepardovi, vid'?" zeptal jsem se.

"Krkoun je hlupák," odfrkla si. "Geparda by zaboha nedostali ven z centra města. Krkoun chce být slavný, protože chce být povýšen. Kdo chytí Geparda, bude na povýšení jasný favorit, takže se Krkoun snaží každý zločin v celém širokém okolí přišít Gepardovi. Krádeže v obchodech, vraždy, přecházení na červenou - vzpomeň si, na co chceš, a on ti řekne, že hlavním podezřelým je Gepard."

"Proč má na toho Geparda tak spadenó?" zeptal jsem se.

"Krkoun před pár lety pracoval na jednom z okrsků v centru města a jeden informátor mu poskytl docela spolehlivý tip, kde a kdy by mohl Geparda polapit. Krkoun to ale zpackal, protože si pustil hubu na špacír, když měl být zticha. Proto ho přeřadili do severního okrsku, a on se snaží za každou cenu dostat zpátky na ústředí, kde by mohl zase předstírat, že je velký zvíře."

"Policejní politikaření je někdy dost nechutný, co?"

Mary se na mě zakřenila. "Ale zábavný," dodala.

* * *

Poličky v Jamesově pokoji jsem měl hotové v sobotu ráno do deseti hodin. Potom jsem zaskočil do stavebnin a mrknul se na nějaké vzorníky. Měli jich celou knihovnu - koberce, dlaždice, tapety, ostění z imitace dřeva a ještě spousty další. Hádám, že jejich cílem bylo nechat zákazníky, ať nakupují z domova.

Mimochodem, tady bych se rád zastavil. Není úplně nejlepší nápad dávat skupině dívek na výběr z příliš mnoha možností v oblasti vybavení domácnosti. Když jim předložíte dvacet nebo třicet variant, okamžitě jsou jak ochromené. Myslím, že Keats to nazval "negativní schopnost".

"Vážněs to musel udělat, Marku?" zavrčel na mě pozdě odpoledne James. "Jestli uslyším ještě jednou, A jak se ti líbí tahle?", tak se asi zcvoknu."

"Byla to pěkná bota," uznal jsem. "Měl jsem ty zatracené věci vybrat jenom dvě - jednu celkem hezkou a jednu příšernou. Všechno by bylo jednodušší."

"Žádný den, kdy se naučíš něco nového, není úplně promrhaný," poznamenal.

Přešel jsem to. "Uvidím, jestli se mi povede holky trochu popohnat. Musím ten vzorník do večera vrátit."

Musel jsem na ně trochu přitlačit, ale do večera už dámy zúžily výběr na pět vzorků. Pak jsem jim vzorník sebral, vrátil se zpátky do obchodu a koupil od každého druhu jeden kus, aby si měly s čím hrát. Dodatečně mě napadlo, že musím koupit i nůž na linoleum. Věděl jsem, že někde mezi náradím určitě jeden mám, ale nevěděl jsem, kde přesně, a stejně už asi není v moc dobrém stavu.

Později jsem zavolał Twink, abych se zeptal, jestli chce jít ráno do kostela, ale nezdálo se, že by ji ten nápad nadchl. Trochu mě to překvapilo. Pak jsem si ale vzpomněl, jak z toho byla minulý týden celá vedle, a rozhodl jsem se, že to nechám plavat.

* * *

Týden utíkal jako voda. Studenti se už víceméně zklidnili, má vlastní studia hezky pokročila a nestalo se nic moc pozoruhodného. Ve čtvrtek ráno dostaly noviny a všichni nažhavení televizní reportéři konečně onu příležitost, na kterou čekali se zatajeným dechem. Magnussonův park leží na břehu Washingtonského jezera, ve čtvrti Windermere, a

na jeho břehu narazil ranní běžec na rozptýlené pozůstatky třetí oběti Seattleského sekáče.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Sešli jsem se v kuchyni, srkali Eričinu kávu a na malé obrazovce v kuchyni sledovali, jak se případ - i když toho moc nebylo - vyvíjí. Poslední oběť byl další drobný podvodník s poměrně rozsáhlými policejními záznamy. Jmenoval se Daniel Garrison a se zákonem měl oplétačky už asi od svých patnácti let. Jeden rok byl zavřený ve státní polepšovně, aby se posléze několikrát dostal do nápravného ústavu ve Walla Walla. Nikdy ani vzdáleně nepřipomínal nějaké kriminální eso. Zašili ho za držení kradeného zboží, vloupání, krádež auta, ozbrojený útok - se šroubovákem? - a několik pokusů o znásilnění. Evidentně to byl nějaký zakrslý grázlík, kterému se líbily velké ženy. Minimálně jednou mělo jeho zadržení za pokus o znásilnění spíš charakter záchranné výpravy, vzhledem k tomu, že zamýšlená oběť na něj byla trochu velké sousto. Když dorazila policie, právě mu drtila obličej na kaši.

"Vsadím se, že tohle Krkounovi zkazí celý den," poznamenal Charlie. "Zatím jsem neslyšel ani slovo o prodeji drog."

"Náš místní hrdlořez si vzal do hlavy, že vymýtí drobný zločin," zaduněl James. "Jako kdybys vzal případ toho chlápka, co ho vykuchali před pár týdny ve Woodlandském parku, přes kopírák."

"Možná je to konzervatívec, který si vzal na pomoc řeznický nůž, aby snížil daně," navrhl Charlie. "Držet tyhle drobné grázly za katrem přijde na dost peněz - naposled jsem slyšel, že to je asi třicet pět tisíc dolarů ročně na hlavu. Tenhle chlap s nožem nám už ušetřil něco kolem sta tisíc ročně, a to teprv začal."

"Řekla bych, že takhle se do konzervativní síně slávy nedostane, Charlie," nesouhlasila Erika. "Musel by se vypořádat s celými regimenty syčáků, než by se to na státním rozpočtu aspoň trochu projevilo."

* * *

Dopoledne jsem strávil v knihovně a dával do kupy předběžnou bibliografii Miltonova prozaického díla. Pak jsem rychle zhltnul sendvič a spěchal učít své prváky.

Twink znovu nepřišla na hodinu. Začínala si na to nějak zvykat. Rozhodl jsem se, že si s ní o tom promluví. O nic sice nešlo, protože na mé přednášky chodila jenom na zkoušku, ale jestli začne opravdu chodit do školy, chození za školu znamená jistou cestu k vyhazovu.

Večer jsme se s Charliem a Jamesem zastavili U Zelené lucerny, abychom zjistili, jestli z Charlieho bratra Boba vytáhneme podrobnosti o windermerské vraždě.

"Je takřka jisté, že Sekáč si své oběti vybírá náhodně," řekl nám Bob. "Nezdá se, že by mezi nimi byla nějaká spojitost - kromě toho, že všichni měli docela dlouhý trestní rejstřík. Tenhle grázlík Garrison drogy neprodával. Nejspíš je sem tam užíval, ale nikdy jsme ho nezabásli za prodej. Pokud můžeme soudit, zdá se, že se prostě jen ocitl ve špatnou dobu na špatném místě."

"Sériové vraždy?" zeptal se Charlie.

Bob zavrtěl hlavou. "Takzvaní sérioví vrazi trpí takřka vždycky nějakou sexuální úchylkou a jejich obětmi jsou buď ženy nebo děti. Dosud byli obětmi jenom chlapi a zatím se zdá, že všichni byli heterosexuálové. Je v tom něco jiného, a my zatím nemůžeme přijít na to, co. Mě na těch vraždách zaráží naprostá absence hluku. Ti chlapi byli rozporcovaní jako sváteční husa a my jsme nezaznamenali jediné hlášení o nějakém řevu nebo křiku. Někdo přece musel ten kravál zaslechnout a přivolat policii. Trvalo to dost dlouho, než zemřeli. Koroner říká, že minimálně patnáct až dvacet minut. Sekáč si dává záležet, aby se umírání protáhlo a bylo tak nesnesitelné, jak to jen jde. Místa činu jsou sice opuštěná, ale křik se nese daleko, zejména v noci. Jenže zatím se zdá, že nikdo nic neslyšel."

"Možná, že lidi něco zaslechli, ale prostě se do toho jenom nechtěli plést," navrhl jsem.

"To je hloupost, Marku," odvětil. "Stačí, aby dvakrát zaštěkal pes, a okamžitě se na tísňovou linku sesype spousta volání."

"Myslel jsem, že ta linka slouží výhradně pro případy nouze," řekl James.

"Taky ano," řekl Bob, "ale různí lidé mají různé definice slova ‚nouzový‘. Podle představ některých lidí jsou bouchací kuličky po desáté hodině večer o dva bloky dál případ nouze. Okolí parku je tichá čtvrť a jekot není zrovna věc, kterou lidi jen tak přejdou. Musí existovat nějaké vysvětlení, ale nemůžu na to zaboha přijít." Potom se zasmál. "Milej Krkoun se snaží prosadit s teorií ‚rozsáhlého, nevidaného drogového kartelu‘, který je v otevřené válce s Gepardovým gangem, ale tak to tedy opravdu není. Taková operace by vyžadovala velmi rafinované profesionály, jenže s možnou výjimkou v Mu?ozově případě byli tihle chlapíci třetířadí pouliční grázlové, kteří si nejspíš ani neuměli zavázat tkaničky."

"Mluvil jsem tuhle s Mary Greenleafovou a říkala mi, že chudák Krkoun se nechal vyrazit z okrsku v centru města, protože to pořádně zvorál," řekl jsem.

"Ty znáš Mary?" zeptal se překvapeně Bob.

"Jo. Můj táta a její bratr byli kámoši z Vietnamu. Taky souhlasí s tím, že Krkoun je směřnej. Řekla mi, že zabil příležitost dostat Geparda, protože si v nevhodnou dobu pustil pusu na špacír."

"To teda jo, tak to bylo," souhlasil Bob a smál se. "Dostal tip od jednoho ze svých informátorů a měl Geparda parádně na mušce. Jenže Krkoun zoufale chce být vždycky středem pozornosti a tenkrát se začal chvástat dřív, než Geparda sebral. Chyba byla vtom, že Gepard má víc informátorů než celá seattleská policie, a pronto se mu to doneslo. Když s celou policejní četou obklíčil třetířadý hotel v centru Seattlu, byl už Gepard dávno pryč. Velkohubej Krkoun měl kvůli tomu namále - málem ho úplně vyhodili od policie, nebo ho přinejmenším degradovali na řadového policistu. Nějak se mu z toho podařilo vykroutit, ale přefadili ho na sever, takže jeho trhlý nápady musíme poslouchat my."

"Tím se vysvětluje jeho posedlost Gepardem," podotkl James. "Rozhodně má co napravovat."

"To tedy ano," souhlasil Bob.

"Vzhledem k tomu, že se náš milej řezník prozatím zaměřil na vraždění chlapů, můžeme usoudit, že jsou naše dámy

nejspíš mimo nebezpečí?" zeptal se Charlie svého bratra.

"Radši bych nic neriskoval," řekl mu Bob. "Myslím, že o tom člověku ještě nevíme dost, abychom mohli jasně určit jeho motiv. Zabíjí po půlnoci lidi v parku; a v takovou hodinu se moc dívek po parku neprochází. Zatím víme jen to, že když je ten člověk na lovu, zabije cokoliv, co se hýbe. Doporučuji vám, abyste, dokud ho nedostaneme, chodili ven ve skupinách." Pohlédl na hodinky. "Musím běžet," řekl.

"Tak jsme tam, kde jsme byli, ne?" podotkl Charlie. "Holky u sebe sice nosí pepřové spreje, ale stejně mám pocit, že bychom je měli chránit s pistolí, když jdou ven za tmy."

"Podívej se na to z lepší stránky, Charlie," řekl jsem mu. "Máš ideální příležitost předvést, jaký jsi kavalír - rytířská služba, a tak."

"Kdo je dneska na řadě?" zeptal se mě.

"Já věděl, že na to dojde," řekl James, když jsme vstávali, abychom vyrazili domů.

* * *

V pátek ráno jsem šel na seminář o Miltonovi a potom se stavil v kanceláři za doktorem Conradem, abych ho informoval o spojení mezi Blakem a Whitmanem. "Všechno do sebe hezky zapadá, šéfe. Whitman nebyl takový malíř - nebo spíš rytec - jako Blake, tudíž jeho poezie nebyla tak vizuální jako Blakeova, ale i Swinburne si všiml shodných rysů.

Přirozeně to bylo dřív, než Swinburne vystřízlivěl, takže jeho vnímání se asi vyplavilo ze dna lahve. Během staletí jsme kvůli pití a drogám přišli o mnoho velkých básníků, nemyslíte?"

"Často se to přehnaně zdůrazňuje, pane Austine. Nevím, jestli by Kublajchán byl delší, kdyby Coleridge nejel v laudanu. Uvažujete, že se opět pustíte do prokazování nepůvodnosti? Whitmana s Blakem lidé srovnávají už déle než sto let."

"Je to možné, šéfe. Whitman Stébla trávy upravoval až do svého posledního dne. Jestliže udržoval kontakt s Brity, není potom možné, že do některých pozdějších vydání pronikly Blakeovy stopy?"

"Čeká vás nové komentované vydání Stébel trávy, pane Austine," řekl mi.

"Já vím," odvětil jsem zasmušile, "i když mě Whitman z nějakého důvodu odjakživa irituje. Myslím, že Blake byl lepší básník. Rozhlížel se po světě, zatímco Whitman se tak zaobíral sám sebou, že neviděl dál než na špičku svého nosu. Každopádně jestli budu chtít pracovat na komentovaném vydání Stébel trávy, nemohl jsem se ocitnout na lepším místě. V hlavní knihovně jsou uloženy všechny výtisky prvních vydání té ztracené věci, takže nebudu muset hledat texty v počítačovém světě. Práce s hlídačem za zády sice nebude zrovna příjemná, ale co nadělam?"

"První výtisky jsou velmi cenné, pane Austine. Co bude vaším cílem? Chcete nebohého starého Walta obvinít z plagiátorství?"

"Tak daleko bych nešel, šéfe - chtěl bych jenom přijít na to, jestli měly Blakeovy věci nějaký vliv na pozdější vydání Stébel trávy. Katedra angličtiny lpí na škatulkování. Odborníci na Chaucera nemluví s odborníky na Faulknera, a všichni se pošklebují viktoriáncům. Přitom všichni mluví stejným jazykem, a dobrá poezie - nebo próza - může vzejít téměř odkudkoliv."

"Třeba i z blázince. Mimochodem, jak se daří té dívce?"

"Před pár týdny šla do kostela a podařilo se jí faráře k smrti vyděsit, když se zpovídala ve dvojřeči. To je námět k úvaze, ne? Je zpověď platná, když kněz nemá nejmenší tušení, co mu říkáte?"

"Nedělám teologii, pane Austine," řekl suše. "Stejně jako nedělám okna. Dejte mi vědět, jak se vaše chráněnkyně vyvíjí, ano? Kdyby přišla s nějakými novými variacemi na Blues z blázince, rád bych se na ně podíval."

"Zmíním se o tom před ní - pozvednu jí sebevědomí. Stačí trocha času, a celý kampus se bude hlásit do jejího fanklubu. Jistě, jestli se nakonec uzdraví, nejspíš přestane psát tak dobře. Co takové morální dilema v pošmourný pátek? Zůstane-li Twink cvok, bude psát skvělé věci; když se uzdraví, je možné, že začne psát obvyklé nesmysly jako každý prvák."

"Už jděte, pane Austine," řekl mi unaveně.

"Ano, šéfe," odpověděl jsem poslušně. Beztak jsem měl aktovku plnou domácích úkolů, které jsem musel oznámkovat. Odjel jsem zpátky domů, abych se do nich zahrabal.

* * *

Když jsem ale dorazil domů, našel jsem na verandě přivázané Renatino kolo. Připadalo mi to poněkud zvláštní.

Twink a Sylvii jsem našel v obývacím pokoji, hluboce zabrané do diskuse. "Zase ses ztratil v knihovně, Markie?" zeptala se mě Renata, když jsem se na ně zašel podívat.

"Ne, Twink. Jenom jsem se stavil u doktora Conrada. Nemělas jet dneska za Fallonem?"

"Dneska ráno volala jeho sekretářka," odvětila. "V blázinci byla nějaká pohotovost a doktůrek na mě dneska neměl čas. Cítila jsem se kvůli tomu osamělá a nechtěná, tak jsem se ti snažila dovolat. Telefon vzala Sylvia a řekla mi, abych se stavila. Mám tetu Mary moc ráda, ale mluví akorát o policejní stanici. A to mě fakt moc nezajímá - takže místo toho jsem vyprávěla Sylvii historky z blázince."

"Otevřela mi dveře do úplně nového světa, Marku," řekla Sylvia. "V ústavech pro duševně nemocné se toho děje mnohem víc, než jsem si kdy představovala."

"Neměla vůbec tušení o té osamělosti," řekla mi Twink. "Blázni dostanou najíst a napít a mají čisté povlečení, ale nikdo nemá čas, aby si s nimi jen tak sedl a popovídal - aniž by si psal poznámky. Jakmile se objeví blok, padne na nás samota." Pak se postavila a přešla pokoj. "Potřebuju obejmout," řekla mi a rozpráhla ruce.

"Ach," řekl jsem, "jistě." Postavil jsem aktovku na zemi a objal ji.

"Markie umí dobře obejmout," řekla Twink Sylvii. "Měla bys to někdy vyzkoušet."

"Máme tu zákaz hrát si na kluky a holky, Renato," řekla Sylvia. "Tak blízko k sobě bychom se dostat neměli."

"S tím ale objímání nemá nic společného," odpověděla Twink. "V každém domě by měl být oficiální objímač - žádné

otázky, žádné poznámky, jenom objetí. Pár dobrých objetí dokáže zahnat celé lány samoty. Lidé s poznámkovými bloky tomu nerozumí. Pořád mluví a mluví a mluví, a to vůbec nepomáhá. Ve skutečnosti potřebujeme akorát obejmout." Povzdechla si. "Nikdo ze světa normálů nedokáže pochopit svět bláznů, ale ani ho nemusíte chápat. Objekt nám dává najevo, že vlastně není důležité, že jsme blázni, a že nás máte i tak rádi. To je všechno, co chceme." "Nazvi to ,terapie objetím', Sylvie," navrhl jsem, "a mohla by ses ocitnout v učebnicích na stejné stránce s Freudem a Jungem."

"Moc vtipný, Marku," vyjela po mně. "Jo, mimochodem, Renata zůstane na večeři - už jsme si to s tetou Mary domluvily."

"Dobře. A teď mě, dámy, prosím omluvte, musím jít opravovat domácí úkoly."

* * *

Erika měla při večeři špatnou náladu. Zlobil ji počítač a měla sto chutí ho vyhodit z okna.

"Upokoj se, sestřičko," uklidňoval ji James. "Charlie ví určitě o počítačích víc než sám Bill Gates."

"No, nevím," řekl Charlie. "Starej zlatý Bill umí počítači poručit, aby sednul, poprosil, lehnul na záda, hrál mrtvého, i podal pac. Ale řekl bych, že do domu nedochází, takže se na to musím podívat sám - nejspíš to bude nějaká prkotina. Počítače se hned urazí, když při běžném používání přeskočíš nějaký krok, a milují, když ti můžou otlouct o hlavu, že jsi udělala chybu." Potom se zasmál.

"Čemu se směješ?" vyptával se Erika.

"Vzpomněl jsem si na jednu historku, která v Boeingu koluje už od temného středověku, kdy lidi ještě, když chtěli zadat data do obřích počítačů, které zabíraly celé hektary, museli používat IBM karty. No, takže jeden inženýr se dostal do sporu s pojišťovnou ohledně toho, jestli zmeškal nebo nezmeškal platbu pojistného. Problém byl, že se nedokázal spojit s žádnou lidskou bytostí. Akorát dostal pěknou řádku dopisů, ve kterých se psalo, že jim dluží peníze. Nakonec toho měl plný zuby, takže šel do dílny, vystříhl si z nerezového plechu kartu ve tvaru a o velikosti IBM karty, vyřízl do ní několik čtverečků a natřel na okrovo. Vypadalo to úplně stejně jako ty staré IBM karty. Potom ji zmagnetizoval a poslal do pojišťovny. Někáký napůl spící úředník ji zasunul do počítače a ten krám se celej vymazal. V počítači nezbylo vůbec nic."

"To je strašné!" zvolala Erika, ale pak se zlomyslně zasmála. "Co s tím udělali?"

"Co mohli dělat?" vykládal Charlie. "Kdyby to příliš rozmazávali, rozneslo by se to, a všichni, kdo měli piřku na nějakou společnost, co používala počítače, ji mohli, kdykoliv by se jim zamlulo, vymazat. Počítačový věk by se tak dostal na slepou kolej hned v plenkách."

"A jak to dopadlo?" zeptala se Twink.

"No, pro začátek chtěly s oním inženýrem najednou mluvit celé zástupy lidí," odvětil Charlie, "a z nějakého důvodu byli všichni náramně zdvořilí. Nakonec mu dali asi pět let pojištění zdarma, akorát jim musel slíbit, že to už nikdy víckrát neudělá a nikdy nikomu neřekne, jak se to dělá."

"Nejstarší počítačový virus," poznamenal James.

"To ano," souhlasil Charlie. "Počítač, který je z ničeho nic tabula rasa, nemá moc velkou cenu."

"Tenhle výraz jsem už léta neslyšel," řekl James.

"Staré zlaté jsou nejlepší," odvětil Charlie.

* * *

Po večeři vzala Sylvia Twink do svého pokoje a byla už skoro půlnoc, než pro dnešek skončily. Dlel jsem s Miltonem v obývacím pokoji, když sešly do haly.

"Dobrou noc, Markie," řekla Twink.

"Co máš v plánu?" zeptal jsem se.

"Chtěla jsem jít domů."

"Sama ne, to tedy ani omylem," řekl jsem kategoricky. "Odvezu tě."

"A to mám kolo nechat tady? Tak to ne."

"Sama ven nepůjdeš, Twinkie. Venku se prohání šílenec s nožem."

"Ale, houby."

"Můžeš se vztekat, jak chceš, Twink, ale sama nikam nepůjdeš. Půjčím si od Charlieho dodávku a odvezu tě i s kolem přímo před dům."

"To je blbost, Markie."

"Klidně si stěžuj. Jsem starší než ty, Twink, takže bude po mém."

"Něco na tom je, Renato," vstoupila do diskuse Sylvia. "Po setmění to je venku trochu nebezpečný."

"No jo, tak jo," vzdala to Twink. "Ale stejně si myslím, že to je blbost."

"Radši nebudeme nic riskovat. Ani se nehni. Hned jsem zpátky." Došel jsem nahoru, půjčil si od Charlieho klíče a vrátil se. Trvalo jen pár minut, než jsme naložili kolo na korbu Charlieho dodávky, potom jsme s Twink nasedli a vyrazili.

"Co je to za ochránářské sklony, Markie?" zeptala se, zatímco jsem uháněl mokkými a prázdnými ulicemi.

"Je to můj úkol, Twink. Mám se o tebe starat. Už by sis na to mohla zvyknout."

"Jsi stejně hrozný jako Les."

"Přesně tak. Myslel jsem, že to už víš."

"Ty se o mě opravdu bojíš."

"Jasně, že ano. Staral jsem se o tebe od té doby, co jsi byla ještě v plenkách, a nemám v úmyslu s tím přestat."

"To je od tebe hezký."

"Moc se nad tím nerozplývej, prcku. Každý má nějakou zodpovědnost. A ty jsi moje zodpovědnost. Někdy mě zlobíš, ale s tím nic nenadělám. Je to jasný?"

"Ano, pane. Ano, pane."

"Hele, nech toho."

* * *

Když jsem se vrátil, byla Sylvia ještě vzhůru. "Je to ta nejsilnější osobnost, jakou jsem kdy potkala, Marku," řekla mi. "Jakmile mám pocit, že jsem ji rozlouskla a identifikovala, přijde s něčím úplně novým a odlišným. Jeden den si myslím, že je maniodepresivní, a druhý si jsem stoprocentně jistá, že mám před sebou klasický případ mnohočetné poruchy osobnosti. Mění se tak rychle, že s ní vůbec nedokážu udržet krok."

"Proto je tak zábavná, Sylvie. Nikdy nevíš, co udělá příště. Když seš s Twink, život není nudný."

"Musím s doktorem Fallonem probrat hromadu věcí."

"Proto jsme si tě najali, kotě. Fallon ví, že já nejsem žádný odborník. Potřebujeme mít v domě experta, který by nám všechno překládal - jako například, co to kruci je mnohočetná porucha osobnosti?"

"Stav se ve videopůjčovně a půjč si Tři tváře Evy," doporučila mi. "Moc často se nestává, aby se jim v Hollywoodu něco povedlo, ale tady trefili hřebík přímo na hlavičku. Existují lidé, kteří nemají pouze jednu identitu. Jsou to dva - nebo tři - nebo i tucet - naprosto nezávislí a odlišní lidé, a někdy dokonce ani o těch dalších nevědí. Jane neví, že existuje Suzy, a Mabel v životě neslyšela o Barbaře. Mají různé přátele, různé zájmy a někdy i různé byty."

"Řekl bych, že tohle je trochu přitažené za vlasy, zlato. Twinčiny problémy začaly po Reginině vraždě, a je dost slušná pravděpodobnost, že se tomu nikdy nebude muset postavit tvář tvář. Myslím si, že jestli dokáže normálně fungovat, nechme ji být. Jak se říká, 'Když to funguje, tak na to nešahej'."

"Nebud' tak samolibý, Marku," řekla. "Víš o tom, že měla včera další ze svých 'špatných dnů', ne?"

"Opravdu? To jsem nevěděl."

"Mary mi to řekla, když jsem s ní odpoledne mluvila. Říkala, že se nám snažila dovolat, ale než se jí Renatu podařilo uklidnit, byli jsme už všichni pryč. Renata se o tom dneska odpoledne taky zmínila, ale nechtěla to nijak rozebírat, tak jsem to nechala plavat."

Pokřčil jsem rameny. "Je to už docela dlouho, co to měla naposledy," řekl jsem. "Probíhá to zřejmě podle nějakého vzorce - třináct dní normální, pak jeden den cvok. Kdyby se to vyvíjelo tak, jak má, bude normální období delší a delší a cvokatění čím dál méně častější."

"Můžeme jenom doufat." Sylvia ale měla v hlase pochybnosti.

* * *

V sobotu jsme s Jamesem vyhnali všechny z kuchyně hned po snídani a usilovně začali páčit lišty podél stěn, abychom mohli začít pokládat novou podlahu.

"Nemohli bychom ty dlaždice prostě přilepit k lištám?" ptal se mě James.

Zavrtěl jsem hlavou. "To by tam zůstaly škvíry, a do těch se při každém vytírání podlahy dostane svinstvo. Po čase to začne být cítit, a přece jenom tady jíme."

"Aha," řekl. "Věděl jsem, že to má nějaký důvod."

"Není to jediný důvod, kámo. V zacházení s nožem nejsem zrovna mistr, takže to semtam uříznu křivě. Když pak lišty přibijeme zpátky na své místo, hodně se toho pod nimi schová. V očích diváka to vypadá dokonale. My dva budeme o těch drobných nedokonalostech vědět, ale nikdo jiný to nepozná."

"Nad tím budu přemítat celý den."

"Jenom o tom prostě nikomu neříkej, jasně?"

Začali jsme na jedné straně a postupovali přes celou plochu podlahy. Člověk, který vymyslel samolepicí dlaždice, zřejmě mil lidem, co pokládají podlahy, život. Když se vám podaří položit první řadu hezky rovně, jde to potom samo. Je to hračka - než se dostanete k protilehlé stěně. Tam obyčejně začnete klít. V tomto bodě je dobré měření zásadní, jenže ve starých domech skoro nikdy nenajdete přesně kolmý a pravý úhel. Domy si po pár letech sednou. Dveře se začnou zadrhávat a podlaha se prohne a zkroutí. Přitažlivost zemská je sice dobrá věc, ale při pokládání dlaždic rozhodně nepomůže.

V této fázi se mi velmi hodil můj nový nůž na linoleum. Když chcete vyříznout detaily, potřebujete pěkně ostrou špičku.

"To je teda pěkně nebezpečná hračka," poznamenal James. "Něco takového bych chtěl mít na porcování krocana."

"Není to určeno na porcování drůbeže, Jamesi," řekl jsem. "Důležitá je jenom špička. Když se ti hned na první pokus podaří pěkný čistý řez, máš to v kapse. Proto je ta rukojeť tak mohutná. Abys prořízl vinyl, musíš se do ní pořádně opřít. Když to musíš dělat navíckrát, je to většinou na draka - a musíš si dávat pořádně pozor. Kůži by to prořízlo snadněji než umělou hmotu, a řez je hluboký, dlouhý a široký. Malá chybička a už se veze na pohotovost. Ale jizvy jsou pak většinou pěkně rovné."

"Řezání nechám na tobě, kamaráde," řekl mi. "K té věci se nebudu vůbec ani přibližovat." Koukl na hodinky, rozhlédl se a změřil si pohledem naši podlahu. "Možná, že to stihneme ještě dneska," řekl.

"To záleží na tom, jak moc práce budeme mít se zárubněmi dveří," připomněl jsem mu. "Těhle části se děsím. Člověk může snadno strávit víc času vyřezáváním a pasováním dlaždic kolem zárubní, než stráví se zbytkem podlahy. Co kdybys šel říct Trish, že bychom si radši měli dneska večer objednat pizzu nebo něco podobného? S tímhle se můžeme piplat až do půlnoci. Ale když to jenom trochu půjde, radši bych to zvládl ještě dneska. Takhle se plazí po kolenou nevydržím dýl jak jeden den - a když budeme kuchyň okupovat příliš dlouho, budeme mít na krku dost nabručené dámy."

"Máš asi pravdu," souhlasil. "Půjdu si promluvit s Trish." Zadíval se na novou podlahu. "Vypadá to ale moc hezky, Marku. Holky sice budou možná trochu remcat, ale myslím, že se jim bude moc líbit, co jsi dneska zvládl."

"To doufám. Rozhodně by se mi nechtělo to dělat znova. Opravování je v pohodě, pokud se jedná o eseje, ale když mluvíme o podlaze, je to vážně hrůza."

KAPITOLA DESÁTÁ

Twink se zmínila o tom, že by chtěla jít v neděli do kostela. Nakonec jsem si musel přiznat, že v sobotu večer tu podlahu dodělat nestihneme. Sylvia se nabídla, že za mě zaskočí, abych s Jamesem mohl pokračovat v neděli ráno. Uvést kuchyň znovu do provozu byla naše priorita číslo jedna.

V neděli, brzy po ránu, jsme s Jamesem opravili pár hrbolatých míst a usadili zpátky lišty kolem dveří a stěn. Pak jsme posbírali všechny odřezky, uklidili nářadí a setřeli podlahu vlhkým mopem. "Mně to připadá dobrý," řekl James, když jsme podlahu naposledy letmo omrkli.

"Ujde to," souhlasil jsem. "Je tam pár boulí, ale nejsou moc vidět. Tak jim to předvedeme?"

"Můžeme," přitakal James. Naklonil se do chodby a zavolal Trish a Eriku.

"Náhdera!" vykřikla Trish, když nahlédly dovnitř.

"Je to jenom podlaha, Trish," řekl jsem jí. "Není to zrovna umělecké dílo."

"Nepomlouvej, Marku," řekla Erika. "Celá kuchyň teď vypadá větší a jasnější. Jste dobrý, kluci."

"Moc dobrý," souhlasila Trish. "Můžeme po ní chodit? Víš, jestli nemusíme čekat až uschne nebo tak?"

"Může se po ní chodit hned, zlato. Kuchyně je zase vaše." Prohlédl jsem si kuchyň kritickým zrakem. "Řekl bych, že vypadá líp. Původní podlaha byla hrozně zašlá. Neřekla vám Sylvia náhodou, kdy se vrátí zpátky? Většinou mám v neděli Twink na starosti, aby nebyla doma a chudák Mary mohla dospávat. Párkrát jsem na noční směny pracoval a musím říct, že po chvíli to člověka pěkně unaví."

"Sylvia se nevyjadřovala nijak určitě," odvětila Erika, "ale myslím, že má v plánu s Renatou strávit celý den. Rozumějí si docela dobře, ale myslím, že Sylvia má postranní úmysly. Mluvila o něčem jako o anamnéze - a možná dokonce o námětu na diplomovou práci."

"Ale?"

"Renata ji fascinuje. Ví, že trpí vážnými problémy, a chce přijít na to, jestli je dokáže pojmenovat."

"Mně se o ničem takovém nezmiňovala."

"Ani by ti to neřekla, Marku," řekl mi James. "Jsi Renatin napůl oficiální opatrovník a Sylvia se pravděpodobně snaží kolem tebe tiše proklouznout."

"No paráda," řekl jsem kysele. "Teď abych měl další starosti."

"Sylvia Renatě neublíží, Marku," ujistňovala mě Trish. "Psychopatologie je její hlavní obor, takže ví, co dělá."

"Nikdo neví jistě, co drží Twink nad vodou, Trish, dokonce ani doktor Fallon. Myslím, že bych si o tom měl se Sylvíi promluvit, a radši co nejdřív, než zajde příliš daleko."

Sylvia ale dorazila domů až hodně pozdě a domovní pravidla v podstatě zapovídala jakékoliv styky mezi obyvateli horního a dolního patra po desáté hodině.

* * *

V pondělí ráno při snídani byla představou o anamnéze ještě pořád celá nadšená.

"Při rozhovorech s duševně nemocnými pacienty většinou slyšíte akorát reptání a mumlání," povídala, "ale Renata přemýšlí a umí mluvit. Dokáže popsat nejen své chování, ale i zvláštnosti svých spolupacientů. Je to hotový zlatý důl na informace o různých duševních stavech, počínajíc všemi standardními až po ty, které ještě ani nemají jméno."

V tom okamžiku jsem se rozhodl zakročit. "Máš něco zítra večer, Sylvie?" zeptal jsem se jí.

"Co tím myslíš?" zeptala se s lišáckým úsměvem.

"Ovládej se," ut'al jsem ji. "Myslím, že bychom to měli nadhodit před doktorem Fallonem, než budeš v té své anamnéze pokračovat. Twink je ještě pořád dost křehká, takže by ses asi měla řídit nějakými základními pravidly. O některých věcech se nemluví a některé otázky se nepokládají."

"Já vím, co dělám, Marku," odpověděla mi poněkud odměřeně. "Nehodlám tvé drahé Twinkie ublížovat."

"Mám pocit, že si úplně nerozumíme, kotě," řekl jsem rezolutně. "Dovol, abych tě na něco upozornil. Můžu zařídit, aby se Renata do dvou hodin sbalila a vypadla ze Seattlu, a dokážu to udělat tak, že ji nikdy nenajdeš. Dvakrát by se mi to nelíbilo, ale jestli budu muset, udělám to. Takže pojedeme za Fallonem, aby ti dal instrukce, nebo ti ten tvůj milej projekt zatípnu. Budeme dělat věci po mém, protože já jsem ten, kdo má ruku na spínači. Rozumíš mi?"

"Teda," řekla Erika. "To je ale divoch, co?"

Sylvia se na mě pronikavě hleděla a vypadala, že vybuchne.

"Co kdybychom stáhli ultimáta a přestali vyhlášovat válku, ano?" vstoupil do toho smířlivě James. "Máš nějaké námítky proti setkání s doktorem Fallonem, Sylvie?"

"Samozřejmě, že ne," vyštěkla, "ale nemám zapotřebí, aby se mi lidi, co nevědí, o čem mluví, snažili říkat, co mám dělat."

"Nesnažím se ti říkat, co máš dělat, Sylvie," trochu jsem ustoupil. "Snažím se akorát říct, že doktor Fallon je opravdu odborník a může ti dát rychlokurs, jak s Twink zacházet, aniž by se složila. Jestli se znovu zcvokne, prohráli jsme oba."

"Nemám nic proti setkání s doktorem Fallonem, Marku," řekla mírnějším tónem. "Ublížit Renatě - třeba jen omylem - je to poslední, co bych chtěla. Ale nemusíš hned takhle vydávat příkazy a ultimáta. Umím být stejně protivná jako ty."

"Neříkej," řekl jsem ironicky. Pak jsem se na ni ušklíbl. "Mír?" nabídl jsem.

"Když slíbíš, že se budeš chovat slušně."

"Jasně."

"Tak jo," souhlasila s veselým úsměvem, "tak teda mír." Pak se trochu smutně zasmála. "Vzájemnými spory bychom se stejně daleko nedostali, vid'?"

"Taky bych řekl."

* * *

Po dopoledním semináři o Miltonovi jsem se vrátil domů a zavolal doktoru Fallonovi.

"Je Renata v pořádku?" zeptal se, hned jak zvedl telefon.

"Zdá se, že je jí dobře, doktore," odpověděl jsem. "To, že jste vynechali páteční sezení, ji nijak nerozhodilo. Volám proto, že si myslím, že byste si měl promluvit se Sylvii. To je ta dívka, o které jsem vám říkal - ta, co studuje blázný. Chce vypracovat Twinčinu celkovou anamnézu a já si myslím, že byste to s ní možná měl probrat. Sylvia je bystrá, ale možná by nebyl špatný nápad ji trochu držet na uzdě, dokud si nebudeme jistí, že ví, co dělá. Párkrát jí říct 'tohle můžeš, ale tohle nedělej', než s tím začne, co říkáte?"

"Máte pravdu," přitakal.

"Říkal jsem si, že jestli nemáte zítra večer něco na práci, mohli bychom se u vás zastavit a promluvit si o tom. Telefony jsou fajn, ale mám dojem, že je někdy lepší řešit věci osobně."

"Dobrý postřeh," souhlasil. "Hodí se vám to v půl osmé?"

"Výborně, doktore. Uvidíme se zítra."

* * *

Úterý bylo poklidné. Zdá se, že na postgraduálu to tak chodí. Úterky a čtvrtky jsou většinou věnovány výzkumu a v pondělí, ve středu a v pátek se učí.

Sylvia nervózně podupávala, zatímco jsme čekali, až opadne odpolední špička, a setkání s doktorem Fallonem brala dokonce tak vážně, že si na sebe, proboha, vzala kostým. Rozhodl jsem se, že to nebudu nijak komentovat. Pořád přecházela sem a tam, tak jsem si řekl, že bychom měli raději vyrazit dřív, než jí prasknou nervy. "Šlápneme do toho, děvče," nadhodil jsem kolem tři čtvrtě na šest.

"Už jsem myslela, že to snad nikdy neřekneš," odpověděla.

Vyrazili jsme po dálnici 15 na sever směrem na Everett. Pršelo, jak taky jinak. V kraji Pugetskeho zálivu vždycky prší. Je to jedno z těch mála míst v zemi, kde v létě musíte sekat trávu třikrát týdně.

Když jsme odbočili na Snohomish a vydali se přes mokřady na východ, doprava trochu zeslábla.

"Je to tu trochu depresivní," poznamenala Sylvia, když jsme přejížděli přes promočené bažiny u Ebey Slough. "Jak je to ještě daleko?"

"Asi osm nebo deset kilometrů. Sanatorium leží vlastně na samotě a cesta není nijak výrazně značená. Sousedům by se to asi moc nelíbilo. Blázinec není zrovna dobrá turistická atrakce."

V Cavalero Corner jsme odbočili doleva a začali šplhat do prudkého kopce k Lake Stevens. Zanedlouho jsme přijeli k odbočce. Vydali jsme se po dlouhé příjezdové cestě, projeli bránou a zaparkovali na dvoře.

"Působivé," řekla Sylvia. "Docela rozlehlý areál, co?"

"Pozemky tady nejsou drahé," řekl jsem, "a doktor Fallon se drží při zemi. Vysoká budova by tady v lesích přitahovala pozornost. Tak pojď, jdeme za ním, Sylvie."

"Ach jo," zajíkla se.

"Nebud' nervózní, kotě. S doktorem Fallonem se dá vyjít docela dobře. Všichni jsme na stejné straně, takže tě nekousne."

Paní na recepci mě poznala a pokynula nám, abychom šli dál. Dovedl jsem Sylvii na konec chodby a hlasitě zaklepal na Fallonovy dveře. "To jsem já, doktore," zavolal jsem. "Nestřílejte."

Sylvia se na mě vyděšeně podívala.

"To je takový vtíp," řekl jsem.

"Pojďte dál, Marku," odpověděl Fallon.

Otevřel jsem a vešli jsme se Sylvii dovnitř. Fallon na Sylvii hleděl trochu překvapeně. "Je malá, ale houževnatá, doktore," řekl jsem mu. "Sylvia Cardinaleová, dáma, která chce studovat Twinkie."

"Takhle se chová vždycky, doktore Fallone?" zeptala se Sylvia. "Nebo je to jenom chvilkové pomatení smyslů?"

"Buď hodná," zamumlal jsem. "Tohle je doktor Fallon, místní expert na Twinkie."

"Je mi ctí, doktore Fallone," řekla Sylvia.

"Prosím," odpověděl s úsměvem. "Posaďte se, slečno Cardinaleová. Mark mi říkal, že byste ráda dala dohromady anamnézu Renaty Greenleafové, s výhledem, že by se mohla stát základem pro vaši diplomovou práci."

"To bude záležet na tom, jak se případ vyvine, doktore Fallone," odpověděla. "Abych byla upřímná, Renata mě mate. Někdy jsem si sto procentně jistá, že je maniodepresivní, a jindy mám zase podezření na mnohočetnou poruchu osobnosti. Někdy se mění hrozně rychle."

"Tato široká označení se pro individuální případy často nehodí," odpověděl. "Během let v oboru jsem zjistil, že většina pacientů je jedinečná. Inklinují k jedné nebo druhé kategorii, ale takřka vždy mají své charakteristické osobní zvláštnosti. Renatin případ se odvíjí od traumatu, což dělá věc vždycky ještě složitější."

"Toho jsem si všimla," souhlasila Sylvia smutně.

"Ano. Kolik vám toho Mark řekl o událostech, kvůli kterým se zde Renata ocitla?"

Sylvia odříkala holá fakta týkající se Renatina případu a Fallon souhlasně přikyvoval. To ji povzbudilo, takže přidala vlastní pozorování. "Celkem často hovoří o osamělosti a já si myslím, že ten pocit osamění by mohl být příznačný. V nejhlubším podvědomí si mlhavě uvědomuje, že jí něco, nebo spíš někdo, chybí."

"Výborně," souhlasil s ní Fallon. "Mnoho lidí by to přehlédlo. Z jistého úhlu pohledu se půlka Renaty ztratila. Kvůli ztrátě paměti se vymazaly všechny vzpomínky na Reginu, ale zůstal po nich neodbytný pocit prázdnoty - pocit stesku po někom, koho si ani nepamatuje. Jsem si jistý, že chápete, jak je tato skutečnost významná."

"To ano," přisvědčila Sylvia, "a teď rozumím i tomu, proč má anamnéza Marka tak znepokojila. Zdá se, že někteří takzvaní experti věří v přímočarý přístup v terapii. Kdyby se nějaký hňup rozhodl Renatě předhodit Regininu smrt, poslal by ji tím jen zpátky do svěrací kazajky."

"Zdá se, že slečna Cardinaleová je šťastný objev, Marku," řekl Fallon. "Nenechte si ji utéct."

"A ještě k tomu je roztomilá," dodal jsem.

"Toho by sis správně neměl všimnat, Marku," okřikla mě Sylvia.

"Tak dělej, že sis nevšimla, že jsem si toho všiml," odpověděl jsem.

Sylvia se zakřenila a otočila se zpátky k doktoru Fallonovi. "Minulý týden jsem s Renatou hovořila," řekla, "a něco vyšlo najevo. Věděl jste, že má silné výhrady k poznámkovému bloku, že ano? Dokonce se přiznala, že jakmile vidí, jak si někdo dělá poznámky, začne si vymýšlet báchorky, aby skryla své skutečné pocity."

Doktor Fallon přikývl. "To se občas stává. Chudáka doktora Freuda by asi Renata dokázala pěkně vytočit. My z branže saháme po zápisníku takřka bezmyšlenkovitě; a v tom okamžiku se Renata začne snažit se ze všech sil vyhnout pravdě."

"Což mi mou práci na anamnéze neulehčí," postěžovala si.

"Co kdybychom si promluvili s Charliem?" přemítal jsem. "Určitě bude vědět o nějakém způsobu, jak na ni nasadit štěnici."

"Asi ano," řekla. "To mě nenapadlo."

"Štěnice by byla skvělá v tom," dodal jsem, "že by zachytila každé slovo spolu s modulací hlasu a dalšími znaky, které by mohly pomoci odhalit to, co se Twink může snažit zakrýt. Poznámky tak přesné nejsou, ale na nahrávce je úplně všechno. A co je ještě lepší, Sylvia by vám mohla udělat kopie, doktore. Budete vědět úplně přesně, co se děje." Potom jsem se zasmál. "Začíná to znít jako bondovka, ne?"

"Když jí to, Marku, pomůže," řekl Fallon. "Myslím, že by to mohlo být velmi užitečné. Abych byl upřímný, slečno Cardinaleová, poněkud jsem o tom vašem projektu pochyboval. Ale díky nápadu s nahráváním rozhovorů se projekt ukazuje v novém světle. Zkusme to a uvidíme, jak to půjde."

* * *

Když jsme šli k autu, Sylvia byla v povznesené náladě. "Máš to u mě, Marku," řekla mi. "Doktoru Fallonovi se ten nápad zalíbil, až když jsi přišel s tím, abych si své rozhovory s Renatou nahrávala. Tvoje prohlášení ,nasadíme štěnici' ho získalo na naši stranu."

Když jsme vyjžděli ze dvora, zamračila se. "Ale pořád je tu problém."

"Jo? A jaký?"

"Budu muset nějak zařídit, abychom si s Renatou povídaly vždycky poblíž Charlieho mikrofonu."

"Kde jsi byla posledních pár let, Sylvie?" zeptal jsem se. "Charlie má v malíku nejnovější technologie a FBI už pěknou řádku let nasazuje lidem štěnice do spodního prádla."

"To mě nenapadlo," připustila. "Do jejího nebo do mého?"

Tak na to mě nenachytá - ani tak, ani onak.

* * *

Domů jsme se vrátili asi v půl jedenácté a já šel hned nahoru za Charliem, abych se s ním poradil o tajném nahrávání.

"Hračka," řekl mi. "Ale měl bys to probrat s Trish."

"Proč?"

"Existuje pěkná řádka zákonů o tajném nahrávání konverzace, Marku. To ví každý."

"Myslel jsem, že se to týká pouze nahrávání telefonních rozhovorů."

"Zákony jsou poněkud nejasné, ale je možné, že abychom se vyhnuli potížím, budeme potřebovat soudní příkaz."

"To mě nenapadlo," připustil jsem. "Doktor Fallon asi dokáže nějakého soudce přesvědčit, aby s tím souhlasil, ale soudní příkaz z okresu Snohomish asi nebude platit tady v okresu King."

"Ne že bychom s tím museli jít před soud, Marku," řekl, "ale raději bys to měl předložit Trish, a uvidíš, co na to řekne. Nemám nic proti tomu sem tam obejít pár zákonů, ale jestli na tom Sylvia hodlá založit svou diplomku, měly by ty nahrávky být naprosto legální. Kdyby nebyly, na katedře by její práci taky mohli třeba rovnou zahodit. A potom by po nás šla s baseballovou pálkou."

"Než něco podnikneme, probereme to s Trish," ujistil jsem ho.

* * *

Šel jsem si lehnout s pocitem dobře vykonané práce a spalo se mi dobře. Když jsem ve středu ráno vcházel do kuchyně, cítil jsem se svěže a odpočatě. Jenže všichni se tísnilí kolem malého televizoru na lince.

"Zase další?" ptal jsem se nedůvěřivě.

"No jo, zase," odvětil Charlie. "V téhle čtvrti to začíná být zvykem."

"Někde tady poblíž?" zeptal jsem se.

"Park U Plynárny, dole u jezera Union," odpověděla Erika. "Asi deset bloků odsud."

"U Plynárny?"

"Mě se neptej," odvětila a obrátila oči v sloup. "V Seattlu rostou parky jako houby po dešti. Poslední dobou jsem se nedívala na mapu, ale určitě tu někde máme i park U Skládky a park U Čističky."

"Zase jsme přišli o nějakého mladistvého pobudu?" zeptal jsem se.

"Tentokrát ne," řekl mi James. "Tomuhle bylo čtyřicet sedm a zjevně neměl žádné policejní záznamy - alespoň ne tady v okolí. Do Seattlu se přestěhoval z Kansas City asi před rokem a naše policie ho teď prověřuje u tamních úřadů."

"Krkounova - a nejen jeho - teorie tak utrpěla dost těžkou ránu," přidal se Charlie. "Tenhle chlápek z Kansas City neměl dost času na to, aby se zaháčkoval u nějakého místního drogového dealera, a navíc byl řádně zaměstnaný ve velkém kancelářském komplexu v Ballardu jako hlídač."

"Co teda dělal v parku u jezera Union? Neměl být v práci?"

"Taky jsem párkrát pracoval v noci," řekl Charlie. "Po půlnoci tě šéf moc často kontrolovat nechodí."

Svraštil jsem čelo. "S těmi, co je rozřezali dřívě, nemá nic moc společného, co?" ptal jsem se.

"Ani co by se za nehet vešlo," přitakal Charlie. "Náš Sekáč se začíná rozpínat. Zdá se, že máme tu čest s univerzálním zabijákem."

"Musí mezi nimi existovat nějaká spojitost," namítl jsem.

"Možná že ano," řekl James, "ale policie zatím na žádnou nepřišla."

"Zvláštní je, že nikdo nic neslyšel," přidala se Erika. "Ani jedna z obětí nezemřela okamžitě. Musely hrozně křičet, ale zdá se, že to nikdo neslyšel."

"To žere i bráchu," řekl jí Charlie. "Mluvil o tom hned po windermerské vraždě. Dost ho to mátló."

"Jak se ten člověk jmenoval?" zeptal jsem se.

"Finley," odpověděla Trish. "Edward Finley."

"Třeba byla Mu?ozova vražda jenom náhoda. Andrews, Garrison a Finley zjevně nebyli chicagští drogoví dealeri. Mezi nimi musí být nějaká spojitost. Policie si jí akorát zatím nevšimla - nebo si jí všimla a nemluví oni."

"Pořád se mi zdá nejpravděpodobnější teorie náhodných cílů," řekl Charlie. "Když to na našeho řezníka přijde, oddělá prvního člověka, který mu přijde do cesty."

"To bych nefekla," nesouhlasila Sylvia. "Všechno, co jsme až dosud slyšeli, nasvědčuje tomu, že se jedná o psychotika; a u psychotiků to takhle nefunguje. Jeho důvody mohou být natolik pokřivené, že jim nerozumíme, ale nějaká spojitost mezi nimi být musí. Všechny čtyři oběti třeba použily stejnou vodu po holení, nebo si pískaly stejnou melodii; v Sekáčově mysli je prostě něco spojuje. A policie to nevyřeší, dokud na spojení někdo nepřijde."

"A až k tomu dojde, budou média hluboce truchlit," dodal Charlie sarkasticky. "Jednoho dne bude muset některá z televizních osobností ohlásit, že v poslední době se nestalo nic podstatného, a potom řekne, ať všichni vypnou televizi a jdou si přečíst dobrou knížku - nebo uklidit garáž."

* * *

Příštího dne se Twink neukázala na hodině. Začínalo se jí to vymykat z rukou. Rozhovor s ní jsem odkládal, ale teď jsem se rozhodl, že už radši nebudu dál otálet. Zadal jsem další domácí úkol, a sténání už tentokrát ani nebylo tak hlasité.

Hlupáky jsem už víceméně vypudil a zbylí studenti byli celkem schopní. Přinejmenším už překonali stádium "klikování" a mohli jsme se věnovat složitějším věcem - například shodě podmětu s přísudkem a volnému participiu. Toho večera jsme s Charliem a Jamesem vyrazili, jako obvykle, k Zelené lucerně, abychom zjistili, co si o poslední vraždě myslí Bob West.

"Myslel jsem si, že se ukážete," řekl Bob, když jsme si k němu přisedli do jednoho ze zadních boxů. "Začínáte se chovat docela předvídatelně."

"Přece jenom bydlíme ve válečné zóně, Bobe," připomínal mu Charlie, "a nejsme si jistí, že se z novin nebo televize dozvídáme pravdu. Drží váš šéf něco pod pokličkou? Z novin se dozvíme akorát jméno, hodnost a identifikační číslo. Tak povídej, co máte v rukávu o události v parku U Plynárny?"

"V rukávu toho moc nemáme, bráško. To zabití sestřelilo v podstatě všechny teorie, s nimiž jsme pracovali. Jediná novinka je, že tentokrát máme svědka, který tvrdí, že něco slyšel, jenže to je notorik, který byl naložený v ryzlinku nebo veltlínu. Tvrdí, že v době zabítí slyšel výt psy, ale nemá hodinky, takže se mohl o pár hodin seknout. Ten park je v obchodní zóně - jsou tam různé sklady a tak - takže nemůžeme najít nikoho, kdo by jeho historku potvrdil."

"Kde by se tam vzali psi, když to není obytná zóna?" vyptával se James.

"Je to divný," připustil Bob. "Tu stopu jsme vzali na vědomí, ale je docela dobře možné, že ti psi pocházejí ze stejné lahve jako bílé myšky."

"Myslím, že bychom holkám měli zatrhnout výlety," řekl James. "Přestává tu být bezpečno. Vypadá to, že Sekáč zabíjí náhodně, což naprosto mění situaci."

"Naprosto," souhlasil Bob, "jenže v téhle části města jsou holky zvyklé chodit ven samy. Polovina univerzitních studentů jsou ženy; a holky, co chodí na vejsku, někdy dělají zvláštní věci. Jediná lidská bytost, kterou náš notorik včera v noci viděl, byla holka na kole, která kolem parku projížděla." Zabořil se do polstrování. "Během posledního měsíce došlo ke čtyřem vraždám, a ke všem v okruhu do osmi kilometrů od kampu. Což vyvolává podezření, že by Sekáč mohl být někdo ze studentů. Zatím byly všechny oběti muži, ale jestli se James nemýlí a Sekáč rozšiřuje oblast své působnosti, tak mám pocit, že nikdo není v bezpečí. Myslím, že bez ohledu na pepřové spreje je nejvyšší čas začít důrazně prosazovat pravidlo 'nikdo nejde po setmění sám ven'. Jestli budete muset, klidně děvčatům lžete - řekněte jim, že si musíte skočit pro nějakou knihu, nebo že potřebujete krabičku cigaret - cokoliv. Venku není bezpečno, takže dělejte, co budete muset."

"Ty prostě dokážeš člověka potěšit, Bobe, vid'?" řekl Charlie.

"Ptali jste se na můj názor," odpověděl Bob. "Jestli se vám odpověď nelíbí, máte smůlu."

* * *

Tak jsme při každé výpravě po setmění začali prosazovat systém doprovodu. Naštěstí si holky nijak nestěžovaly a bez nečekaných událostí jsme přežili až do soboty.

V sobotu brzo ráno jsem se s operací Knihovna přesunul do Charlieho pokoje. Nevím proč, ale ten jeho černý strop mi vážně vadil.

"Tak se na něj nedívej," poradil mi Charlie, když jsem si začal stěžovat.

"Co češ?" zeptal jsem se zvědavě. Zdálo se, že je hluboce začtený do poněkud utlé knížky.

"Kierkegaard," odpověděl. "Rozhodně umí vymyslet chytlavý název, co? Tohle je Nemoc k smrti. Skvělý čtení na pošmoumej den, vid'?"

"Nemáš pracovat na Eričině autě?"

"Potřebuju jednu součástku, kterou v obchodě nemají na skladě. Museli ji objednat."

"To se hodí."
"Taky bych řekl." Pomalu odložil knihu stranou. "Stačí přečíst kousek a vydrží ti to nadlouho," poznamenal.
"Jsi vyloženě technický typ, Charlie. Co tě proboha vede ke čtení filozofie?"
"James se zmiňoval o existencialismu. Zaujala mě představa, že je jenom pár lidí schopno rozhodovat za zbytek lidstva."
"Je to dřina," poznamenal jsem "ale někdo to, podle existencialistů, dělat musí."
"Mohl bych se přihlásit dobrovolně," řekl Charlie. "Pořád se musíme rozhodovat o tak zásadních věcech - kterému týmu fandit v NHL; které holky jsou hezčí, blondýnky nebo brunety; jestli je lepší ford nebo chevrolet - znáš to, samé důležité nesmysly."
Pokrčil jsem rameny. "Tvoje volba by asi byla stejně dobrá jako volba kohokoliv jiného," řekl jsem. "Chytni prosím druhý konec metru. Chci se ujistit, že jsem to změřil dobře. Kdyby si ten zatracený dům tak nesedl, bylo by to daleko jednodušší. Nic tu není v pořádku."
"Ani lidi, co tu žijou," dodal Charlie. "Všichni máme své drobné výstřednosti, ale proto je život tak zajímavý, ne?"
"Pokud to s tou výstředností nepřeháníme, kamaráde. Když se někdo nakloní o třicet sedm stupňů napravo nebo nalevo, pomalu se přesouvá do Twinčina teritoria, a tudy vede rychlá cesta do bláznince."
"Mimochodem, jak se jí vede?"
"Nemám ponětí, Charlie. Někdy je úplně v pořádku, jindy se zdá, že míří zpátky do cvokhausu."
"Každý máme dobré a špatné dny, Marku."
"To je pravda, ale jestli se Twink zase sesype, bude to naše porážka."
"Pak se musíme všichni snažit, abychom jí pomohli, ne?"
"Musíme se o to aspoň pokusit."

DRUHÁ VĚTA DIES IRAE

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Neděle bývaly v Erdlundovic domě vždycky docela uvolněné. Byl to jediný den, kdy jsme mohli spát tak dlouho, jak jsme chtěli, a snídaně se podávala, když jsme na ni měli chuť.
Když jsem se konečně dopotácel do kuchyně přiváben vůni Eričiny kávy, bylo asi deset.
"Čau, ospalče," ušklíbl se na mě Charlie, "mysleli jsme, že budeš spát snad do dvanácti."
"Nerejpej do něj," okřikla ho Erika. "Počkej aspoň, až otevře oči." Podala mi hrnek kafe, který jsem s povděkem přijal a usadil se v jídelním koutě.
"Dneska ráno to vypadá na lívance," nadhodil Charlie k Trish s nadějí v hlase.
"Vůbec to nevypadá na lívance, Charlie," řekla Erika bez jakéhokoliv náznaku úsměvu. "Ještě tak míchaný vajíčka, ale lívance rozhodně ne."
"Ať toho nechá, Trish," stěžoval si Charlie.
"Buďte hodné, děti," napomínala je Trish. "Neperte se."
"Je neděle, mámo Trish," zahřměl James. "V neděli si děti můžou hrát."
Trish si povzdechla a obrátila oči v sloup. "Já vím," řekla.
"Kde je Sylvia?" zeptal jsem se, když jsem se rozhlédl po kuchyni.
"Chystá se do kostela," řekla mi Erika. "Bere Renatu na polední mši."
"Ten Sylviin projekt ti docela ulehčil život, ne, Marku?" podotkl Charlie.
"Slyšíte, že bych si nějak stěžoval?" odvětil jsem. "Máme svolení použít štěnici?"
"Ptala jsem se pana Rankina," řekla mi Trish. "To je můj šéf. Z právního úhlu pohledu v tom neshledává žádný problém. S jedinou výhradou."
"Ano?"
"Říkal, že jestli chce mít Sylvia po právní stránce všechno v naprostém pořádku, musí mít k nahrávání rozhovorů Renatino svolení."
"A jéje!"
"Rankin je jeden z těch nesnesitelně puntičkářských právníků," řekla Trish. "Ale vyhrává hodně případů."
"Sylvia se o to už postarala, Marku," řekl James. "Řekla Renatě na rovinu, že kazeták bude sloužit jako náhrada za poznámkový blok, když s ním má Renata takový problém." Zlehka se usmál. "Ale použila drobnou lest," dodal. "Když Sylvia nahrávala Renatin souhlas, ležel kazeták hezky přímo na očích. Ale naše milá spolubydlící se zapomněla zmínit o skrytém mikrofonu, který bude zachycovat většinu jejich rozhovorů."
"Je to legální?" zeptal jsem se Trish.
"Snad to bude stačit," odvětila. "Před soud s tím nepůjde."
"Kam jsi dal tu štěnici?" zeptal jsem se Charlieho.
"Já nikam," odpověděl. "Nabídl jsem se, ale Sylvia mi řekla, abych dal pracky pryč. Musel jsem ale zadní stranu mikrofonu odstínit. Je docela citlivý a pořád snímal tlukot jejího srdce."
"Myslím, že to by stačilo," řekla Trish. "Pánové, jděte se dívat na televizi nebo něco dělat. Nepleťte se nám pod nohama."
James, Charlie a já jsme se přesunuli přes jídelnu do obývacího pokoje, posadili jsme se a upíjeli kávu, zatímco děvčata

připravovala snídani. "Sylvia se asi nebude chtít pořád tahat s objemným a nešikovným magnetofonem, ne, Charlie?" zeptal jsem se. "Když půjdou nakupovat do obchodu a Twink řekne něco důležitého, je možné, že to Sylvii unikne." "Copak jsi ještě neslyšel o miniaturizaci, Marku?" zeptal se mě pobaveně. "Teď seženeš magnetofon, který je velký asi jako krabička od cigaret, a Sylviin mikrofon - ta štenice - je vlastně takový malý radiový vysílač. A existují ještě další možnosti, jenže to potřebovala narychlo, takže jsem ji vybavil jenom základní verzí."

"Hlavně když to bude fungovat," řekl jsem. Potom jsem se poškrabal na tváři. "Ze začátku se mi Sylviin projekt dvakrát nelíbil," připustil jsem, "ale rozhodně mě zbavila spousty povinností. Sylvia se víceméně sama nabídla, že ji bude brát do Lake Stevens, a teď na sebe vzala i náboženské povinnosti. Jestli se jí ta anamnéza podaří a bude ji moci použít, aby za to získala titul, tak jsem toho na ni zas tak moc nehodil, ne?"

"To si opakuj, Marku," navrhl James. "Když si to budeš říkat dostatečně často, možná tomu dokonce začneš věřit."

* * *

Tou dobou už byl náš režim docela zaběhlý. Studentský rozvrh není totéž, jako když člověk chodí do opravdové práce: já jsem měl na programu potýkání se s Miltonem, známkování prvků a hlídání Twinkie.

Ve středu se zase složila. Nepřišla na mou hodinu, takže hned jak jsem studenty propustil, zajel jsem rychle k Mary do Wallingfordu.

"Zase měla tu zatracenou noční můru," řekla mi Mary, když jsem dorazil.

"Myslel jsem si, že se z toho už dostala."

"Taky se mi zdálo," řekla Mary. "Zase jsem jí dala prášek na spaní, takže se uklidnila. Před svou malou spolubydlící se o tom rozhodně nezmiňuj. Kdyby mě praskla Fallonovi, nebude s ním k vydržení."

"Trochu ho to vyvádí z míry, že jo? Vypadáš utahaně, Mary. Co kdyby sis šla lehnout? Já Renatu pohlídám."

"V pořádku, Marku. Tenhle týden mi přehodili směny, takže mám dneska v noci volno."

"Určitě?"

"Budu v pohodě. Co to máte s těmi nahrávkami? Ren se o něčem zmiňovala."

"Začalo to minulý týden," řekl jsem jí a vysvětlil, že Sylvia Twink nahrává - s jejím souhlasem. "Nevím ale, jestli Twink ví, že má Sylvia na sobě štenici, nebo to, že Fallon dostává kopie."

"Prima," řekla Mary. "Měli jsme na stole případy, které od soudu vyhodili, protože nějaký horlivec nasadil štenice bez soudního příkazu."

"Jo, snažíme se, aby bylo všechno v pořádku a podle zákona. Navíc nám dvěma Sylvia dost ulehčila, když na sebe vzala páteční výlety do Lake Stevens a nedělní kostel."

"Taky sis toho všiml?" pronesla Mary vychytrale. "V sobotu mi volal Les a říkal mi, že se jim s Ingou ta tvoje malá kamarádka docela zalíbila."

"No, jen tak dál." Pak mi to scvaklo. "Ale, kruci," řekl jsem.

"Co je?"

"Právě mě něco napadlo, Mary. Možná, že se díky té štenici dostaneme na kloub těm zatraceným nočním můrám, které Twink dává tak zabrat."

"S tím jenom souhlasím. Myslím, že jakmile se to vyřeší, bude Renata v pořádku. Tak co tě napadlo?"

"Až začne přístě Twink bláznit, nech si prášek na spaní na později. Místo toho mi zavolej a já přijedu i se Sylvií. Bude moc nahrát všechno, co říká."

"Nemluví vůbec souvisle, Marku," odvětila Mary s pochybami.

"Mně nebo tobě to možná smysl nedává, ale doktoru Fallonovi by třeba mohlo. Sylvia všechno nahraje, a potom to předáme Fallonovi. Bude to, jako by tu seděl osobně; a jakmile bude mít k dispozici podrobnosti, možná dokáže i určit, co tu naši holku tak vytáčí."

"Myslím, že dneska sis svou výplatu zasloužil, dítě," řekla nato. "Když u toho bude Fallon sedět - tedy, u kazetáku - možná, že dokáže noční můry zarazit; a jakmile se to povede, má Ren vyhráno."

"Za pokus to stojí. Dohodnu se se Sylvií, ta to může přednést Fallonovi, a uvidíme, co řekne. Budeš v pořádku, Mary? Zůstanu tady, jestli chceš."

"Jen běž, Marku. Ren spí jako zabitá; hlídání nepotřebuje."

* * *

Když jsem se vrátil domů, zaklepal jsem na Sylviiny dveře.

"Copak?" řekla, když otevřela.

"Twink měla zase noční můry," řekl jsem jí.

"To bych asi měla zajet k její tetě."

"Není třeba. Mary jí dala prášek na spaní, takže bys slyšela akorát chrápání. Ale Mary a já máme plán a chtěli bychom, abys ho přednesla doktoru Fallonovi."

"Sem s ním," řekla s lehkým úsměvem.

"Až budou přístě Twink trápit noční můry, Mary ji nebude dávat prášek, ale zavolá mi. My dva se sbalíme a vyrazíme k Mary, a ty si budeš moci Twinkino blouznění nahrát. Zatím jsme doktoru Fallonovi dokázali říct akorát to, že Twink občas trpí nočními můrami. Nemohli jsme mu říct nic konkrétnějšího. Kdyby se ti podařilo z Twink nějak vymámit podrobnosti o snech, které ji ničí, Fallon by to možná mohl rozlousknout a určit i terapii - třeba hypnózu nebo nějaký druh uklidňujících prostředků."

"To je moc dobrý nápad, Marku," pochválila mě Sylvia. "Máš pro takové věci cit."

"Ani ne, kotě. To je tím, že jsem byl s Twink poslední dva roky velmi často. S Mary jsme to už probrali a myslíme si, že když se Twink zbaví nočních můr, vyřeší to její potíže."

"Možná to bude trochu složitější, ale jde o velký krok správným směrem."

"Fajn. Měj u sebe dost záložních baterií. Noční můry se objevují bez varování, takže musíme být připraveni."

* * *

Na čtvrtedni přednášce se Twink ukázala a zdálo se, že je zase docela v pořádku. Když se dokáže zbavit těch zatracených nočních můr, určitě se uzdraví.

Zásoby dřeva na poličky začínaly docházet, takže jsme s Charliem v sobotu zase vyrazili do Everettu probrat skládku Lese Greenleafa. Na ty pracovní soboty jsem si už zvykl a začal jsem je brát skoro jako relaxaci.

Když jsme se vrátili domů, vzal jsem si svůj blok a metr do Trishina pokoje, abych si zapsal míry, s nimiž budu pracovat.

"Bude to trvat hodně dlouho?" zeptala se mě. "Nenávidím, když mám celý pokoj vzhůru nohama."

"Stluču je nejspíš do příští soboty," řekl jsem. "Tvoje právní knihy jsou všechny stejně velké, takže nebudu s policií muset nijak šachovat. Půjde to docela rychle. Ale mám pro tebe radu."

"Ano?"

"Až budeš vydávat knihy, dej si s tím trochu práce. Naskládej je támhle k té protější stěně, ale nech je seřazené.

Všechny jsou stejně velké i barevné. Když je zpřeházíš, bude ti trvat pár měsíců, než je zase roztřídiš. Já se ještě pořád snažím pár knížek najít."

"Dám si pozor, Marku."

* * *

Na začátku listopadu se univerzitou přehnaly zkoušky. Zkušební učitelé se na polovinu čtvrtletí vždycky těšili, protože po ní řady prvků výrazně prořídly. Když milý tat'ka přijde na to, že se jeho synáček celých šest týdnů flákal, zpravidla zaklapne šekovou knížku a řekne mu, ať si raději najde práci.

Svým prvkům jsem ve středu předhodil svůj oblíbený test - "V následujícím odstavci opravte gramatické chyby". Je to hnusný test, který si snad nikdo nezaslouží, ale odhalí se tak ti neschopní a snadno se známkuje. Kdybych měl všech pět pohromadě, když mě to poprvé napadlo, mohl jsem si tu zatracenou věc nechat patentovat a zbytek života si žít jako pán.

Večer při jídle mi Sylvia sdělila, že v pátek odpoledne má schůzku se svým fakultním poradcem. "Řeknu mu o té štěnici," vysvětlovala. "Chci mít jistotu, že nemá žádné připomínky. Běžně sice nahráváme skoro všechny rozhovory s bláznů v ústavech, ale Renatu budu nahrávat v reálném životě, takže to s ním chci probrat, než budu pokračovat dál."

"To je rozumné. Vždycky si kryj záda."

"Jsem ráda, že souhlasíš. Ale znamená to, že tam zkejsnu celé odpoledne. Mohl bys jet s Renatou do Lake Stevens místo mě?"

"Jasně, v pohodě. Kolik jsi už nahrála hodin?"

"Asi patnáct. Většina z toho jsou ale jenom náhodné rozhovory. Budu to muset hodně prostříhat, než se dostanu k jádru."

"To ti teda nezávidím, kotě. Musí to být pěkná otrava."

"Nepovídej. Ty jsi tak chytrý."

"Nezlob," řekl jsem jí.

* * *

Před čtvrtedni přednáškou jsem Twink odchytil, abych jí řekl, že v pátek ji povezu za Fallonem já.

"Je Sylvia v pořádku?" ptala se očividně znepokojeně.

"Nic jí není. Akorát si musí promluvit se svým fakultním poradcem, nic víc."

"Tak fajn. Začala jsem ji mít opravdu ráda. Holky si občas potřebují promluvit s holkama. Ty jsi taky fajn, Markie, ale myslím, že na holčičí pokec ještě nemáš - aspoň zatím ne."

"Já se zlepším."

"Nemusíš se namáhat, Sylvia to už zvládla." Pak se zahihňala.

"Co je?"

"Ale nic," řekla a rozpustila se zacytila.

* * *

V pátek ráno jsem odevzdal svůj návrh na práci o Miltonově prozaickém díle a vztahu k jeho poezii. Uvědomoval jsem si, že to nebude žádné převratné dílo. Milton mě rozčiloval a jenom jsem doufal, že to nebude poznat. Nechtěl jsem se našeho laskavého profesora dotknout, ale Cromwellova puritánská teokracie v sedmáctém století silně připomínala různé absolutistické diktatury, které zamořily dvacáté století. Mám dojem, že některé věci se nemění, a řeči typu "můj Bůh je lepší než tvůj Bůh" stále vystrkují růžky, nebo se mýlím?

Po přednášce jsem neměl co na práci, tak jsem zavolał Twink a navrhl jí, abychom do Everettu vyrazili už dopoledne.

"Vyhneš se polední špičce, Twink," řekl jsem jí, "a vezmu tě někam na oběd."

"Jako na opravdové rande, Markie?" vyptávala se tím přihlouplým tónem, který na mě vždycky zkouší, když se snaží být přehnaně roztomilá.

"Proč ne?"

"Já nemám vůbec nic na sebe."

"Klídek, prcku."

"Budu hodná," slíbila.

"No jasně."

Byl zamračený a větrný podzimní den, ale aspoň nepršelo - zatím. Zaparkoval jsem před Maryiným domem a zamířil k zadnímu vchodu, abych Renatinu tetu nevzbudil. Lehce jsem zaklepal a Twink okamžitě otevřela.

"Spí?" zeptal jsem se potichu.

"Jako mimino," odpověděla Twink. "Nechala jsem jí vzkaz."

"Dobře. Tak mizíme."

"Dneska jsi nějak neklidný, Markie."

Pokrčil jsem rameny. "To bude tím, že jsme v půlce čtvrtletí. Časem si na to ale zvykneme. Radši si vezmi kabát. Než se vrátíme, začne nejspíš pršet."

"Pršet? Tady? Jak můžeš něco takového říct?"

Nechal jsem to bez komentáře a došli jsme před dům k autu. Vzal jsem to kolem kampu a potom poklidně najel na dálnici 15 směrem na sever. Doprava ochabla a jelo se dobře.

"To jsou vždycky všichni tak nervózní kvůli čtvrtletním zkouškám?" zeptala se mě Twink. "Každý, na koho narazím, se chová, jako kdyby se blížil konec světa."

"Je to taková generálka před závěrečnými zkouškami, Twink," odpověděl jsem jí. "Na ty si musíš dát pozor. Celé studentstvo začne během posledního týdne vyšilovat - nejspíš proto, že nejméně půlka z nich je na povzbuzujících práscích."

"Je pravda, že vážně tak fungují?"

"Ani ne. Udrží tě vzhůru, to ano, ale po dvou nebo třech dnech se ti to začne v hlavě trochu motat."

Zasmála se. "Teda, to mi připadá povědomý," řekla. "Copak je celý svět skoro pořád mimo?"

"Myslím, že stromy nejsou mimo."

"Já mluvila o lidech. Nezdá se ti, že existují pilulky skoro na všechno? Máš pilulky, abys usnul, a pilulky, aby ses probudil. Vzpomeň si, na co chceš, a je na to pilulka. Svět normálů se od světa bláznů zas tak moc neliší, ne? Všichni jsme na stále pilulkové dietě."

"Je tu jeden drobný rozdíl, Twink. Blázni zapíjejí prášky vodou. My normálové je zapíjíme alkoholem."

"To ti může v hlavě natropit pěknou neplechu, Markie."

"Jo, pěknou. Bohužel to občas vede k nepřemožitelné touze skočit do auta a řídit se po dálnici rychlostí dvě stě kilometrů za hodinu."

"To by blázen nikdy neudělal."

"Nejspíš proto, že má víc rozumu."

"Možná proto se blázcům říká azyl. Je to místo, kde jsou blázni chráněni před těmi příšernými normály."

"Prober to s doktorem Fallonem, Twink. Tohle jde mimo mě."

* * *

Doktor Fallon vypadal zklamaně, že Sylvia nepřijela. Myslím, že se opravdu moc těšil na ty nahrávky.

Vzal jsem si ho stranou, aby nás Twink nemohla slyšet, a zasvětil ho do našeho nového plánu nahrát Twink příští noční můru.

"Tak to bude nahrávka, kterou bych opravdu chtěl," řekl zaníceně.

"Myslel jsem si, že vás bude zajímat, doktore," odpověděl jsem.

* * *

Po sezení s Fallonem jsme se s Twink zastavili na večeři u jejích rodičů.

Když byly Inga a Twink zaměstnány v kuchyni, popovídal jsem si s Lesem Greenleafem. "Víš určitě, že je Renata v pořádku, Marku?" zeptal se mě starostlivě.

"Většinou ano, šéfe," řekl jsem mu. "Sem tam má špatný den, ale myslím, že jsme už přišli na způsob, jak na to vyzrajeme."

"Prosím?"

Pověděl jsem mu o našem plánu nahrávat Twincino blouznění po příštím náporu nočních můr.

"Ještě pořád jimi trpí?" Tvářil se překvapeně.

"Pořád. Není to příliš často, ale většinou ji vyřadí na celý den. Doktor Fallon si myslí, že ty špatné dny jsou poslední překážkou na cestě k úplnému uzdravení. Jakmile se s nimi vypořádáme, máme zřejmě vyhráno."

"To vážně doufám."

"Nejste sám, šéfe. Za Twink stojí celý její fanklub."

Po večeři jsme s Twink vyrazili zpátky do Seattlu. Jakmile jsme najeli na dálnici, okamžitě usnula a já jsem musel řídit mlčky.

Bylo asi deset, když jsem zastavil před Maryiným domem. "Jsme doma, sestřičko," řekl jsem a jemně se dotkl jejího ramene.

"Asi jsem si trochu zdřímala."

"Usnula jsi skoro hned," řekl jsem, "ale nechrápeš moc nahlas."

"Já nikdy nechrápu!"

"Chceš se vsadit?"

Doprovodil jsem ji ke vchodu a potom vyrazil zpátky domů, abych se trochu vyspal.

* * *

V sobotu ráno jsem se uchytil do své dílničky v suterénu a naposledy namořil police pro Trishin pokoj. Teď už jsem měl celý postup v malíčku a věděl jsem, že do setmění budou police na svém místě.

Trish mě čas od času zkontrolovala, ale většinou mě nechala v klidu pracovat. Kolem poledne se však už knihovna začala pěkně rýsovat a řekl bych, že u Trish zvítězila zvědavost, protože se posadila ke stolu a pozorovala mě. "Když jsi s tím návrhem přišel prvně, nebyla jsem si moc jistá, jestli to je dobrý nápad, Marku," přiznala se, "ale rozhodně se to tím tady zlepšilo. Když jsme s Erikou dům převzaly, měly jsme v plánu ho opravit a potom prodat. Ale teď nevím. Až dostudujeme a odstěhujeme se, mohly bychom si najmout správce a dům si nechat. Zajistily bychom tak tetičce Gracie stálý příjem."

"Jedině když sem nepustíte ochmelky, Trish," řekl jsem.

"Doktorandi už tolik nevlámují, Marku. Asi o tom nevíš, ale náš dům začíná mít docela dobrou reputaci. Každý týden se někdo ptá, jestli nemáme volný pokoj. Ticho a klid jsou ve studentském ubytování vzácným artiklem."

"Reputace domu bude spíš záviset na stávajících obyvatelích, Trish," podotkl jsem. "Stala se z nás docela sehraná parta."

"Možná to je tím," připustila. "Všichni jsme si hned od začátku padli do oka, ne? Fakt jsme skoro jako rodina."

"No rozhodně mám pocit, že mě v poslední době pořád někdo maminkuje."

"Maminkuje?"

"Promiň, Trish. To jsem pochytil od Twink. Jednou, když jsem se litoval, mi vyhrožovala, že mě omaminkuje."

"Někdy se chová naprosto zvláštně."

"Jistěže ano. Teprve nedávno se dostala ze cvokárny."

"Vlastně nás takovým osobitým způsobem ještě více sblížila, nemyslíš? Všichni se chceme o Renatu postarat."

"Asi je návyková - zaháčkuje každou nevinnou osobu, která se nachomýtně." Zamhouřil jsem oči a prohlížel si police.

"Už to bude, Trish. Myslím, že do večere to bude hotové. A když na mě budeš obzvlášť hodná, možná ti pomůžu uklidit knížky."

"Díky, žeš mi to připomněl," povzdechla si skličene.

* * *

V pondělí jsem svým prvním známým rozdál známky a zbytek týdne se rychle řítit ke svátkům Děkuvzdání. Celé podzimní čtvrtletí je rozděleno různými svátky a zvláštními dny. Alespoň jsme se dočkali změny počasí; chladné a jasné podzimní dny vystřídaly věčně nevlidné počasí, které se na Pugetský záliv snese každý rok hned na začátku září.

Celý týden jsem se soustředil na Milтона a prokousával se jeho spisem O křesťanském učení - v překladu, ne v latinském originálu. Přiznávám bez mučení, že nad jeho dobromyslným přijetím předurčení jsem se trochu dusil. Během staletí se používalo jako ospravedlnění všech možných neplech. Jakmile jsem se přes to ale přenesl, viděl jsem většinu paralel mezi touto prací a Ztraceným rájem, kterých si povšimli vědci daleko lepší, než kdy budu já. Šlo mi to ztěžka, takže jsem to nakonec ve středu večer odložil a šel spát.

* * *

Když mě Charlie ve čtvrtek ráno budil, že mám telefon, byl jsem poněkud otupělý.

Natáhl jsem něco na sebe a doklopýtal po schodech dolů k telefonu. "Ano?" řekl jsem do mluvítko.

"Marku?" Byla to Mary.

"To jsem já, Mary. Co se děje?"

"Měl bys rychle přijet a vezmi s sebou tu dívku s magnetofonem. Ren má potíže."

"Hned tam budeme," řekl jsem rychle a zavěsil. "Sylvie!" zavolał jsem.

"Co se děje, Marku?" ozval se z kuchyně Charlie.

"Twink se zase pomátla. Kde je ksakru Sylvia?"

"Obléká se," řekla mi Trish.

"Prosím, řekni jí, ať sebou hodí." Vyběhl jsem zpátky nahoru, vzal si ponožky, boty a kabát a dole jsem byl za necelou minutu. Sylvia byla trochu rozcuchaná, ale připravená vyrazit.

"Řekla ti Mary nějaké podrobnosti?" zeptala se mě, když jsme spěchali k autu.

"Ne. Až tam přijedeme, budeme muset improvizovat. Nevím, jestli na ni chci dneska tlačit, Sylvie. Jenom to nahrajeme."

"Asi máš pravdu," souhlasila. "Je na doktoru Fallonovi, aby rozhodl, jak budeme pokračovat dál."

Cesta nám trvala necelých pět minut a Mary nechala dveře dokořán. Twink jsme slyšeli hned, jak jsme vystoupili z auta. Bylo to horší, než jsem čekal. Maryin dřívější výraz "špatný den" zahlašoval docela hrozné zvuky. Twink kvílela jako zvíře.

Zavedl jsem Sylvii do Twinčiny ložnice. Mary na sobě ještě měla uniformu, držela hysterickou dívku v náručí a kolébala ji. "Díky bohu, že jste tady!" řekla nám. "Dneska je to opravdu hrozné. Zdá se, že se to zhoršuje."

"Kdy jsi dorazila domů, Mary?" zeptal jsem se.

"Asi před půl hodinou. Když jsem vešla do dveří, byla úplně mimo."

"Markie!" vykřikla Twink a snažila se vyrvat z Maryina sevření. Úpěnlivě ke mně vztahovala paže. "Potřebujeme tě!"

To množné číslo mě docela zarazilo. Tohle jsem neslyšel od doby, co Regina zemřela.

"Běž k ní!" Sylvia do mě strčila. "Rychle!"

Přešel jsem k posteli a pomalu od Mary vzlykající dívku přebral. Pak jsem ji objal, pevně ji držel a kolébal.

"Ať toho nechají, Markie," prosila. "Vlci už zase vyjí. Prosím, ať toho nechají."

Vlci? Neměl jsem nejmenší potuchy, co to má znamenat.

"Krev!" zakvílela a hlas jí zněl hrůzou. "Všude je krev! Jsem celá od krve!"

Pak se začala silně třást. "Studená!" říkala. "Ta voda je tak strašně studená!" Potom najednou začala šeptat, její rty byly velmi blízko mého ucha - a nebyl to jazyk, kterému bych rozuměl.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

"Myslím, že bychom to měli ukončit," pronesla Mary skličene, zatímco mi Twink neustále něco šeptala ve dvojřeči.

"Radši ji dám prášek."

"Nemohli bychom to ještě chvíli pozdržet?" zeptala se Sylvia. "Možná bychom měli víc s čím pracovat, kdyby..."

Odmělčela se.

"Už z ní nedostaneš nic, co by dávalo smysl," řekla jí Mary. "Jakmile začne takhle blábolit, bude v tom pokračovat

zbytek dne a v poledne mi vykecá díru do hlavy. Už jsem to zažila, takže vím, co bude dál. Je čas ji uspat."

"To je fakt, Sylvie," souhlasil jsem. "Přece nechceme, aby se to zhoršilo."

Sylvia si povzddechla. "Asi máte pravdu," řekla zklamaně. "Kdyby mluvila srozumitelně, mohli bychom se dostat k jádru problému."

"Jenže to tak není," řekla Mary. "Teď ji uspím. Už jsme z ní dostali všechno, co trochu dává smysl." Odešla do koupelny a za okamžik se vrátila s malou pilulkou a sklenicí vody. "Otevři pusku, Ren," řekla jemně.

Twink poslušně otevřela pusku a Mary jí položila pilulku na jazyk. "A teď to zapij," řekla Mary. Měl jsem dojem, že Twink prášek skoro přivítala.

Trvalo asi deset minut, než lék zabral, a jak barbituráty Twink pomalu zatemňovaly mysl, mumlala mi do ucha čím dál pomaleji. Nakonec vzdychla a zmlkla. Po chvíli začala oddychovat.

"Pojď, svlékneme ji a přikryjeme," řekla Mary Sylvii.

Předal jsem Twink dámám do péče a odešel do obývacího pokoje. To, čeho jsem byl svědkem, mnou poněkud otrásl. Maryin termín "špatný den" opravdu zastíral, o co ve skutečnosti jde, když se Twink sesype. Něco takového jsem vážně nečekal.

"Probíhá to takhle pokaždé, když má noční můry?" zeptala se Sylvia Mary, když vyšly z ložnice.

"Ne vždycky," odpověděla Mary. "Vždycky je to trochu jiné. Někdy přejde na tu hatmatilku dřív, než dorazím domů. Řekla bych, že se to neřídí určitým vzorem."

Sylvia se zachmuřila. "To je zvláštní," řekla. "Tyhle incidenty mívají u narušených lidí vždycky naprosto stejný průběh."

"Některé věci se nemění," řekla jí Mary. "Vždycky mluví o vlčích a krvi a studené vodě."

"Část o 'krvi' je celkem jasná," řekla Sylvia. "V nočních můrách stoprocentně znovu prožívá noc, kdy byla zavražděna její sestra. Když je vzhůru, na sestru si kvůli amnézii vůbec nevzpomíná. Nicméně v podvědomí tuší, že měla sestru, i co se jí přihodilo. A občas to jako noční můra vyplave na povrch."

"Znamená to, že tu noc prožívá znovu a znovu?" zeptal jsem se.

"Pravděpodobně ano. Ale nechápe to. Sny jsou plné symbolů. 'Krev' nejspíš opravdu znamená krev, ale ti vlci a studená voda mohou znamenat něco jiného. Jsou to symboly, které po probuzení nedávají smysl. Doktor Fallon by je však mohl rozpoznat. Mohl Renatu v sanatoriu dost dlouho pozorovat, takže je možná odhalí." Poklepala si na kabelku.

"Myslím, že tahle nahrávka má cenu zlata. Až dosud jsme byli schopni doktoru Fallonovi jen mlhavě popsat, co Renata během záchvatů prožívá. Na pásce je nahráno všechno, co říkala. Myslím, že bys měl jet možná zítra s námi, Marku. Znáš ji z nás asi nejlíp a určitě jsi z toho, co se stalo, pochytil víc než já."

"Něco na tom je, Marku," souhlasila Mary. "Možná je to ten průlom, na který Fallon čeká. Takovou příležitost nemůžeme propásnout."

"Asi máš pravdu," uznal jsem, "a možná bychom mohli vyrazit trochu dříve než obvykle. Něco mi říká, že Fallon bude potřebovat víc než hodinu, aby to probral."

* * *

Celý zbytek dne jsem nebyl schopný nic kloudného dělat. Mary vždycky spíš přecházela, co Twink ve "špatný den" prožívá. Teď, když jsem to viděl, jsem si nedokázal vysvětlit, jak se Twink vždy dokáže tak rychle vzpamatovat. Očividně byla daleko silnější, než se zdálo.

Večer jsme to doma probrali a Sylvia pustila nahrávku i ostatním.

"To děvče je opravdu nemocné," poznamenala Erika poté, co jsme si pásku vyslechli. "Ostatní záchvaty probíhaly stejně?"

"Mary říkala, že tenhle byl celkem standardní," řekla Sylvia. "Uvidíme, jestli se z toho jako obvykle do zítřka úplně vzpamatuje."

"Jestli se z něčeho takového dokáže vzpamatovat během dvaceti čtyř hodin, tak musí být snad z oceli," poznamenal Charlie.

"Jo, mimochodem, Trish," poznamenal posléze James. "Tenhle týden se musím omluvit ze sobotní brigády. Mám vyzvednout jednoho známého na seattleském letišti - je to naléhavá rodinná záležitost."

"Něco vážného?"

"No, doufáme, že ne. Mám v Everettu známého, jehož žena je velmi nemocná. Jejich syn na čas přerušil studium na právech na Harvardu a já jsem slíbil, že ho na letišti vyzvednu."

"Dovolí si odejít z práv na Harvardu v půlce podzimního semestru?" zeptala se Trish nedůvěřivě. "To přece hrozně riskuje."

"Neznám sice podrobnosti," připustil James, "ale mám dojem, že děkan kvůli Andrewovi - tak se ten mladý muž jmenuje, Andrew Perry - obešel pár pravidel. Jestli jsem to pochopil správně, vede si tam velmi dobře - a, samozřejmě, je to navíc černý student, takže Harvard nechce moc čerit vodu. Až se vrátí, bude to muset dohnat."

"Co je jeho matce?" zeptala se Erika.

"Rakovina vaječníků," odpověděl James. "Doktoři v everettské nemocnici si myslí, že to zachytili včas, ale u těchto věcí nikdy nevíš."

* * *

V pátek jsem byl na semináři o Miltonovi, a když jsem se vrátil domů, Sylvia už na mě čekala.

"Všechno je ujednáno," řekla mi. "Fallon chce, abychom vzali i Mary. Zažila většinu Renatiných špatných dnů, takže o nich ví víc než my dva dohromady. Fallon chce, aby ses tam s Mary stavil ještě před námi a předal mu tu nahrávku. Říkal, že potřebuje znát všechny detaily předtím, než přivezu Renatu. Vezmu ji nakupovat nebo tak něco a vy dva ho zatím uvedete do obrazu. Potom s Mary ještě před Renatíným sezením odjedete, protože Fallon nechce, aby věděla, co

podnikáme."

"Další tajnosti?"

"To ani ne. Akorát nechce, aby měla pocit, že jsme se proti ní spojili. Kdyby si toho všimla, mohla by se uzavřít, čímž by se to ještě zhoršilo."

"Asi tak, jako kdyby mu začala na otázky odpovídat ve dvojřeči," podotkl jsem. "Něco mi říká, že by se pak asi pěkně vztekal."

"Už jsem mluvila s Mary a všechno je domluveno," řekla Sylvia. "Já vyzvednu Renatu dřív, a než vyrazíme do Lake Stevens, půjdeme se projít do pasáže Northgate. Dej mi tak deset minut náskok, potom vyzvedni Mary. Budete mít dost času, abyste Fallonovi popsali všechno, co se stalo včera, a zase odjeli. Chce, aby všechno proběhlo jako normálně." Sylvia je zlatíčko, ale někdy má sklony všechno donekonečna omílat. Dal jsem jí asi patnáct minut náskok, aby Twink odvezla, a potom jsem naložil Mary.

"Myslíš, že je Fallon ještě pořád tak vytočený kvůli těm práškům na spaní?" zeptala se mě, když jsme zamířili na sever. "Poslední dobou se kvůli tomu nijak nerozčiloval. Myslím, že mu konečně došlo, že je do Twink necpeš každých pět minut."

"Až tam přijedeme, tak mu to asi pěkně vytmavím. Nevím proč, ale lidi, kteří se mnou jednají jako s nějakým hloupým amatérem, mě hrozně rozčilujou."

"Jsi prostě přecitlivělá, Mary," utahoval jsem si z ní.

"To je moje slabost," odpověděla ironicky.

S Mary nám to klapalo. Občas sice byla trochu od rány, ale to bylo zřejmě přesně to, co Twink potřebovala.

Asi v půl jedenácté jsme byli uvedeni do Fallonovy kanceláře. "Tohle je Twinčina teta Mary, doktore," představil jsem je.

"Konečně se poznáváme," řekl.

"Už bylo načase," souhlasila Mary. "Mark má u sebe nahrávku, kterou včera Sylvia pořídila. Chcete si ji poslechnout dřív, než začneme?"

"Možná bude lepší, když mi nejdřív popíšete, co přesně se dělo od chvíle, kdy jste včera přišla domů," navrhl Fallon. Mary pokrčila rameny. "V podstatě to bylo stejné jako vždy, když má Ren špatný den. Stalo se to předtím už tolikrát, že mě to nijak zvlášť nepřekvapilo. Domů jsem dorazila asi ve tři čtvrtě na osm a její blouznění jsem slyšela už ve dveřích. Věděla jsem, co se děje, takže jsem ještě dřív, než jsem se vůbec šla podívat do její ložnice, zavolala Markovi. Obvykle když přijdu domů a naleznu ji v takovém stavu, já dám hned prášek na spaní - já vím, že se vám to moc nelíbí, doktore Fallone, ale já vážně vím, co dělám. Už jsem viděla dost lidí s hysterickým záchvatem, abych věděla, že pokud něco neudělám, dopadne to špatně. Zpravidla potřebují pořádnou dávku silného sedativa, aby krizi přečkali. Ale abych neodbíhala, na té pásce není nic nového, čeho bych už nebyla svědkem dříve. Když to na Ren přijde, je vždycky hysterická a mele pořád dokola o zvířecím vytí, krvi a studené vodě. A potom spustí v tom svém smyšleném jazyce. Už jsem zjistila, že to nemůžu nechat zajít příliš daleko. Když se dostane do varu, trvá potom dost dlouho, než začne sedativum působit." Pak se mu podívala zpřímá do očí. "Jsem policistka, doktore Fallone, a mám přístup k poměrně silným sedativum. Občas je potřebujeme, když se musíme vypořádat s násilnými vězni."

"Je to legální?" Tvářil se poněkud překvapeně.

"Moc se o tom nešíříme, takže se to před soudem neobjevuje často. Existují i alternativy, ale jsou poněkud primitivní a ne zrovna příjemné. Když se při uklidňování násilného vězně zláme pár kostí, lidi začnou hned pění a mluvit o 'policejní brutalitě'. Dobré silné sedativum splní účel stejně dobře a nikdo přitom není zraněn."

"S násilnými pacienty zacházíme víceméně stejně," připustil.

"Ano, zvlášť když přivazování lidí řetězy ke zdi už vyšlo z módy. Abych to shrnula, Renatiny záchvaty probíhají pokaždé v podstatě stejně. Už jsem to zažila tolikrát, že když přijdu domů, hned poznám, v jakém stadiu se nachází. Nejdřív blouzní o zvířecím vytí, potom říká, že je celá od krve, a nakonec skončí kvílením nad studenou vodou. Potom přejde do tajného jazyka, který si s Reginou vymyslely, když byly malé."

"Mluví v tom jazyce k vám?"

"To bych neřekla. Spíš mám pocit, že mluví k Regině."

"Sylvia si myslí, že noční můry, kterými Twink trpí, jsou reprízami noci, kdy byla zavražděna Regina," dodal jsem.

"Patrně si je bude přehrávat tak dlouho, dokud někdo nepřijde na způsob, jak je natrvalo vypnout."

"Myslím, že tohle bychom ani nechtěli, Marku," oponoval Fallon. "Ted' je problém na povrchu. Kdybychom ho zaklopili, bude v jejím podvědomí pořád vřít a dříve nebo později opět překypí. Kdyby se to stalo třeba za deset let, byla by to naprostá katastrofa. Už jsem takové výbuchy zažil; z pacienta se pak stane živá mrtvola a musí žít navždy v ústavu."

"To bychom prohráli, že?"

"Bezpochyby," souhlasil a v očích se mu zračil neklid. Podíval se na Mary. "Jak se Renata chovala dnes ráno?" zeptal se jí.

"V podstatě úplně normálně," odpověděla mu Mary. "Druhý den po záchvatu se většinou chová trochu připitoměle - celá září, je upovídaná a roztomilá až po uši. Pak se uklidní a týden nebo dva se chová víceméně normálně. Pak přijde další noční můra a všechno se znovu opakuje. Je to skoro jako cyklus. Poprvé a podruhé jsem si myslela, že by to mohlo mít něco společného s menstruačním cyklem, ale časově to nesedí."

"Tak si poslechněme tu nahrávku," navrhl Fallon. "Chtěl bych si ji poslechnout jednou vcelku. Potom si to párkrát přehrajeme a řeknete mi, co přesně Renata v té které fázi dělá."

* * *

S Mary jsme dorazili zpátky do Seattlu kolem půl druhé. Vyložil jsem ji před domem, vrátil se k sobě a zbytek dne zápasil

s Miltonem. Teď už jsem v podstatě rezignoval a nezbyvalo mi nic jiného, než vyplodit alespoň nějakou nezázivnou práci. Něco podobného se mi už jednou přihodilo, když jsem se na začátku studií pustil do Spensera: někteří spisovatelé - a většinou jsou to básníci - mi prostě nesednou.

Byly asi čtyři hodiny odpoledne, když nahoru přišel Charlie. "Sekáč znovu zaútočil!" pronesl přehnaně dramatickým hlasem.

"Jéje!" odpověděl jsem. "To by mě zajímalo, jestli byl nemocný nebo co s ním bylo. Už je to - kolik? - celé tři týdny od vraždy v parku U Plynárny, ne?"

"Možná si vzal dovolenou - třeba jel do Disneylandu."

"Kde se to stalo?"

"Docela daleko na jihu - v Des Moines."

"Sekáč se odstěhoval do Iowy?"

"Ne, tohle Des Moines leží západně od Kentu, hned na okraji státního parku Saltwater."

"O tom parku jsem snad v životě neslyšel. Je to jedno z těch zpustlých pidimíst?"

"To sotva. Je to velký park na břehu Pugetskeho zálivu. Leží na sever od Federal Way, takže tam jezdí spíš lidi z okresu Pierce než ze Seattlu."

"Jak je to odsud daleko?"

"Takových třicet, možná i víc kilometrů. Rozhodně to není vzdálenost, která by se dala ujít pěšky."

"Zdá se, že se nám řezník roztahuje - a taky mění zvyklosti. V pátek ještě nikoho nepodřzl."

"Nestalo se to dneska v noci, Marku," řekl Charlie. "Ten park je obrovský a v zimě tam moc lidí nejezdí. Když tělo našli, bylo už studené jako led. Bude chvíli trvat, než provedou soudní pitvu a určí přesnou dobu smrti. Chlapíci z televize jsou celí na větvi, že Sekáč 'změnil místo činu', ale já si myslím, že to je jenom výsledek toho, že v severním Seattlu už nemůže na nikoho narazit. V týhle části města se všichni bojí chodit do parků, takže po setmění je tam liduprázdno - a navíc, policie v téhle části města celkem pravidelně hlídkuje. Člověk se pak nemůže soustředit, aby předvedl ten správný umělecký výkon, když za každým stromem číhá policajt."

"Už zjistili jméno oběti?"

"Zatím ho nezveřejnili. Bob ho ale asi znát bude. Sázím na to, že to byl zase další drobný grázlík. V televizi vysílali rozhovor s nějakým tamním seržantem, kterej to nijak neprožíval. Jo, kdyby to byl ředitel banky, to by bylo něco jiného, to bychom viděli opravdu rozčileného policajta."

"Tohle zřejmě nespadá pod Bobovy kompetence, že jo?"

"Nejspíš ne, ale určitě o tom dostane zprávu. Pořád je to okres King."

* * *

Děvčatům se při zprávě, že si naše celebrita hledá nové loviště, očividně ulevilo, takže večere proběhla docela v pohodě.

Po jídle jsme s Charliem vyrazili k Zelené lucerně. James se omluvil, protože asi v půl čtvrté ráno musel jet na letiště vyzvednout toho mladíka z Harvardu.

Dorazili jsme do hospody a Boba Westa našli v jednom ze zadních boxů. "Kde jste se, kluci, zdrželi?" zeptal se, když jsme si přisedli.

"Byla doba krmení," řekl mu Charlie. "Ty naše holky jsou úplně posedlé dodržováním pravidelný stravy. Tak co víš o tý nové vraždě?"

Bob pokrčil rameny. "Zase to byl drobný kriminálník s dlouhým policejním záznamem, plným nejrůznějších lehkých trestných činů a přestupků. Jmenoval se Phillip Cassinelli, ale nemusíte hned skákat nadšením, že patřil k mafii. Na takové úrovni nebyl. Většinou ho zavírali za krádeže v obchodě nebo vloupání do aut."

"Tedy žádný mistr," poznamenal jsem.

"Ano," souhlasil Bob. "Fakt bych si přál, aby si ti zatracení reportéři našli něco jiného, co by mohli pořád omílat."

Hlavouni se chystají zřídit takovou tu pitomou jednotku pro zvláštní účely, a vzhledem k tomu, že jsem se podílel na vyšetřování několika vražd v této části města, nebudu se z toho asi moc vyvíknout. 'Zvláštní jednotka' zní sice působivě, jenže je to akorát způsob maskování. Má to znít, jako že máme všechno pod kontrolou, ale ve skutečnosti to děláme jenom proto, abychom se vyhnuli novinářům." Zatvářil se opravdu kysele.

* * *

V sobotu ráno jsem operaci Knihovna přesunul do Sylviina pokoje, z čehož velkou radost neměla. Právě byla zabráná do stíhání záznamu a já jsem se jí pletl pod nohama.

"Tak si vem sluchátka, Sylvie," navrhol jsem. "Aspoň neuslyšíš, až začnu klít."

Trochu mmlala, ale nakonec to vzdala a zařídila se podle mého návrhu.

Teď už jsem měl celý postup docela v malíčku a políčky jsem měl hotové už brzy odpoledne.

"Máš chvíli, Marku?" zeptala se mě, když jsem dával horní polici na své místo.

"Jasně, zrovna si můžu dát pauzu. Někáký problém?"

"Jenom jsem narazila na něco zvláštního. Renatin hlas není vždycky stejný. Na nesestříhaných nahrávkách to není patrné, ale když vymažu ty holčičí řeči, je rozdíl docela zřetelný."

"Pokoušíš se dostat několik dní nahrávání na jednu kazetu?" zeptal jsem se.

"Jasně. Renata a já občas jen tak plkáme o ničem; já to teď vystříhám a nechám si jenom ty důležité pasáže. Její hlas je většinou jasný a vysoký - skoro holčičí. Občas se ale změní na sytější a silnější."

"Nedělal bych z toho vědu, Sylvie. Nikdo nemá hlas každý den úplně stejný - a zejména v tomhle promočeném městě."

Barometer tady lítá nahoru a dolů jako jojo a v podstatě všichni se buď právě vylízali z nachlazení, nebo zrovna uléhají s rýmou. Vezmi si skákající barometr, plus relativní vlhkost, která se pohybuje v celé své škále. Změny hlasu mohou být

důsledkem ucpaných dutin. Co kdyby ses nejdřív zeptala Eriky a teprve potom z toho dělala vědu?"

"Asi to udělám." Poněkud smutně se usmála. "Už jsem chtěla znovu začít propagovat mnohočetnou osobnost. Jestli to je jenom změnami počasí, bylo by to dost trapný. Díky za poznatek, Marku."

"Od toho jsou kamarádi, kotě. Máme morální povinnost krýt jeden druhému záda."

"To víš, že jo."

"Jdete zítra s Twink do kostela?"

"Asi ano. Zmeškaly jsme zpověď, ale myslím, že stejně pojedeme. Renata si otce O'Donnella hodně oblíbila. Asi to bude tím jeho irským přízvukem."

"Pozdravuj ho ode mne."

"Snažil se tě převést na svou víru?"

"Myslím, že ne. Ale rozumíme si, toť vše."

Přivrtal jsem poslední šrouby na horní polici. "Je to tvoje, kotě," řekl jsem.

"A jak mám asi na tu horní polici dosáhnout?" vyptávala se.

"Jez hodně müsli. Třeba vyrosteš."

"Trhni si!"

"Ty horní police přece nemusíš používat. Ulož tam plyšáky nebo barbíny a na knihy používej ty dolní. Já jsem to jenom postavil. Zaplnit to musíš sama."

* * *

V neděli ráno jsem se vzbudil brzy, ani nevím proč, a sešel jsem dolů do kuchyně. Erika seděla v jídelním koutě s kávou a nedělními novinami, a když mě spatřila, automaticky vstala a podala mi hrnek kafe.

"Umím si vzít kafe sám, Eriko. Nemusíš hned vyskakovat, jakmile vejdu do místností."

"Pst," umlčela mě. Pak si znovu sedla a přes stůl mi podala hlavní část nedělních novin. "Koukni se na titulní stránku, Marku," řekla. "Vypadá to, že si naše celebrita vzala melouch."

"Ale? V kterém parku zaútočil tentokrát?"

"Nebylo to v parku. Nějací dělníci našli tělo na stavbě dálnice u Woodinvillu. Mělo obvyklé škrábance a řezné rány, ale leželo ve výkopu a bylo zaházené hlinou. Jeden z dělníků ztratil nějaké náradí a spolu s několika kamarády ho tam hledal. Jinak by tělo asi zabetonovali a nikdy by se nenašlo."

"No to je prima," řekl jsem. "V celém okrese může být klidně rozeseto několik desítek mrtvol. Ted' máme ,oficiální' vraždy a ,neoficiální' vraždy. Jak dlouho tam ten chudák ležel?"

"To nepíšíou. Jestli to je déle než týden, pitva nebude moc přesná. Míra rozkladu se v tomhle ročním období dost liší. Záleží na průměrné teplotě a na tom, jak moc byla hlína nasáklá."

"Před snídaní ne, Eriko," protestoval jsem. "Hnijící mrtvoly si necháme až po jídle."

"Máš slabý žaludek, Marku?"

"Právě jsem vstal, Eriko. Dej mi chvilku, než se dostaneme k popisu nechutností, ano?"

"Jak chceš."

"Neoficiální" vražda poblíž Woodinvillu nám vydržela jako téma k hovoru i při snídani. Většina z nás pocítila úlevu.

Vraždy u Woodinvillu a v parku Salt-water silně naznačovaly, že Sekáč nevráždí výhradně v severním Seattlu.

"Jak se daří ženě tvého kamaráda, Jamesi?" změnila Trish nenápadně předmět hovoru.

"Doktoři v nemocnici si myslí, že rakovinu zachytili včas," odpověděl tím svým hlubokým hlasem. "Andrew tu ale zůstane až do Vánoc."

"Není jeho táta majitelem té stavební firmy Perry Construction?" zeptal se Charlie.

"Je," odpověděl James. "Je to člověk, který začal od píky a vypracoval se. Ještě pořád umí vzít za práci; a od doby, co jsme byli mladí, toho hodně dokázal."

"Jedno léto jsem pro Perry Construction pracoval," řekl Charlie. "Tam jsem se naučil ovládat nakladač."

"Existuje nějaká práce, kterou jsi nezkusil, Charlie?" zeptal jsem se ho.

"Moc jich nezbylo," odvětil. "Jednou jsem se chtěl nechat zapsat jako člen posádky na rybářské lodi - na lov lososů v průlivu mezi Britskou Kolumbií a Vancouverským ostrovem, ale už v Port Townsendu jsem se musel omluvit. Jak se ukázalo, trpím zřejmě těžkou formou žanavo."

"Žanavo?" vyptávala se Erika.

"Žaludek na vodě," vysvětloval. "Okamžitě jsem dostal mořskou nemoc. Vyzkoušel jsem všechny obvyklé léky, ale nic nezabralo. Celou cestu do Port Townsendu jsem strávil tak, že jsem visel na zábradlí a blbl jak alík. Ze mě prostě nikdy námořník nebude. A je to škoda: na těchhle lososích lodích si může člověk přijít na slušný prachy." Potom se podíval na Jamese. "Co jsi to tuhle říkal?" zeptal se. "Že syn starýho Perryho vážně chodí na Harvard?"

"Chodí," řekl mu James, "a podle toho, co jsem se doslechl, se mu tam náramně dobře daří. Andrew se na Harvard dostal bez pozitivní diskriminace. Má neuvěřitelně vysoké IQ. Děkan to nějak zařídil, aby Andrewa pustili ke zkouškám z předmětů, které studoval, než jeho matka onemocněla."

"To se může?" zeptala se Sylvia.

"Harvard je soukromá škola, Sylvie. Můžou si dělat, co chtějí. V Andrewově případě jsou zkoušky v podstatě formalita. Jsem si takřka jistý, že kdyby vážně chtěl, udělal by advokátní zkoušky klidně hned."

Trish si povzddechla, ale nic neřekla.

* * *

V pondělí sedmnáctého došlo v případě Seattleského sekáče k zásadnímu průlomu. Když jsem se vrátil ze své hodiny angličtiny pro prváky, Charlie seděl před televizorem v kuchyni.

"Co se děje?" zeptal jsem se ho.

"Dobré zprávy, možná," odvětil. "Nějaký chlap si to nakráčel na stanici v severním okrsku a prohlásil, že je Seattleský sekáč. Televizní reportéři se z toho můžou počůrat blahem, ale policie je zatím na podrobnosti skoupá."

"No, tedy," řekl jsem. "Kdo by to byl řekl. Už nebudeme muset chodit venku s prstem na spreji."

"Slavil bych až podle toho, co řekne Bob. Něco se mi na tom nezdá."

* * *

Po večeri jsme s Charliem a Jamesem vyrazili k Zelené lucerně, abychom zjistili, co je na tom přiznání pravdy. "Čekal jsem vás, kluci," řekl Bob. "Pojďme se posadit do boxu a povím vám novinky."

Odebrali jsme se do našeho boxu, abychom si tradičně vyslechli hlášení. "Tak co, vymlátili jste z podezřelého přiznání?" zeptal se Charlie.

"Neblbni," odpověděl mu Bob. "Ten idiot, který se přiznal dneska ráno, je nějaký šílenec, co chce být slavný. Takové věci se stávají často, a čím víc povyku kolem toho televize nadělá, tím víc přiznání máme na stole. Většinou se nám je ale podaří udržet z dosahu novinářů."

"Jak to, že to tentokrát uniklo?" zeptal se James.

"Dokážete si představit, že se tenhle cvok přiznal ze všech lidí zrovna Krkounovi?"

"To si děláš legraci," smál se Charlie.

"Ani omylem. Seržant na příjmu má asi trochu zvrhlý smysl pro humor. Objeví se mu tam tenhle šílenec, lomí rukama a blábolí. A on ho bez mrknutí pošle za Krkounem. Ten si ho vezme na výslech a spolkně všechno, co mu ten chlápek říká, i s navijákem. Potom náš hrdina, sloužící spravedlnosti a vlasti, a maminčin mazánek, zavolá do televize a dá reportérovi anonymní tip. Reportér se může přetrhnout a okamžitě to odvysílá, aniž by si to ověřil."

"Z toho bude mít někdo pěknou polízanici, co?" podotkl Charlie.

"To se vsaď, že jo," odvětil Bob a zlomyslně se ušklíbl. "Ten novinář bude příštího půlroku maximálně předčítat zprávy o počasí a Krkoun bude trávit čas vypisováním pokut za špatné parkování - jestli ho vůbec nevyhodí od policie."

"Cena slávy je vysoká, co?" podotkl James s náznakem úsměvu.

"Máš pravdu, Jamesi," souhlasil Bob. "Máme tady tři chlapy, kteří umírají touhou stát se hvězdami a jsou ochotni udělat vše pro to, aby se jejich jméno dostalo na výsluní. Někáký cvok nakráčí z ulice s falešným přiznáním, které ho má proslavit jako Teda Bundyho. Krkoun jeho báchoru spolkně i s navijákem, aniž by se vůbec obtěžoval ji prověřit. A televize odvysílá Krkounův tip takřka ještě dřív, než Krkoun domluví, protože reportér se bojí, aby mu to nějaký jiný novinář nevyfoukl. Kdyby si Krkoun - nebo reportér - dal jenom trochu práci a toho šílence si prověřil, zjistil by, že během posledních deseti let byl několikrát hospitalizován v různých blázincích. Tahle trojčí cesta ke slávě ničemu nepomohla, akorát zahanbila policii a onu televizní stanici. Nepolevujte v ostražitosti. Sekáč je pořád naživu a daří se mu. Je někde venku - s nožem - a ještě zdaleka neřekl své poslední slovo."

KAPITOLA TRINÁCTÁ

V týdnu od 17. listopadu se schylovalo k Díkůvzdání a vypadalo to, že na milé univerzitě už všichni vypnuli. Na studentstvo má slovo "svátky" takový vliv vždycky; a jako svátek se konečně dá vzít skoro všechno - Den sázení stromů, narozeniny Johna Dillingera nebo hromnice. A řekl bych, že den "s chutí do toho a půl je hotovo" by určitě tak oblíbený nebyl.

V sobotu dvaadvacátého bylo na břehu Washingtonského jezera v parku Burbank na ostrově Mercer nalezeno rozřezané tělo další Sekáčovy oběti.

James, Charlie a já jsme nemohli jako obvykle navštívit Zelenou lucernu, abychom se dozvěděli bližší podrobnosti o poslední oběti. Bob West totiž v sobotu nepracoval, a když měl volno, do hospody nechodil; takže jsme museli vzít zavděk hysterií v televizi.

Mrtvého muže identifikovali jako Anthonyho Purvise, třicetiletého bělocha bez záznamů v trestním rejstříku. Kvůli tomu se zhroutily všechny možné teorie. Chudák Krkoun nejspíš upadl do hlubokého truchlení, protože Gepard by se o někoho podobného poslední oběti vůbec nezajímal.

Jeden reportér se dokonce překonal, zajel na ostrov Mercer a hovořil s obyvateli nóbl čtvrti v okolí parku. Několik lidí mu řeklo, že zhruba v době vraždy slyšeli vyvádět psy. Vyty se objevilo už v několika případech Sekáčových vražd a reportér s tím hrozně nadělal. Když ale začal plkat něco o tom, že psi mají možná nějaký druh "mimosmyslového vnímání", vzdal jsem to a vrátil se k psaní své práce o Miltonovi.

* * *

Sylvia se v neděli ráno necítila moc dobře, a tak mě požádala, abych vzal Twink do kostela já. V neděli jsem stejně neměl nic důležitého na práci, takže jsem souhlasil a zavolal Mary, abych dal Twink vědět, že se změnil plán.

Telefon zvedla Mary. "Kdo to u vás včera celý den telefonoval?" naléhala. "Ren měla zase další špatný den, takže jsem se chtěla dovolat Sylvii, ale u vás bylo pořád obsazeno."

"Sakra!" řekl jsem. "Někdo asi nechal vyvěšený telefon. Do téhle místnosti nechodíme moc často, takže jsme si toho vůbec nevšimli. Prošvihli jsme něco?"

"Asi ne. Tenhle záchvat byl v podstatě stejný jako ten, který si Sylvia nahrála tehdy."

"Jak je Twink dneska? Sylvii není dobře a poprosila mě, abych vzal Twink do kostela místo ní. Možná bychom to ale měli odložit."

"Je v pohodě, Marku. Už bys mohl vědět, že to trvá jenom jeden den. Když se druhý den ráno vzbudí, skoro jako by se nic nestalo. Myslím, že si z předchozího dne ani nic nepamatuje."

"Možná bychom to měli říct doktoru Fallonovi, až ho uvidíme. Třeba je to důležité."

"Asi ano, ale Ren se už chystá vyrazit do kostela, takže by ses měl oblíkat. Vyřídím jí, že dneska za Sylvii zaskočíš."

Nijak se o tom, co se stalo včera, nezmiňuj. Nemá smysl, aby se rozčillovala kvůli něčemu, co už je pryč."

"Asi máš pravdu, Mary. Řekni Twink, že jsem tam za půl hodiny."

"Vyřídím. Nezapomeň si vzít kravatu."

* * *

Když jsem k Mary dorazil, Twink seděla u stolu v kuchyni a zápolila se svou šekovou knížkou.

"Problémy?" zeptal jsem se jí.

"Nesedí mi účty," řekla a mávala mi před očima výpisem z účtu. "Z banky mi poslali výpis s jednou částkou, a mně vyšla úplně jiná částka."

"Teď to nech být, Twink," řekl jsem. "Otec Ó na nás čeká."

"Co je Sylvii?" vyptávala se.

"Nic vážného," odpověděl jsem. "Myslím, že akorát nastala jistá doba v měsíci."

"Aha," řekla. "Můžeme po mši zajet do pasáže Northgate? Chtěla bych vyřídít vánoční nákupy."

"Tak brzo?"

"Do Vánoc zbývá jenom měsíc, Markie. Proto se snažím dát si účty do pořádku."

"O kolik to nesedí?"

"Asi tak o šest set nebo osm set dolarů."

"Ještě že nechceš být účetní. Kdy sis to kontrolovala naposledy?"

"V srpnu. Možná v září."

"Vzdej to, Twink," poradil jsem jí. "V téhle fázi to už nikdy nedáš do kupy. Prostě vycházej z částky, co ti řekla banka, a už to neřeš."

"A co když se mě snaží ošidit?"

"Banky tohle většinou nedělají, Twink. Kdyby je chytili federálové, ředitel banky skončí na dvacet let za mřížemi.

Prostě napiš do šekové knížky to, co ti poslali, a uzavři to. A teď to odlož, sestřičko. Čeká tě Bůh."

"Tohle bych být tebou neříkala poblíž otce Ó, Markie. Mohl by ti dát co proto - samozřejmě pro tvé vlastní dobro," ujistila mě a odložila výpis z účtu.

"No jistě," řekl jsem sarkasticky.

"Buď hodný, Markie," plísnila mě.

* * *

Dorazili jsme do kostela a usadili se v zadní řadě. Twink tentokrát neměla potřebu sedět vpředu; možná proto, že nebyla na zpovědi. V katolických zvyklostech už jsem se začínal orientovat. Mnoho z nich mi stále nedávalo smysl, ale aspoň jsem věděl, co přijde.

Po bohoslužbě se farníci seřadili do tradičního zástupu, aby s otcem Ó prohodili pár slov. Když jsme přišli na řadu my a vyměnili si pár zdvořilostí, otec Ó se mě zeptal, jestli bych se za ním nemohl někdy během týdne stavít.

"Jistě," odpověděl jsem. "Co třeba zítra odpoledne?"

"To se mi hodí," souhlasil.

"Co to máte vy dva zase za lubem?" vyptávala se Twink.

"Mužské záležitosti, Twink," řekl jsem. "Znáš to, řeči o lovu, rybaření, fotbale, autech, prohánění děvčat - a tak."

"Tomu poslednímu tématu se já snažím vyhnout, Renato," poznamenal otec Ó. "Biskup to nerad vidí."

"Biskupové se prostě nedokážou odvázat, co?" culila se.

"Zřejmě riziko povolání," souhlasil.

* * *

Jeli jsme s Twink do pasáže Northgate a po nedělním obědě jsem ji musel následovat jako ocásek snad do každého obchodu. "Nakupování" v podstatě naplňuje definici "krutého a nepřiměřeného trestu" a je na stejné úrovni jako natahování na skřípec a mučení palečnicí. Rozsudek, který by člověka poslal na pět až deset let do obchodního domu, by byl nejspíš nejvyšším soudem okamžitě a jednomyslně přehlasován. Ale když jsem si Twink postěžoval, jen se zasmála a zeptala se mě, co pro ni mám k Vánocům.

* * *

Příštího dne jsem kolem třetí odpoledne vyrazil do kostela sv. Benedikta. S otcem Ó jsme se odebrali do jeho kanceláře, abychom v klidu probrali několik věcí.

"Renata mi dělá starosti, Marku," řekl mi. "Má čím dál větší výkyvy v náladě. Navíc si někdy nejsem vůbec jistý, kdo to se mnou ve zpovědnici vlastně mluví, protože mění hlas."

"Jedna z mých spolubydlících - Sylvia - se nedávno zmiňovala o něčem podobném," řekl jsem. "Nahrává si rozhovory s Twink a zaregistrovala to, když si je přehrávala. Odbyl jsem ji, že to nejspíš způsobují změny tlaku, vlhkosti a tak. Ale pokud slyšíte různé hlasy během jedné zpovědi, není moc pravděpodobné, že by to bylo způsobeno změnou počasí, že?"

"To asi ne," souhlasil. "A ještě něco. Pokud si pamatuji, zmiňoval jsem se o tom, že Renata během zpovědi občas přeskóčí do neznámého jazyka, že ano?"

"Ano, myslím, že ano."

"Pokaždé, když k tomu dojde, mluví jednoznačně tím druhým hlasem. Renata má normálně lehký soprán; ten druhý hlas je sytý alt."

"Tak tohle bychom rozhodně měli říct jejímu psychiatrovi. Twink by jen tak pro nic za nic dvojřečí mluvit nezačala.

Jenom jeden jediný člověk na světě by tomu, co říká, rozuměl - Regina - jenže ona si na Reginu nevzpomíná. Vypadá to, jako by blouznila přímo ve zpovědnici."

"To je zajímavé, že?" nadhodil. "Nemohla by být změna hlasu a neznámá řeč varovným signálem? Když si toho všimnu

při zpovědi v pátek, v úterý se Renata sesype - nebo něco podobného. Dává to smysl?"

"Mohlo by, otče Ó. Řeknu to Sylvii, a ta se o tom může zmínit, až bude u doktora Fallona - pracují na Renatině případu společně. Kdybychom dokázali dny, kdy se Twink pomátne, předvídat, mohlo by nám to velmi pomoci při řešení některých otázek. Dám vám telefonní číslo k nám domů. Všichni jsou do Twinčina případu zasvěceni, takže mi všechno vyřídí - nebo Sylvii. Dosud jsme předpokládali, že impulsem k Twinčiným 'špatným dnům' jsou noční můry, ale jestli se s tou změnou hlasu nemýlíte, potom noční můry způsobuje něco jiného - a to je to, na co musíme přijít. Možná, že bych se mohl za vámi dnes večer stavít se Sylvii, abychom to probrali. Kdy zavíráte?"

"Nezavírám, Marku. Jsem kněz ze staré školy a nevěřím na zamykání kostelů. Mé dveře jsou vždy otevřené. Když mě někdo potřebuje, jsem kdykoliv k dispozici."

"To je opravdu obětavá oddanost, otče."

Pokrčil rameny.

* * *

Když jsem dorazil domů, pověděl jsem všechno Sylvii a ona souhlasila s názorem otce O'Donnella, že varovný signál by mohl být užitečný. Po večeři jsme se rychle vydali do kostela.

Zaparkoval jsem, vystoupili jsme po schodech, prošli širokým hlavním vchodem a vstoupili do vestibulu. Sylvia automaticky ponořila prsty do malé nádržky se svčcenou vodou, poklekla na jedno koleno a pokřížovala se. Ani nevím, jestli si vůbec byla vědoma, že to dělá.

Uvnitř kostela bylo šero a stíny halily malé výklenky po stranách kostela, kde stály různé sochy svatých a sledovaly lavice i oltář.

"Haló," rozlehl se hlas otce O'Donnella prázdným kostelem. Rozhlédl jsem se a spatřil ho v malých dveřích po straně oltáře. Kostel je za tmy docela strašidelné místo.

"To jsem já, otče," zavolal jsem. "Přivedl jsem Sylvii, abychom spolu prodiskutovali to, o čem jsme mluvili odpoledne."

"Pojďte dozadu," řekl nám.

Prošli jsme prostřední uličkou a před oltářem Sylvia zopakovala rychlé pokleknutí. Slyšel jsem, že tyhle drobné rituály jsou velmi zakořeněné, ale asi jsem si nikdy neuvědomil, nakolik jsou automatické.

Následovali jsme otce Ó úzkou chodbou do jeho kanceláře. "Jak jste věděl, že jsme zde?" zeptal jsem se.

"Ve vestibulu je čidlo," odpověděl s lehkým úsměvem. "Dveře sice nezamykám, ale mám zde bezpečnostní opatření."

"Moderní technologie? Jsem šokován, otče, šokován."

"Otče, odpusť mu," přednesla Sylvia, "vždyť neví, co činí."

"Snad jste se proti mně nespikl?" řekl jsem.

"Říkal sis o to, Marku," řekla Sylvia. Posadila se a vytáhla z kabelky svůj miniaturní přehrávač. "Kvalita zvuku je překvapivě dobrá, otče," řekla. "Přinesla jsem několik sestříhaných nahrávek, abyste mohl porovnat různé hlasy s tím, co jste slyšel při zpovědi."

"Nebudeme porušovat nějaké podstatné pravidlo?" zeptal jsem se jich. "Slyšel jsem o svátosti zpovědi, ale nevím, jak daleko sahá."

"Nemusíte se obávat, Marku," ujistoval mě otec Ó. "Nebudu mluvit o tom, co Renata řikala při zpovědi - jenom o různých hlasech."

"Vy jste tady odborník, otče, a vy budete mít oplétačky s biskupem, jestli porušíme nějaká pravidla."

"Není roztomilej?" pronesl směrem k Sylvii s přehnaným přízvukem.

"Je to kašpar," odpověděla Sylvia. "Na nahrávkách nejprve uslyšíte můj hlas. Když jsem mazala nahodilé rozhovory, které s Renatiným problémem neměly nic společného, vložila jsem tam datum a čas. Ze začátku to bylo trochu složité; jsme zvyklí dělat si poznámky a ne zvukové nahrávky. Když jsem to vyzkoušela poprvé, datum a čas jsem vynechala a potom to vůbec nedávalo smysl."

"Přinesla jsi s sebou i tu kazetu, co jsi nahrála tenkrát ráno, když byla mimo?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě," odpověděla Sylvia. "To je nejdůležitější nahrávka, kterou zatím mám." Prohlížela si etikety na několika minikazetách. "Myslím, že tahle je asi nejlepší," řekla. "Tady jsou rozdíly v hlasy jednoznačně patrné."

Vložila kazetu do malého přehrávače a zapnula ho. "Čtvrtek, šestého listopadu - patnáct třicet," ozval se z přehrávače Sylviin hlas.

"Něco mě děsně frustruje, Sylvie." Twinčin hlas zněl zadumaně. "Holky ze školy pořád mluví o 'starých zlatých časech', když byly na střední škole. Já nemám žádné 'staré zlaté časy'. Nějak jsem byla připravena o dětství a připadá mi to hrozně nespravedlivé."

"Středa, dvanáctého listopadu. Deset patnáct," ozval se zase Sylviin hlas.

"Je to něco, co prostě musím udělat, Sylvie. Nikdo to nechápe a všichni se mi staví do cesty, ale nemůžou mě zastavit. Musí se to stát, a budu to já, kdo to udělá, ať se stane, co se stane." Znělo to, jako by to ani neřikala stejná osoba. Sylvia zastavila přehrávač. "Podobají se tyhle dvě nahrávky hlasům, které jste slyšel při zpovědi, otče O'Donnelle?" zeptala se.

"Jsou naprosto totožné," odpověděl. "Z toho druhého mi leze mráz po zádech. Ale nerozumím tomu. Prozradila vám někdy, co musí udělat?"

"Vůbec ne," odpověděla Sylvia smutně. "Můžu vždycky vyletět z kůže, když to říká."

"Ještě se zeptám Mary," vložil jsem se, "ale mám pocit, že ten týden měla Twink ve čtvrtek svůj 'špatný den'."

"Ano," potvrdila Sylvia, "měla. Sleduju to."

"Takže to je jasné, ne?" řekl jsem. "Změna hlasu přišla ve středu, v noci si Twink vytrpěla obvyklou noční můru a ve čtvrtek ležla po stropě. Mezi změnou hlasu, přechodem do dvojřeči a nočními můrami je spojitost."

"Možná ano," řekla Sylvia. "Ale než začneme slavit, byla bych radši, kdybych měla ještě víc důkazů."

"Co kdybys pustila tu nahrávku, kterou jsi pořídila tenkrát ráno, když nás Mary zavolala?" navrhl jsem. "Ať otec Ó slyší, jak to vypadá, když se dočista pomine."

"Dobrý nápad," souhlasila a probírala se minikazetami.

Zdálo se, že otce O'Donnella poněkud zaskočila prudkost Twinčina hlasu, a když přešla do dvojřeči, uhodil rukou do stolu. "To je ono!" vykřikl. "Tohle je ten jazyk, který jsem slyšel při zpovědi. To šišlání je neklamně znamení."

"Zrovna se jim klubaly zuby, když ten jazyk vymyslely," vysvětloval jsem.

"Neznamená to, že Renata si je vědoma, že měla sestru?" nadhodil otec Ó.

"Jedině když je mimo," odvětil jsem. "Když se dostane zase do normálního stavu, dvojřeč nepoužívá."

"Asi byste si měla s doktorem Fallonem promluvit o možnosti, že změna v Renatině hlase předchází - nebo dokonce spouští - noční můry a psychotické recidivy," navrhl otec Ó Sylvií. "A asi by neuškodilo, kdybyste ji začali brát ke zpovědi pravidelně. Ten druhý hlas nepoužívá pokaždé, když přijde, ale jestli je to skutečně varovný signál, neměli bychom ho propásnout."

"Dobrý nápad, otče," souhlasila Sylvia.

* * *

Moji prváci byli na středěvní přednášce duchem úplně mimo, takže nemělo vůbec smysl se je pokoušet něco naučit. Udělal jsem prezenci, řekl jsem jim, aby jeli opatrně, a propustil jsem je.

"To bylo rychlé," řekla mi Twink, když se třída vyprázdnila.

"Stejně byli myšlenkami někde jinde, sestřičko," řekl jsem jí. "Co bych plýtlval energií? Pojď, vyrazíme, než doprava zhoustne."

"Vážně musíme strávit Děkuvzdání s Lesem a Ingou?" Zněla trochu ukřivděně.

"Jo," řekl jsem.

"Vždycky jsou jak na trní, když tam jsem."

"Tak do toho hezky šlápní a pomoz Inze v kuchyni, Twink," navrhl jsem. "Chovej se jako normál. To by ji mohlo uklidnit, a když bude klidná Inga, z Lese to taky spadne."

"Já nevím o vaření ani ň, Markie."

"Aspoň máš příležitost se to naučit. Tvoje matka je dobrá kuchařka."

"Trváš na tom, co?"

"Jo."

"Přestaň pořád s tím 'jo', Markie," řekla nazlobeně.

"Klídek, Twink. Na Děkuvzdání jedeme domů, a tím to hasne. Nic ti neudělá, když budeš ke svým rodičům milá, tak se z toho nesnaž vyvléct."

"No jo, tak jo," vzdala to.

* * *

Počasí se umoudřilo a když jsme s Twink odpoledne vyrazili na sever, konečně se protrhaly mraky a vysvitlo sluníčko. Možná, že to bylo dobré znamení - nebo bůh deště jenom odpočíval, aby si na nás mohl smlsnout o Vánocích.

Moje naléhání se vyplatilo, a Twink byla k Lesovi a Inze aspoň zdvořilá. Dokonce si vzala k srdci mou radu a pomáhala Inze v kuchyni. Měl jsem alespoň vhodnou příležitost zpravit Lese o našich nadějích, že bychom mohli změnu v hlase využít jako varovný signál a možná dokonce i odvrátit noční můry.

"Takže má pořád ještě naději," řekl. "Nebyl jsem moc optimistický. Abych byl opravdu upřímný, Marku, zrovna jsem se rozhodoval, že ji zase odstěhuju ze Seattlu a vrátí se domů."

"Nemyslím si, že by to něčemu pomohlo, šéfe. Kdybyste na tom trval, zůstala by po zbytek života napůl cvok, a nejspíš by zase skončila v blázinci. Když ji necháme v Seattlu, kde ji má Sylvia pořád pod dohledem, je daleko větší šance, že ji opravdu vyléčíme a bude zase v pořádku, nemyslíte?"

"Asi máš pravdu, Marku," připustil.

Docela jsem si oddechl. Bylo to horší, než jsem si myslel. Šéf měl klíč v kapse - a chystal se ho vytáhnout a zamknout Twink na celý zbytek života.

* * *

V pondělí 1. prosince začala zase škola, ale studenty už rozptylovala předvánoční nálada. Samozřejmě, pokud jde o obchody, začíná vánoční sezóna hned v září. Předbíhání je typická americká vlastnost. Každý chce být všude první. Britové dokážou zvolit novou vládu za šest týdnů; nám to trvá dva roky.

Pondělkem jsem jen tak proplul. Řekl bych, že každý má právo čas od času jeden den proflákat. Své prváky jsem nicméně varoval před riziky, které v sobě tohle roční období skrývá. Průměrný student si může zkazit docela slušné známky, když se vánoční náladou nechá oblnout. Ti, kteří až doted' chodili pouze na večírky, se touto dobou většinou rozhodnou, že beztak už zabili celý podzim, takže po Děkuvzdání se už ani neobtěžují na přednášky chodit.

* * *

Ten večer nám James při jídle sdělil, že doktoři paní Perryové už najisto vědí, že rakovinu zachytili včas a že se nejspíš zcela uzdraví.

James, Charlie a já jsme se po večeri odebrali nahoru do hájemství mužů, když Charlie navrhl, abychom rychle zaskočili k Zelené lucerně a zjistili, jestli jeho bratr nemá nějaké novinky o Sekáčovi. "Nikdo jsme tady teď čtyři dny nebyli, takže jsme mohli něco propásnout. Jestli si chceme dál hrát na rytíře, měli bychom vědět, co se děje."

"Na tom něco je," řekl jsem Jamesovi.

"Já se asi omluvím," odvětil James. "Mám trochu skluz."

"To neva," řekl mu Charlie. "Mark a já ti všechno řeknem, až se vrátíme domů. Co ty, Marku?"

"Já jsem pro. Vezmu si kabát a jdeme."

V hospodě moc lidí nebylo. Bob West seděl na stoličce u baru.

"Tak co se peče, brácho?" zeptal se Charlie, když jsme se k němu připojili.

"Nejspíš zbytky krocana," odpověděl Bob. "Po svátcích mám vždycky krocana plné zuby."

"Tak nemáš kupovat tak velkýho," radil mu Charlie. "Nějaké žhavé novinky o našem řezníkovi?" zeptal se potom.

"Třeba jestli nepodřizl nějakého mladého výtržníka na Díkuvzdání a nedal si ho k sváteční večeři - s brusinkovou omáčkou?"

"Žádné nové mrtvoly," odpověděl Bob, "ale od policie z Kansas City jsme dostali zprávu o Finleym."

"To byl ten chlap z parku U Plynárny, že jo?" zeptal se Charlie.

Bob přikyvl. "Finley měl policejní záznamy, ale netýkaly se drog ani krádeží. Několikrát ho zabásli za sexuální obtěžování a pokus o znásilnění. Mají ho v záznamech vedeného jako sexuálního násilníka. Když se přistěhoval, měl se tu nahlásit, ale očividně na to jaksi zapomněl."

"Jak příhodné," řekl jsem.

"Stává se to celkem často. Kontrola sexuálních násilníků moc nefunguje. Stačí, aby chlápek překročil státní hranice a dával si bacha. Policie z Kansas City se mohla snažit dávat na Finleyho pozor, jak chtěla, jenže jakmile se dostal na západ od Denveru, měl vyhráno."

"Jedna ze stinných stránek demokratické společnosti, co?" podotkl Charlie.

"Většinou se s nimi dokážeme nějak vypořádat, prcku," řekl Bob.

"Myšlenka dne, co, Bobe?" řekl Charlie.

* * *

Zbytek týdne jsem se soustředil na práci o Miltonovi, spíš abych to měl z krku, než že by mě to bavilo. Vzhledem k tomu, že milý John a já jsme se neshodovali téměř v ničem, byla má práce víceméně zdvořilé pokynutí kloboukem jeho směrem, abych mohl jít dál.

Ve čtvrtek odpoledne zavolal Sylvii doktor Fallon, aby přeložil páteční setkání s Twink na deset dopoledne místo obvyklého odpoledního času. Sylvia se kvůli tomu trochu zlobila, takže jsem se nabídl, že za ni zaskočím.

"Díky, Marku," odpověděla, "ale radši to vyřídím sama. Potřebuji si s ním o něčem promluvit a myslím, že to bude lepší vyřídit osobně než po telefonu."

Pokrčil jsem rameny. "Nemůžeš mi vyčítat, že jsem se nenabídl," řekl jsem.

"Jsi poklad, Marku," řekla suše.

Kolem poledního následujícího dne jsem dopsal svou práci o Miltonovi, a když jsem si ji po sobě přečetl, potvrdilo se mě podezření, že není nijak světoborná. Ale bude to muset stačit. Už bylo příliš pozdě, abych začal znovu od začátku.

"Nikdo není dokonalý," mumlal jsem si a odložil kompozici stranou. Potom jsem sešel dolů, abych si udělal pár sendvičů. Ale narazil jsem na Eriku, která mi zkrátila cestu dřív, než jsem se dostal k lednici.

"Sedni si," nařídila mi. "Já se o to postarám."

"Jasně," řekl jsem, "díky. Můžeš si odpoledne vyklidit knížky? Dneska si to u tebe změřím a zítra postavím police. Mohl bych to mít hotové do večere."

"To by bylo fajn," odpověděla.

Najedli jsme se a potom jsem si přinesl do jejího pokoje metr a zapsal si rozměry.

Sylvia dorazila asi v půl třetí.

"Jak to šlo?" zeptal jsem se.

"Jako vždycky," odpověděla. "Máš v pondělí na programu něco důležitého?" zeptala se.

"Ani ne. Proč?"

"Doktor Fallon bude na konferenci na univerzitě a chce se setkat s otcem Ó. Mám pocit, že má v plánu uspořádat poradnu o Renatě - s tebou, mnou, Mary a otcem O'Donnellem. Každý jsme byli svědkem části toho, co Renata v poslední době dělala, a on by chtěl ty části poskládat k sobě, abychom získali celkový pohled - mám dojem, že Fallona ty změny hlasu dost trápí."

"Zeptej se otce Ó," navrhl jsem. "Jestli se máme všichni setkat, což Fallon zřejmě chce, tak by to bylo nejlepší v kostele."

"Taky mě to už napadlo," souhlasila.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

V sobotu ráno jsem po snídani sešel dolů do své dílničky a podle rozměrů, které jsem si zapsal v pátek odpoledne, nařezal prkna.

"Asi tu bude trochu rámus," varoval jsem Eriku, když jsem do jejího pokoje přinesl první várku. "Jestli se potřebuješ soustředit, měla bys jít radši do knihovny."

Pokrčila rameny. "Dneska nemám nic důležitého na práci, Marku," řekla. "Aspoň se mám na co vymluvit a můžu se flákat - ledaže by ti vadilo, že tě budu pozorovat při práci."

"Vůbec ne," řekl jsem. "Budu se snažit klít co nejméně."

"Už jsem slyšela lidi klít. Zas tak moc mi to nevadí."

Nejprve jsem postavil stojky. Měl jsem kliku, protože tady si dům tolik nesesl a podpěry zůstaly víceméně svislé, takže mi práce šla od ruky.

"Jde ti to rychle," poznamenala Erika.

"Už to dělám popáté," odpověděl jsem. "Nechám ti dole víc místa na velké knihy a na horní policičku si můžeš dát třeba paperbacky - teda, jestli tu horní budeš vůbec chtít používat, protože budeš potřebovat stoličku."

"Asi budu," řekla mi. "Dole v suterénu mám několik krabic plných knih. Bylo by fajn je mít všechny tady po ruce."

"Mám pocit, že z elektronických knih nijak odvázaná nejsem."

Erika vydala nehezky zvuk.

"No tedy," utahoval jsem si z ní. "Jsem v šoku, Eriko. V šoku."

"Z počítačových posuků se mi dělá zle."

"Nápodobně." Udeřil jsem pěstí do stojky, abych se ujistil, že drží pevně na místě. "To bude stačit," řekl jsem. "Na štěstí. V Sylviině pokoji to bylo složitější."

"Jak dlouho bude ještě trvat, než si uděláš doktorát, Marku?" zeptala se mě potom.

"Ještě aspoň pár let. Proč?"

"Jen jsem zvídavá. Stala se z nás docela sehraná parta, ne?"

"S tím má asi co dělat kuchyň. Lidé, kteří spolu jedí, se vždycky sblíží."

"Myslíš společné korýtko? Já mám pocit, že v tom je něco víc, Marku." Zněla skoro melancholicky.

"Copak se děje, Eriko?"

"Bude se mi po našem domě stýskat, až se všichni odstěhujeme, a po lidech asi taky."

"Zůstaneme v kontaktu."

"To už jsem slyšela mockrát."

"Nevím, jestli se ti o tom Trish zmínila, ale říkala, že se jí pořád někdo ptá na volné pokoje. Zdá se, že v kampusu začínáme mít docela dobrou pověst. Ochmelkové nemají zájem, ale na univerzitě je spousta lidí, kteří neberou večírky jako svůj hlavní obor. Jestli nás šest někdy vyjde ze školy cum laude, budete tu mít možná dost dlouhý zástup žadatelů o ubytování."

"Ale ne dřív než všichni dostudujeme. Nechci, aby se sem nastěhovali cizí lidé a zkazili to, co tady máme teď."

"Ty jsi sentimentální, Eriko? Zdálo se mi, že v naší partě jsi spíše takový kus ledu."

"To je jen póza, Marku. Držím si tak od těla slintající kluky. Když předstírám, že jsem Ledová Erika, neobtěžují mě. Mám stejné touhy jako všichni ostatní, akorát si je nechávám pro sebe. To je jedna z věcí, která se mi na našem uspořádání líbí. Díky pravidlu 'žádné techtle-mechtle' jsou naši kluci zapovězeni, a já o tobě, Charliem nebo Jamesovi takhle vůbec neuvažuji - teda, aspoň ne moc často."

"Eriko!"

Usmála se na mě. "Dostala jsem tě!"

"Ty jsi číslo."

"Ale Marku, jak můžeš něco takového říct?" Podívala se na mě s podezřele povědomým nevinným výrazem a široce otevřenýma očima.

"Učíš se od Twinkie?" zeptal jsem se jí hořce. Erika mě zaskočila. Už jsem skoro uvěřil tomu, že je jednou z těch hrozně zaměstnaných dívek, co nemá smyslu pro humor, ani co by se za nehet vešlo. Očividně jsem se mýlil.

* * *

Naši neformální schůzku svolala Sylvia na pondělí večer v půl osmé k otci O'Donnellovi v kostele sv. Benedikta. Sylvia představila doktora Fallona a otce Ó a zdálo se, že se ti dva ze začátku poněkud nedůvěřivě přeměřují. Pocházejí koneckonců z opačných stran poměrně zásadní barikády a měl jsem dojem, že se oba chtějí ujistit, že se kvůli jistým tématům nedostanou do konfliktu.

"Sylvia se zmínila o možnosti, že Renatiny psychotickým stavům možná předchází jisté opakované chování," začal Fallon. "Chtěl bych slyšet další podrobnosti. Mohlo by to být velice důležité."

"Částečně to souvisí s kryptolalií - já jsem tomu vždycky říkal dvojřeč, než mě Sylvia seznámila s vědeckým termínem," řekl jsem mu. "Vzhledem k tomu, že Twink si dětství s Reginou vůbec nepamatuje, neměl by se tento jazyk vůbec objevit - alespoň ne za normálních okolností. Mary říkala, že v záchvatech, které Renata po nočních můrách prožívá, se dvojřeč vždycky objevuje. Jestli si to vykládáme správně, znamená to, že v nočních můrách znovu prožívá onu noc, kdy byla Regina zavražděna."

"Asi je to zjednodušené," řekl Fallon, "ale budiž."

"Problém je v tom, že tajný jazyk se objevuje rovněž při zpovědi. Otec O'Donnell se o tom zmiňoval už dost dávno, ale úplně jsem na to zapomněl. Natolik jsem si zvykl, že na sebe dvojčata odmalička šišlala, že mi vůbec nepřišlo zvláštní, když ten jazyk Twink opět začala používat - a chci říci, že pokud si Twink na Reginu vůbec nevzpomíná, ke komu tedy mluví?"

"Pak se také objevila ta záležitost se dvěma hlasy," navázal otec Ó. "V některých chvílích jsem si nebyl vůbec jistý, kolik dívek je se mnou ve zpovědnici."

"To trápí i mě," přidala se Sylvia. "Když sestřihávám nahrávky, je to naprosto zřetelné. Už jsem se skoro chystala oprášit teorii mnohočetné osobnosti, ale znovuoobjevení kryptolalie tu teorii vyvrací, ne?"

"Na to, abychom mohli něco zcela vyloučit, je ještě brzy," řekl jí Fallon.

"Niméně," navázal jsem, "otec Ó přišel s nápadem, že různé hlasy a mluvení ve dvojřeči může být něco jako předběžné varování. Když se objeví, zdá se, že takřka jistě následují noční můry a psychotické blouznění. Dává to smysl?"

"Co když Ren prostě jenom volá o pomoc?" nadhodila Mary. "Možná cítí, že se blíží špatný den, a prosí nás, abychom ho zastavili - jenomže prosí v jazyce, kterému nikdo nerozumí."

"Předpokládám, že to je možné," připustil Fallon. "Pamatuje si něco z toho druhý den?"

"Zdá se že ne. Ze začátku jsem se jí párkrát zeptala, jestli se cítí líp, a zdálo se, že vůbec neví, o čem mluvím. Druhý den se ovšem vždycky chová poněkud pošetile."

"Je možné, že by se mohlo jednat o případ fugy, tedy krátkodobé amnézie?" zeptala se Sylvia Fallona. "Nebo alespoň individuální obdoby stavu fugy? Vypadá to, že v okamžiku, kdy sklouzne do kryptolalie, se všechno vymaže."

"To zní zajímavě," řekl Fallon.

"Fuga?" zeptal jsem se. "Není to nějaký hudební termín?"

"V oblasti psychopatologie to má trochu jiný význam," vysvětlila Sylvia. "Je to reakce na něco tak strašného, že na to pacient nesnese ani pomyšlení. Zpravidla v tom stavu dochází ke ztrátě pacientovy identity. Někdy se pacient může zdát být úplně normální. Může to trvat celé hodiny - nebo dokonce i dny - a když se probere, vůbec nic si z té doby nepamatuje."

"Přesně něco takového se děje, když Ren vypne," řekla Mary.

"A možná, že výpadek trvá daleko déle, než si myslíme," dodal jsem. "Možná, že to začne, když se začne měnit hlas a objeví se slova nebo věty z tajného jazyka - většinou při zpovědi. Potom přijdou noční můry; pak se probudí a blouzní o vlčích, krvi a zimě tak dlouho, až to nemůže snést. V tom okamžiku dojde ke zlomu a začne mluvit výhradně ve dvojřeči. Další den si na nic z toho nevzpomíná." Pohlédl jsem na Fallona. "Podobá se to stavu fugy?"

"Řekl bych, že velmi," souhlasil. "Fuga je v podstatě únik před realitou; a pacient je schopný uprchnout dokonce i před svou vlastní identitou, aby realitě, kterou nedokáže snést, nemusel čelit. V tomto případě Renata zřejmě hledá útočiště v tajném jazyce - stejně jako během oněch šesti měsíců po smrti své sestry. Jakmile začne zase mluvit srozumitelně, záchvat pominul a všechno, co se k němu vztahuje, se z paměti vymaže."

"Čím to je, že se to spustí při zpovědi?" tázala se Mary.

"Není to tak neobvyklé, jak byste myslela, Mary," zamyslel se otec Ó. "Akt zpovědi zřejmě otupuje jisté obranné mechanismy. Úplně zpovědi přikládáme velký význam a stává se, že při ní vyplavou na povrch věci, na které kající se úplně zapomněl."

"Shrnu-li to, docházíme k závěru, že Renata je na cestě k dalšímu zhroucení a dalšímu pobytu v sanatoriu," řekl nám Fallon. "Je to politováníhodné, ale to se stává."

"A trouba můj bratr to využije jako výmluvu, aby ji odvezl domů a už ji nikdy nepustil z dohledu," dodala Mary. Fallon se lehce usmál. "To nechte na mně, Mary," řekl. "Když to bude nutné, dokážu ho, myslím, zastavit."

* * *

Po rozhovoru o Twink u sv. Benedikta jsme se Sylvii cítili mírný optimismus. Ještě jsme sice nevyřešili všechny problémy, ale měli jsme pocit, že jsme rozhodně pokročili.

Dobrý pocit nám vydržel celé úterý, ale pak přišla středa a Twink se znovu zhroutila.

Když Mary zavolala, byl jsem na semináři o Miltonovi, ale Sylvia ještě našťastí z domu neodešla, takže popadla svůj diktafon a spěchala k Mary.

Twink se už dostala za fázi s vlky, krví a studenou vodou, a Sylvia zachytila pouze proslov ve dvojřeči.

Byla kvůli tomu dost nešťastná, a když jsem se kolem desáté vrátil domů, byla zrovna v ráži. "Kdybych se tam bývala dostala jenom o chvilku dřív!" běsnila.

"Nemusíš u toho být osobně, Sylvie," řekl jsem jí. "Už jsem o tom přemýšlel. Přehrávač na běžné kazety stojí asi pětadvacet dolarů. Koupím ho a ukážu Mary, jak se s ním zachází. Bude moci začít nahrávat hned, jak vstoupí do dveří a zjistí, že Twink zase leze po stropě. Ani ti nebude muset volat a čekat, než přijedeš."

Hodila po mně zlostný pohled a pak se najednou zatvářila poněkud schlíplé. "Jak to, že mě to nenapadlo?" řekla.

"Asi nechceš, abych ti na to odpovídal, vid', kotě?" zeptal jsem se. "Tím ale padá teorie otce Ó o zpovědi, že? Twink nebyla u zpovědi už dost dlouho a stejně se sesypala."

"Možná, že ji to hlodalo v podvědomí několik týdnů," navrhla. "Myslím, že není daný žádný časový limit, ne?"

"To je tvůj obor, Sylvie. Co se mě týče, půlku času mluvíte spolu s Fallonem cizí řečí. Dala Mary Twink zase prášek na spaní?"

Přikývla. "Asi půl hodiny potom, co jsem dorazila. Renata usnula skoro okamžitě."

"Hlavně, když to pomůže," řekl jsem.

* * *

Jako obvykle se Twink, když ze sebe setřásla ty hrůzy, které ji ve středu ochromily, rychle vzpamatovala - ve čtvrtek se celá veselá a upovídaná objevila na mé přednášce. Přišlo mi zvláštní, že je druhý den vždycky tak hyperaktivní, ale bylo jasné, že dnešní nadšení zcela zapadá do obvyklé šablony.

Když jsem toho odpoledne vstoupil do třídy, bylo tam poněkud rušno. "Tak dobře, lidi," řekl jsem, když jsem došel k tabuli, "už se uklidněte. Dnes musíme probrat něco velmi důležitého. Příští týden je poslední hodina podzimního čtvrtletí, takže bychom pomalu měli začít přemýšlet o závěrečné zkoušce. Myslím, že bychom všichni mohli skládat oslavné chvalozpěvy na spojky a předložky, ale to by bylo poněkud nezábavné, co říkáte? Nevím jak vy, ale asi bych se unudil k smrti. Co kdybychom místo toho dělali něco zábavnějšího?"

Odmíchl jsem se - samozřejmě na efekt. Pak jsem luskl prsty. "Co kdybychom si napsali další esej?" řekl jsem, jako by mě to právě zničehonic napadlo. "Jste studenty už celých dvanáct týdnů a do školy chodíte proto, abyste se něco naučili, že? Dobře, tak co kdybyste mi o tom něco napsali? Bude to vaše poslední práce a zároveň závěrečná zkouška. Příští úterý přijďte odevzdat svou kompozici a pak se rozejdeme - ledaže byste od svého superučitele chtěli slyšet nějakou řeč na rozloučenou!"

"Nemyslel jste příští čtvrtek, pane Austine?" zeptal se mě jeden ze studentů.

"Budu potřebovat víc času, abych je stihl ohodnotit. Ani superučitel není rychlejší než kulka."

"A na jaké to má být téma?" zeptal se další.

"Co třeba, Co jsem se naučil v tomto čtvrtletí?"

"Myslíte z angličtiny?"

"Proč to tak přízemně zužovat? Jestliže to nejdůležitější, co jste za tohle čtvrtletí pochytili, je to, jak dlouho trvá, než na světelných na křižovatce Čtyřicáté čtvrté a Univerzitní skočí zelená, napište o tom. Já doufám, že někteří z vás přišli i na

něco zajímavějšího, ale je to na vás. Zajímá mě myšlenkový obsah, smečko. Jste tady, abyste se naučili přemýšlet, a já vás mám naučit, jak to hodit na papír. Uvidíme, jestli jsme svůj úkol všichni splnili."

"To je ale hrozně nespecifické, pane Austine," protestovala jedna dívka z předních řad.

"Já vím," souhlasil jsem. "Schválně vám nechávám široký prostor. Takže mič je na vaší straně hřiště. Jděte do toho a vyhrajte si - v těch nejlepších pěti stech slovech, jaká umíte. Asi byste se nad tématem měli zamyslet dřív než v pondělí v půl jedenácté večer. Nechci vám kazit plány, ale asi byste měli vědět, že práce napsaná za půl hodiny bude podle toho i ohodnocena - víte, kam mířím? Dejte si na této práci více záležet. Zlepšete si trochu průměr známek, ano?"

Twink se po přednášce zdržela. "Ty jsi ale škodolibý, Markie," obvinila mě.

"Snažím se," řekl jsem samolibě. "Přijela jsi dneska na kole?"

"Ne, svezla mě jedna z holek z dívčího spolku."

"Snaží se tě přemluvit, abys k nim vstoupila?"

"Možná, že ano. Pobyt v blázinci jsem si nechala pro sebe jako své temné a hluboké tajemství."

"Takže potřebuješ odvézt zpátky domů."

"Už jsem si myslela, že mi to snad ani nenabídneš."

"Tak mizíme."

Došli jsme ke garážím a nasedli do mého starého věrného dodge.

"Myslím, že ti to zase natru, Markie," řekla mi, když jsme zamířili k Wallingfordu. "Už jsem pro tebe dlouho nic nenapsala."

"Chytla jsi zase slinu, Twink?"

Pokrčila rameny. "Prostě se mi chce napsat esej, a tohle je dobrá příležitost, abych to zkusila. Námět se mi líbí a tohle čtvrtletí jsem se toho naučila spoustu."

"Rozumím. Bude to zase tak převratné dílo jako minule?"

"Ještě nevím, Marku," řekla ochraptěle. "Někdy je zábavnější psát bez plánování." Pak si odkašlala. "Něco na mě asi leze."

Naše malé sezení u sv. Benedikta se celé upínalo na teorii změny hlasu, a teď se zdálo, že se úplně hroutí. Twink mimochodem pronesené "mám knedlík v krku" dalo naší teorii dost na frak.

* * *

Ted, když jsem dodělal poličky, jsem v sobotu neměl nic na práci, a to mně, nevím proč, vadilo. Nakonec jsem se přistihl, že obcházím dům s metrem v ruce a hledám, co bych mohl dělat.

Nakonec jsem zaklepal u Trish. "Máš chvíli?"

"Jasně," odpověděla. "Co se děje?"

"Nemám co na práci."

"Jsi v pořádku, Marku?" smála se.

"Žere mě to. Zvykl jsem si v sobotu něco dělat, a když se jen tak poflakuju, mám výčitky svědomí. Co třeba ty skříňky a šuplíky v kuchyni? Jsou dost otřískané, mohl bych třeba opravit dvířka - aby vypadaly fajnově a ladily s novou podlahou."

"Když se ti uleví," lehce pokrčila rameny. "Řekla bych ale, že poličkami sis své povinnosti víc než odpracoval."

"Zvyk je železná košile, Trish," vysvětloval jsem. "V sobotu se má pracovat, a když nemám do čeho píchnout, jsem nervózní."

"Tak se vrhni na ta dvířka a šuplíky, Marku," řekla mi tónem, který zněl téměř mateřsky.

"Ano, Mámo kvočno," odpověděl jsem s úlevou.

* * *

V úterý, poslední týden školy, odevzdali mi prváci závěrečnou kompozici. Poté, co se mi podařilo v prvních týdnech školy oddělit zrno od plev, jsem si ty, co vydrželi, poměrně oblíbil. Ukázalo se, že jsou docela schopní, a u některých se objevila i vzácná jiskřička talentu.

Poté, co jsem vybral práce a hodil si je do aktovky, jsem se ha své studenty zadíval. "Tak, tím asi skončíme," řekl jsem jim. "Už vám dám pokoj. Vzhledem k tomu, že se asi všichni drtíte na závěrečné zkoušky, bychom mohli zítřejší přednášku zrušit, co říkáte? Jak ten čas strávíte, je vaše věc; já bych vám ale radil, abyste ho nepromarnili. Soustředte se na předmět, který vám činí největší potíže, a zaberte. Zlepšete si známky. Život je pomíjivý, ale vaše vysvědčení tu bude navždy. Trojka z nějakého bezvýznamného předmětu, který vám je úplně ukradený, vás může strašit celý zbytek života. Zastavte se tady ve čtvrtek, abyste si vyzvedli opravené kompozice, a rozejdeme se v dobrém, ano? Konec hodiny."

Teda, to byl fofr. Twink a její kamarádky z dívčího klubu byly mezi prvními, kdo vypadli ze dveří. Nikdy jsem pro ty řecké skupiny - rozličné Fí Delta Nevimco a Sigma Koho To Zajímá - neměl moc pochopení, ale zdálo se, že Twinčiny kamarádky vysoce převyšovaly průměrné roztomilé hlavinky z dívčích klubů, jejichž hlavním cílem studia bylo najít si vhodné manžely. Nicméně bylo dobře, že se Twink nezmínila o tom, že nějaký čas strávila v blázinci. Mezi děvčaty z klubu je jistě moderní být svobodnomyslná, jenže nejspíš ne zas tolik svobodnomyslná.

Přijel jsem domů, posadil se ke stolu a probíral se kompozicemi, až jsem narazil na Twinčin dobrovolný esej. Odložil jsem ostatní práce stranou a připravil se na divokou jízdu.

CO JSEM SE NAUČILA V TOMTO ČTVRTLETÍ
napsala Twinkie

Úplně první věc, co jsem se naučila, je to, že normálové jsou ještě zvláštnější než blázni. Vy normálové se berete příliš

vážně. Copak se neumíte sami sobě zasmát? To je ta první věc, kterou my blázni pochytíme.

Měli byste to někdy zkusit. Život je pak o tolik zábavnější.

Pak jsem taky zjistila, že pro normály jsou příšerně důležité hodiny a kalendáře. Nikdy jste neslyšeli o "přibližně"?

Opravdu by se zbořil svět, kdybyste přišli o minutu a půl později?

Opravdu si myslíte, že na tom tolik záleží?

Další věci, které jsem si u normálů všimla, je to, že zřejmě všichni věříte tomu, že existuje rozdíl mezi dobrým a špatným.

My blázni dobře víme, že když se na to podíváte pod správným úhlem je to totéž. Víte, tyhle věci nejsou oddělené. Do špatného je přimícháno spousta dobrého, a moře špatného přetéká přes okraj dobrého. Všechno záleží na tom, jak se na věci díváte.

Hlavu vzhůru, normálové.

Potom jsem také zjistila, že se normálové houfují a děsí se, že by se mohli třeba jen o chlup lišit od ostatních normálů na světě. Když všichni nosí modrou mašli, raději byste umřeli než, si vzali červenou.

Opravdu si myslíte, že na tom někomu záleží nebo že v tom je nějaký rozdíl?

Když mě doktůrek Fallon nakonec propustil ze své prvotřídní cvokámy, věděla jsem, že bych normálům neměla říkat, kde jsem byla. Normálové se bláznů k smrti bojí - nejspíš proto, že děláme věci které by normály ani nenapadly. Máme velmi dobré důvody, abychom dělali to, co děláme, a jenom proto, že těm důvodům nerozumíte, neznamená, že jsou špatné.

Nebo ano?

Nejdůležitější věc, kterou jsem se v tomto čtvrtletí naučila, je to, že musím skrývat, co si myslím, protože kdyby na to normálové přišli, poslali by mě hned zpátky do blázince, a na to ještě nejsem připravená.

Teď jsem velmi unavená, ale brzy - velice, velice brzy - půjdu spát, a až usnu, mé sny budou krásné a už se nikdy nic nepokazí.

"Co to má ksakru znamenat?" zamumlal jsem. Tahle úvaha začínala jako ta první, co Twink napsala, ale někde cestou jí došla roztomilost a začala být velice zvláštní a velice vážná.

Zmínka o mašlích mě opravdu zarazila. Nejdřív jsem jí nerozuměl, ale když jsem si práci přečetl ještě jednou, trklo mě to. Twink mohla říct "zelená a růžová", ale neřekla. "Červená a modrá", stálo tam jasně; přesně jako červená a modrá mašle, které si dvojčata jako malá vždycky prohazovala. Mimovolná zmínka o zapomenutém dětství silně naznačovala, že Twink se řítí k dalšímu angažmá ve Fallonově blázinci.

Pořídil jsem si na své nemožné kopírce z druhé ruky několik kopií. Bylo mi jasné, že jednu bude chtít Sylvia, další doktor Conrad, a doktor Fallon by mě asi zabil, kdyby také jednu nedostal.

* * *

Do večere jsem stihl oznámkovat asi polovinu kompozic a zjistil, že jsem si za tohle čtvrtletí svou mzdu zasloužil.

Přeživší členové mé třídy prvků odevzdali práce, které byly celkem nadprůměrné. Přístup doktora Conrada - "Brak neberu" - se ukázal jako opodstatněný. Studenti většinou dělají to, co se od nich očekává. Když nic moc nečekáte, moc také nedostanete. Když budete čekat modré z nebe, asi ho nedostanete, ale alespoň se o to pokusí. Měl jsem dobrý pocit. Propouštěl jsem do světa skupinu nadprůměrných studentů, a o tom přece učení je, ne?

Renatina práce mi ležela v žaludku, a při večeři jsem byl poněkud zaražený.

"Co tě tak vzalo, Marku?" zeptal se mě Charlie. "Vánoční šilenství?"

"Krucí, Vánoce se dají přežít, když se nemusím dívat na příliš mnoho reklam v televizi. Ne, Twinkie dneska odevzdala další ze svých dobrovolných kompozic, a objevilo se v ní něco, co mě trápí."

"Jak to, žeš mi to neřekl?" domáhala se Sylvia.

"Právě jsem ti to řekl. Okopíroval jsem to, takže tady mám jeden výtisk pro tebe a jeden pro doktora Fallona. Možná, že bys mu to mohla odfaxovat."

"Copak ji trápí?" zeptal se James.

"Nejsem si jistý. Minulá práce byla veselá a jasná. Tahle začíná stejně, ale pak se změní. Na." Podal jsem mu přes stůl jednu kopii. "Ty máš řečnický hlas. Ty to přečti. Kdybych se o to pokusil sám, asi bych se zakoktal. Twinčina definice dobrého a špatného je zatraceně podivná."

James pohlédl na kopii, kterou jsem mu podal. "Koukám, že od tématu 'jak jsem strávil prázdniny' jsi postoupil daleko, Marku," poznamenal.

"O čem je tohle?" ptal se Charlie.

"Co jsem se naučila v tomto čtvrtletí," citoval James.

"Na třicet stránek?" ptala se Erika.

"Pět set slov," odpověděl jsem. "Chtěl jsem se přesvědčit, jestli se umějí dostat k jádru věci."

"Tak si to poslechněme," řekla Sylvia Jamesovi.

Odkášlal si a esej nám přečetl.

"To je ale zvláštní mládě," řekl Charlie, když James dočetl. "O čem to proboha na konci mluví?"

"Nemám ani páru," přiznal jsem.

"Zase ztrácí půdu pod nohama, že jo?" zeptala se Erika Sylvie.

"Nezní to moc dobře," připustila Sylvia.

"Ta zmínka o mašlích mě opravdu rozrušila," řekl jsem. "Když byly dvojčatům asi tři roky, jejich matka je začala, rozlišovat pomocí červené a modré mašle, a pokaždé, když se k nim Inga otočila zády, si je holky čenžovaly. Jak jste si jistě všimli, Twink se zmiňovala výslovně o těchto barvách. Třeba začíná cítit nějaké ozvěny minulosti."

"Připouštím, že je to možné," uznala Sylvia.

"Myslela jsem, že si z těch nočních můr nic nepamatuje," řekla Trish zamyšleně, "ale tam úplně na konci to zní, jako by věděla, že s jejími sny je něco ztraceno v nepořádku."

"Myslím si totéž," řekl Charlie.

"Nejlépe bude, když zítra zajedu do Lake Stevens," řekla posléze Sylvia. "Zdá se, že nastává kritické stadium a musíme o tom říct doktoru Fallonovi. On snad bude vědět, co dělat, aby se Renata nesesypala."

"To rozhodně doufám," řekl jsem. "Jestli Twink prohraje, je konec."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Ve středu brzy ráno Sylvia vyrazila do Lake Stevens. Twinčina kompozice jí očividně ležela na srdci, vzhledem k tomu, že na Twink záležela i její akademická kariéra. Kdyby se Twinkie opět zcvokla a uzavřela se do sebe, Sylviin projekt by skončil někde na smetišti.

Po snídani jsem šel na seminář o Miltonovi. Seminární práci jsem už dopsal a čekala na odevzdání, a tak jsem v podstatě neměl co na práci.

Po hodině jsem se zastavil u Mary, abych zjistil, jak se vede Twink. Její esej, co mi gratis věnovala, mě docela trápil.

Loni v létě mi nápad o přednáškách na zkoušku připadal dobrý, ale teď už jsem si tak jistý nebyl. Možná, že jsme jednali unáhleně a hodili ji do vody dřív, než byla připravená.

Když jsem k Mary dorazil, zastihl jsem ji ještě dřív, než si odešla lehnout. Zaklepal jsem na dveře a ona mi otevřela. "Je v pořádku?" zeptal jsem se.

"Skolila ji chřipka," odpověděla Mary. "Od chvíle, co jsem přišla domů, chrchlá jako starej tuberák."

"Má horečku?"

"To možná přijde později. Zatím jenom kašle a když se pokusí promluvit, skřehotá jako žába."

"Takže s teorií o dvou různých hlasech se můžeme jít bodnout, co? Chci říct, že jestli na ni lezla nějaká bronchitida, různě znějící hlasy nemusely mít s duševním stavem nic společného, ne?"

"Počkej, až co ti na to řekne Sylvia."

"Je Twink vzhůru?"

"Před pár minutami byla. Chceš s ní mluvit?"

"Asi bych měl. Mám ji odvézt na Vánoce domů. Jestli je ale nemocná, bude možná lepší, když to odložíme. Jestli jenom posmrkává, tak je to jedno, ale oboustranný zápal plic by měnil situaci."

"No jo, to ano. Tak se na ni koukneme, než usne."

Šli jsme do Twinčiny ložnice a kašlat jsem ji slyšel ještě dřív, než Mary zaklepal na dveře. "Je tady Mark, Ren," řekla.

"Cítíš se na návštěvu?"

"Jenom když se ke mně nebude moc přibližovat," odpověděla Twink ochraptěle. "Nechci, aby to ode mne chytil."

Vstoupili jsme s Mary do místnosti. "Jak se cítíš, Twink?" zeptal jsem se.

"Strašně," zaskřehotala. "Nechod' ke mně, Marku. Tohle chytit nechceš." Vedle postele ležela krabice s papírovými kapesníčky a na podlaze stála velká papírová taška, zcela plná těch použitých.

"Co kdybys zítra nešla do školy?" navrhl jsem. "Zůstaň doma, v suchu a teple. Zítra akorát rozdám kompozice a rozloučím se, takže o nic nepřijdeš."

"Líbila se ti moje práce, Marku?"

"Myslím, že jsi zase trefila hřebík na hlavičku, Twink."

"To jsem ráda, že se ti to líbilo." Rozkašlala se. "Je to k vzteku," řekla. "Pokusím se usnout. Kašlu už od včerejška a jsem hrozně unavená."

"Dobře se vyspi," řekl jsem. "Brzy přijde Santa Klaus, takže musíš být jako rybička."

"Hurá," zaskřehotala.

* * *

Když jsem se vrátil domů, šel jsem nahoru a prokousával se štosem kompozic. Nesnáším, když mám nějaké resty.

Kolem poledního přišel nahoru James a zaklepal mi na dveře. "Zase další vražda, Marku," zahřměl.

"To nemá ten chlap nic lepšího na práci?" řekl jsem. "Kolikátá vražda to už je?"

"Osmá," odvětil, "když počítáš i tu u Woodinvillu."

"Kde se to stalo?"

"V parku Discovery, ve vojenském prostoru. Náš řezník tentokrát odkrágloval námořníka."

"To je tedy změna. Jsou z toho reportéři zas úplně vedle?"

Zlehka se usmál. "Zdá se, že se jim poněkud ulevilo," řekl. "Od vraždy na ostrově Mercer už uběhl skoro měsíc a televize už tohle téma úplně vyždímala; reportéři se zoufale snažili najít něco, o čem mluvit, aby mohli zůstat na obrazovce. Jo, mimochodem, ten námořník byl černoch."

"A máme tu pozitivní diskriminaci, co? Nehřeje tě to u srdce, Jamesi? Náš řezník není bigotní. Zabije kohokoliv, kdo se mu připele do cesty. Třeba jede dokonce podle kvót."

"Nedělej si legraci," zahřměl James.

"Promiň. Půjdu se dolů dívat, jak televizní panáci skáčou radostí, hned jak doznámkuju tyhle práce. Nejdřív to důležitější."

"Jak je libo," řekl.

* * *

Poslední kompozice jsem dočetl odpoledne a potom jsem šel dolů, abych sledoval televizní hysterii. O této vraždě někdo očividně zakázal poskytovat informace, a to reportéry opravdu štvalo. Jediné, co byli schopni zjistit, bylo jméno,

hodnost a číslo, což vystačí jen na hodně ubohou reportáž. Zdálo se, že armáda svou taktiku "do toho vám sakra nic není" myslí vážně a vydala ohledně mluvení s reportéry patřičné rozkazy.

"Nemám povolení o tom hovořit" reportéry dohánělo k naprostému šílenství. Sledovat je bylo skoro zábavné. Jediné, co se reportérům podařilo zjistit, bylo to, že oběti se stal Thomas Walton a když ho Sekáč dostal, byl v civilu. Měl nejnižší námořnickou hodnost, což bylo, vzhledem k tomu, že už sloužil druhých šest let, poněkud neobvyklé. Zjevně měl párkrát nějaké oplétačky, ale námořnictvo nehodlalo sdělit jaké, proč nebo kdy. Novináři z toho neměli ani trochu radost.

Po večeri jsme Charlie, James a já podnikli obvyklou výpravu k Zelené lucerně, abychom zjistili, jestli se o Waltonově vraždě něco dozvíme od Charlieho bratra.

Bobu Westovi leželo tajnůstkaření námořnictva pěkně v žaludku. "Vůbec nic nám o Waltonových záznamech neřeknou," pěnil, "a dokonce nám odmítli vydat tělo, aby mohla být provedena pitva. Říkají, že ji provedou jejich lékaři, jenže vojenští doktoři vědí o patologii houby."

"Nemohou se do toho úřady okresu King prostě vložit a tělo jim vzít?" zeptal se James.

Bob zavrtěl hlavou. "Tělo bylo nalezeno ve vojenském prostoru. To je federální území, takže se na ně okresní pravomoci nevztahují. Očekává se, že v případě zabiti by s námi námořnictvo mělo do určité míry spolupracovat, ale v tomto případě mlčí jako hrob. Zajímalo by mě, jestli se snaží něco zakrýt. Walton měl evidentně párkrát oplétačky se zákonem, ale námořnictvo o tom odmítá promluvit. Nechtějí prát špinavé prádlo na veřejnosti. Jsou to jenom mé dohady, ale řekl bych, že Walton byl často na štíru se zákonem, jenže ho jenom klepli přes prsty i v těch případech, kdy si to měl pěkně odsedět v kriminále. Námořnictvo si teď kryje vlastní zadek a o Waltonových záznamech nám neprozradí ani ň."

"Nemůžete je předvolat?" zeptal se Charlie.

"Námořnictvo? Uvažuj. Tohle je citlivá záležitost, bráško. Nikdo nebude riskovat krk kvůli tomu, že by se náhodou mohlo objevit něco důležitého. Obávám se, že tahle vražda pro nás znamená slepou uličku."

* * *

Sylvia si mě ve čtvrtek ráno po snídani vzala stranou. "Myslím, že máme problém, Marku," řekla mi.

"Copak?"

"Doktor Fallon si je jistý, že Renata je na hraně dalšího zhroucení. Její esej ho opravdu vyvedl z míry."

"Myslím, že v něm hledá víc, než tam ve skutečnosti je," nesouhlasil jsem. "Občas se stane, že se začínající student dostane při psaní do slepé uličky a neví, jak vycouvat. Twink to ve svém eseji prostě vzala za špatný konec. To o snech tam bylo nalepené jenom proto, aby měl esej nějaký závěr."

"Nejsem si tím tak úplně jistá, Marku. Jádrem jejich problémů jsou koneckonců noční můry a ona velmi touží se jich zbavit."

"Možná že ano, ale pořád si myslím, že to byl jen takový dovětek. Twink je přece jenom na úrovni prvků, takže slovo 'přepsat' nemá ve slovníku. Pokud jde o prvky, mají pocit, že cokoliv napíší na papír, je jako by to vytesali do skály. Nejsou schopni si kriticky přečíst, co napsali, a myslí si, že 'revize' je nějaká nadávka."

"V našem oboru to tak nevidíme, Marku. Myslím, že ta poslední část o snech byla freudovské přehánění. Možná, že to neměla v úmyslu říct, ale stejně to vyplulo na povrch. Řekla bych, že doktor Fallon si to myslí také."

"Uvidíme, co se bude dít dál, ale pravděpodobně ne dřív než po vánočních prázdninách. Zítřka ji vezu domů - jestli se jí nezhorší rýma - a během příštích pár týdnů se toho může hodně změnit. Podařilo se mi jejího tátu trochu uklidnit, ale stále je možné, že ho budu muset zatraceně přemlouvat, aby mi ji vůbec dovolil přivést zpátky do Seattlu. Fallonovo rozhodnutí předat Twink do péče Mary se jejímu tátovi pořád moc nezamlouvá, a jestli zjistí, že má vážné problémy, je možné, že proti tomu zakročí."

"Ale ne," řekla Sylvia. "Na to jsem vůbec nepomyslela."

"To bys ale měla, Sylvie, protože se to může stát."

* * *

Stavil jsem se na skok u Mary, abych zjistil, jak se vyvíjí Twinčina rýma. Kdyby měla horečku, rozhodně jsem ji v pátek v tomhle počasí nehodlal brát ven.

"Myslím, že je to jenom rýma, Marku," řekla mi Mary. "Pořád chraptí a kapesníky likviduje po krabicích, ale horečku nemá. Sbalím jí kufr a zítra ji můžeš hodit do Everettu."

"Zítra musí jet k Fallonovi, ne?"

"Jestli máš něco práci, Inga se o to postará."

"Nemám na programu nic urgentního, Mary," řekl jsem. "Ale až se Twink usadí, asi se vrátím zpátky. Nepromrhám dva týdny koukáním na pohádky v televizi. Měl bych toho během prázdnin spoustu udělat."

"Začíná se z tebe stávat pěkně šprt, Marku."

"Já vím. Je to deprimující, co? Vyspi se, Mary. Začínáš zase vypadat zmořeně."

"Trhni si!" vyjela.

"Tak se mi líbíš," ušklíbl jsem se.

* * *

Po obědě jsem jel do Padelfordu, abych svým prvkům rozdál ohodnocené práce. Byli jako na trní, takže jsem to neprotahoval. "Celkem vzato jste si v celém čtvrtletí vedli dobře, bando," pochválil jsem je. "Někdy jste trochu na štíru s logikou, ale to se zlepší za pochodu. Někteří z vás se ještě vyjadřují trochu prkenně, ale to je pravděpodobně jenom otázka cviku. Schovejte si ty sněmky SMJ a mějte je po ruce - zejména když budete mít co do činění s katedrou dějin. Historikové jsou, pokud jde o správnou formu poznámek pod čarou, puntičkáři. Ještě jedna věc, a potom se rozejdeme. Důkladně zvažujte, co chcete napsat, a než se do toho vrhnete po hlavě, načrtněte si základní osnovu. Budete-li se

snažit improvizovat, aniž byste věděli, kam míříte, máte padesátiprocentní šanci, že si natlučete nos; a pravděpodobnost stoupá tím výš, čím déle odkládáte začátek psaní. Jestliže máte práci odevzdat ve středu ráno, nečekejte na úterní půlnoc, než začnete. Dopřejte si dost času, abyste ji napsali dobře. Opravdu si tak zlepšíte svůj celkový průměr. Hezké Vánoce a jedte opatrně. Konec hodiny."

Dobře, bylo to trochu pompézní, ale co? Stejně nikdo z nich nejspíš ani nepostřehl, co jsem jim říkal...

* * *

V pátek ráno jsem dorazil na seminář o Miltonovi, abych odevzdal svou práci. I přes znechucení Johnnyho strnulými teologickými názory jsem musel uznat, že to byl významný básník. Jen bych si přál, kdyby mu to vždycky netrvalo tak dlouho, než se vymáčkne.

Náš laskavý profesor zakončil kurs recitací Lycidy v celé její velikosti, a potom nás propustil. Vyrazil jsem k Mary, abych se podíval, jak se daří Twink. Bylo sice zataženo, ale zatím nepršelo. Rozhodl jsem se, že jestli bude jenom trochu schopná pohybu, nebudu nic riskovat, když ji do Everettu vezmu. Mary musela chodit každou noc do práce; Inga nemusela chodit nikam, takže se bude moci o Twink postarat a případně zavolat doktora, kdyby se jí přitížilo. Když jsem dorazil, Twink seděla v kuchyni. Byla pořád v županu, ale už vstala z postele a chodila po domě. "Jak ti je, Twink?" zeptal jsem se.

"Trochu líp," odvětila. Pořád zněla nakřápnutě, ale už tolik nekašlala. "Myslím, že to nebyla opravdová chřipka, Marku," dodala. "Nejspíš jen nějaký třicetisedmí a půl hodinový virus."

"Čím kratší, tím líp, řekl bych. Kde je Mary?"

"Ve vaně. Vždycky se po práci koupe. To už bys mohl vědět."

"Cítíš se na výlet do Everettu?"

"Opravdu musím strávit dva týdny s Lesem a Ingou?" zeptala se.

"Jo," řekl jsem.

"Zase začínáš s tím ztraceným ‚jo‘, Marku?" prskala.

"Jo."

"Nesnáším tě!"

"Ne, ne, Twink. Akorát jsi nabručená, protože jsi nastydla. Podívej se na pozitivní stránku ‚jo‘. Je to krátké, výstižné a nenechává žádný prostor pro argumenty. Na Vánoce jedeš domů, abys s Lesem a Ingou zůstala zadobře. Mamince hezky pomáhej v kuchyni a tatínkovi podej jeho dýmku a papuče, až se vrátí domů z práce. Pečlivě ukryj tu šílenou část sebe sama a snaž se ze všech sil chovat jako normál. Les může naši hru, Twinkie jde na vysokou' kdykoliv zatípnout, takže si ho nepohněvej. Ber to jako investici do budoucna."

"Asi máš pravdu, Marku," souhlasila. Pak se na mě podívala poněkud úkosem. "Když už na to přišla řeč, jaký je plán na zimní čtvrtletí? Budu zase chodit na tvoje přednášky?"

"Řekl bych, že můžeš, jestli chceš. Ale nechtěla bys raději rozšířit svůj záběr?"

"Učí ještě někdo další z té vaší party?"

"James přednáší Úvod do filozofie a myslím, že i Sylvia dostane občas nějakou část Základů psychologie. Musel bych zjistit, jestli bude příští čtvrtletí učit."

"Ráda bych chodila k někomu známému, kdyby to šlo," řekla. "Už mě znají a vědí, že jsem trochu trhlá, takže jim nebudu muset nic vysvětlovat."

"Doporučuji ti, abys chodila na jejich přednášky zase jenom na zkoušku, Twink," poradil jsem jí. "Poslední dobou jsi měla pár špatných dní, takže se zatím raději vyhýbej stresu. Nelam si s ničím hlavu, kamarad' s holkama z klubu a uzdrav se, než začneš chodit do školy naostro."

"Uvidíme," vstala a odkašlala si. "Už abych se zbavila toho knedlíku v krku," vrčela podrážděně, když odcházela chodbou, aby se převlékla.

* * *

Asi v půl jedenácté jsme zastavili před domem Greenleafových. Vyložil jsem Twink kufr a potloukal se kolem, zatímco si vybalovala. "Co kdyby sis chvíli zdřímla, Twink?" navrhl jsem. "Odpoledne musíme zaskočit do Lake Stevens a ty vypadáš trochu zničeně."

"Jo, jsem zničená," souhlasila. "Myslíš, že by mi prošlo, kdybych se pro nemoc omluvila?"

"Moc bych na to nesázel. Doktor Fallon touží po tvé společnosti a urazil by se, kdybys mu dala košem."

"Tak dobrá, Marku," souhlasila. "Běž na chvíli otravovat Ingu a já se pokusím usnout."

Ingu jsem našel v kuchyni, kde na malém televizoru sledovala místní zprávy. Někáká vážná mladá dáma vykládala o - o čem taky jiném - Seattleském sekáčovi.

"Lese i mě dost znepokojuje, že se po univerzitní čtvrti potlouká nějaký maniak, Marku," řekla Inga. "Myslíš, že by Renata mohla být v nebezpečí?"

"Ne, neřekl bych," odpověděl jsem. "Sekáč jde po chlapcích, ne po holkách, a dělá to v noci. Po setmění Twink ven samotnou nepouštíme. Když chce někam jít, svezu ji - já nebo Sylvia. Bratr Charlieho Westa pracuje u policie a říkal nám, že bude asi bezpečnější, když budeme chodit ve skupinách, než Sekáče dopadnou. Twink je tak v bezpečí, jak to jenom jde."

"Hm, no a jak se jí vede ve skutečnosti? Doktor Fallon se snaží, aby všechno vypadalo dobře, ale já mám pocit, že nám s Lesem neříká všechno."

"Pořád má ještě problémy, Ingo," řekl jsem. "Sem tam ji přepadnou noční můry. Rychle se vzpamatuje, pár týdnů se zdá v pořádku, a potom se ta noční můra zase objeví."

"Chodí Renata pravidelně do kostela?" zeptala se.

"Ve vlnách - většinou dvě nebo tři neděle za sebou, a zdá se, že jí to jde k duhu. Potom pár nedělí vynechá. Otce Ó má

opravdu ráda. Pochopitelně, jeho mají rádi všichni. Ten jeho irský přízvuk má něco do sebe. Ne že by říkal „přisámboh“ tak často, ale občas k tomu nemá daleko."

"Znám ho," řekla Inga s náznakem úsměvu.

"Tak víš, že to je dobrý člověk, a také docela bystrý. Byl to otec Ó, kdo si všiml, že Twink sem tam mění hlas. Stává se to při zpovědi."

"O tom nemá vůbec s nikým mluvit!" protestovala.

"On nemluvil o tom, co říkala, Ingo. Řekl nám pouze, že její hlas nezní vždycky stejně. Sylvia si myslela, že by to mohl být varovný signál, ale teď je to na nic, když je Twink nemocná a zní jako nakřápnutý hrnec."

"Chráptí hrozně," souhlasila Inga. "Dvojčata na to občas trpěla. Myslím, že v tom bude nějaká alergie."

"Odpoledne to řeknu Fallonovi. Kdyby nic jiného, mohl by jí alespoň předepsat něco na uvolnění dýchacích cest. Jestli opravdu jenom smrká a kýchá, dobrý lék na alergii by to měl vyřešit a my můžeme přestat ztrácet čas blbostma o ‚záhadných změnách hlasu‘."

* * *

Když jsme odpoledne vyrazili do Lake Stevens, Twink pořád chrptěla, takže jsem pustil topení naplno. Rozhodně jsem nechtěl, aby byla na Vánoce nemocná.

"Necitíš se dobře, Renato?" zeptal se jí Fallon, když slyšel její skřehotavý hlas.

"Jsem jenom trochu nachcípáná," odvětila chraplavě.

"Inga si myslí, že by to mohla být alergie," skočil jsem jim do řeči. "Říkala mi, že když byla dvojčata malá, často kýchala a posmrkávala. Na to jsou nějaké léky, ne?"

"Dokonce několik druhů," odvětil. "Jak se cítíš jinak, Renato?"

"Vlastně nemám co dělat, doktore Fallone," řekla mu. "Po prázdninách se budu muset zapsat na další přednášku - nebo možná na dvě. Zvykla jsem si na lidi, co chodili k Markovi, a teď se budu muset seznamovat zase s novými lidmi. To mě bude asi trochu rozčilovat. Cvoci potřebují stabilitu a na univerzitě se se začátkem nového čtvrtletí celý svět úplně mění. Zatím ještě nejsem připravená na to, abych začala studovat naostro, zatím ještě ne. Ještě pořád musím některé věci vyřešit, než se pustím do skutečného studia. Asi mi neuškodí strávit ještě nějaký čas jako falešný student."

"Chtěla by sis promluvit o těch problémech, s kterými se chceš vypořádat?" zeptal se jí.

"Mluvení tomu moc nepomůže, doktore Fallone," odvětila. "Řeším to svým vlastním způsobem, a ani si nejsem jistá, jestli bych je dokázala zformulovat." Potom mě počastovala tím svým prohnáním postranním pohledem. "Jak ti zní ‚činy jsou výmluvnější než slova‘, Marku?" zeptala se mě.

"Omšele, opotřebované, pompézní, ošoupané - vyber si, Twink. Kliše taková bývají."

"Ale na jejich pravdivosti to nic nemění, ne? Pořád mívám ty ‚špatné dny‘, co o nich mluví teta Mary, ale řešení mám na dosah ruky. Snaží se přede mnou schovat, ale mám jeho číslo, takže to nepotrvá už moc dlouho. Jakmile mu pohlédnu do tváře, Twink bude zase normální. Není to prima?"

* * *

Po cestě do Seattlu jsem o tom záhadném proslovu uvažoval. Twink očividně mluvila záměrně nesrozumitelně, ale já jsem se obával, že jí hrozí další krize. Problém byl v tom, že Twink prostě nechtěla nikomu říct, s čím přesně se snaží vypořádat. Byla si skoro nelidsky jistá, že zvítězí, a to mi rozhodně připadalo jako expresní lístek přímo zpátky mezi vypolstrované stěny.

Když jsem dorazil zpátky domů, přistihl jsem Trish, Eriku a Sylvii, jak strojí vánoční stromek, proboha!

"Co to má znamenat?" domáhal jsem se.

"Je přece čas radosti, Marku," odvětila Erika. "Copaks to nikdy neslyšel?"

"Přišlo nám to jako dobrý nápad," řekla Trish. "Všichni sice budeme Vánoce slavit s našimi rodinami, ale můžeme si tady udělat takovou soukromou oslavičku. Co třeba v neděli?"

"Pozitíí? Asi jo."

"Dokonce zapomeneme na pravidlo o alkoholu v domě a cucneme si trochu vaječného koňaku," dodala Sylvia a přehazovala přes umělý stromek řetězy.

"Techtle-mechtle zůstávají oficiálně zapovězeny," řekla Erika. "Ale uvidíme, jak se bude Trish tvářit po půl lahvi, takže se ještě nevzdávej naděje."

"Dobře, Eriko," řekl Trish své sestře, "přestaň šaškovat."

"Začíná s tebou být fakt otrava, Trish," odvětila Erika. "Vážně bys neměla být tak upjatá."

* * *

"S vánočními dárky to nebudeme přehánět, jo?" řekla nám Trish v sobotu při snídani. "Aby to nebylo nějak trapný."

"Co limit deset dolarů?" zeptal se Charlie.

"Proč ne," řekla Erika. "Asi bych se nezlobila, kdybys mi chtěl koupit diamant, ale sousedi by nás mohli začít pomlouvat."

"Takže nic nad deset dolarů," zeptala se Trish a rozhlédla se po nás.

"Budeme o tom hlasovat?" zeptal se jí James.

"Předseda vezme příslušný návrh v úvahu," pronesla Trish.

"Návrh přijímán," řekl jsem vzpomínaje na časy, když jsem chodil na odborářské schůze.

"Sekundován," připojil se Charlie.

"Všichni, kdo jsou pro návrh, necht' řeknou ano," přidala se Trish.

Všichni jsme nějakým způsobem vyjádřili souhlas.

"Návrh je přijat," řekla pak Trish a poklepala klouby prstů na desku stolu.

"Zapomněla jsi na ‚kdo je proti‘," napomenul jsem ji.

"Tys měl námitky, Marku?"

"Ne, ale správně se máš zeptat."

"To je hloupost."

"V Robert's Rules of Order se říká, že máš dát opozici právo říci ,ne'. Copak jsi nikdy nebyla na schůzi odborů?"

"Nikdy jsem nebyla členem žádných odborů."

"To je skandální!" řekl Charlie. "Zorganizujeme dělníky a veďme je do stávky, Marku."

"Byl bych trochu opatrnější, Charlie," zahřměl James. "Mohl bys zůstat o hladu, kdybys to hnal příliš daleko."

Mezinárodní sestersvo dívek, které vaří by se mohlo semknout a demonstrovat, a co si pak počnem?"

"Na tom něco bude, Charlie," souhlasil jsem. "Raději to nebudeme pokoušet."

"Kluci, vy mluvíte úplně jako náš táta," řekla nám Erika. "Je oddaným členem tesařských odborů. Myslí si, že každý by měl být členem odborů a alespoň jednou do roka stávkovat - jen proto, aby neudělal šéfovi ostudu."

Ještě chvíli jsme se bavili. Neměli jsme před sebou žádné přednášky, tedy ani žádné povinnosti a mohli si v klidu povídat. Za poslední tři měsíce jsme se hodně sblížili a byli jsme teď skoro jako rodina. Nedělali jsme z toho žádnou velkou vědu, ale všichni jsme věděli, že to tak je. Myslím, že i proto se měla konat naše soukromá vánoční oslava. Jistě, přijde čas, kdy se všichni vydáme dál, ale právě teď jsme byli všichni tady, a "právě teď" to byl dobrý důvod k oslavě.

* * *

V neděli po večeri jsme se všichni sešli v salónku. Samozřejmě, že dárky nakoupené na poslední chvíli byly docela legrační. Pod deset dolarů nemůžete koupit nic pořádného. Řekl bych, že cenu za nejpotrhlější dárek vyhrála Erika. Nevím, kde ji splašila, ale ta kravata pro Charlieho byla naprosto odporná. Nikdo při smyslech by si ji na veřejnosti nevzal na sebe.

Poté, co jsme rozbalili všechny dárky, seděli jsme kolem stromku, popíjeli vaječný koňak a užívali si.

"Jak se má náš oblíbený cvok, Marku?" ptal se Charlie. "Dlouho jsem ji neviděl."

"Chvilí je dole, chvíli nahore," řekl jsem mu. "Někdy je veselá a rozjařená, a jindy se zase sype. Ale svého psychiatra přivádí k šílenství."

"Jak to myslíš?" zeptala se Sylvia znepokojeně.

"V pátek jsem ji vezl do Lake Stevens. Vypadá to, že naše báječná teorie o změnách hlasu asi nebude tak žhavá. Twink má alergii, to je vše. Její matka říkala, že na to dvojčata trpěla - podle toho, který plevel zrovna kvetl. Jinak nic zvláštního. Řekla Fallonovi, že se rozhlíží po nějakých dalších přednáškách, na které by mohla na zkoušku chodit."

"Pošli ji ke mně," navrhl James. "Budu učit Úvod do filozofie."

"Nebo ji můžeš předat mně," nabídla se Sylvia. "V zimmím čtvrtletí mám na krku psychologii."

"Tak taková kombinace by dostala do bláznince snad každého," poznamenal Charlie, "a vzhledem k tomu, že Twinkie ráda píše práce, které psát nemusí, dokáže nejspíš vyšvihnout několik takových, co pošlou do cvokhausu i vedoucí katedry. S 'Existenciální paranoiou' by si to mohla docela užít, nemyslíte?"

"Já bych byla spíš pro 'Stoickou maniodepresivní psychózu'," řekla Erika.

"Schizofrenní utilitarismus?" navrhla Trish.

"Abychom se nedostali na tenký led, Sylvie," řekl James. "Jestli budeme oba chtít mít Renatu v příštím čtvrtletí ve svém týmu, může nás oba pěkně dostat."

"Aspoň zůstane v rodině," řekl Charlie. "Ta holka je poklad. Měli bychom si ji držet, jak to jenom půjde."

TŘETÍ VĚTA

APPASSIONATA

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Registrace na zimní čtvrtletí je vždycky dost hektická, zřejmě proto, že je přerušena Novým rokem. Zapsat Twink na audit Jamesových a Sylviiných přednášek naštěstí nebylo tak složité, protože není zapotřebí tolik papírování.

Doktora Conrada jsem přesvědčil, že jsem si své povinnosti jako asistent už odsloužil, takže mě na čestné slovo neochotně propustil. Ve skutečnosti jsem stipendium, abych měl na živobytí, nepotřeboval a pachut' po Miltonovi jsem chtěl spláchnout několika semináři o moderní americké próze. Možná, že to bylo poněkud opovážlivé, ale zapsal jsem si Hemingwaye i Faulknera najednou.

Když jsem se zaregistroval, stávil jsem se u doktora Conrada v kanceláři. Vždycky je dobré zůstat s šéfem v kontaktu. "Narazil jste na nějaké obtíže, pane Austine?" zeptal se.

"Ani ne, doktore Conrade," odpověděl jsem. "Soudím, že jste za mě ztratil dobré slovo, protože to prošlo hladce."

"Nemusel jsem tahat za žádné nitky, dítě," odpověděl. "Vaše diplomová práce byla trefou do černého a má stále dobrý zvuk. Jak se daří vaší chráněnkyni?"

"Twinkie? Má trochu potíže. Myslím, že je na nejlepší cestě k dalšímu pobytu mezi polstrovanými stěnami. V tomhle čtvrtletí zůstává v naší rodině, ale nejsem si jistý, že to do jara tak zůstane."

"To mi je líto. Objasnila vám nějak, co myslela tím posledním odstavcem ve své druhé práci?"

"Ani náhodou. Vyhnula se i otázkám svého psychiatra na toto téma."

"Vy její práce rozdáváte? Uvažujete o kariéře literárního agenta?"

"Nic takového. Ale její práce byla poměrně dost střelená, takže jsem udělal i kopii pro doktora Fallona - ke kopiím pokoutních nahrávek šílené Sylvie."

"Šílená Sylvia?"

"To je takový náš vtip, šéfe. Sylvia studuje psychopatologii a v rámci své diplomové práce pracuje na projektu Twinčiny anamnézy. Když si Twink škytne, Sylvia to má nahrané."

"Máte kolem sebe velmi zvláštní společnost, pane Austine."

"Já vím - ale zábavnou. Je to jako mít každý den sympozium šesti různých vědních oborů." Pohlédl jsem na hodinky.

"Už budu muset jít, šéfe. Musím se stavít v knihkupectví, protože mám v knihovně pomálu Faulknera."

"Užijte si to," řekl.

"Mockrát díky," usmál jsem se.

"To nestojí za řeč."

Už bych měl vědět, že doktora Conrada nepřevezu.

* * *

Sylvia měla v pátek spoustu práce, takže jsem v poledne vyzvedl Twink já a vyrazili jsme na pravidelnou návštěvu Fallonova cvokhausu. Nevím proč, ale Twink byla nějak podrážděná. "Co tě žere, sestřičko?" zeptal jsem se, když jsme najeli na dálnici.

"Je to tak na začátku čtvrtletí vždycky?" odvětila. "Víš, všechno se úplně přehází, ne? Nové přednášky, noví učitelé, jiné hodiny, jiní spolužáci - je to skoro jako vkročit do úplně nového světa."

"Zvykej si, Twink. Je to tak třikrát do roka - čtyřikrát, když se zapíšeš i do letních kursů. Jak se říká: 'Rozmanitost je kořením života'."

"Radši bych se držela neslaného nemastného. My cvoci nemáme změny moc rádi."

"Ale ty už nejsi cvok, Twink. Nemáš se náhodou tvářit jako normál?"

"To je jenom na oko, Markie. Hluboko dole, tam, kde je to důležité, jsem pořád docela dost trhlá."

"Tak předstírej, Twink," navrhl jsem jí. "Když se budeš chovat jako normál dost dlouho, možná se z toho stane zvyk."

"Na to nesázej," řekla.

Chvilí jsme jeli mlčky.

"Jak se dá najít jméno majitele určitého auta, Marku?" zeptala se mě nakonec.

"Když znáš poznávací značku, tak to není problém - obzvlášť pro tebe. Nezapomeň, že Mary je policajtk. Dej jí značku, ona to u nich na stanici naťuká do nějakého počítače a do třiceti vteřin máš jméno majitele, adresu, policejní záznamy, krevní skupinu a nejspíš i jeho otisky prstů."

"To mě vůbec nenapadlo," přiznala zaraženě. "Asi jsem vůbec nepřemýšlela."

"Je to důležité, Twink?" zeptal jsem se. "Snažíš se někoho vystopovat?"

"Ne, jen mě to zajímalo, nic víc. Někdy před Vánocemi na to přišla řeč. Jedna z holek v klubu říkala, že policie nemá právo předávat informace dál. Myslela, že to je zakázané - nebo že by mělo být. 'Právo na soukromí' nebo tak něco."

"To asi sotva, sestřičko," řekl jsem. "Je to jedna z radostných stránek života v počítačovém věku. Nic takového jako soukromí už neexistuje."

"Charlie by to asi dokázal napravit, ne?"

"Nad tím jsem nepřemýšlel," připustil jsem. "Asi by dokázal stisknout pár tlačítek a nějaké jméno vymazat ze všech počítačů na světě. Mohl by se z toho stát zlatý důl, ne? Spousta lidí by zaplatila velký prachy, aby se o nich zlikvidovaly všechny záznamy. Mohli bychom si založit společnost - třeba Anonymita, s. r. o. To by každého počítačového šílence na světě vytočilo, ne?"

"Myslím, že by se zas tolik nestalo," odvětila.

Naše lehká konverzace o počítačích ji z nějakého důvodu docela uvolnila a během sezení s Fallonem se zdála klidná a racionální. Mám dojem, že když jednáte s bláznem, neuškodí si trochu zažertovat. "Smích je nejlepší lékař" je sice dost otřepané klišé, ale zdá se, že stále platí - zejména v případě Twink. V obou esejích silně naznačovala, že se normálové berou příliš vážně a že se musejí naučit, jak se smát sami sobě. Kdyby smích byl to, co dostane Twink zpátky na zem, šel bych nakupovat knihy anekdot po tuctech.

Sezení s Fallonem proběhlo celkem hladce a Twink byla cestou zpátky do Seattlu veselá a upovídaná. Možná, že okolo ní chodíme až příliš po špičkách. Zdálo se mi, že se zatím do Fallonova blázince vracet nemusí.

Dostal jsem nápad a když jsme dorazili do Seattlu, zastavil jsem u benzínky a z budky zavolał domů. Telefon zvedla Trish.

"Co máme dneska k večeři, Trish?" zeptal jsem se.

"Špagety a masové kuličky. Proč?"

"Je toho dost? Mohl bych s sebou přivést Twink?"

"Je v pořádku? Víš co, neleze třeba po stropě, že ne?" Trish zněla poněkud váhavě.

"Je docela v pohodě, Trish. Dneska má jeden ze svých roztomilých dní. A protože se moc nikam nedostane, napadlo mě, že bych ji pozval k nám na večeři."

"To víš že ano, Marku. Když se chová jako normál, je s ní zábava." Trish se zasmála. "Tak vidíš," řekla. "Než jsem ji poznala, tahle slova jsem vůbec nepoužívala. Přiveď ji, Marku. Špaget je spousta."

A tak s námi Twink povečeřela, po celou dobu roztomilá na plné pecky. Zdálo se mi, že měla dneska opravdu svůj den.

* * *

Už jsem víceméně vyčerpal všechny možné domácí práce, které bylo v sobotu nutné udělat, takže jsem se už druhý týden poflakoval ve své dílničce v suterénu. Říkal jsem si, že by se nám docela hodil nějaký ponk a taky police na nářadí, protože Charlieho nářadí se zatím válelo v jednom koutě, Jamesovo v druhém a moje všude kolem. Kdyby bylo všechno v dílně hezky uspořádané, nemusel bych každou chvíli něco hledat.

Načrtl jsem nějaké plány a prohlédl si zásobu vyřazeného dřeva. Nevím, jestli jsem toho v onu sobotu udělal hodně, ale rozhodně jsem se zaměstnal.

* * *

Během svátků strávil James spoustu času v Everettu a řekl nám, že lékaři paní Perryové si jsou víceméně jisti, že rakovinu zachytili včas. Zdálo se, že se mu velmi ulevilo. "Rakovina" není slovo, které byste chtěli slyšet moc často. V sobotu při večeři James říkal, že se v neděli ráno bude stavovat v Everettu. "Ted', když Andrew ví, že se jeho matka zase uzdraví, si myslí, že nastal čas, aby se znovu podíval na Harvard."

"Určitě stojí stále na svém místě," poznamenal Charlie. "Bylo by asi dost náročné ho jen tak sebrat a někam přestěhovat. Přesazování břechťanu by asi byla pěkná otrava."

"Kdy odlétá?" zeptala se Trish.

"Asi v sedm večer," odpověděl James. "Proč?"

"Co kdybys ho k nám pozval na oběd?" navrhla. "Rádi bychom se s ním seznámili."

"Zavolám mu a uvidíme, co na to řekne," souhlasil James.

* * *

James se svým kamarádem dorazil v neděli kolem poledního a přidali se k nám v kuchyni. Andrew Perry byl štíhlý mladík, který se netvářil přehnaně samolibě, což se u studentů ctihodných univerzit občas stává. Alespoň se slovo "Harvard" neobjevovalo v každé druhé větě. James nás představil, Erika mu nalila kafe a zdálo se, že mezi nás rychle zapadl.

Trish na něj měla přirozeně spoustu otázek, a poněkud zesmutněla, když uslyšela jména některých Andrewových profesorů. Každý obor má zřejmě své slavné osobnosti a Harvard má na svých fakultách očividně samou těžkou váhu. "James mi říkal, že má váš dům na univerzitě dobrou pověst," řekl Andrew. "Říkal, že tady chtějí bydlet skoro všichni." "Všichni kromě ulejšáků," řekl Charlie. "Ti by sice měli zálsk na naše dámy, ale odrazuje je prohibice. Ulejšáci rádi pijí."

"Měli jsme kliku," řekla Erika. "Ve správný čas se objevili správní lidé. A vzhledem k různorodosti našich oborů máme vždy zajímavá témata konverzace u večeře - zejména o Sylviině projektu."

"Prosím?" řekl Andrew zvědavě.

"Příběh Twinkie," řekl Charlie. "Mark nás seznámil s živoucím případem cvoka. Twink je sice šilená, ale je s ní docela legrace."

James luskl prsty. "Málem bych zapomněl," řekl Sylvii. "Myslím, že Andrew zná odpověď na jeden tvůj problém. Ví, proč Renata vždy blouzní o vlčím vytí."

"Je Twinkie ta dívka, jejíž sestra byla před pár lety zavražděna v lesoparku?" zeptal se Andrew Jamese.

"Ano. Mark se zná s její rodinou a na podzim nás seznámil. Jen do toho, povídej."

"Není moc o čem," řekl Andrew. "Náš dům leží nedaleko a všichni máme tu noc, kdy došlo k vraždě, v živé paměti."

Jeden z našich sousedů má psinec a experimentuje s křížením psů - zčásti aljašský husky a zčásti vlk šedý. Moc se mu to nedaří - vlk stále převažuje, a to nejsou zrovna domácí mazlíčci. Ale abych pokračoval, v noci, kdy byla ta dívka v parku zavražděna, vlci-psi úplně šileli. Vyli celou noc, dokonce ještě za svítání."

"V novinách o tom nikdy nepsali," řekl jsem.

Andrew pokrčil rameny. "Policii jsme o tom říkali."

"Tak proto Renata pořád nařká, že slyší vlčí vytí!" vykřikla Sylvia. "Až do teď to nedávalo žádný smysl. Měli jsme pravdu, Marku. Renatiny opakující se noční můry jsou znovuprožíváním noci, kdy byla Regina zavražděna. Musím to říct doktoru Fallonovi."

Já jsem o tom ale trochu pochyboval. Jestli Twink děsí vlčí vytí, proč by si donekonečna přehrávala tu nahrávku ženy zpívající se smečkou vlků? Jestli je vlčí vytí součástí nočních můr, neměla by být na té kazetě tak závislá...

Prostě se mi to pořád nezdálo.

Sylvia ale byla z toho, co nám Andrew pověděl, úplně mimo, takže jsem si své pochybnosti nechal pro sebe. Jednu věc jsem ale věděl jistě. Kopii oné pásky si prostě musím pořídit.

* * *

Vyučování začalo v pondělí, pátého ledna. Byl jsem šťastím bez sebe, že nemusím učit prváky.

Seminář o Hemingwayovi zabral obvyklé dvě hodiny v pondělí po ránu a Faulkner následoval ihned po něm. A to je docela stylistický šok. Hemingway trval tvrdošíjně na jednoslovných větách, zatímco Faulknerovy věty se rozbíhaly tak, že v nich skoro nešlo určit podmět.

Můj rozvrh byl v tomto čtvrtletí snem každého studenta. Obě hodiny jsem měl dopoledne, takže jsem měl odpoledne volno. Skoro jsem se kvůli tomu cítil provinile - ale jenom skoro.

Přesto jsem zakoušel jistý pocit prázdnoty a nakonec mi došlo, že to je proto, že mi chybí vidět čtyřikrát týdně Twinčinu tvář uprostřed třídy. Sice jsem se tvářil, jako že jsem ji na Jamese a Sylvii přehodil rád, ale pořád jsem to byl já, kdo za ni nesl zodpovědnost. Když chodila na mé přednášky, měl jsem ji pořád na očích, ale teď jsem se musel spolehnout na zprávy z druhé ruky - anebo trávit většinu svého báječného volného času u Mary.

To mi poněkud zkazilo náladu.

Sylvia měla své přednášky třikrát týdně, v pondělí, ve středu a v pátek, ale James měl na to, aby nacpal vybraným studentům celá tisíciletí vývoje filozofie, pouze úterý a čtvrtek. Sylviin kurs byl stejně jako můj víceméně povinný, takže dostala obvyklou dávku neochotných blbečků. James, šťastlivec, učil volitelný kurs, takže jeho studenty na hodiny tahat násilím nemuseli.

"Zdála se ti Twink dneska v pořádku?" zeptal jsem se Sylvie večer u jídla.

"Připadala mi trochu duchem nepřítomná," odpověděla Sylvia. "Pochopitelně jsme tam ale nebyli dlouho. První den akorát vyberu zápisové karty a rozdám seznam literatury. První den školy to nikomu nemyslí, takže nemá smysl s nima ztrácet čas."

"Technicky se tomu správně říká ,flákárna', ne?" podotkl Charlie a křenil se na ni.

"To teda ne!" vyjela.

"Pozor, Charlie," varoval ho James. "Naše Sylvia bývá temperamentní."

"Víš, už jsem si toho všiml," souhlasil Charlie.

"Myslím, že jsem si všiml, že sis všiml," poznamenal James.

* * *

Po večeři jsme s Jamesem a Charliem zaskočili k Zelené lucerně, abychom zjistili, jestli nemá Bob žhavé novinky o Seattleském sekáči.

"Tak co, nějaké dobré zprávy, Bobe?" zeptal se Charlie svého bratra, když jsme se odebrali do jednoho ze zadních boxů.

"Žádné, bráško," odpověděl Bob kysele. "Chceš slyšet ty špatné?"

"Špatné jsem už asi slyšel," odpověděl Charlie. "Už jste na lepší cestě dopadnout milého řezníka?"

"Ani ne," připustil Bob. "Pamatujete na toho námořníka, kterého rozsekal těsně před Vánocemi?"

"Toho černocha?" zeptal se James.

"Ano. Myslím, že jsem vám, pánové, říkal, že se policii nelíbilo, když námořnictvo odmítlo vydat tělo k pitvě, že jo?"

"Ano," odpověděl James. "Říkal jsi, že ji lékaři z námořnictva provedou sami a výsledky potom seattleské policii předají."

"A tak se taky stalo. Naši patologové z toho tentokrát vyšli jako břídilové," řekl Bob. "Mysleli si, že lékaři z námořnictva nemají o ohledávání mrtvol ani páru, jenže se ukázalo, že se zatraceně mylí. Tihle mariňáci jsou fakt profici. Udělali testy, které naše chlapce vůbec nenapadly, a zjistili něco, co naši vyšetřovatelé úplně přehlédli."

"Ale?" řekl Charlie. "A co?"

"Slyšel jsi někdy o kurare?"

"Není to nějaký jed?" zeptal se Charlie.

"Víceméně. Je to směs výtažků z určitých rostlin, kterou si některé indiánské kmeny z amazonské džungle natíraly šípy. Když se dostane do krevního oběhu zvířat - nebo lidí - paralyzuje je. A v krvi mrtvého námořníka se našla spousta kurare."

"Tak proto nikdo nikdy neslyšel žádný křik," řekl Charlie.

"Přesně tak, bráško," odpověděl Bob. "A poté, co v mariňákově krvi našli kurare, prohlédli si lékaři z námořnictva pořádně jeho mrtvolu. Hádej, kde našli stopu po jehle."

"Na krku?" tápal se Charlie přidušeným hlasem.

"Správně, můj milý," řekl Bob. "Sekáč s sebou zjevně nosí plnou injekční stříkačku a chlápkovy, kterého chce zabít, ji zabodne přímo pod ohryzek. Proto ty nezvykle tiché vraždy. Kurare paralyzuje hlasivky a plíce, takže ten ubožák nemůže ani pípnout, zatímco ho Sekáč řeže na kousky - a navíc během několika vteřin nedokáže ani utéct a ani se bránit."

"Kde se dá kurare sehnat?" zeptal jsem se. "Je to přece docela exotická látka, ne?"

"Naši patologové tvrdí, že je dostupné ve všech větších lékárnách. Užívá se na uvolnění svalů a lékaři ho používají k povolení křečí - většinou při epileptických záchvatech, ale myslím, že i při dalších stavech, které rovněž vyvolávají křeče."

"Znamená to, že Sekáč je lékař - nebo ošetřovatel či lékárník?" zeptal se James.

"Ne nezbytně," odporoval Bob. "Rozhodně to musí být někdo, kdo ví, jak kurare působí, ale to může být klidně člověk, jehož sestra nebo sestřenice trpí epilepsií. Chci říct, že to není nějaké zvláštní tajemství. No, takže když jsme se dozvěděli, že Sekáč používá kurare, kolega se mrknul do počítače a zjistil, že slovo ,kurare' figuruje při vykradení jedné lékárny ve čtvrti Queen Anne loni v říjnu. Byla to neobvyklá vloupačka, protože zloděj vynechal všechny možné opiáty a další prostředky na pozvednutí nálady a sebral pouze kurare."

"Takže to vypadá, že nakonec byla klika, že mrtvolu ohledávali mariňáci," poznamenal Charlie.

"Ale no tak, bráško," bránil se Bob. "Naši patologové se musejí vypořádat s desítkami mrtvol. Někdy na ně prostě trochu spěcháme. Nebudou v těle chlápka, kterého vykuchali jako čerstvě chycenou rybu, hledat jed. Příčina smrti je celkem zjevná, takže se patologové soustředí pouze na stanovení přesné doby smrti. Na lékaře z námořnictva nikdo netlačil, takže se mohli pitvat v detailech. Dokonce až v poněkud podivínských detailech. Na mariňákově těle změřili každou ránu a škrábanec a došli k mimořádně zajímavému závěru."

"A to?" řekl Charlie.

"Zdá se, že Sekáč používá nějaký podomácku vyrobený nůž. Jeho čepel je pouze asi šest a půl centimetru dlouhá a zahnutá jako hák. Mariňáci se domnívají, že Sekáč zapíchne špičku do těla a potom vede čepel masem - na ramenou, na krku, na břiše - kdekoliv. Ten chudák, kterého porcuje, se nemůže pohnout, ani ze sebe vydat hlásek - kvůli kurare - takže si Sekáč může dát pěkně na čas a protahovat to, jak dlouho se mu chce. Když si dává jenom trochu pozor, může to trvat minimálně hodinu, než oběť zemře."

"Jauvajs," trhnul sebou Charlie.

"Jo, jauvajs," souhlasil Bob. "Toho maniaka nesmíme nechat na svobodě. Střílení nebo probodnutí normálním nožem je jedna věc, ale Sekáči nestačí jen tak někoho zabít. Chce vidět bolest, hodně bolesti. Mám takový pocit, že kdyby to šlo, snažil by se ze všech sil, aby oběť vydržela při plném vědomí nejmíň týden, a postupně by z ní odřezával tu tohle, onde tamto a tak podobně. Hrozné je, že ten ubožák se nemůže ani pohnout, ani pípnout. Z tohohle mi naskakuje husí kůže."

* * *

První týden školy byl poněkud namáhavý. Vždycky chvíli trvá, než si člověk zvykne na změny. Ve čtvrtek ráno jsem četl Hemingwayovy Jarní přívaly a výtečně se nad neskutečnou parodií těžkopádného stylu kdysi proslulého Sherwooda Andersona bavil. Jestli nám Papa nelhal, zplodil to celé za deset dní, a je to jeden z největších literárních

podvodů dvacátého století. Hemingway dostal velmi zajímavou nabídku od Scribnera na Fiestu, jenomže už měl smlouvu s nakladatelstvím Boni a Liveright - což byli i Andersonovi vydavatelé. Ve skutečnosti byl jejich hlavním favoritem Anderson, takže když jim Hemingway odevzdal posměšné Jarní přívaly, B&L se toho nechtěli dotknout ani bidlem. Tím se Hemingway vysvobodil z otrocké podmínky a okamžitě uzavřel daleko výnosnější dohodu se Scribnerem. Papa byl mazaný jak liška.

Bylo asi devět, když zpod schodů zakřičela Erika. "Máš telefon, Marku," volala.

"Hned jsem tam," zavolal jsem zpátky a seběhl dolů.

Byla to Mary. "Ren je zase mimo, Marku," oznámila mi.

"Kruci! Myslel jsem, že ji to už přešlo."

"Moc ne. Když jsem dorazila domů, byla v tom až po uši. Asi patnáct minut jsem nahrála a potom jsem ji uspala."

"Objevilo se něco neobvyklého?" zeptal jsem se.

"Ne, myslím, že bude prožívat stejné věci pořád dokola, dokud to někdo - Fallon nebo Sylvia - nerozluští. A mám pocit, že bychom neměli otálet, protože nevím, kolik těch výbuchů ještě zvládne. Možná už to nebude dlouho trvat a přijde den, kdy se nevzpamatuje. A v tom okamžiku poputuje zpátky do blázince a nemyslím si, že se z něj tentokrát dostane."

"Asi máš pravdu, Mary," souhlasil jsem s ní. "Měli bychom se do toho opřít a uvidíme, jestli dokážeme Fallona a Sylvii popohnat. Asi nám dochází čas."

"Koukni se po Sylvii. Musíme tu nahrávku okopírovat, než ji někam zašantročím."

"Hned to zařídím, Mary," slíbil jsem jí.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Sylvia byla ono dopoledne ve škole a mohl jsem ji hledat klidně celý den. Ale byla tu jiná možnost. Měl jsem starý kazeťák, který jsem odložil, když jsem si koupil něco lepšího. Vyhrabal jsem ho ze dna skříně, strčil do kapsy pár prázdných kazet a snesl ho dolů.

"Copak, Marku?" zeptala se Erika.

"Twinkie se zase složila," odvětil jsem. "Mary toho má většinu nahranou a já to chci přehrát. Sylvia bude chtít kopii a stejně tak doktor Fallon."

"Stává se to čím dál častěji, že ano?"

"Ano, stává. Mary si myslí, že jestli tomu rychle nepřijdeme na kloub, skončí Twink zase v blázinci, a tentokrát už nastalo."

"Kruci!" zaklela Erika.

"To přinejmenším," kývl jsem.

Když jsem k Mary dorazil, už na mě čekala. "Kde je Sylvia?" vyptávala se.

"Někde ve škole," odpověděl jsem, "a nechtělo se mi ji tam honit. Kazetu můžu okopírovat tady na tom přístroji a předat ji Sylvii, až se vrátí."

"To je dobrý nápad," souhlasila Mary. "Pojď s tím do kuchyně. Tam je na ten tvůj obrovský přehrávač místa dost a neuděláme nepořádek v obýváku."

"Dobře," souhlasil jsem.

Pořídil jsem kopie Maryiny nahrávky a zrovna jsem se chtěl sbalit a vyrazit domů, když mě něco napadlo. "Dávala ti Twink někdy poslechnout tu svou oblíbenou kazetu, Mary?" zeptal jsem se.

"Tu s ženou zpívající se směčkou vlků?"

"Ano. Pouští si ji často?"

"Dost často na to, aby se mi z ní dělalo zle. Proč?"

"Víš, jak si stěžuje na vlčí vytí, když se pomátne? Nepřipadá ti zvláštní, že když má špatný den, tak si na to stěžuje, ale když je normální, poslouchá to?"

"Máš pravdu. Je to zvláštní."

"Jestli tu kazetu pořád poslouchá, tak ji má teď asi v přehrávači. Kdyby ses k ní do pokoje dokázala proplížit, aniž bys ji probudila, rád bych si ji také přehrál. Sylvii nebo Fallonovi by mohla napovědět, co ji tak trápí."

"Nebudu se muset plížit, Marku. Teď by ji neprobudilo ani zemětřesení. Jdu ji najít."

"Díky, Mary. Mám takové tušení, že by mohla být důležitá."

"Tak si ji okopíruj."

* * *

Byly asi tři odpoledne, když se domů vrátila Sylvia a přečetla si vzkaz, který jsem ji připíchl na dveře. "Haló, ty tam nahoře," zavolala zpod schodů.

Vyšel jsem na chodbu. "Ahoj," řekl jsem. "Pojď nahoru. Twink měla zase špatný den a Mary většinu nahrála na kazetu. Párkrát jsem to zkopíroval."

"Stalo se tentokrát něco nového?" zeptala se, když šplhala po schodech.

"Já ani Mary jsme si ničeho nevšimli. Zdá se, že to je repríza listopadového záchvatu."

"Tak to pusť," nařídila.

Páska začínala Twinčivým nářkem nad vlčím vytím. Poté, co nám Andrew Perry řekl o těch psech-vlčích v lesoparku, dávalo to smysl mnohem víc než dřív. Nářek "jsem celá od krve" mohl být odkaz na něco, co se v policejní zprávě ani v místním tisku neobjevilo. Když Twink našla Reginino tělo, mohla se třeba pokusit vzít sestru do náručí, čímž by se krví potřísnila víc než dost. Stále však nedávalo smysl to kvílení o chladu. Jestliže byly ony špatné dny opravdu následkem opakujících se nočních můr, v níž znovu a znovu prožívala noc, kdy došlo k vraždě její sestry, "studené" bylo úplně mimo

mísu. Regina byla zavražděna na konci května, a v květnu zima není. Zastavil jsem kazeták.

"Má jiný hlas," řekla Sylvia. "Všiml sis toho?"

"Mně připadá celkem stejný," odporoval jsem.

"Asi jsi tu listopadovou nahrávku neposlouchal tolikrát jako já. Rozhodně je znát rozdíl, Marku. Je daleko víc napjatá a vyděšená. Přetoč to zpátky a pusť to ještě jednou."

Převínil jsem kazetu a stiskl tlačítko PLAY. Pozorně jsem se zaposlouchal. "Viš, že máš asi pravdu?" řekl jsem a opět zastavil přehrávání. "Mám dojem, že jsem předtím spíš poslouchal, ,co' říká, ne ,jak'. Opravdu zní víc rozrušeně, vid'?"

"Pusť to až do konce," řekla.

"Dál už uslyšíš jenom dvojřeč, Sylvie."

"To nevadí. Chci slyšet tón jejího hlasu, ne slova."

To rozrušení, kterého jsme si oba všimli na začátku pásky, se přeneslo i do dvojřeči, a možná že bylo ještě zřetelnější.

"Připadá mi, že se hrouť, Sylvie," řekl jsem zasmušile, když jsme si vyslechli zbytek nahrávky. "Jo, mám pro tebe ještě něco. Tuhle kazetu si Twink pustí pořád dokola, tak jsem ji okopíroval." Vytáhl jsem z přehrávače Maryinu nahrávku a strčil tam kazetu s vlky. "Připrav se," varoval jsem ji. "Je to dost strašidelné." Stiskl jsem tlačítko PLAY.

Když se k vlčímu vytí připojil ženin hlas, Sylvia vyvalila oči. "Proboha!" zajíkla se, když kazeta dohrála. "Co je to za hrůzu?"

"Nemám nejmenší tušení," doznal jsem. "Twink to nemá popsané, ale mohlo to patřit Regině. Poprvé jsem to slyšel loni na podzim, hned jak se Twink nastěhovala k Mary. Jednou večer jsem jí zavola a slyšel jsem, jak to hraje v pozadí. Měla zřetelně zasněný hlas a sdělila mi, abych ji neotravoval, když jí zpívají její vlci. Potom zavěsila. Skoro jsem na to zapomněl, až do doby, než Twink začala bédovat nad vlčím vytím. Nepřipadá ti zvláštní, že tohle poslouchá pořád dokola, když je v pořádku, ale vyvádí kvůli vlčímu vytí, když je mimo?"

"Musím to donést doktoru Fallonovi," řekla. "Tady už ztrácím půdu pod nohama. Ale myslím si, že ta kazeta je rozhodně velmi důležitá."

"Jsem rád, že se ti líbila."

"Neříkala jsem, že se mi líbila, Marku. Možná se ukáže, že je důležitá, ale mě k smrti děsí."

* * *

Sylvia vzala po své páteční přednášce Twink do Lake Stevens. Snažila se tvářit, jako že se nic neděje, ale očividně si dělala velké starosti.

Po pátečních přednáškách jsem se vrátil domů na oběd a před televizí v kuchyni jsem našel Charlieho. "Co se děje?" zeptal jsem se ho.

"Našli další mrtvolu," řekl. "Na jihu poblíž Auburnu, a už tam chvíli ležela - tak dlouho, že koroner z vedlejšího okresu nedokázal určit přesné datum smrti. Televize je z toho celá vedle, ale myslím, že tohle tělo policii nic moc nenapoví. Je úplně v rozkladu."

"Už znají jméno?"

"Prý na tom ještě pracují - nebo to policie nechce říct. Bob ho asi zná, ale to není podstatné. Auburn je dost daleko odsud. Uvidíme, co nám řekne večer."

Udělal jsem si pár sendvičů, zatímco se Charlie posmíval různým televizním reportérům a komentátorům, kteří si na Sekáčovi chtěli udělat jméno. Když se nad tím zamyslíte, televizní reportéři jsou vlastně dost dojemná sebranka. Jejich zoufalá snaha upoutat pozornost vede až k absurditě, a jejich dokola omílané blábolení o tom, že "veřejnost má právo znát podrobnosti" nijak neovlivnila skutečnost, že většina diváků už toho nejspíš měla plné zuby. Aspoň já už ano.

* * *

Po večeři jsme s Charliem a Jamesem podnikli obvyklou pout' k Zelené lucerně, abychom z Boba Westa dostali důvěrné informace. Připouštím, že kdyby se v tom chtěl někdo šťourat, byli jsme vlastně stejně pošetilí jako ty prázdné hlavy, které hltají senzace z televize.

Když jsme k Zelené lucerně dorazili, Bob se tvářil poněkud napjatě. "Co tě tak namíchlo?" vyptával se Charlie.

"Pustil jsem si hubu na špacír, když jsem měl mlčet," řekl nám Bob na rovinu. "Pánové, chci, abyste si to, co jsem vám řekl o kurare, nechali výhradně pro sebe. Nechceme, aby to prosáklo na veřejnost. Je to teď jediná solidní stopa, se kterou pracujeme, a jestli to praskne, mohl by ten chlápek, co po něm jdeme, změnit styl - nebo se odstěhovat do Chicaga."

"Přepokládám, že se kurare objevilo i při pitvě chlapíka, co našli v Auburnu," řekl James.

"Jasně, že ano," odvětil Bob. "Tělo nebylo v moc dobrém stavu, ale na to, aby koroner objevil stopy po kurare, to stačilo. Patrně to probíhalo už od začátku stejně - už od Mu'ozovy vraždy loni v září. Zatím jde pochopitelně jen o dohady, ale jsme si celkem jistí, že vrah nemá dva metry a sto padesát kilo. Místo hrubé síly používá kurare."

"Už se zjistilo jméno člověka z Auburnu?" zeptal jsem se.

"Larson," odvětil Bob. "Samuel Larson. Zase drobný podvodník - jako většina těch, co Sekáč odpravil. Většinou byl zadržen za krádeže v obchodech nebo nezákonné přechovávání drogového nádobíčka. Před několika lety byl podezřelý z pokusu o znásilnění v Tacomě, ale to ještě předtím, než si veřejnost uvědomila, že když jde o identifikaci osob, je DNA mnohem lepší než otisky prstů. Oběť si nejdřív dala dlouhou horkou koupel, než znásilnění ohlásila, a při identifikaci nedokázala Larsona stoprocentně poznat, takže tacomská policie neměla dost důkazů, aby ho mohla obžalovat."

"Znásilnění nebo pokus o znásilnění se v záznamech obětí vyskytuje celkem často, nezdá se vám?" podotkl James.

"Není to nijak neobvyklé, Jamesi," řekl Bob. "Jde o podsvětí. Děvčata, která chodí s drobnými kriminálníky, nejsou úplně bystrá, a navíc u těchto lidí bývá hranice mezi znásilněním a dobrovolným sexem dost mlhavá. Pokud holka nekřičí nebo nevytáhne nůž, tak si chlap - který je většinou připitý nebo zfetovaný - myslí, že si jenom hraje na

nepřístupnou, a na něco jako formální svolení nečeká. Takřka všichni kriminálníci mají v rejstříku alespoň jedno znásilnění nebo pokus o znásilnění." Pohlédl na hodinky. "Už musím běžet," řekl a vstal. "Nezapomeňte, co jsem vám říkal. Nechte si to o kurare jenom pro sebe. Je to jediná pevná stopa, se kterou pracujeme, tak nám to nezvorejte."

* * *

Celý víkend jsem strávil s Hemingwayem. Spisovatelé z meziválečného období měli některé zvláštní pracovní návyky - říká se, že F. Scott Fitzgerald jednou napsal povídku na dostizích. A když žil Papa Hemingway ve dvacátých letech v Paříži, chodil každý den v šest ráno do malého bistra v jedné dlážděné ulici a psal u malého stolku s kostkovaným ubrusem a drátěnou židlí. Seděl tam tak dlouho, dokud mu šlo psaní hezky od ruky, a přestal v tom místě příběhu, kdy přesně věděl, co bude následovat. Takhle napsal několik klasických literárních děl dvacátého století, a to měl jenom notýsek, který se mu přesně vešel do kapsy u saka, a malou tlustou tužku, nejspíš ořezanou nožem. Tak tolik k představě, že když chcete psát dobrou beletrii, nutně musíte mít počítač.

Stále jsem se vzpomínal na čtvrtletí, které jsem strávil s Miltonem. Musel jsem poněkud přehradit rychlost, abych se dostal s Hemingwayem na stejnou vlnu. Byla to záhumčivá parta, ti, co prožili první světovou válku. Duše se tají hrůzou nad tím, čeho museli být v zákopech svědky, a zdá se, že všichni museli své emoce držet pěkně pevně na uzdě, aby se nerozsypali. Jeho styl byl velmi vizuální - takřka nezaujatě vědecký popis - a emoce velmi zdrženlivé. Když se pustíte do Hemingwaye, nemůžete ho jen tak prolétnout. - Musíte do toho jít s ním. Myslím, že to byla nejspíš šedesátá léta, která americkou literaturu vážně poškodila. S přístupem "všechno to vyklop" nejde napsat dobrá próza.

* * *

Vzhledem k tomu, že jsem tohle čtvrtletí neučil, neměl jsem nad Twink takový dohled jako na podzim a musel jsem se spoléhat na Jamese a Sylvii, že to zvládnou za mě. Sice zůstala takřikajíc "v rodině", ale přesto dál než předtím, a to mě trochu žralo. Sylvia i James byli bystří, to bez diskuse. Ale i kdyby se snažili sebevíc, neznali Twink tak dobře jako já. Já si mohl všimnout něčeho, co by oni nejspíš přehlédli, a Twink by mi řekla věci, o kterých by se ani před jedním z nich nezmínila.

"Pořád klade takové otázky, na které neumím odpovědět," vyprávěl nám James v úterý při večeři. "Sem tam se přeme o etice trestněprávního systému, o tom, jestli opravdu slouží svému účelu."

"Prosím?" zeptala se Trish.

"Tvrdí, že x let ve vězení není odstrašující prostředek - pokud má zločinec pocit, že má morální nebo etickou povinnost spáchat zločin. Někdy mluví skoro jako mafian - například 'když Luciano zbije mého chlapce, mám morální povinnost vystřelit mu mozek'. V tom okamžiku letí vláda zákona do koše a nahradí ji mravní ospravedlnění."

"To je přece absurdní!" zvolala Trish.

"Možná ano, ale vyvolává to docela zajímavé otázky, ne?"

"Jestli máš pocit, že tohle vyvolává složité otázky, měl bys ji slyšet, když spustí o psychóze," řekla Sylvia. "Klidně by o tom mohla přednášet. Tvrdí, že psychotik jednoduše reaguje na vnější svět svým vlastním způsobem. My si myslíme, že je blázen, ale on ví, že není."

"Vítejte v báječném světě Twinkie," řekl jsem. "Teď už aspoň vidíte, proč jsem si minulé čtvrtletí tak užíval."

* * *

V úterý se také objevilo další přiznání. Tentokrát si ale reportéři dali na čas a toho chlápka si prověřili předtím, než se rozběhli před kamery. Jeden komentátor, který měl náhodou všech pět pohromadě, dokonce poukázal na velmi zajímavý jev. Tvrdil, že lidé, kteří mají nutkavé sklony se přiznávat, trpí jistou formou hypochondrie. Akorát místo "jmenujte nějakou nemoc a já ji mám" si falešný zpovědník přivlastňuje zločiny, které nemohl spáchat. Hypochondr chce, aby si ho všimli lékaři; přiznávající se se snaží získat pozornost policie - a médií. A opravdový magor to někdy dožene tak daleko, že dokonce zavraždí nějakou slavnou osobnost, jenom proto, aby se jeho jméno objevilo v novinách - čímž je snaha "Koukněte se na mě! Koukněte se na mě!" dovedena až do krajnosti.

Tenhle konkrétní cvok si za své představení vysloužil pouze několik týdnů pozorování na psychiatrickém oddělení seattleské nemocnice. Sylvia říkala, že nejspíš patří do bláznice, ale protože ve skutečnosti není nebezpečný, zase ho zanedlouho propustí.

* * *

Ve čtvrtek ráno jsem vstal brzy, strávil hodinku s Faulknerovým dílem Hluk a vřava a teprve potom sešel dolů v naději, že mi Eričino kafe vyčistí hlavu.

Když jsem vešel do kuchyně, Charlie a Erika byli přilepeni k malému televizoru. "Sekáč se vrací do rodného hnízda," oznámil mi Charlie. "Včera večer odrovnal nějakého chlapa v parku Montlake, a to je jenom tři kilometry odsud."

"Paráda," odvětil jsem trpce. "Ten chlap mě už unavuje." Podařilo se mi dostat ke kávovaru dřív než Erice. Hodila po mně přísný pohled. "Nevztekej se, Eriko," řekl jsem. "Vidíš? Vážně si umím nalít hrnek kafe." Nalil jsem si plný hrnek.

"Všimni si, že jsem ani moc nepobryndal podlahu."

"Vtipálku," řekla.

"Promiň." Posadil jsem se. "Kde je, zatraceně, park Montlake?" zeptal jsem se Charlieho.

"Samozřejmě že ve čtvrti Montlake. Od kampu ho dělí akorát záliv Portage - je to hned za rohem."

"Další mladistvý delikvent?" zeptal jsem se.

"V podstatě ano. Byl závislý na kokainu a párkrát za to během posledních pár let seděl, a ještě za nějaké lehčí přečiny a další přestupky. Náš řezník začíná být lehkovážný. Policie hlídá všechny parky v severním Seattlu. Pár policajtů bylo zatraceně blízko a skoro ho chytili při činu."

* * *

Dopoledne jsem strávil v knihovně a potom se zastavil v kanceláři u doktora Conrada - abych zůstal v kontaktu.

"Jak se má ta vaše pomatená přítelkyně, pane Austine?" zeptal se.

"Těžko říct, šéfe," odvětil jsem. "Tohle čtvrtletí chodí na přednášky z psychologie a filozofie a stále má vážné potíže, které kupodivu nemají nic společného s kursy, které navštěvuje."

"Jestli si ji nepřítáhnete zpátky, odejde nám na jinou katedru," varoval mě.

"Není to moje chyba, šéfe - mí spolubydlíci si ji tak trochu přivlastnili. Ale nebojte se - už je vystrašila. Klade jim otázky, na které nedokážou odpovědět."

"To je naše děvče," řekl laskavě.

* * *

Když jsem se vrátil domů, bylo už skoro poledne. Na svých dveřích jsem našel přilepený lístek: "Potřebuji s tebou mluvit - James." Hodil jsem aktovku do pokoje, přešel chodbu a zaklepal na Jamesovy dveře. Otevřel mi skoro okamžitě.

"Copak je?" zeptal jsem se.

"Renata se dneska na hodinu chovala velmi podivně, Marku," řekl mi.

"A co je nového?"

"Ne, já myslím opravdu podivně. Na začátku hodiny mlela jako o život a vůbec to nedávalo smysl. Pak se uprostřed slova zarazila a rozhlédla se, jako by najednou vůbec nevěděla, kde je. Pak popadla učebnice a prakticky vyběhla ze třídy."

"Takhle se nikdy nechovala."

"Já vím," souhlasil. "Jestli jsem to dobře pochopil, je tohle něco zcela nového. Myslím, že bys ji měl raději najít, Marku. Mohlo by to být vážné."

"Už běžím." A taky že ano - hned jsem vyrazil k Mary, zaklepal na zadní vchod, ale nikdo se neozval. Tak jsem se šel podívat oknem do Twinčina pokoje, ale měla stažené rolety. "Sakra!" zamumlal jsem. Teď už jsem neměl na výběr. Šel jsem k hlavnímu vchodu a zazvonil na zvonek. Mary se to asi nebude moc líbit, ale musel jsem zjistit, kde je Twink. Zazvonil jsem ještě jednou a po pár minutách mi Mary otevřela; byla v županu a rozespale si mnila oči.

"Nechtěl jsem tě budít," omlouval jsem se, "ale musím najít Renatu."

"Šla do školy, Marku," řekla mi. "To přece víš."

"Šla sice do školy, ale nezustala tam. James mi řekl, že se chovala velmi zvláště, a potom vyskočila a utekla ze třídy. Mohla by ses podívat, jestli se nevrátila domů?"

"Pojď dál," řekla a otevřela dveře. Došla k dveřím Twinčina pokoje a razně zaklepala. Neozvala se žádná odpověď, tak je otevřela. "Není tady, Marku," zavolala.

"Sakra!" zaklel jsem. "Co teď budeme dělat? Jestli se James nemýlí, je možné, že se úplně zhroutila."

"Chodí v kampu ještě někde?"

"Možná že do dívčího klubu. Ještě není členkou, ale tráví tam hodně času."

"Co kdybys tam zkusil zavolat a já se zatím obléknu?"

"Musím zjistit číslo. Máš tu někde seznam?"

V tom okamžiku se otevřely zadní dveře. "Co tady proboha děláš, Marku?" vyptávala se Twink z kuchyně. "Víš, že přes den nemáme tetu Mary budít."

"Kde jsi byla?" řekl jsem. "James mi říkal, že jsi nejdřív při hodině trochu vyšilovala, a potom jsi zmizela jak pára nad hrncem."

"Kdy už toho konečně necháte?" řekla našťavaně. "Pokaždé, když si jenom kejchnu, se úplně složíte. Snědla jsem něco, co mi úplně nesadlo, a dostala jsem břehavku. Musela jsem si rychle odskočit."

"Ach tak." Teď jsem si připadal jako idiot. "James si to musel špatně vyložit. Říkal, že jsi mluvila velmi zvláště, a pak jsi prostě vyskočila a zmizela."

Obrátila oči v sloup. "Teď zrovna čteme Platona, Marku," říkala s přehnanou shovívavostí. "Slyšel jsi už někdy o Platonovi, že ano? No a já měla pocit, že jsem ho načapala na švestkách a chtěla jsem to Jamesovi rychle povědět, dřív než si budu muset zase odskočit. Asi to bylo trochu popletené, protože příroda se velmi silně hlásila o slovo." Náhle zmlkla. "Jejda!" vyjekla. "A už je to tady zase." Otočila se a rychle zmizela v koupelně.

"Vyřešil se tvůj problém, Marku?" zeptala se Mary pobaveně.

"Asi jsem to zbodál, Mary," omlouval jsem se. "Poslední dobou mám asi sklony k panikaření."

"Všimla jsem si," souhlasila a zívla.

"Promiň, že jsem tě vzbudil," řekl jsem. "Jdu domů a někde se zašiju."

"Dobrý nápad," řekla.

* * *

Domů jsem přijel asi v půl druhé a všichni byli přilepení k obrazovce. "Co se stalo?" zeptal jsem se.

"Radši se něčeho chyt', kámo," řekl mi Charlie. "Celý Seattle je vzhůru nohama."

"Vysvětlil by mi někdo, co se děje?" zeptal jsem se ostatních.

"Asi před půl hodinou se to objevilo ve zprávách, Marku," řekla mi Trish. "Policie našla na místě činu v parku Montlake otisk podrážky. Hned vedle těla našli kaluž - zčásti krev a zčásti bláto. Sekáč tam zanechal stopu a jeden policajt byl natolik duchapřítomný, že sejmul sádrový odlitek dřív, než se otisk rozpil v blátě."

"Nezdá se mi, že by byla jedna stopa tak zásadní objev, ne?"

"Tahle ale je," odporovala mi Erika. "Vypadá to, že naše celebrita nosí takové ty módní tenisky, které mají velikost pohodlně vyraženou na podrážce."

"To je toho," ušklíbl jsem se.

"Tentokrát ano, Marku," sdělila mi Trish. "Bota měla velikost číslo osm."

"No a?"

"Byla asi o čtyři centimetry kratší, než je pánská velikost číslo osm," řekl Charlie. "Tu stopu zanechala dámská obuv."

Seattleský sekáč je zřejmě žena."

"To nemyslíš vážně!"

"Policajti ano a novináři jsou z toho úplně na větvi." Zakřenil se na mě. "Vzchop se, Marku. Jedna z reportérek s citem pro drama přišla s alternativním jménem Seattleského sekáče. Jak se ti líbí „Jana Rozparovačka“?"

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

James, Charlie a já jsme se hned po večeři a po krátké, ale o to silnější přestřelce s dámami, vypravili k Zelené lucerně. Rozhodly se totiž, že půjdou s námi. Charlie měl co dělat, aby je přesvědčil, že by ze svého bratra nic nedostal, kdyby se k nám přidali tři cizí lidé. Ozvalo se kvůli tomu silné nespokojené brblání a několikrát se objevil i termín "šovinistické mužské prase".

Když jsme se usadili v našem oblíbeném boxu, zjistili jsme, že je Bob West opravdu velmi naštvaný. "Myslím, že je nejvyšší čas, aby toho proklarýho Krkouna někdo vzal k veterináři a nechal utratit," vrčel. "Jestli se nenaučí držet jazyk za zuby, nikdy se nám vraha nepodaří chytit!"

"Chceš říct, že to byl Krkoun, kdo vypustil zprávu o stopě v Montlake Park?" zeptal se Charlie.

"Dokázat to nemůžu," odvětil Bob, "ale zní to jako typická Krkounova práce. Jakmile se nějaký reportér dostane na pár metrů od Krkouna, to nemehlo všechno ještě zatepla vyklopí."

"Už zjistili, jak se ten vykuchanej chlapík jmenoval?" zeptal jsem se.

"Kowalski," odvětil Bob. "Roger Kowalski. Byl úplně sjetej koksem, ale rozhodně tam figurovalo i kurare."

"Taková směs může na člověka působit docela divoce, co?" zeptal se Charlie.

"Jo, dost - zejména když ti nějaká dáma, zatímco seš v náladě, odřezává různé části těla."

"Když byli policajti tak blízko, jak to, že se vražedkyni podařilo upláchnout?" zeptal jsem se.

"Pokud mohou soudit, uplavala dřív, než Kowalského vůbec našli."

"Uplavala? V lednu?"

"Utéct je důležitější, Marku."

"Není možné, že ta stopa může být jenom lest?" zeptal se James Boba. "Malý muž by se mohl nacpat do dámských bot, nemyslíš?"

"Není to tak, Jamesi," řekl mu Bob. "Je tu ještě pár dalších věcí, o kterých Krkoun nevěděl, takže je - díkybohu - nemohl prozradit reportérům. Mluvil jsem se dvěma policajty a ti mi řekli, že ten, kdo zmasakroval Kowalského, si u toho, proboha, zpíval!"

"Zpíval?" nevěřil James vlastním uším.

"Taky jsem tomu nejdřív nevěřil, ale oba přísahali při všech svatých, že slyšeli zpěv. Říkali, že to nebyla zrovna píseň - spíš takové kvílení - ale rozhodně to byl ženský hlas."

Pánové si asi mysleli, že jsem se po tomhle Bobově odhalení trochu zasníl. Něco mi sepnulo a docházel jsem k závěrům, z kterých mi přešel mráz po zádech. Raději jsem mlčel.

"Jsi v pořádku, Marku?" zeptal se mě Charlie, když Bob odešel. "Vypadáš duchem nepřítomný."

"Promiň," řekl jsem. "Jen o tom tak uvažuju. Je to překvapující."

"Úplně nečekaný zvrat," souhlasil Charlie. "Mám dojem, že se v tom budou média patlat ještě dost dlouho, než si to nějak sesumírují. Pojdte, kluci. Doma mě ještě čeká spousta práce."

"Ovšem jenom za předpokladu, že tě holky, hned jak dorazíme domů, nepřivážou k židli," řekl James. "Pochybuji, že se spokojí jen se stručným shrnutím."

* * *

Tak v tom měl James pravdu. Holky chtěly vědět sebemenší podrobnosti. Nechal jsem mluvit Jamese a Charlieho.

Potřeboval jsem čas, abych mohl přemýšlet o všech děsivých možnostech.

Seděli jsme v kuchyni a rozebírali to skoro až do půlnoci. Na představu ženy-zabijáka si člověk musel chvíli zvykat.

Překvapilo mě ale, že Sylvii nenapadaly jisté spojitosti, které tolik trápily mě. Asi na to později přijde, a prozatím jsem byl rád, že si toho nevšimla.

Konečně jsme přestali a šli si lehnout. Věděl jsem naprosto jistě, že se moc nevyspím.

Zjištění, že Seattleský sekáč je žena, mě postavilo tváří v tvář tisnivé možnosti. Zahrnovala spoustu "co když", a největší z nich bylo "co když je ten Sekáč Renata?". Vzhledem k tomu, že většina obětí - a kdoví, jestli ne všechny - měla na kontě různé sexuální delikty a Reginu zavraždil násilník, je sám bůh svědkem, že Renata by měla motiv. Navíc ji skutečnost, že Mary pracuje na stanici v nočních směnách, nabízí spoustu příležitostí.

Náš předpoklad, že Twinčiny noční můry jsou reprízami noci, kdy byla zavražděna Regina, byl, řekl bych, celkem logický. Jenže existovala ještě možnost, že je způsobovalo něco úplně jiného. Co když ty noční můry nebyly sny, ale skutečnost? Co když Twink netrápilo to, co se stalo tehdy na jaře roku '95, ale před pár hodinami?

Mé silící podezření vyvolala Bobova takřka mimoděčná poznámka, že si vražedkyně vybrala dobrý způsob útěku, když skočila do vody a ve tmě uplavala. Mohl to být pouze impulzivní útek před policajty, kteří ji málem chytili; jenže co když to byl standardní postup? Když někoho zaživa rozřezáte na kusy, určitě se ušpiníte. A vzhledem k tomu, že každé zabití se odehrálo poblíž nějakého jezera, řeky nebo průlivu, bylo by chvatné namočení ve vodě nejrychlejším způsobem, jak ze sebe smýt krev - a navíc by to vysvětlovalo, proč Twink, když se sesype, vždycky běduje nad studenou vodou.

Což by ovšem znamenalo, že ony "špatné dny" následují vždycky po vraždě. Je nejspíš možné, že jich pár proběhlo, aniž by se po nich objevily zprávy o vraždě, což mohlo ovšem znamenat pouze to, že policie ještě nenašla tělo. Jestli jsem se nemýlil, znamenalo to, že když měla Twink špatný den, někde v našem okolí ležel mrtvý chlap.

Tady jsem se zarazil. Včera v noci se odehrála vražda, a ať už se Twink dnes chovala jakkoliv, rozhodně se ráno nesložila. Šla na Jamesovu přednášku úplně jako normál a kromě průjmu jí vůbec nic nebylo.

Asi si na to budu muset pořádně posvítit. Ve skutečnosti jsem chtěl najít jasný důkaz, že Twink ty vraždy nespáchala, jenže snažit se dokázat, že někdo něco neprovedl, je, sakra, skoro nemožné. Nejlepší bude, když se mi podaří vytipovat jednu z vražd, kterou Twink nemohla ani náhodou spáchat, třeba nějakou, co se stala v noci, kdy Mary nešla do práce - nebo když Twink nebyla ve městě.

"Ale, do čerta," uvědomil jsem si náhle. Twink dost dobře nemohla být Sekáč; neměla přece auto. Do Woodinville to bylo pěkně daleko, a do Des Moines ještě dál. Twink sice měla to své pitomé kolo, ale třicet nebo čtyřicet kilometrů tam a třicet nebo čtyřicet kilometrů zpátky tyhle vraždy vylučovalo; a představa, že jela autobusem, byla úplně scestná.

Takže Twink byla v suchu... Tak proč se mi pořád svírá žaludek?

Věděl jsem, že mě to bude žrát, dokud si znovu neprojdou celý sled událostí a neporovnám Twinčiny špatné dny a dny vražd - a budu vzývat nebesa, aby se vůbec neshodovaly. První krok - zjistit data vražd - nebude vůbec složitý. V univerzitní knihovně se ukládají výtisky deníku Seattle Times už od počátku dvacátého století.

Stanovit ale data dní, kdy se Twink sesypala, bude poněkud oříšek. Mary si je nebude pamatovat přesně, ledaže by si vedla deník. Jestli je někdo bude znát, tak jistě Sylvia. Její projekt sice asi nesahá až k úplně první vraždě, ale všechno, co se stalo od začátku listopadu, bude mít zcela jistě zaznamenáno.

Dalším problémem bylo přijít na způsob, jak se Sylvie zeptat, aniž bych přilákal její pozornost k tomu, co dělám a proč. Tohle by mohlo být daleko složitější, než jsem si myslel...

* * *

V pátek po přednáškách se mi podařilo chytit Sylvii dřív, než odjela vyzvednout Twink na cestu do Lake Stevens.

"Máš chvíli, zlato?" zeptal jsem se.

"Jasně, Marku," odvětila. "Copak?"

"Mary mi nasadila brouka do hlavy," zalhal jsem. "Ten její pocit, že Twink je na nejlepší cestě zpátky do Fallonova blázince, mi začíná dělat vrásky. Možná, že se mi to jenom zdá, ale řekl bych, že dny, kdy se sesype, jsou stále častější. Napadlo mě, jestli nemáš jejich data zaznamenaná ve svém projektu."

"Samozřejmě že ano, Marku. Data jsou velmi důležitou součástí anamnézy."

"Takže bys mi dokázala říct přesné datum každého špatného dne od začátku listopadu, vid'?"

"Kdybys chtěl, tak můžu jít ještě dál. Nezapomeň, že Renata chodí na kontroly k doktoru Fallonovi pravidelně každý pátek. Loni na podzim, když upadala do stavu fugy, ji během sezení důkladně zpovídal, a výpadků si ihned všiml.

Renata o tom asi ani neví, ale od doby, co se přistěhovala do Seattlu, měla celkem dost šestidenních týdnů. Věděla jsem, že si Fallon bude data pečlivě zaznamenávat, a podařilo se mi je z něj vymámit. Já mám seznam, ty máš kopírku - takže se během pár minut můžeš stát majitelem svého vlastního seznamu." Přešla přes chodbu do svého pokoje a za okamžik se vrátila s listem papíru. "Tady to máš," řekla a podávala mi papír. "Neztrať to."

"Ofotím si to," řekl jsem, "a hned ti to vrátím."

"Žádný spěch, Marku."

"Jen pro jistotu," řekl jsem jí. "Mám v pokoji nepořádek a mohl bych to někam založit a už to nenajít." Vydupal jsem po schodech nahoru, pustil svou malou kopírku a seznam si ofotil. Potom jsem seběhl zpátky dolů a vrátil jí ho. "Máš to u mě, Sylvie," popadal jsem dech.

"Neboj," odpověděla s rozpustilým úsměvem. "Jednou budu třeba něco potřebovat já od tebe, a pak ti to připomenu."

"Něco takového jsem čekal."

"To je italská tradice, Marku," sdělila mi. "Dluhy si vždycky vybereme." Pohlédla na hodinky. "Už bych měla vyrazit. Doktor Fallon lpí na dochvilnosti."

* * *

Hodil jsem kopii Sylviina seznamu do aktovky, vyrazil do knihovny a vroucně se modlil, aby data neseseděla.

Mu?ozova vražda se dostala na první stránku zejména proto, že proslul jako drogový král. Díky podobnosti této vraždy s několika dalšími se i ony dostaly na přední stranu. Tehdy ještě zpravodajové prosazovali Krkounovu teorii o "válce gangů". Teď jsem byl vlastně za Krkounovu posedlost Gepardem vděčný. Andrews a Garrison byli tak bezvýznamní, že by si normálně zasloužili pouze odstavec nebo dva na stránce třicet sedm. Jen možná spojitost mezi jejich zavražděním a zabitím Mu?oze je vynesla na výsluní.

Jakmile přišla média s označením "Seattleský sekáč", dostávaly se všechny bezvýznamné nuly, které někdo zamordoval, na přední stránky, a netrvalo mi dlouho, než jsem zjistil všechna data a místa.

Když jsem došel k prosincovým číslům, bylo mi nevolno. Měl jsem teď dva seznamy a takřka dokonale se shodovaly.

Twink sice zakusila dva nebo tři špatné dny, aniž by je současně doplnila "oficiální" vražda, ale to mě obavy nerozpýtlilo. Kromě vražd, které se dostaly na titulní stranu, se vyskytlo i několik "neoficiálních" vražd - Woodinville, Auburn a tak dále - takže tudy cesta nevedla. Jakkoliv se mi ta představa hrubě nelíbila, zdálo se, že se moje bláznivá teorie začíná čím dál víc stávat skutečností. Mezi vraždami a Twinčinými psychotickými záchvaty se rýsovala nesporná spojitost.

Když jsem skončil a opustil knihovnu, tiše jsem klel.

* * *

Noviny se nálepky "Jana Rozparovačka" chytily a okamžitě se z toho stal hit. Bylo to samozřejmě dost přitažené za vlasy, ale jistá paralela zde byla, a média paralely prostě milují. Troubům, co se zatajeným dechem dychtivě sledují všechny senzace, které se objeví na obrazovce, stačí málo, aby se dostali do varu. Lidé spoléhající se na noviny jsou rozumnější... ale ne o moc. Veřejnost v Seattlu byla na každém kroku vystavena nechutným opakováním příběhu Jacka Rozparovače. Pokusy srovnávat Londýn pozdního devatenáctého století se Seattlem pozdního dvacátého století moc

nevycházely a několik reportérek se navíc očividně snažilo prosadit přístup rovnosti pohlaví. Oběti byly koneckonců svého druhu sexuální násilníci. Militantnější reportérky se ve svých vstupech klonily směrem k ospravedlnitelnému zabíjení. Jsem si celkem jistý, že u soudu by to asi úplně neprošlo, ale rozhodně to prodávalo noviny. Za jiných okolností by mě možná tenhle souhlas se zákonem ve vlastních rukách pobavil, ale určitě pochopíte, proč jsem se tentokrát nesmál.

* * *

Narůstající podezření ve mně vřelo celý víkend a nedokázal jsem se moc soustředit na nic jiného. Pokaždé, když jsem vzal do ruky Hemingwaye nebo Faulknera, jsem se přistihl, že koukám do zdi a snažím se ve své teorii najít trhlinu. Tutlal jsem to, jak to jenom šlo, ale celá parta si určitě všimla, že mě něco velice trápí.

V pondělí po večeri navrhl James Charliemu a mně, že bychom se možná mohli na skok stavit U Zelené lucerny. "Rád bych se Boba na něco zeptal," řekl nám.

"Jo?" řekl Charlie. "A na co?"

James se lehce usmál. "Nechci ti zkazit překvapení," odvětil.

"Co myslíš, Marku," zeptal se mě Charlie. "Vyhovíme mu?"

"Klidně," řekl jsem zasmušile. "Dojdu si pro kabát."

* * *

Bob už seděl na baru, když jsem tam dorazili, a všichni čtyři jsme se odebrali do zadního boxu. "Co se děje?" zeptal se Bob.

"James se tě chce na něco zeptat," odvětil Charlie.

"Ano?" řekl Bob a pohlédl na našeho kamaráda.

"O víkendu mě něco napadlo," povídal James. "Doma v suterénu máme dílnu a v sobotu jsem si tam šel pro hasák.

Všiml jsem si jednoho Markova nástroje, a to mě přivedlo na zajímavou myšlenku. Ti lékaři od námořnictva, kteří prováděli pitvu na Waltonovi, říkali, že vražednou zbraní by mohl být nějaký podomácky vyrobený nástroj. Já si však myslím, že možná přehlédli něco daleko obyčejnějšího. Loni na podzim jsme s Markem předělávali podlahu v kuchyni, a když jsme pokládali linoleum kolem zárubní, používal na to Mark zvláštní nůž, pomocí kterého seřízl lino na správný rozměr. Úplně jsem na to zapomněl, ale když jsem si toho nože v sobotu všiml, začal jsem přemítat - nemohl by být Sekáčovou zbraní nůž na linoleum?"

Bob zamrkal. "Do prdele!" řekl. "To teda mohl ne? Hrome, tohle nám teda uniklo! Sedí to naprosto přesně - krátký, zahnutý a s ostřím na vnitřní straně oblouku. Zanechal by přesně taková zranění, jaká od loňského září vidáme."

"A můžeš ho dostat v každém železářství ani ne za deset dolarů," dodal Charlie.

"Tak to jsme ti zavázání, Jamesi," řekl Bob.

"Mohlo mě to napadnout dřív," odvětil James. "Ale teprve když jsem ten Markův nůž spatřil, mi došlo, že by to mohl být Sekáčův oblíbený nástroj."

"Vidíš, brácho?" křenil se Charlie. "Kdykoliv narazíš na problém, který nemůžeš vyřešit, porad' se s námi. Vyřešíme ho za tebe. Jak zvládá Krkoun odhalení Jany Rozparovačky?"

"Není z toho na větví, to ti teda povím," pochechtával se Bob. "Minulý víkend Gepard opustil město."

"Ále," řekl Charlie. "Jemínáčku. Chudák Krkoun! A copak že se Gepard vydal hledat lepší loviště?"

"Od našich informátorů víme, že kvůli té záležitosti s Janou Rozparovačkou. Když Krkoun vypustil informaci, že Sekáč je ženská, propadl Gepard panice. Jeden z našich informátorů nám sdělil, že si je Gepard stoprocentně jistý, že ta dáma s nožem jde po něm - výhradně po něm. Je přesvědčený, že ty ostatní vraždy byly jenom rozcvicka a hlavním cílem milé Janičky je on. Myslím, že když se to objevilo minulý čtvrtek v televizi, zalezl Gepard strachy pod postel. Celý se trásl a nesrozumitelně blekotal. Pak si do igelitky nacpal týdenní zásobu fetu a čisté ponožky, naskočil do auta a ujížděl pryč, jen se za ním prášilo."

"Tak to by na těch řečech o lidové hrdince, jak o tom blábolí reportérky, mohlo něco být," poznamenal Charlie. "Jana se Geparda dokázala zbavit, aniž by na něj musela vytáhnout nůž. Neřekl vám váš špicl náhodou, kam má Gepard zamířeno?"

"Když ho naposled spatřil, mířil na jih," odvětil Bob. "Mohl by mít namířeno do Tihuany, ale to možná není dostatečně daleko, aby se cítil bezpečně. Možná, že skončí v Mexico City - nebo v Buenos Aires. Myslím, že se chce dostat tak daleko na jih od Seattlu, jak to jenom půjde."

"Bude nám hrozně chybět," řekl James.

"Zdaleka ne tolik jako Krkounovi." Bob se spokojeně zasmál. "Krkoun vsadil všechny své naděje na povýšení na svou ujetou teorii o Gepardovi, a Jana Rozparovačka mu udělala čáru přes rozpočet."

"Ále," řekl Charlie, "taková směla."

"Už musím jít, lidi," řekl Bob. "Chci se po cestě domů stavit v železářství. Když si mám s koronerem promluvit o možnosti, že vražednou zbraní byl nůž na linoleum, měl bych mu jeden donést, aby viděl, co mám na mysli."

* * *

Ať jsem se snažil zapudit teorii o Twink coby Seattleském sekáčovi sebevíc, pořád mě trápila. Příliš mnoho skutečností do sebe přesně zapadalo. A vzápětí samozřejmě následovala otázka, co s tím ksakru budu dělat.

Rozhodně jsem neměl v plánu hned běžet za Bobem Westem a udat ji. Když jsem se nad tím pořádně zamyslel, uvědomil jsem si, že v podstatě souhlasím s militantně feministickým pohledem, že ty vraždy vlastně byly důvodná zabíjení. Existovala nesporná možnost, že všechny oběti byly pachatelé znásilnění, kteří si to, co se jim stalo, bohatě zasloužili. O to teď ale nešlo. Twink trpěla vážnými duševními problémy, které vyžadovaly okamžitou lékařskou péči - a nejspíš hospitalizaci ve Fallonově blázinci. Nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo získat nezvratný důkaz - ať už jakýkoliv - že je nebo není Sekáč; a kdyby vyšlo najevo, že je, předložit svůj objev Fallonovi a přesvědčit ho, aby ji potichu znovu

hospitalizoval. Vražďení by ustalo a po pár měsících by média začala blábolit o něčem jiném. Další otázka byla, jak to zařídít. Jak krucinál dokážu své podezření potvrdit - nebo vyvrátit? Říká vám něco výraz "na číhané"? Nijak zvlášť mě to netěšilo, ale zaboha jsem nemohl přijít na nic lepšího. K dovršení všeho bych ji musel hlídat sám - nemohl jsem přece požádat o pomoc ani Charlieho, ani Jamese, ani nikoho jiného. Musel jsem se spolehnout sám na sebe, což znamenalo vzdát se spánku. Možná, že bez něj vydržím čtyři nebo pět dní, ale potom nejspíš upadnu do komatu. Takhle to tedy nepůjde. Hlídat Twinkie několik týdnů čtyřiašest hodin v kuse prostě nedokážu. Ale čím víc jsem o tom uvažoval, docházelo mi, že to nebude práce na celý den. Všechny vraždy se staly po půlnoci, a můžu vynechat ty noci, kdy Mary nepracuje. Jestli se Twink rozhodne jít v nějakou konkrétní noc na lov, nejspíš vyrazí hned poté, co Mary odjede do práce. To bylo kolem desáté. Stačilo by tedy dům hlídat od deseti do jedné nebo dvou v noci, a pak to zabalit. Kdyby do té doby Twink nevyrazila, bude zřejmé, že protentokrát zůstane doma. Ano, to by šlo. Nejspíš budu mít poněkud krhavý zrak, ale nesložím se hned po prvním týdnu.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Ve čtvrtek, týden po vraždě v Montlake, jsem se poprvé pokusil zahrát si na soukromé očko. Abych byl upřímný, cítil jsem se dost trapně; nebyl jsem zrovna typ jako Sam Spade nebo Magnum. Připravil jsem si několik historek, abych doma vysvětlil, kam jdu tak pozdě, ale když jsem se plížil ven, byli naštěstí všichni zavření ve svých pokojích, takže jsem nemusel nikomu lhát.

Kolem půl desáté jsem projel okolo Maryina domu. Její auto stálo před domem, takže očividně ještě neodjela. Zaparkoval jsem asi blok od domu na prázdném místě na protější straně ulice. Odtud jsem na dům viděl, ale nestál jsem přímo před ním. Věděl jsem, že Mary by můj starý dodge hned poznala, takže jsem blíž zastavit nemohl. Pokud to bude nutné, mohu se přesunout blíž, až odjede. Nebyl jsem si jistý, jestli by si Twink ve stavu fugy všimla mého auta. Co já vím, možná že by nepoznala ani mě. Na to se rozhodně musím zeptat Sylvie.

Bylo asi pět minut po desáté, když Mary vyšla před dům a nasedla do auta. Věděl jsem, že kolem mě nepojede, ale nechtěl jsem nic riskovat, tak jsem se krčil za přístrojovou deskou, dokud neodjela.

Pak jsem popojel ke křižovatce a pozoroval dům. Z celé duše jsem doufal, že se tohle nepotáhne dlouho. Abych mohl své podezření zapudit, stačila by mi jediná pěkně hnusná vražda v tu noc, kdy budu sledovat Maryin dům. Kdyby byla Twink doma v posteli, zatímco Jana Rozparovačka nějakému chlápku kuchala vnitřnosti, prokázala by se její nevina, a k čertu s logikou.

Mary odjela a v obýváku se svítilo ještě asi do půl dvanácté. Pak se zhaslo v obýváku a rozsvítilo v koupelně. Tam se svítilo asi půl hodiny. To se Twinkie asi koupala. Pomyslel jsem si, že pravděpodobnost, že teď vyrazí na lov, je celkem minimální.

A kdoví, možná že ne. O stavu fugy jsem toho moc nevěděl, takže jsem nemohl vyvozovat žádné závěry. Jestli to bylo něco jako náměsíčnost, půjde si možná Twink lehnout a usne dřív, než se její alternativní identita přihlásí o slovo.

Soustředěně jsem dům pozoroval. V koupelně se zhaslo a na dvorek se rozlilo světlo z kuchyně. Zapamatoval jsem si, že musím příště zaparkovat na lepším místě: potřeboval jsem vidět i na zadní část domu.

Potom se rozsvítilo v Twinčině pokoji. To jsem viděl dobře i z místa, kde jsem stál. Svítilo se tam asi deset minut a pak celý dům potemněl.

Pohlédl jsem na hodinky. Bylo zhruba deset minut po dvanácté. Jestli Twinkie je Jana Rozparovačka a má dnes večer v plánu vyrazit na lov, měla by sebou hodit.

Klíčem k celé záležitosti, uvažoval jsem, bylo její kolo. Nebylo pravděpodobné, že by chodila pěšky. Dokud bylo kolo přivázané vzadu na verandě, zůstala takřka jistě doma v posteli.

V půl jedné jsem nastartoval, dojel na konec bloku, odbočil doleva a zahrnul do zadní uličky. Pomalu jsem projel kolem Maryina domu.

Twinčino kolo bylo stále na zadní terase.

Zajel jsem zpátky na místo, kde jsem předtím parkoval, a vyčkával.

Ve tři čtvrtě na dvě jsem znovu zajel do zadní uličky. Twinčino kolo tam pořád stálo, a tak jsem se rozhodl, že vyrazím domů. Twinkie už na to, aby vyrazila na lov, našla si oběť, zmasakrovala ji, očistila se a vrátila se zpátky dřív, než by Mary přišla z práce, nezbývalo dost času. Byl to přece jenom trochu složitější a časově náročnější postup, než kdyby někoho jednoduše za jízdy odpráskla.

Uvědomoval jsem si, že jsem udělal několik blbostí, ale bylo to poprvé. Určitě se postupně zlepším. Jenom jsem doufal, že to nebudu muset dělat dlouho. Potřeboval jsem akorát jedinou vraždu v době, kdy bude Twink hezky doma, kde jsem ji měl na očích - nebo její kolo. Pak už bych si dál hrát na Sherlocka Holmese nemusel.

* * *

Když druhý den ráno Charlie zabušil na mé dveře, trochu mě pálily oči. "Vstávat a cvičit," halasil, "je čas krmení." "Řekni holkám, že jsem hned dole," odvětil jsem a posadil se. "Dej mi pár minut." Tohle číhání mi ukrojilo pěkný kus noci. Čtyři nebo pět hodin spánku to nevytrhne. Oblékl jsem se a v koupelně strávil čas akorát, abych si ošpíchl obličej studenou vodou a vyčistil zuby. Pak jsem sklopýtal dolů.

"Promiňte," omlouval jsem se, když jsem vešel do kuchyně. "Asi jsem si zapomněl nařídít budík."

"Kdy ses včera v noci vrátil?" zeptala se Trish. "Slyšela jsem, že jsi odjížděl, ale když jsi přijel zpátky, už jsem musela spát."

"Byly asi dvě nebo tak nějak," odpověděl jsem vyhýbavě. "Musel jsem něco zařídít."

"Nová přítelkyně?" konstatoval Charlie s lišáckým úsměvem.

Nevím proč, ale nesetkalo se to s moc velkým pochopením. Dámy nic neřekly, ale po této poznámce zavládl v kuchyni poněkud chlad. Zamumlal jsem několik chabých výmluv, čímž jsem to ještě zhoršil.

Zhltl jsem snídani a vyrazil do školy. Čekal mě Hemingway a Faulkner.

* * *

Domů jsem se vrátil v poledne a v kuchyni našel Sylvii, která si připravovala sendvič. "Vypadáš příšerně, Marku," poznamenala.

"Moc jsem se nevyspal," řekl jsem. "Myslím, že si odpoledne na chvíli zdřímnu. Dorazila dneska Twinkie na tvou přednášku?"

"Byla tam - alespoň ryzicky. Ale myšlenkami kdovíky. Po hodině jsem jí připomněla, že je dneska pravidelné páteční sezení, a tvářila se překvapeně. Dokonce si myslím, že úplně zapomněla, že dnes musíme jet do Lake Stevens."

"Občas je trochu mimo, Sylvie - to přece víš. Jestli se ti podaří promluvit si s Fallonem o samotě, měla bys mu říct, co dělá starosti Mary. Je si takřka jistá, že má Twink blízko ke zhroucení. Jestli se nám to nepodaří co nejdřív vyřešit, bude to naše chyba, až ji ztratíme."

"Tý máš ale dneska náladu, co?" odpověděla mi hořce.

* * *

Odpoledne jsem si zdřímnu, ale při večeři jsem byl stejně grogy. "Jedu do knihovny," oznámil jsem, když jsme dojedli. "Pojedu s tebou," nabídl se James.

"Nemusíš," řekl jsem a popadl svoje věci. Vypadl jsem ze dveří dřív, než mohli ostatní protestovat, že porušuju zákaz vycházení sám po setmění. "Nečekejte na mě," zavolal jsem přes rameno. Byl to ne zrovna zdvořilý způsob, jak jim dát najevo, aby mě nechali na pokoji. Sám jsem měl svých starostí dost a nepotřeboval jsem, aby na mě mí spolubydlíci navíc vyzvídali.

Litoval jsem toho ještě dřív, než jsem došel k autu, ale to už bylo pozdě.

Opravdu jsem zajel do knihovny, ale moc jsem toho neudělal. Byl jsem otupělý z nedostatku spánku a trápil se, že by se Twinkie mohla rozhodnout, že je čas vyrazit zase na lov.

Do Wallingfordu jsem dorazil v půl desáté a zaparkoval pár bloků od Maryina domu. Nechtěl jsem parkovat každou noc na stejném místě.

Vystoupil jsem a zamkl auto. Pomalu jsem kráčet k Maryinu domu a nahodil jsem pravděpodobně dost přehnané zdání nenucenosti. My, soukromá očka, to tak občas děláme. Přehrávání je dost hloupé, a já jsem očividně trpěl opravdu velmi vážným sklonem k přehnané dramatičnosti.

Opřel jsem se o příhodně vysoký živý plot asi blok a půl od Maryina domu a vyčkával.

V deset hodin a pět minut vyšla Mary z domu, v uniformě, s pistolí za pasem, a nasedla do auta. Rozhodně se držela rozvrhu.

Trochu jsem se skrčil, aby mě nezahlédla. Pak jsem se vrátil k autu. Tu noc byla zima jako v psinci a od Zeleného jezera se táhla mrazivá mlha, to poslední, co jsem potřeboval. Kdyby Twink odjela z domu, pravděpodobně bych ji brzy ztratil. Zajel jsem zase na místo, kde jsem stál včera, abych mohl sledovat dům.

V obýváku se svítilo do tří čtvrtě na dvanáct. Pak se tam zhaslo a na chvíli se rozsvítilo v koupelně.

V půl jedné se už svítilo jenom v Twinčino pokoji. Když světlo zhaslo i tam, nastartoval jsem a zajel do zadní uličky za Maryin dům. Twinčino kolo pořád stálo na zadní verandě, takže jsem se vydal domů, abych se trochu vyspal.

* * *

V sobotu ráno jsme vždycky spali trochu déle než obvykle a já se toho snažil beze zbytku využít. Hra na číhanou mě rozhodně připravovala o čas strávený v peřinách.

K snídani udělala Trish lívance a všichni jsme si lebedili.

"Kdo je ta šťastná dívka, Marku?" zeptal se Charlie, když jsme seděli u kafe.

"Jaká šťastná dívka?" snažil jsem se vyhnout odpovědi.

"Ale no tak," řekl. "Když chlap nepřijde domů dřív než dlouho po půlnoci, může to znamenat jenom jedno."

"Mohu se odvolat na pátý ústavní dodatek, Trish?"

"Když ti to pomůže," odpověděla poněkud nepřátelsky.

"Nech to plavat, Charlie," podotkl James. "Víš, že ti do toho nic není."

"Akorát se snažím konverzovat," pokrčil Charlie rameny. Pak vstal. "Učebnice mě volají," řekl.

Ve vzduchu visel nesporně chlad a já vlastně nechápal proč. Šel jsem do dílny v suterénu, hlavně proto, abych se vyhnul holkám. Všechny tři na mě vrhaly zakaboněné pohledy, kdykoliv jsem se otočil. Domovní pravidlo "žádné techtle-mechtle" sice nezahrnovalo slib celibátu, ale dámy se chovaly, jako bych nějaké pravidlo porušil. Charlieho vtipná poznámka "Mark má přítelkyni" se moc nepovedla. Trish, Erika i Sylvia se tvářily dotčeně.

Asi šlo o skupinový majetnický pocit. Ženy se občas chovají zvláštně.

Když jsem se nad tím ale zamyslel, uvědomil jsem si, že nápad "Mark má přítelkyni" může vlastně vyřešit problém nejbližší budoucnosti. Rozhodně jsem nechtěl, aby mí spolubydlíci věděli o mém podezření a o tom, jak každou noc trávím před Maryiným domem. Jestli jsou přesvědčeni, že chodím za nějakou dívkou, budou možná kvůli tomu trochu rozmrzeli, ale nepřijdou na to, co dělám ve skutečnosti - nebo proč to dělám. Možná, že bude nejlepší, když se vždycky hodím do gala - pořádně se na tu roli obléknu. Bylo to zavádějící a nejspíš i trochu nečestné, ale "účel světi prostředky".

Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc se mi to zamlouvalo, a když jsem začal stloukat prozatímní pracovní stůl, cítil jsem se docela dobře.

* * *

Po večeři jsem šel nahoru, abych se převlékl. Jestli chci mít se lstí o "přítelkyni" úspěch, asi bych měl podle toho

vypadat. Tentokrát se mi, když jsem se hnál ven, nikdo nenabídl, že mě doprovodí.

Když jsem nastartoval, padala už trochu mlha a bylo pravděpodobné, že se během noci počasí ještě zhorší. Což by rozhodně znamenalo komplikace. Jestli byla Twink skutečně Jana Rozparovačka a rozhodla by se dnes v noci vyrazit na lov, nebyl by pro ni žádný problém se ztratit, jen co Mary odjede do práce. I kdybych viděl, že odchází z domu, v té ztracené mlze by zmizela jako pára nad hrncem.

Z domova jsem vyrazil brzy, spíš abych přesvědčil své spolubydlící, že jedu na návštěvu za svou fiktivní přítelkyní, než že bych musel. Než abych seděl v autě a koukal se, jak houstne mlha, projížděl jsem se uličkami v sousedství Maryina domu, abych získal představu o okolí. Kdyby Twink odjela na kole, měl bych problém. Lidé v zadních uličkách parkují, i když to není dovoleno. Kolo by se v pohodě protáhlo, ale auto stěží. Předběžné výzvědy se mi zdály rozumné.

Ve čtvrtích s rodinnými domky jsou ulice většinou uklizené, ale nevěřili byste, kolik se toho nahromadí v zadních uličkách. Jsou tam vraky aut, staré lednice a sporáky, kontejnery a staré omlácené popelnice. Projet autem zadní uličkou je jako snažit se projet překážkovou dráhou. To mi náladu nezlepšilo.

Asi ve tři čtvrtě na deset jsem zajel na místo, kde jsem parkoval včera v noci, a začal jsem zvažovat, jaké mám možnosti. Mohl bych si pořídit vlastní kolo - hodit ho do kufru auta, během necelé minuty ho vytáhnout a zůstat za Twink v závěsu, bez ohledu na to, kudy by jela.

Při téhle úvaze jsem se zarazil. Mým cílem bylo prokázat, že Twinkie není Seattleský sekáč, a zatím tady spřádám plány, jak prokázat, že jím je. Nebo vlastně Jana Rozparovačka - nebo jak si ji média usmyslí pojmenovat.

Mary vyrazila do práce v obvyklou hodinu. Když odjela, popojel jsem trochu blíž, abych mohl sledovat dům.

V půl jedenácté se v obývacím pokoji zhaslo. Pak se rozsvítilo v koupelně. Potom světlo v koupelně zhaslo a rozsvítilo se v kuchyni. Potom, stejně jako předešlé dvě noci, se rozsvítilo v Twinčině pokoji.

Tam se svítilo asi čtvrt hodiny, potom světlo zhaslo a celý dům se utopil ve tmě.

Ani jsem se neobtěžoval zajet do zadní uličky. Nastartoval jsem a odjel domů.

* * *

Mary měla v neděli a v pondělí volno, takže jsem si na číhanou nemusel hrát až do úterka. Měl jsem tak čas si vše důkladně promyslet. Zatím se mi jenom podařilo promrhat spoustu času a pořádně se nevyspat. Moje podezření se nepotvrdilo. Twink zjevně nevycházela na lov pokaždé, když Mary odešla z domu.

Častokrát jsem byl na normálním lovu a věděl jsem, že žádný lovec nemá úspěch pokaždé, když vezme do ruky pušku nebo brokovnici. A je to stejné i na rybách: někdy prostě neberou. Sekáčovi-Rozparovačce se podařilo trumfovat osmkrát - oficiálně - a pravděpodobně čtyřikrát nebo pětkrát neoficiálně. Mrtvoly ve Woodinville a Auburnu mohly být jen špičkou ledovce. Aby se Rozparovačce podařilo trefit se do černého tak často, musela vycházet na lov skoro každou noc a vábit kořist, a Twink spoustu příležitostí promrhala. Pravověrný lovec tohle nedělá.

V podstatě bych se měl kvůli tomu cítit klidnější. Nechtěl jsem Rozparovaččiny vraždy přišít Twink. Já jsem se snažil prokázat, že ona nebyla tím, kdo od loňského podzimu vraždil. Kdyby tak skutečná Jana Rozparovačka trochu spolupracovala a podřízla nějakého drobného grázlíka, zatímco jsem tábořil na Maryině prahu, bylo by jasné, že Twink neopustila dům, a já bych to měl v suchu.

Kolem poledního zaklepal na mé dveře James.

"Copak je?" zeptal jsem se, když jsem otevřel.

"Máš chvíli, Marku?" zeptal se tiše.

"Jasně. Pojď dál."

Vešel do pokoje a zavřel dveře. "Co tě trápí, Marku?" zeptal se mě, stále velmi tiše. "Očividně máš nějaký problém; možná bych ti mohl nějak pomoci."

James byl nejspíš ten nejbližší přítel, jakého jsem během posledních pár let měl, a cítil jsem silné pokušení mu všechno povědět. Ale na poslední chvíli jsem se zarazil. Mé podezření ohledně Twink bylo založeno na tom, že ho nechci ani omylem prokázat, a nehodlal jsem být jako Krkoun, abych vykecával nepotvrzené dohady. "Já ti nevím, Jamesi," řekl jsem. "Zčásti to asi bude počasím - mlha mě vždycky deprimuje. Ale nejvíc to má asi co do činění s tou mou teorií a Blakeovi a Whitmanovi. Uplně se mi rozpadá pod rukama. Myslel jsem si, že dokážu Whitmana stáhnout z kůže, ale ten staroch je na mě moc kluzký. Jsem přesvědčen, že spojení mezi nimi existuje, ale Walt je dost mazaný, aby to nevystavoval na odív. Můžu se třeba přetrhnout, abych ho dostal, ale stejně to zřejmě nebude nic platné. Teď se budu muset poohlédnout, jestli bych někde nenašel nějaké jiné téma pro svou disertaci, a kvůli tomu teda rozhodně neskáču radostí."

"Opravdu?" řekl s náznakem úsměvu. "Myslel jsem, že jde o něco osobnějšího."

"Těžko najdeš něco osobnějšího, než že se ti zhroutila disertace, Jamesi. Copak to není akademická verze přírodních pohromy?"

"Hádám, že to asi tak bude," souhlasil. V hlase měl ale pochyby. Patrně si budu muset dávat větší pozor. Očividně jsem toho dával najevo příliš mnoho.

* * *

V pondělí dopoledne jsem šel na semináře a zbytek dne strávil četbou Faulknera. Hemingway se držel reálného světa, takže nebylo tak těžké ho sledovat. Mytický okres Yoknapatawpha řadil Faulknera mezi stvořitele nových světů, na což si člověk musí chvíli zvykat.

Vzhledem k tomu, že měla Mary v pondělí večer volno, nikam jsem nemusel a mohl se věnovat jiným věcem.

V úterý, 3. února, jsem šel do knihovny, abych se mrknul na nějaké kritické ohlasy na Faulknera. Kritici si ho v posledních letech brali na paškál kvůli nedostatečné "politické korektnosti". Slovo *negr* se v jeho dílech objevovalo často, a z toho se některým kritikům vařila krev. Skutečnost, že poměrně přesně zachytil kulturu a mluvu venkovské Mississippi počátku dvacátého století, těmto kritikům zřejmě unikala.

Odpoledne mlha trochu prořídla, ale předpověď počasí mě nepotěšila. Zřejmě nás čeká minimálně další mlhavý týden s nočními teplotami pod bodem mrazu. Kdyby se Twinkie konečně vydala na lov, pokoušet se ji pronásledovat bude vážně hrůza.

Večer po jídle jsem se opět převlékl, abych zachoval zdání "Mark má přítelkyni". Rozhodl jsem se, že svému fiktivnímu zlatíčku budu připadat mužný a tajemný, když budu nosit tmavé barvy - což bylo štěstí, protože tmavé svetry dobře splývaly s pozadím tmavé noci.

Když jsem odcházel z domu, nikdo to nijak nekomentoval, ale bylo docela zřetelně slyšet, co si mysleli.

Zaujal jsem svou obvyklou pozici asi blok a půl od Maryina domu, abych na něj dobře viděl. V deset a pět minut - na minutu přesně - vyšla Mary ze dveří a nasedla do auta. Podle Mary byste si mohli seřizovat hodinky.

Dal jsem jí dostatek času, aby se vzdálila, a potom jsem popojel o blok blíž, abych na dům lépe viděl. Ta zatracená mlha mi dost komplikovala život.

V obývacím pokoji se stále svítilo, stejně jako pokaždé. Začínala to být pěkná otrava. Twink seděla doma a já jsem akorát přicházel o spánek. Jediná zábava, kterou jsem si co pět minut krátil čas, bylo nastartování auta, abych mohl zapnout stěrače. Mlha se rychle usazovala.

Potom se rozsvítilo světlo v Twinčině ložnici. To sice nezapadalo do obvyklé rutiny, ale mohla pro to mít desítky různých důvodů.

Ale přesto mě napadlo, abych zajel na konec bloku na místo, odkud jsem viděl i na zadní terasu.

Potom se zhaslo u Twink v pokoji a krátce se rozsvítilo v kuchyni. "Nejspíš si jde do lednice pro sodovku nebo tak něco," zamumlal jsem si pro sebe.

Jenže potom se otevřel zadní vchod a Twink vyšla na terasu. Zamkla za sebou a šmátrala po zámku od kola, aby ho odemkla. Měl jsem s sebou dalekohled, takže jsem ji viděl úplně zřetelně.

Zjistil jsem, že zadržuju dech. Pomalu jsem vydechl a pozoroval ji dál.

Svezla kolo po schůdkách z terasy a dotlačila ho do zadní uličky. Pak nasedla a odjela doprava.

Nastartoval jsem, na konci bloku vystříhl otočku o sto osmdesát stupňů a rychle jel ke křižovatce. Světla jsem ale nerozsvítil.

Když jsem dojel na křižovatku, byla už Twink na konci bloku. Když projížděla pod pouličním osvětlením, mohl jsem si ji dobře prohlédnout. Měla na sobě lesklou černou pláštěnku a šlapala do pedálů.

Trochu jsem zrychlil, abych s ní udržel krok. Nezdálo se, že by nějak pospíchala, ale kvůli mlze - a té zatracené pláštěnce - jsem ji špatně viděl. Hodiny na palubce ukazovaly 11:10, z čehož vyplývalo, že Twink odjela z domu přesně v jedenáct - zrovna v tu chvíli, když Mary začínala směnu na policejní stanici. Vůbec se mi to nelíbilo. Předchozí noci - když jsem hlídkoval před Maryiným domem a nic se nedělo - mě naplň předsvědčily, že je mé podezření naprosto nepodložené.

Teď se mé obavy naplno vrátily a černá pláštěnka, kterou měla Twink na sobě, tomu dodávala další rozměr.

Projížděla obytnou čtvrtí po Třicáté deváté ulici směrem na východ a pak to stříhla doprava na Sunnyside. Nebyl jsem zas tak pozadu, ale neměl jsem puštěná světla, takže bych řekl, že netušila, že ji sleduji. Nicméně když jsem dojel na křižovatku Třicáté deváté a Sunnyside, nebyla už v dohledu.

* * *

Asi dvě hodiny jsem v mlze projížděl okolí, ale podařilo se mi akorát vyplýtvat spoustu benzínu. O půlnoci už přes mlhu nebylo vidět dál než do půlky bloku. Nakonec jsem to vzdal a zamířil zpátky k Mary. V obývacím pokoji se stále svítilo, ale když jsem se mrknul do zadní uličky, viděl jsem, že terasa je prázdná. Zatímco jsem bloudil v mlze, Twinčino kolo se zpátky na své místo nevrátilo.

Tak co mám teď kruci dělat? Střetnout se s Twinkie tváří v tvář - jestli je doopravdy někde v parku a dělá z nějakého ubožáka fašírku - se mi nezdálo jako dobrý nápad. Byl jsem si skoro jistý, že by to na mě nezkusila, ale "skoro" je docela hodně nejisté, nemám pravdu?

Zaparkoval jsem blok od Maryina domu a otevřel okénko, abych mohl sledovat dům, aniž bych musel každých pět minut pouštět stěrače. Úroveň vlhkosti musela být aspoň 200 procent, protože mlha si sedala na všechno, co se nehýbalo, a bylo slyšet pochmurné odkapávání vody z telefonních drátů, větví stromů a okapů každého domu v okolí. Každou čtvrt hodinu jsem se zajel podívat do zadní uličky, ale když Twinkie v půl třetí dorazila domů, přijela přímo po ulici, místo aby se plížila zadní uličkou. Dotlačila kolo za dům a za okamžik se rozsvítilo v kuchyni. Potom se zhaslo v obývacím pokoji a rozsvítilo se v koupelně. Zvenčí vypadal dům tak obvykle, že by mu náhodný kolemjdoucí nevěnoval ani pohled. Ale jenom bůh ví, jaká hrůza se odehrávala uvnitř.

KAPITOLA DVACÁTÁ

V noci jsem spal ze zřejmých příčin špatně, a dokonce jsem uvažoval, že bych vynechal dopolední přednášky. Kdyby se v televizi objevily nějaké zprávy, chtěl jsem je mít hned z první ruky. Vůbec jsem netušil, co bych dělal, kdyby v noci opravdu došlo k nějaké vraždě, ale prostě jsem to chtěl pro každý případ hned vědět.

Jenomže co pak? Jestli je Twink opravdu Jana Rozparovačka, a jestli budu mít to štěstí - nebo neštěstí - že ji chytím při činu, co udělám? Rozhodně jsem ji nehodlal předat policii. Pořád jsem si myslel, že by bylo nejlepší to celé přednést doktoru Fallonovi. Kdyby Twink včera někoho oddělala, byla by dneska mimo a Mary by jí dala prášky na spaní.

Kdybych byl dostatečně rychlý, mohl bych ji dostat zpátky do Fallonova blázince ještě před západem slunce. Nebylo by to zrovna nejšťastnější řešení, ale rozhodně lepší než senační soudní proces. Kdyby šlo všechno hladce, mohli bychom dostat Twink do bezpečí za zdi ústavu, aniž by o tom kdokoliv věděl.

Rozparovaččiny vraždy by zůstaly nevyřešeny, což by mě nijak netrápilo.

Jediný problém byl, že se neobjevila žádná mrtvola. Jestli Twink byla včera na lovu, vrátila se s prázdnou. Takže mě

čekala další otravná noc na Maryině zápraží.
Erika přišla do kuchyně asi v šest. "Co že jsi tak brzy vzhůru, Marku?" ptala se.
"Nemůžu spát," řekl jsem.
"Proč jsi nepustil překapávač?"
"Je připravený?"
"Jasně že ano. Copak to nevíš? Každý večer ho nastavím. Stačí akorát zmáčknout knoflík, ty trdlo."
"To jsem nevěděl."
"Muži!" zavrčela a obrátila oči v sloup. "Říkají v televizi něco převratně nového?"
"Mlha nepovolí ještě nejmíň týden," odvětil jsem.
"Teda! Zpráva roku! V Seattlu je mlha!"
"Vtipálku."
"Pojď sem. Honem."
"Nebij mě," řekl jsem.
"Udělej, co ti říkám."
Vyklouzl jsem zpoza stolu.
"Tohle je kávovar," pronesla. "Není to na tebe moc rychlé?"
"Nezlob."
"Tohle je spínací tlačítko." Stiskla ho a na kávovaru se rozsvítilo světélko. "Vidíš, jak to funguje? Abys dostal kafe, musíš akorát stisknout tenhle čudlík. Když jsi vzhůru první, zmáčkneš knoflík. Je to morální povinnost: kdo první vstane, zapne kávovar. Je ti to jasný?"
"Ano, paní."
Poplácala mě zlehka po hlavě. "Hodnej kluk. A teď zmiz. Dneska dělám snídani já a nechci, aby ses mi tady pletl. Mazej."
"Ano, paní." Erika očividně potřebovala nejmíň jeden hrnek kafe, aby se jí zvedla nálada, a rozhodně nestálo za to se jí motat v cestě, dokud svou ranní dávku nedostane.
* * *

Ono dopoledne jsem na seminářích nedával moc pozor. Měl jsem plnou hlavu jiných věcí a opravdu jsem se chtěl dostat rychle zpátky k televizi, abych zjistil, jestli se Twink včera v noci podařilo skórovat.
Po semináři o Faulknerovi jsem vyrazil domů a celé odpoledne strávil v obývacím pokoji před televizí. Jak by možná řekl Hemingway, užil jsem si vrchovatě nicoty. A nakonec, aby se završil celý pozoruhodně zabitý den, jsem ještě musel přežít chladnou atmosféru u večere. Moje lest "Mark má přítelkyni" očividně stáhla náladu v Erdlundovic hradě pod bod mrazu.
V devět jsem se zase hodil do gala a v půl desáté jsem - prudce elegantní - vyrazil.
Zastavil jsem na svém obvyklém místě a sledoval Maryin dům. Podle očekávání vyšla Mary ven v deset hodin a pět minut přesně. Nechal jsem ji odjet a potom zajel blíž k domu, abych ho měl na očích.
Asi po půl hodině jsem si všiml něčeho, co mi rozhodně bude dost vadit. Ta zatracená mlha mi namrzala na předním skle. Musel jsem nechat puštěný motor a odmrazování zapnout naplno. Kdyby mi zamrzlo přední sklo, mohl bych to rovnou zabalit.
Dobře že jsem si toho všiml včas, protože asi za deset minut jedenáct se rozsvítilo světlo v Twinčině ložnici, stejně jako včera v noci. Twink se patrně chystala na cesty.
Stejně jako včera vyšla přesně v jedenáct z domu, odemkla kolo a zase projela uličkou na Třicátou devátou ulici. Byl jsem asi o půl bloku pozadu a sledoval ji, a tentokrát jsem byl natolik blízko, abych si všiml, že hned jak odbočila na Sunnyside, zahrnula doleva.
Zajel jsem na konec dalšího bloku, ale z uličky jsem ji vyjíždět neviděl. Nemohl jsem přijít na to jak, ale zase mi unikla. Zkusil jsem projet okolí s puštěnými světly - ale pokud jsem mohl soudit, nikde v okolí nebyla. Proto jsem se nakonec vrátil k té uličce a zajel k chodníku. Twink musí mít nějaký důvod, proč se pořád vrací na stejné místo. Vystoupil jsem ze svého dodge a vešel do uličky. Povalovalo se tam obvyklé haraburdí a bylo mi jasné, že bych tudy neprojel - pokud jsem si nechtěl omlátit auto.
Asi v půlce uličky stál kontejner, který uličku blokoval úplně. Popeláři občas pokládají kontejnery zpátky na zem poněkud ledabyle. Ale kontejnery mívají kolečka - možná, že bych ho dokázal odtlačit na stranu, abych měl víc místa. Zdál se být docela plný, ale opřel jsem se o něj, abych zjistil, jestli s ním pohnu.
Stál nehnutě jako skála. Napadlo mě, že ho možná zezadu něco blokuje. Obešel jsem ho, abych se podíval, jestli ho nedokážu uvolnit.
A právě tam, hezky schované za kontejnerem, stálo Twinčino kolo.
* * *

To už vůbec nedávalo smysl. V nejbližším okolí nebyly žádné parky, tak co to Twink popadlo, že kolo ukryla zrovna v této uličce? Něco tady zatraceně nesesedělo.
Pak mě napadlo, že má třeba schůzku s někým, kdo bydlí tady poblíž. Snažil jsem se nápad zapudit, ale kdyby opravdu měla přítele, spousta věcí by se tím vysvětlila. Úplný výpadek logického uvažování: byl bych přijal předpoklad, že je vražedkyně, ale představa tajného přítele mě pohoršovala.
Každý se asi občas chováme zvláštně.
Snažil jsem se vzpamatovat. Ať už šla dělat cokoli, očividně mi zase unikla. Mohla si třeba všimnout, že ji sleduji, a schovala sem kolo, aby mě setřásla. Díky mlze a černé pláštěnce byla takřka neviditelná a - jestli byla na lovu - mohla se snadno ukrýt někde v okolí. Až bych odjel, vrátila by se, vyzvedla kolo a odjela do noci ulovit svou další oběť.

Vzdal jsem to a vrátil se zpátky před Maryin dům.

Twink dorazila domů krátce po druhé ráno, vešla dovnitř, a jestli mohu soudit, šla hned spát.

Vzdal jsem to a jel domů.

* * *

Ve čtvrtek jsem měl volno, takže jsem se usadil v obýváku před televizí, abych zjistil, jestli si Jana Rozparovačka připsala další bod. Věděl jsem, že by nám Mary dala hned vědět, kdyby se Twink sesypala, ale chtěl jsem mít naprostou jistotu. Po tom zmatku po zabítí v parku Montlake mohla Twink změnit postup.

James se vrátil domů asi v jedenáct. "Sleduješ teď telenovely, Marku?" zeptal se mě s pobaveným výrazem.

"Koukám se na zprávy, kamaráde," odvětil jsem. "Dorazila dnes Twinkie na tvou přednášku?"

"Jistě. Bere ty přednášky na zkoušku daleko zodpovědněji než spousta řádných studentů."

"Připadala ti v pořádku?"

"Pokud mohu soudit, tak ano." Pátravě se na mě zahleděl. "Tebe něco trápí, co, Marku?"

Chtěl jsem ho nějak odbýt, ale už jsem byl ve stavu, kdy jsem si o tom musel s někým promluvit. "Zůstane to pouze mezi námi, Jamesi," řekl jsem. "Ano?"

"Jestli chceš." Posadil se do křesílka. "Tak co se děje?"

"Celé město je vzhůru nohama kvůli Janě Rozparovačce."

"Všiml jsem si."

"Něco mě před časem napadlo a od té doby mě to hrozně žere."

"Ano?"

"Když policajti našli stopu, která víceméně dokazuje, že Sekáč je žena, něco jsem si prověřil. A ukázalo se, že pokaždé, když Sekáč někoho odpravil, měla potom Twink 'špatný den'."

"Myslíš, že mezi tím existuje spojení? Renata vidí ty ohavnosti ve zprávách a začne z toho vysilovat - myslíš to tak?"

"Neřekl bych, že s tím má televize něco společného, Jamesi. Twink se složí ještě dřív, než policie najde tělo."

"To nemyslíš vážně!"

"Poslouchej dál. Doufám totiž, že v mé teorii objevíš někde obrovskou trhlinu a smeteš ji tím ze stolu. Pak se mi možná podaří trochu se vyspat. Když se Twink probírala ve Fallonově blázinci, vůbec si nepamatovala, že kdy byla nějaká Regina."

"To říká Sylvia," přitakal.

"Fallon tvrdí, že to ale ví - hluboko v podvědomí - a kvůli tomu má pořád ty noční můry."

"To je jenom teorie, Marku."

"Já vím, a myslím si, že to tak není. Já si nemyslím, že Twink má noční můry. Myslím si, že reaguje na něco mnohem novějšího, než je Reginina vražda. Každou chvíli je zavražděn nějaký sexuální násilník, a jestli má někdo motiv jít po násilnících, tak je to právě Renata."

"No - možná. Ale neřekl bych, že by byla schopná provést to, co těm lidem dělá Sekáč."

"Ne, když to má v hlavě v pořádku, souhlasím. Jenže, když se pomátne, nemá to v hlavě v pořádku. Když se z toho potom vzpomene, vybavují se jí útržkovitě krvavé detaily, a to ji složí. Nechci tomu věřit, Jamesi, ale tahle představa se mi neustále vrací a vrtá mi hlavou. Tak honem, ukaž mi, kde se pletu."

"Nechvátej na mě," zahřímá a zamračil se. "Proč ses s tím svěřil mně, a ne Sylvii?"

"Sylvia nemá na to, aby se s tím popírala, to víš. Twinkie má Sylvii omotanou kolem prstíku. Sylvia by mohla Twink přichytit při činu a stejně by tomu nevěřila."

"V tom máš asi pravdu..."

"Kromě toho," dodal jsem, "holky jsou na mě teď naštvány. Zbaštily tu Charlieho teorii, že mám někde schovanou přítelkyni. Nevím sice, jestli jim, ať už to je, jak chce, do toho něco je, ale ony si očividně myslí, že ano."

"Ženy mívají silné majetnické sklony, Marku. Někdy to nedává moc smysl, ale taková už je povaha šelmy."

"Šelmy?"

"Špatně zvolený termín, možná. Nech mě trochu dumat nad tou tvou teorií. Asi mi bude chvíli trvat, než si na tu představu zvyknu. Možná, že existuje nepatrná možnost, že je tvá teorie opodstatněná, ale život bych na ni nevsadil." Neměl jsem dost síly, abych se mu přiznal, že už mám Twink pod dohledem. Bylo to, koneckonců, poněkud pošetilé.

* * *

Večer jsem vyrazil z domu jako obvykle, ale nějak se vyparádil jsem se neobtěžoval. Usoudil jsem, že se má záminka už ujala a nemusím se s tím už tak párat. James po mně ale hodil zvláštní pohled.

Mlha byla večer opravdu hustá, a když jsem zaujal svou obvyklou pozici, ani jsem Maryin dům neviděl. Riskoval jsem a popojel kousek blíž.

Mary odjela do práce v obvyklou hodinu a já jsem začal sledovat dům. Všiml jsem si, že Twink je v něčem stejně přesná jako její teta, takže jestli má určitou noc v plánu vyrazit na lov, pravděpodobně vypadne z domu úderem jedenácté.

Jedenáctá odbila a světla v Maryině domu se nezačala rozsvěcet a zhasínat v onom pořadí jako při předchozích Twinciných výletech. Zřejmě své plány na dnešní noc vzdala. Myslím, že s tím měla co dělat ta mlha. Když jste na lovu, musíte na svou kořist vidět.

V půl dvanácté jsem se rozhodl, že to zapíchnu. Bylo už zřejmé, že dneska zůstane Twink pěkně doma.

* * *

V pátek jsem šel na semináře, a když jsem se vrátil zpátky domů, Sylvia a Twink už odjely do Lake Stevens.

Odpoledne jsem si četl Komu zvoní hrana. Občas míváme sklony odbýt Hemingwaye mávnutím ruky. Jeho záliba v býčích zápasech a lovu na vysokou ho řadí do macho společnosti, a to se dnes většinou považuje za politicky nekorektní. Ale ten starý brach dokázal psát jako bouře, když se rozhodl.

Asi v půl páté mi zavolala Mary a byla poněkud mrzutá. "Ty sis prostě musel pustit hubu na špacír, že jo, Marku?" spílala mi.

"Co jsem provedl?"

"Ren se kamarádí s nějakýma holkama z dívčího klubu a řekla bych, že jedna z nich má zálsk na nějakýho kluka s otřískanou dodávkou. Řekla Ren, jakou má poznávací značku, a v tom okamžiku se na scéně objevíš ty a poradiš Ren, že já můžu zjistit, komu ten křáp patří."

"No, ale můžeš, ne?"

"Samozřejmě, že můžu, jenže teď pokaždé, když bude některá z těch koček chtít něco takového, navede Ren, aby to ze mě vytáhla."

"Promiň, Mary. To mě skutečně nenapadlo," přiznal jsem. "Abych byl upřímný, trochu jsem se divil, že na to Twink nepřišla sama."

"Asi by na to časem přišla, dítě," připustila Mary. "Akorát jsem to potřebovala na někoho hodit."

"Jestli ti to pomůže, tak klidně."

Potom se zasmála. "Neboj, myslím, že ta holka ze Sigma-jánévímco to číslo značky trochu pomotala. Když jsem to hodila do počítače, vypadlo mi jméno Walter Fergusson. Je mu skoro čtyřicet a pracuje někde jako dělník na stavbě. Neřekla bych, že to je typ, který by dokázal pohláznit holku na vejšce."

"Možná že tu dodávku koupil od nějakého pohledného mladého šviháka."

"Ne. Má ji už víc než deset let. Bydlí kousek od Zeleného jezera, takže se v téhle části Seattlu asi potlouká, když má volno. Ale stejně si myslím, že si holka špatně zapamatovala poznávací značku."

"Možná, že si tu dodávku půjčil jeho mladší bráška."

"To je jistě možné."

"Nemá tenhle Fergusson nějaké policejní záznamy? Jestli ano, Twink by třeba mohla svou kamarádku varovat."

"Zdá se, že je čistý - hromě, kdyby bokem prodával drogy, zmohl by se na něco lepšího než pickup jimny z roku '82.

Promiň, že jsem kvůli tomu na tebe tak vyjela, dítě. Jsem pěkně vztekla. Druhý dispečer leží s chřipkou, takže můj rozpis služeb je v prachu. Vypadá to, že nějaký čas nebudu mít jediný volný den."

"Už se Twink vrátila z Lake Stevens?"

"Ne. Většinou se se Sylvií ještě zastaví u Lese a Ingy na večeři. Ale snad se vrátí dřív, než vyrazím do práce. Měla bych si rychle uvařit něco k večeři - mám hrozný hlad."

"Dobrou chuť," popřál jsem jí.

"Díky, dítě."

Zavěsil jsem sluchátko a chvíli zíral do prázdna. Ta historka, kterou Twink Mary podstrčila, mohla být pravdivá. Twink se opravdu skamarádila s několika dívkami z klubu a některá z nich ji opravdu mohla požádat, aby vystopovala, kdo je majitelem oné dodávky... ale chlap, který řídí patnáct let starou dodávku, by musel vypadat jako Mr. America, aby upoutal pozornost dívk z univerzitního klubu. Prostě to neznělo věrohodně.

* * *

V půl deváté večer byla mlha už tak hustá, že by se dala krájet. Asi jsem pro dnešek mohl špehování zrušit, ale nechtěl jsem nic riskovat. Mým hlavním cílem bylo dokázat, že Twinkie nemá s vraždami vůbec nic společného, a to znamenalo, že budu muset hlídkovat před Maryiným domem celkem pravidelně. Sice jsem přicházel o spánek, ale neměl jsem na výběr.

Naštěstí se zdálo, že má Twink pravidelné zvyky. Když hodlala vyrazit ven, vycházela zadním vchodem přesně v jedenáct. Pokud nevyrazila do čtvrt na dvanáct, mohl jsem jet domů a padnout do postele. Bůh ví, že jsem spánek potřeboval.

Mary odjela v obvyklou dobu. Sotva jsem ji v té mlze dokázal rozeznat, přestože jsem nestál daleko od vchodu.

V té chvíli jsem se rozhodl trochu riskovat. Byl jsem přesvědčen, že pokud se Twink rozhodne vyrazit na lov, schová si kolo zase za ten kontejner v zadní uličce na Sunnyside Avenue, stejně jako ve středu v noci. Věděl jsem, kde to je, a mohl bych se tam dostat rychleji než ona na kole. Vylezl jsem z auta a šel se podívat do uličky za Maryin dům. Z ulice jsem kvůli mlze neviděl zhola nic; musel jsem se dostat blíž.

Odbila jedenáctá a Twinčino kolo bylo stále na Maryině verandě. Rozhodl jsem se proto, že pojedu domů.

Po cestě zpátky k autu mě něco napadlo. Kdybych sehnal pořádné štípačky, mohl bych se třeba ve tři ráno připlížit zpátky, přeštípnout řetěz a Twinčino kolo ukrást. Tak by se nějakou dobu nedostala ven.

Nakonec jsem to zavrhl. Kdybych si teď zahrál na zloděje, připravil bych se o možnost dokázat, že nemůže být Janou Rozparovačkou.

* * *

Mlha nepovolila ani v sobotu ráno a já se probudil unavený, sklíčený a nemilovaný. Ale byl jsem odhodlán, že dnes učiním alespoň nějaký pokrok. Našel jsem jméno Walter Fergusson v telefonním seznamu, abych zjistil, kde bydlí. Zjistil jsem, že jsou v seznamu tři, ale jeden bydlel daleko na jihu města a druhý zase v jednom nóbl domově důchodců. Zbýval poslední, který bydlel na East Green Lake Way ležící nedaleko.

Čím víc jsem nad tím uvažoval, tím míň přesvědčivá se mi zdála Twinčina historka o dívce z klubu, vzplanuvší láskou k chlapovi, kterému bylo hodně přes třicet a vlastnil otřískanou, patnáct let starou dodávku. Měl jsem dost času nazbyt, Fergusson nebydlel daleko od nás, a tak jsem se rozhodl, že k němu zajedu a uvidím.

Ukázalo se, že Fergusson bydlí v činžáku na západ od Zeleného jezera - a před domem stála otřískaná šedivá dodávka jimny z roku '82. Zajel jsem do vedlejší ulice a zaparkoval. Nevěděl jsem, jak daleko to chci hnát - mohl bych si třeba něco vymyslet a nakonec zazvonit u Fergussonových dveří. Twinkie se o toho muže zajímala, a to upoutalo mou pozornost. Vystoupil jsem z auta a zašel za roh.

Mlha se poněkud zvedla a já pohlédl přes ulici směrem k jezeru, jehož břeh lemoval park. Blízkost parku mě znervózňela. Uvažoval jsem: pokud byla Twink skutečně onen vrah, vybírala si doposud náhodné cíle. Jestliže najednou mířila k jedinému cíli, musela pro to mít zatraceně pádný důvod.

Došel jsem k činžáku a vystoupal ke vchodu, abych se podíval na poštovní schránky. Fergussonovo jméno stálo na schránce označené 2-A, což mi moc nepomohlo. Schránka s označením SPRÁVCE měla číslo 1-A a stálo na ní jméno Sharon Walcottová. Dostal jsem nápad. Vrátil jsem se zpátky ke svému dodgi a rozjel se hledat telefonní budku. Našel jsem ji v obchodě s potravinami, v telefonním seznamu nalistoval jméno Sharon Walcottová a pod adresou na Green Lake Drive jsem našel její telefonní číslo. Hodil jsem do automatu pár mincí a vytřulal číslo.

"Haló?" ozval se ženský hlas.

"Sháním Waltera Fergussona," řekl jsem. "V telefonním seznamu jsou tři a nevím, kterého z nich mám kontaktovat."

"Proč jste nezkusil vytočit jeho číslo?"

"Snažil jsem se, ale nemohu se mu dovolat. Je to poněkud naléhavé. Ten muž, kterého se snažím najít, je můj vzdálený bratranec. Jedná se o jistý rodinný majetek a potřebuji se s ním spojit. Mělo by mu být kolem pětatřiceti nebo čtyřiceti, a co víme, naposledy pracoval na stavbě. Jestli je onen Walter Fergusson, který bydlí u vás v domě, bankéř nebo investiční konzultant, pak jsem očividně na špatné adrese."

"Walt by mohl být ten, koho hledáte," řekla mi. "Je mu kolem pětatřiceti a dělá se sádkartonek. Jedná se o nějaké dědictví?"

"Neříkal bych tomu zrovna dědictví," řekl jsem. "Naše prarabeta zemřela, a aby její dcera mohla prodat její dům, je nutné vyřídit několik technických formalit, než bude dům volný. Potřebuji Walta sehnat, aby mi podepsal nějaké papíry. Je pravděpodobné, že ho dnes zastihnu doma? Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale nemůžu se dovolat na jeho číslo."

"O víkendech nevstává skoro nikdy před polednem," odvětila, "a nejspíš telefon ztlumí, když nechce, aby ho někdo otravoval. Možná ho vyvěsil."

"To je možné."

"Můžu mu strčit lístek pod práh, jestli chcete. Když mi dáte číslo, kam vám může zavolat, určitě se ozve, až se probudí."

"Nemám místní telefonní linku, paní, jen projíždím, jsem na služební cestě. Walta jsem neviděl od dětství, takže pochybuji, že bych ho vůbec poznal. Mohla byste mi ho popsat?"

"Jak říkáte, je mu okolo pětatřiceti. Trochu připlešatělý, trochu obtloustlý a pořád chodí v montérkách. Drží se docela stranou, ale večer chodí často ven. Když mi řeknete své jméno, vyřídím mu, že se s ním snažíte spojit."

"Marlowe." Vybral jsem si jméno jiného soukromého očka. "Philip Marlowe. Walt si mě pravděpodobně nebude vůbec pamatovat. Kolik bytů je ve vašem domě? Mohl bych se tam stavět a zaklepat u něj."

"Jenom čtyři. Walt bydlí ve druhém patře vpředu."

"Děkuji vám, že jste si na mě udělala čas a informovala mě," řekl jsem. "Už zavěším a nebudu vás dál obtěžovat."

Zavěsil jsem.

Moc mi to nedávalo smysl, ale jestli má Twink na mušce Fergussona, aspoň jsem věděl, kam mám jít, až mi zase vyklouzne, když se příště vydá na lov.

* * *

Večer se mlha vrátila s plnou silou a Twink opět zůstala doma. Hlídal jsem do půl dvanácté a pak se vrátil domů.

Mary musela do práce i v neděli, takže jsem byl zase na stráží, a zase marně. Zdálo se, že se mlha usadila už nadobro, a že dokud se nezvedne, Twinkie se nejspíš na další loveckou výpravu nevydá.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

V pondělí, devátého února, se po ránu zdvihl vítr a rychle mlhu rozfoukal. Když jsem vstával, byl jsem rád, že je pryč, ale čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc jsem si dělal starosti. Ta hustá mrznoucí mlha držela Twink víceméně doma.

Ted', když se zvedla, bude moci zase vyrazit na lov.

Při snídani jsem toho moc nenamluvil. Ne že bych neměl co říct, ale trochu jsem se bál, že kdybych začal mluvit, mohly by na povrch vyplavat věci, které bych si měl opravdu nechat pro sebe. Když na to přišlo, měl jsem jen pár nepodložených podezření. Nehodlal jsem se vydat stejnou cestou jako Krkoun. Nejlépe udělám, když budu držet jazyk za zuby, dokud nepřijdu na něco konkrétního, s čím se dá pracovat. Dobře, Twink si občas v noci vyrazí ven. To je toho. Spousty lidí chodí ven po setmění. V Seattlu přece v noci nepanuje zákaz vycházení. A navíc, i když byla venku, druhý den ráno se žádná mrtvola nenašla. To sice nebyl žádný důkaz o nevině, ale pořád jsme se pohybovali po území "nevinný, dokud se vina neprokáže".

Dopoledne jsem šel na přednášky, ale vůbec jsem nedával pozor. Odpoledne jsem se zahrabal do knihovny, především proto, abych se vyhnul svým spolubydlicím. Měl jsem nervy na pochodu a neměl náladu na otázky. Ted' nebyla rozhodně vhodná doba, abych si vyléval srdce.

Domů jsem dorazil akorát včas na večeri. Zhltnul jsem ji, aniž bych si vůbec uvědomil, co jím, krátce se omluvil a vypadnul. Omlouvat se můžu později; ted' jsem na konverzaci neměl náladu.

Vrátil jsem se do knihovny, ale opravdu jsem tam jen ztrácel čas. Nedokázal jsem se ani minutu soustředit. Nakonec jsem to vzdal a vrátil se zpátky na parkoviště k autu.

Vítr, který rozehnal mlhu, už ustal a mlha se začala pomalu vkrádat zpátky, sice ne tak hustá jako přes týden, ale pořád nebylo vidět dál než na blok před sebe.

Dojel jsem do Wallingfordu a zaparkoval asi blok před Maryiným vchodem. Jestli to bude pokračovat ještě dlouho, budu si asi muset pořídit jiné auto.

Když Mary odjela do práce, zajel jsem za roh do uličky za dům. Bylo to trochu riskantní, ale něco mi říkalo, že by si mě

Twink, jestli vyrazí na lov, stejně nevšimla.

Ve tři čtvrtě na jedenáct se rozsvítilo světlo v jejím pokoji a potom zase zhaslo. Potom se krátce rozsvítilo v kuchyni a Twink vyšla na zadní verandu.

Seděl jsem bez hnutí, dokud nedojela na konec uličky, a potom jsem jel přímo na Sunnyside. Zaparkoval jsem poblíž uličky a čekal. Musím přiznat, že jsem měl nervy napjaté k prasknutí. Zdálo se, že uběhla velmi, velmi dlouhá doba, než Twink vyšla pěšky z uličky. Zase měla na sobě tu černou igelitovou pláštěnku. Zaboha jsem nemohl přijít na to, proč schovává kolo za kontejnerem.

Došla na roh ulice a nasedla do běžové hondy, která tam stála zaparkovaná. Hrome, tím se toho dost vysvětluje! Jistěže ukrývala kolo pokaždé, když šla ven. Měla alternativní dopravní prostředek. Udělalo se mi špatně od žaludku. Držel jsem se představy, že některé Rozparovaččiny vraždy se staly příliš daleko, mimo dosah jízdy na kole. Twink ale měla auto - auto, o kterém nikdo z nás nevěděl - čímž bylo všechno v dosahu osmdesáti kilometrů dostatečně blízko, aby dojela tam a zpátky, než se Mary vrátí z práce.

Auto se nějakou dobu nehýbalo, ale kouř vycházející z výfuku mi napověděl, že je nastartované. Moc jsem to nechápal, ale pak mi došlo, že musela nechat motor chvíli běžet, aby se zahřál a z rozmrazovače začal foukat teplý vzduch. Bylo mlhavo a chladno a měla namrzlé přední sklo.

Asi po pěti minutách rozsvítila světla a vyrazila. Nechal jsem jí zhruba jeden blok náskok, potom jsem i já zapnul světla a následoval ji. Byl jsem přesvědčený, že vím, kam má namířeno, ale nechtěl jsem nic riskovat.

Jela po Sunnyside na sever, na Padesáté odbočila doleva a pokračovala až na jižní konec Woodlandského parku.

Potom odbočila doprava na Green Lake Way a zamířila přímo k místu, kde bydlel Fergusson. Jestli jsem to dobře pochopil, Twink nehledala náhodnou oběť - tentokrát ne. Šla po jednom jediném chlapovi, a jeho jméno bylo Fergusson. Ještě jsem tomu zcela nerozuměl, ale všechno to do sebe děsivě zapadalo. S tím si ale můžu lámat hlavu později. Teď se hlavně musím snažit, abych se jí držel dost blízko a neztratil ji v mlze.

Projela kolem Fergussonova činžáku a zaparkovala asi dva bloky za ním. Rychle jsem odbočil doleva do vedlejší ulice, zaparkoval a uháněl zpátky na hlavní třídu. Viděl jsem běžovou hondu a připadalo mi, že motor ještě běží. Ustoupil jsem do stínu a vyčkával.

Když Twink otevřela dveře a vystoupila, rozsvítilo se v autě stropní světlo. Neměla pláštěnku na sobě; zdálo se, že ji má přehozenou přes ruku.

Měl jsem s sebou dalekohled a zaostřil jsem. Skoro jsem se zajíkl, když se mi objevila v hledáčku. Měla na sobě velice krátkou sukni a blůzku, která nenechávala příliš prostoru pro představivost. Termín "návnada" docela přesně vystihuje, co měla na sobě. Rozhodně předváděla své vnady.

Přešla ulici a začala se nedbale procházet před Fergussonovým domem. Dokonce ani nevypadala jako Twinkie, kterou jsem znal. Když opustila Fallonův blázinec, zdála se být v mnoha ohledech pohlavně neutrální. Vždycky nosila hezké oblečení a líčila se, ale v jejím chování se nikdy neobjevil náznak sexuální výzvy. Asi jsem se domníval, že v ní Reginino znásilnění a zabití tyto instinkty potlačilo. Ve stavu fugy se evidentně probudily, a teď se ozývaly velmi hlasitě a jasně. Jestli se různými parky a stavbami v okolí Seattlu procházela stejně jako před Fergussonovým domem, nemohlo jí dát moc práce upoutat pozornost přesně těch lidí, které se snažila nalákat. "Říkat si o to" to asi vystihuje nejlíp.

Zdvihl jsem dalekohled, abych se podíval na Fergussonovo okno. V jeho bytě se nesvítilo, ale v okně jsem viděl rýsovat se nějakou postavu. Řekl bych, že Twink upoutala Fergussonovu pozornost.

Došla pomalu na konec bloku. Blížila se k místu, kde jsem stál, takže jsem ustoupil za strom, abych se vyhnul konverzaci na téma "ale to je náhoda...". Počkal jsem pár minut a pak zase vykoukl. Twink se mezitím otočila a zamířila na druhou stranu, pomalu a vyzývavě.

Postava ve Fergussonově okně zmizela.

Twink přešla pomalu zase na druhou stranu ulice a zastavila se na chodníku. Ani s dalekohledem jsem na ni pořádně neviděl. Od hladiny Zeleného jezera se valila mlha.

Pak jsem koutkem oka zahlédl jakousi postavu na své straně ulice. Otočil jsem tím směrem dalekohled a spatřil temnou, takřka stínovou siluetu, pohybující se podél činžáku. Byl jsem si jistý, že to je Fergusson; a nešel nijak rychle. Očividně nechtěl upoutat pozornost.

Twink se otočila a pomalu kráčela do parku. Nezdálo se, že by nějak spěchala.

Pak všechno zahalila ta zatracená mlha. Neviděl jsem dál než na tři metry před sebe. Dobře, když nevidím já je, neuvidí ani oni mě, tak jsem přešel na druhou stranu ulice. Byl jsem třetím hráčem v této malé hře a má výhoda spočívala v tom, že o mně druzí dva nevěděli.

Neměl jsem ani páru, co bych dělal, kdybych v husté mlze najednou na jednoho z nich narazil - nebo na oba dva.

Městská mlha není stejná jako mlha, s níž se setkáte na venkově. Městská mlha září pouličními lampami a světly aut, zatímco venkovská mlha je sice bledá, ale zároveň temná. Z městské mlhy na vás vyskakují stromy a keře - a různé jiné věci.

Napadlo mě, že docela nebezpečně riskuji. Fergusson je někde tady v mlze a má nekalé úmysly. Twinkie je také někde tady a možná, že její úmysly jsou ještě horší. Kdyby si mě Twink omylem spletla s Fergussonem, mohl bych skončit jako další oběť Jany Rozparovačky. Představa, že bych se měl jedné z dvojčat obávat, mně nikdy předtím ani omylem nepřišla na mysl. Ale jestli má Twink u sebe stříkačku s kurare a kdyby na mě vyskočila, pochybuji, že bych měl dost času na to, abych jí vysvětlil, kdo jsem. A i kdyby ano, byla tu pořád nesporná možnost, že jestli má Twink záchvat fugy, třeba by mě ani nepoznala.

Tak jsem si začal dávat velký pozor.

Najednou stromy prořízlo jasné světlo reflektoru. Někdo očividně prohledával okolí z ulice. Nebylo příliš těžké

uhodnout, kdo je asi tak zvědavý: seattleská policie se už jistou dobu o parky velice zajímala.

Na hrací ploše začínalo být poněkud rušno. Mou jedinou výhodou bylo, že já jsem věděl, kdo jsou všichni ostatní hráči.

Světelný kužel se přesunul a pomalu se pohyboval mlhou sem a tam. Ustoupil jsem za keř, abych se skryl.

A vtom jsem od břehu jezera zaslechl podivný zvuk, při němž mi ztuhla krev v žilách - chvějící se zvuk ženského hlasu, zpívající beze slov v mollové tónině. Nebyla to žádná specifická melodie, ale okamžitě jsem ji poznal. Bůh je mi svědkem, že jsem ji slyšel častokrát. Zvuk, vycházející z mlhy, byl takřka dokonalou kopií ženského hlasu na té neoznačené kazetě, kterou Twink poslouchala pořád dokola. A z mnohem větší dálky se k ženskému hlasu připojil v děsivém kontrapunktu další zvuk. Naskočila mi husí kůže, když jsem si uvědomil, že v odpověď na nelidskou píseň ženy v mlze na břehu jezera vyjí vlci ze zoo ve Woodlandském parku.

Znovu se objevil světelný kužel a prodíral se mlhou, protože se policejní auto vrátilo zpátky na Green Lake Way.

Policajti zřejmě slyšeli totéž co já, ale tušil jsem, že nemají ani ponětí, co to znamená.

V tom okamžiku mi tak trochu vypnul rozum. Policejní hlídky chodí obvykle ve dvojicích a zanedlouho začnou dva policajti - s pistolemi - prohledávat temnou mlhu na břehu jezera, aby zjistili, co se vlastně děje. Jestli Renatu přistihnou, jak rozřezává Fergussona na kusy, budou nejspíš nejdřív střílet a teprv potom klást otázky. Rozhodně jsem se k Renatě musel dostat dřív než oni. Neměl jsem úplně jasnou představu, co pak udělám, ale s tím si můžu lámat hlavu později. Teď jsem ji prostě musel dostat z dostřelu.

Neběžel jsem, ale přesto jsem se hustou mlhou pohyboval poměrně rychle.

Pak se znovu objevil světelný kužel a já uskočil, abych se kryl. Kdyby měli policajti lehký prst na spoušti, mohl bych skončit jako jejich první cíl.

Odkudsi z mlhy sem stále zazníval Renatin zpěv a vytí vlků z Woodlandského parku. Bylo jasné, že Twink s Fergussonem ještě neskončila.

Světlo reflektoru z Green Lake Way mě minulo a podle jeho pohybu jsem usoudil, že se policejní auto zastavilo a nehýbalo se. Bude to trvat ani ne pár minut, než policajtům dojde, že budou muset vylézt z auta a projít park po svých. Rozběhl jsem se. Můj původní plán byl zarazit Renatu dřív, než Fergussona ochromí pomocí kurare, ale s tím byl konec, když se mi ztratila v mlze. Teď to vypadalo, že můžu jedinečně doufat, že se mi ji odsud podaří dostat dřív, než ji policie chytí při činu.

Zpěv zesílil do crescenda a vzápětí odumřel - zdálo se, že skoro lítostivě. Vlci ale zpívali dál.

Zaslechl jsem slabé šplouchnutí vody. Renata si vyrazila zaplavat, poté, co podřízla svou poslední oběť. Aspoň nebude stát nad Fergussonovou zkrvavenou mrtvolou, až tam policajti dorazí.

Krátce jsem se ohlédl. Celkem jasně jsem viděl několik záblesků světla baterky, které se pohybovaly mlhou na kraji ulice. Policajti už vystoupili z auta a začali prohledávat park.

V dálce jsem zaslechl kvílení sirén, které zesilovalo. První hlídka očividně zavolala pro posily. Ironií osudu bylo, že pravděpodobně mluvili s Mary.

Ale pořád jsem měl před nimi docela náskok. Když budu mít štěstí, podaří se mi Renatu chytit, až vyleze z vody, a odtáhnout ji z místa vraždy dřív, než ji sebere policie. Kdyby se mi ji podařilo dostat do auta, mohl bych ji odvézt domů k Mary. Potom bych to byl já, kdo by se prohrabával Maryinou lékárníčkou a hledal prášky na spaní. Kdybych to dokázal, mohl bych dostat Twink zpátky do Fallonova blázince ještě před rozedněním.

Problém byl, že jsem viděl, jak na ulici přibývá blikajících červených světél. Posily dorazily a nebude trvat dlouho, než se úzký pruh stromů a trávy začne policajty jenom hemžit. Několik dalších kuželů světla se přidalo k prvnímu páru baterek a začaly se roztahovat do rojnice.

Dorazil jsem na břeh jezera a vyrazil podél okraje vody. Kvůli mlze jsem neviděl dál než na tři metry před sebe a nevěděl jsem, jestli se Renata jenom brodí, nebo jestli plave v hlubších vodách.

Vtom jsem zaslechl tiché šplouchnutí. To byla odpověď na mou otázku: Renata plavala. Ohlédl jsem se a pochopil proč. U Zeleného jezera se to jenom hemžilo baterkami. Renata je možná šílená, ale ne natolik, aby vplavala přímo do rukou seattleské policie.

Pokračoval jsem dál podél vody a nechal se vést občasným zašplouchnutím. Sice jsem vůbec nic neviděl, ale slyšel jsem dost, abych ji mohl sledovat.

Pak jsem na trávníku u břehu zahlédl černou igelitovou pláštěnku. Kousek od pláštěnky leželo u kmene stromu něco nehybného. Byl jsem si jistý, že to je Fergussonovo tělo. V tom momentě jsem neuvažoval moc jasně a napadlo mě, že když ho odtáhnou dál od břehu a schovám někam do křoví, policajti ho hned nenajdou. Renata by tak mohla získat dost času, aby unikla. Ale musel jsem sebou hodit. Kužely baterek se blížily.

Došel jsem ke schoulené postavě, když tu se mlhou prodralo světlo reflektoru z policejního auta. Padl jsem k zemi poblíž těla, aby mě nezahledli.

Když jsem zdvihl hlavu, zjistil jsem, že hledím přímo do Fergussonovy tváře. Díky světlu reflektorů mlha zářila, takže jsem spatřil mnohem víc, než bych chtěl. Výraz čiré hrůzy ve tváři mrtvého muže se mi vryl navždy do paměti. Neměl jsem pro to žádný důkaz, ale cítil jsem takřka jistotu, že svého vraha znal. Že poznal tvář dívky, kterou zavraždil před skoro třemi lety.

Zvedl se mi žaludek a couval jsem po čtyřech jako krab, snažící se uniknout. Pak jsem se rychle překulil a v předklonu doběhl ke břehu.

Začínalo jít do tuhého. Musel jsem zůstat před policajty, ale Renata neplavala rychle. V tomto okamžiku zřejmě vůbec nepřemýšlela. Zdálo se, že se jen snaží držet z dosahu světla baterek. Já se snažil o totéž, ale pro mě to bylo poněkud složitější, protože jsem se zároveň snažil udržet se jí na stopě.

Pak jsem někde za sebou uslyšel výkřik. Ohlédl jsem se a spatřil, jak se všechny baterky sbíhají k místu, odkud jsem

právě utekl. Jeden z policajtů očividně našel Fergussona - nebo spíš to, co z něj zbylo. To by mi mohlo dopřát trochu času. Od začátku jsem věděl co bude následovat. Policajti chtěli jenom zjistit, co je to za zvláštní zvuky. Objevení Fergussonova těla odvrátí jejich pozornost. Bude chvíli trvat, než si uvědomí, že mají Janu Rozparovačku takřka na dosah. První dva policajti slyšeli Renatu zpívat, ale nevěděli, co to znamená.

Šplouchavé zvuky, ozývající se z jezera, slábly. Vypadalo to, že Renata plave dál od břehu. Měl jsem strach, aby se neutopila. Vražda Fergussona ji jistě rozpálila, a skočit do ledové vody jezera pro ni mohlo být nebezpečné.

Břeh jezera se začal stáčet doleva a světla z ulice se ztrácela v mlze. Výtí vlků v zoo se nyní zdálo být blíž a najednou mi došlo, že jsem vyšel z úzkého parku mezi Green Lake Way a vodou a vstoupil do Woodlandského parku.

Ohlédl jsem se. Světla baterek byla stále ve shluhu na stejném místě. Tím jsem získal volný prostor.

Už nějakou chvíli jsem z mlhy neslyšel šplouchání a proto jsem znervóznil.

Pak jsem spatřil pravděpodobné vysvětlení. Přes úzký pruh písečné pláže vedla řádka stop, mířící k trávě Woodlandského parku.

To musela být Renata. V únoru po půlnoci si moc lidí do Zeleného jezera zaplavat nechodí.

Ta mrznoucí mlha, kterou jsem celý týden proklínal, mi najednou připadala jako dar shůry. Sedala na trávě, namrzala na ní a halila pečlivě zastřižený trávník do stříbřitého závoje. A když se Renata vynořila z jezera, vyrazila přímo přes zmrzlý trávník.

* * *

Ted' bylo snadné ji sledovat, ale stejně snadné to bude i pro policajty - pokud nezůstanou stát nad tělem. Pospíchal jsem za ní, přebíhaje přes stopy sem a tam, a zanechávaje za sebou falešné stopy vedoucí cikcak několika směry.

Doufal jsem, že tím policisty zbrzdím; v případě, že některý z nich bude natolik bystrý, aby si uvědomil, že se Fergussonův vrah stále nalézá v nejbližším okolí. Kdyby roztáhli rojnici a začali okolí prohledávat, zahladí omylem dokonce ještě víc stop, než jsem se snažil já.

Byl jsem přesvědčený, že si Renata bude muset najít nějaký úkryt, a to brzy. Mrzlo a ona byla po plavání v jezeře úplně promočená. A navíc toho na sobě moc neměla. Pokud se nebude mít kde schovat, brzy nastoupí hypotermie, a to je jen krok od zápalu plic.

Stezka, již za sebou v parku zanechala, mířila na jih. Přestal jsem klikkovat a rozběhl se. Musel jsem ji dostat na dohled dřív, než dorazí na Padesátou ulici. Jakmile vkročí na beton, stopy zmizí.

Vtom jsem ji spatřil. Díky bohu, že tu černou pláštěnku musela nechat ležet na břehu. Schovávala se za širokým kmenem na kraji parku a očividně čekala, až na Padesáté ulici poleví doprava. I když byla pomatená, pořád měla dost rozumu na to, aby se moc neukazovala, dokud nebude mezi ní a tím, co zbylo z Fergussona, dost velká vzdálenost.

Dřepl jsem si za velký keř a napjatě ji pozoroval. Okolí na druhé straně ulice na okraji parku halila mlha, ale při náhlém poryvu větru se roztoučila a nad okolními střechami jsem spatřil tyčit se známou stavbu - štíhlou věž kostela sv. Benedikta na Čtyřicáté páté ulici.

Předpokládal jsem, že se Renata bude snažit vrátit zpátky do uličky, kde ukryla své kolo, a odtamtud jet zpátky k Mary. Pak by počkala den nebo dva a dojela autobusem k místu, kde zaparkovala, a převezla auto někam blíž k domu.

Blízkost sv. Benedikta ale nastínila úplně jinou možnost. Jestliže opravdu přestala vnímat, nebylo možné, že ta přímá čára, kterou zanechala ve zmrzlé trávě, měla co do činění s pojmem "útočiště"? Běžela ke kostelu od toho okamžiku, kdy vylezla z vody?

A co bylo důležitější, má koncept útočiště stále nějakou právní platnost? Může otec Ó prostě zabouchnout dveře a říct policajtům, aby vypadli? Myslel jsem si, že nemůže, ale v právním systému stále existují některé středověké zvláštnosti. Když Renata vystoupila zpoza stromu a rychle přešla Padesátou ulici, znervóznil jsem. V dohledu ale nebyla žádná auta, takže se stačila schovat ve stínech na druhé straně dřív, než ji mohl někdo spatřit.

"K čertu s tím," zamumlal jsem. Pak jsem také přešel ulici. Když jsem došel na druhou stranu, byla už Renata v půlce bloku na Stone Way a mířila ke Čtyřicáté páté. Když došla na roh, zahrnula doprava. Tím se to potvrdilo: mířila ke kostelu.

Pospíchal jsem za ní a na roh jsem došel asi za dvě minuty. Ted' jsem ji nechtěl ztratit. Pořád jsem ji měl na dohled a viděl jsem, jak kráčí přímo ke kostelu.

Už to bylo jenom dva bloky a netrvalo dlouho, než k němu došla. Začala stoupat po schodech ke dveřím a já si zhluboka oddechl. Zázrak nad zázraky, projednou jsem situaci odhadl správně.

Otec Ó nechal bránu odemčenou, jak mi o tom říkal, a Renata ji otevřela a vstoupila dovnitř.

A co mám ted' krucinál dělat? Rozhodně jsem tam nechtěl vpadnout hned za ní.

Vtom se brána otevřela a otec O'Donnell z ní vystrčil hlavu. "Haló?" zavolal zmateně. Čidlo ve vestibulu mu nejspíš prozradilo, že má návštěvu, ale Renaty si očividně nevšiml.

"To jsem já, otče O'Donnelle," zavolal jsem.

"Marku? Jste to vy?"

"Ano," odvětil jsem. "Renata právě vešla k vám do kostela."

"Nikoho jsem neviděl."

Rychle jsem vyšel po schodech nahoru, abych se k němu připojil. "Jsme v pěkné bryndě, otče," oznámil jsem mu.

"Pojďme dovnitř," odpověděl.

"Počkejte chvíli. Raději bych vám měl všechno vysvětlit. Renata je rozhodně uvnitř, ale má záchvat. Posledních pár hodin jsem ji sledoval, a ted' bychom se k ní neměli přibližovat. Je nebezpečná."

"Renata? Mluvte vážně, Marku."

"Mluvím vážně, otče O'Donnelle - smrtelně vážně. Nerad to říkám, ale Renata je ten vrah, který od loňského podzimu podřezával chlápky v okolí Pugetského zálivu."

"Renata?" nemohl uvěřit.

"Taky jsem tomu nejdřív nechtěl věřit, ale právě zabila dalšího. Je nám nejspíš v patách policie, takže bych měl být stručný. Vypadá to sice, že se Renata zotavuje, ale občas dostane psychotický záchvat. Myslím si, že si neuvědomuje, co se děje, ale když se pomátne, vyráží na lov, jako nějaký anděl pomsty. Nemohu to prokázat, ale myslím si, že muž, kterého zabila dnes, je ten, po němž pásla už od loňského září - chlap, co zavraždil její sestru."

"To je dobře!"

"Otče O'Donnelle," řekl jsem s bolestí v hlase, "nepotřebuje obdivovatele. Je nutné ji zavřít. Jestli se pomátne ještě trochu víc, může začít zabíjet všechny, kdo nosí kalhoty - vás, mě, pošťáka - kohokoliv."

"Asi jsem se nechal..." Odmlčel se. "Co myslíte, že bychom měli udělat?"

"Nejlepší by bylo odvézt ji zpátky do blázince k doktoru Fallonovi. Možná, že ji bude muset držet na práscích, ale alespoň bude v bezpečí. Jestli ji dopadnou policajti, stráví zbytek života v agónii. A to nehodlám připustit."

"Amen," souhlasil se mnou. "Pojďme dovnitř a uvidíme, jestli ji najdeme."

"Dobře - ale buďme opatrní. Pokud vím, má pořád u sebe nůž. Asi byste měl zamknout. Nechceme, aby nám vyklouzla. Policajti mají nervy na pochodu, a kdyby na ni náhodou narazili, mohli by začít střílet."

"Dobrý nápad," souhlasil.

Vstoupili jsme do vestibulu a otec Ó za námi zamknul těžké vstupní dveře. "Pojďme k oltáři," zašeptal. "Možná, že když se s ní pokusíme promluvit, přesvědčíme ji, aby se ukázala."

"Můžeme to zkusit," souhlasil jsem. "Snažit se ji přeprat asi není ten nejlepší nápad."

Kráčeli jsme tiše tlumeně osvětleným kostelem. Myslím, že jsme byli oba dost vystrašení. Aspoň já ano.

"Možná byste s ní měl zkusit promluvit vy," navrhl otec Ó.

Zrovna jsem s ním chtěl souhlasit, když jsem z výklenku po pravé straně zaslechl šišlání. "Počkejte," pošeptal jsem otci Ó. "Je támhle."

Oba jsme pozorně naslouchali - ne že by nám to pomohlo. Poznával jsem šišlavé syčení tajného jazyka dvojčat. Jestli si Renata mluví pro sebe ve dvojřeči, je už bezpochyby úplně mimo.

Opatrně jsem postoupil trochu blíž a snažil se ji v temném výklenku, kde stála socha sv. Benedikta s jednou rukou vztyčenou v žehnajícím gestu, zahlédnout.

Vtom projelo na druhé straně kostela auto a na okamžik přes barevné sklo osvítilo kostel.

Tehdy jsem se málem přestal ovládat. Přisahal bych, že v kratičkém záblesku světla jsem ve výklenku viděl dvě postavy.

Otec O'Donnell se prudce nadechl. "Svatá matko Boží!" zajíkl se.

Pomalu jsme se blížili k výklenku, a obě postavy jsem teď viděl jasněji. Byly do nejmenšího detailu naprosto identické, kromě toho, že jedna měla mokré vlasy a druhá ne. Myslím, že si vůbec neuvědomovaly, že tu s otcem O'Donnellem stojím; nejspíš si vůbec neuvědomovaly, kde jsou. Naléhavě spolu hovořily a překotně vyslovovaly šišlavá slova. Jeden hlas zněl úzkostně, ale druhý vítězoslavně.

Potom začala ta ztrápená postava plakat a ta druhá ji objala, jako by ji chtěla utišit.

A potom jsme byli s otcem O'Donnellem v ohromeném úžasu svědky, jak se postavy spojily. Co bylo dvojí, stalo se jedním, syková dvojřeč odumřela a nahradila ji píseň, kterou jsem už předtím oné noci slyšel.

Vnitřek kostela ozářila nakrátko světla dalšího auta, a stěny se krátce vykoupaly v barvách z vykládaných oken. Na okamžik jsme Renatu spatřili zcela zřetelně. Klesla na podlahu výklenku s nepřítomným pohledem v očích, a s klidným výrazem si pro sebe tiše zpívala pod bdělým zrakem sochy sv. Benedikta.

ČTVRTÁ VĚTA
AGNUS DEI

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Otec O'Donnell i já jsme na Renatu ohromeně zírali a nedostávalo se nám slov.

"Asi bych měl dojít pro deku, abychom ji přikryli," řekl tiše otec po několika minutách. "Je úplně promočená a ještě byla venku na mraze."

To mě vrátilo zpět do reality. "Co myslíte, otče Ó?" zeptal jsem se. "Měli bychom zavolat sanitku a vzít ji do nemocnice?"

"Asi by to bylo nejlepší," řekl vážně. "Dnes je venku strašná zima."

"Ano, máte pravdu."

"Co se stalo, že je takhle promočená?"

"Zaplavala si v Zeleném jezeře, aby smyla krev. Pak spatřila policejní světla, takže doplavala na pláž v severním cípu Woodlandského parku - asi čtyři sta metrů. Jestli je podchlazená, měli bychom ji raději odvézt do nemocnice. Do Lake Stevens ji mohu odvézt, až se vzpamatuje."

"Dojdu pro deku a potom zavolám sanitku." Chvatně odkráčel pryč.

* * *

Asi za deset minut přijela sanitka z univerzitní nemocnice, která byla sv. Benediktu nejbližší. Řidič mi řekl, abych jel s nimi. Někdo bude muset vyplnit všechny papíry a auto jsem měl stále zaparkované na Green Lake Way.

"Zavolám vám, otče," slíbil jsem, když jsem šel vedle nosítek k sanitce. Otec Ó stál ve dveřích a díval se za námi s vážným výrazem.

Řidič pustil maják a sirénu, přestože nebyl takřka žádný provoz, a zanedlouho jsme dorazili do kampu a do nemocnice. Renata se teď prudce třásla a úpěla tu píseň ze své oblíbené kazety. Držel jsem ji za ruku, ale myslím, že si to vůbec neuvědomovala.

Žena na příjmu po mně chtěla nějaké údaje, aby mohla vyplnit celý stoh lejster. Chtěl jsem spolupracovat, ale neměl jsem náladu odpovídat na spoustu otázek. Nakonec jsem se jim vyhnul. "Má vážné psychické problémy," řekl jsem na vysvětlenou. "Zřejmě jí připadalo jako dobrý nápad jít si dnes v noci zaplavat."

"V únoru?" nevěřila žena vlastním uším.

"Jak říkám, je mentálně narušená. Ale její otec je zatraceně bohatý, takže se nemusíte bát o to, kdo zaplatí účet."

"Mohli byste mi sdělit jeho jméno, adresu a telefonní číslo?"

"Ještě něco lepšího. Půjčte mi telefon a já mu zavolám. Všechny detaily vám sdělí sám."

Les zněl zmateně, když zvedl telefon - byly přece jenom dvě hodiny ráno. "Renata se zase pomátla, šéfe," řekl jsem mu.

"Spadla do jezera ve Woodlandském parku a skončila v kostele sv. Benedikta. Dopravil jsem ji do univerzitní nemocnice a paní, co tady vyplňuje formuláře, by potřebovala nějaké informace. Dám vám vědět, jak se jí vede, hned co se zjistí, jak je to vážné." Podal jsem telefon paní na příjmu a vrátil se zpátky k přepážce, abych se zeptal na její stav.

Moc jsem se toho nedozvěděl, a tak jsem seděl asi půl hodiny v čekárně, dokud se neobjevil doktor. Byl docela mladý - zřejmě hned po škole - ale zdálo se, že ví, co dělá. "Slečna Greenleafová má podchlazený organismus, pane Austine," řekl mi. "Musíme být opatrní, protože kdybychom příliš spěchali, pacient by mohl utrpět šok."

"Nechceme, aby se k jejím ostatním problémům přidal ještě šok," souhlasil jsem.

Na okamžik zaváhal a potom se zeptal přímo. "Když už o tom mluvíte, trpí slečna Greenleafová nějakou psychickou poruchou? Pořád nesrozumitelně úpí a blekotá."

"Je blázen, doktore," řekl jsem na rovinu. "Loni ji propustili z ústavu, ale stále se občas hroutí. Mysleli jsme, že je na dobré cestě se zotavit, ale zdá se, že jsme se mylili. Dejte ji nějak do kupy a já ji pak odvezu do soukromého sanatoria."

"Copak je to tak zlé?" Tvářil se polekaně.

"To je jenom začátek popisu, jak špatné to je, doktore. Dávejte pozor, když se k ní přiblížíte. Mohla by být nebezpečná."

"Možná, že až bude moci opustit jednotku intenzivní péče, měli bychom ji převést na psychiatrické oddělení," navrhl.

"Nevěděl jsem, že tady máte i psychiatrickou jednotku," řekl jsem.

"Jsme velká nemocnice, pane Austine, ne pouhá klinika, která sešívá studenty, co se opili a spadli ze schodů. Jsme fakultní nemocnice a medicí se musejí dostat do kontaktu se všemi možnými diagnózami, které se mohou objevit."

"Mohlo mě to napadnout," přiznal jsem. "Jedna z mých spolubydlících je medička. Ale nemluví moc o tom, co se na medicíně děje - nejspíš proto, že jsme ji o to požádali. Vědecký popis pitvy se při večeri moc nehodí."

"Jste tedy také student?"

Přikývl jsem. "Angličtina. Nicméně my pitváme básně, ne lidi."

Zlehka se usmál. "Budu personál ohledně slečny Greenleafové varovat," ujistil mě.

* * *

Zavolal jsem otcí Ó, abych mu sdělil, co je nového, a on mi poradil, že bych se měl pokusit spojit s Mary. Přehraboval jsem se chvíli v peněžence, než jsem našel kousek papíru s telefonním číslem na stanici, které mi Mary dala. Chvilí trvalo, než mě k ní přepojili, ale pořád jsem opakoval, že se jedná o "rodinnou krizi", dokud mě ten někdo, kdo byl na druhé straně linky, nepřepojil k Mary.

"Nemáš mi volat do práce, Marku," zlobila se.

"Máme velmi vážný problém, Mary. Twinkie se zase složila. Toulala se poblíž Woodlandského parku a spadla do jezera. Je velmi podchlazená. Jsem v univerzitní nemocnici a právě ji ošetřují. Asi by ses tady měla po práci stavit."

"Mluvil jsi s Lesem?"

"Jo, zavolal jsem mu hned, jak jsme sem dorazili."

"Jak jsi na to přišel?"

Kruci - došlo mi, že tady musím postupovat opatrně. Existovala jistá možnost, že je tento hovor monitorován - a nahráván. "Skončila v kostele sv. Benedikta a otec Ó mě rychle zavolal," odpověděl jsem. Nechtěl jsem příliš zabíhat do detailů.

"Přijedu hned, jak se dostanu z práce," slíbila.

Zavěsil jsem a vrátil se zpátky do čekárny. Zatím jsem nic nezpackal. Pokud to tak zůstane, ještě stále mohu Twink udržet na svobodě. Dobře, Fergusson umřel a byla to Twink, kdo ho odpravil. To je toho. Já to viděl tak, že mým úkolem je dostat Twink do bezpečí k doktoru Fallonovi dřív, než na ni přijde policie. Bude to vyžadovat trochu zdatného manévrování a dost prachobyčejného lhaní, ale když se mi to podaří udržet na uzdě, policie si to možná nespojí a ještě pořád by se mi mohlo povést ji dostat z města. Když mi vyklouzla a rozřezala Fergussona na kousky, myslel jsem, že je už všechno ztraceno, ale teď jsem začínal doufat, že by se mi to ještě stále mohlo povést.

* * *

Pospával jsem v čekárně asi do sedmi. Pak jsem zavolal domů.

"Ano?" Byla to Erika.

"To jsem já, zlato - Mark. Právě jsem na pohotovosti v univerzitní nemocnici. Renata se včera sesypala, spadla do vody a potom se toulala Woodlandským parkem. Pak se jí podařilo dostat ke sv. Benediktu a otec Ó zavolal sanitku."

"Hypotermie?"

"Ano. Jakmile se dozvím, že bude v pořádku, přijedu domů."

"Nezníš moc dobře, Marku."

"Moc jsem nespál, Eriko. Snažím se, jak můžu, abych nezavřel oči. Rozhodně by mi bodnul hrnek tvého kafe, nebo

rovnou šest."

"Zkus nemocniční jídelnu. Kafe je tam sice trochu zatuchlý, ale nakopne tě."

"Zkusím to. Vyříd' to ostatním, ano?"

"Neboj."

Zavěsil jsem telefon a na chodbě našel záchody. Zrovna jsem si umýval ruce a hleděl na svůj odraz v zrcadle, když jsem náhle ztuhl. Vepředu jsem měl na kabátě krvavou šmouhu. Nejspíš jsem sebou v tom parku praštil příliš blízko u Fergussonova těla. Na veřejnosti jsem se proměňoval s něčím, co bych nechtěl, aby někdo viděl. Snažil jsem se skvrnu smýt, ale nepodařilo se mi ji dostat pryč úplně. Nakonec jsem to vzdal a kabát přehodil přes ruku, místo abych si ho vzal na sebe.

* * *

Mohlo mě napadnout, že to holky nenechají jen tak, ale to bylo tou únavou. Erice a Sylvii trvalo jenom tři čtvrtě hodiny, než se ke mně přidaly. "Vy dva zůstaňte tady," řekla Erika Sylvii a mně. "Já půjdu zjistit, co se děje."

"Vypadáš příšerně, Marku," řekla Sylvia.

"Nejen vypadám."

"Co se vlastně včera v noci stalo?"

"Sám nevím. Renata se objevila u sv. Benedikta, kapala z ní voda a trčely rampouchy. Blábolila ve dvojřeči a trásla se tak, že by mohla klidně spustit zemětřesení. Otec Ó mě sehnal a pak zavolal sanitku."

Nesnažte se lhát, když jste na dně. Vždycky to zkazíte. "Akorát jsem se vracel," odpověděl jsem - trochu moc rychle.

"Slyšel jsem zvonit telefon a byl to otec Ó. Hovor byl pro mě, tak jsem nikoho nebudil."

Sylvia se po mně pochybovačně podívala. Myslím, že tohle by nespoknul nikdo.

Pak se vrátila Erika a tvářila se velice ustaraně. "Na Renatu zřejmě něco lezlo," řekla nám. "A podchlazení tomu ještě dodalo. Má vysokou horečku a myslím, že dostane přinejmenším pořádný zápal plic."

"Ježíšmarjá!" zvolala Sylvia. "Je to vážné?"

"Není to žádná legrace, samozřejmě," řekla jí Erika, "ale jestli se někdy rozhodneš mít zápal plic, udělej to v nemocnici.

Personál má všechno pod kontrolou. Zůstanu tady a na vše dohlédnu. Nijak tomu nepomůžete, když tady budete sedět a lomit rukama, takže se hezky seberte a raději zmizte. Vem Marka domů a ulož ho do postele, Sylvie. Vypadá, že se každou chvíli složí."

* * *

Sylvia mě zavezla zpátky domů a já šel nahoru do pánské koupelny. Vydrbal jsem kabát a pečlivě zkontroloval, jestli nemám někde na oblečení další skvrny od krve. Žádné jsem neviděl, ale nechtěl jsem nic riskovat. Šel jsem do svého pokoje a oblečení, které jsem měl na sobě, strčil do velké igelitky. Až se všechno uklidní, skočím si do prádelny; teď jsem byl příliš vyřízený na to, abych uvažoval jasně. Padnul jsem na postel. Pochybuji, že jsem byl někdy v životě tak unavený.

Skoro bych řekl, že jsem spal celý den a noc, ale probudil jsem se v jednu odpoledne. Pořád jsem byl dost unavený, ale obavy o Renatu mi nedaly spát. Vstal jsem, oblékl si čisté věci a vzal jinou bundu.

Charlie měl otevřené dveře, tak jsem mu pověděl stejnou historku jako Sylvii. Musel jsem se v tom zlepšovat, protože se netvářil zdaleka tak skepticky jako Sylvia. "Mohl bys mě zavést do nemocnice?" zeptal jsem se ho. "Auto mám pořád tam, kde jsem ho nechal, když jsem jel do nemocnice sanitkou."

"Jasně," souhlasil. "V pohodě."

Když jsme tam dorazili, našli jsme v čekárně Mary. "Mluvila jsem s Lesem," řekla. "Myslela jsem, že by měl vědět, že má Renata zápal plic. Budou tu s Ingou co nevidět."

"Je jí líp?" zeptal jsem se.

"Leží na jednotce intenzivní péče, Marku. Je to odpověď?"

* * *

Asi v půl čtvrté se objevil Bob West. Rozhlédl se po čekárně, aby se přesvědčil, že tam není nikdo cizí. "Co se to ksakru děje, Marku?" vyptával se mě tiše napjatým hlasem. "Zavolal nás personál nemocnice. Pořizovali soupis věcí, které měla ta Greenleafovic holka v kabelce za pasem, a našli v ní injekční stříkačku. Udělali standardní test na heroin nebo kokain, ale místo toho, proboha, objevili stopy po kurare!"

Tehdy jsem si uvědomil, že jsem to zvorál. Byl jsem tak ohromený tím, co se stalo v kostele, že jsem zapomněl na její kabelku. Můj plán držet jazyk za zuby a rychle šoupnout Twink zpátky do Fallonova sanatoria, aniž bych někomu řekl, co se opravdu stalo, se v tom momentě zhroutil.

"Kurare?" vykřikla Mary. "To není možné!"

"Testovali to třikrát, Mary," řekl Bob. "Vydali jsme varování, že kdyby v kterémkoliv zdravotnickém zařízení narazili na kurare, mají nás okamžitě kontaktovat kvůli spojitosti se Sekáčovými vraždami. Co ksakru ta holka dělala s injekcí plnou kurare?"

"Co dalšího našli v té kabelce?" zeptal jsem se ho zoufale, doufaje, že nůž na linoleum Twink zahodila.

"Spoustu zajímavých věcí, Marku," odpověděl sarkasticky. "Byl tam pár růženců - jeden červený a jeden modrý. Byl tam řidičský průkaz patřící dívce jménem Regina Greenleafová - přestože na fotce byla dívka, která je nyní na jednotce intenzivní péče, a ta se jmenuje Renata, ne? To je v podstatě vše, co jsme našli - až na nůž na linoleum se stopami krve. Právě dělají testy DNA, ale myslím, že víme, čí krev to je, nemám pravdu? Raději přestaň zatloukat, Marku, a to hned. Bylo to jenom pitomý štěstí, že jsem zdvihl telefon já, když volali z nemocnice. Kdyby to byl Krkoun, měl bys tady teď půlku seattleského policejního sboru - spolu se třemi či čtyřmi jednotkami rychlého nasazení."

Věděl jsem, že mi nedá pokoj, dokud ze mě nedostane, co chce, ale nejdřív jsem musel něco vědět. "Jak šílený musí člověk být, aby obhajoba uspěla s nepřičetností?" zeptal jsem se ho.

"Docela dost - zejména v případě s takovou publicitou, jako je tenhle. S kurare a tím nožem bude mít prokurátor případ jistý. Proti nepřičetnosti bude bojovat ze všech sil."

"O čem do ksakru mluvíte?" vyptával se Charlie.

"Uvažuj, bráško," řekl mu Bob. "Ta Greenleafovic holka je Jana Rozparovačka."

"Ale vždyť je to ještě dítě!" namítl Charlie.

* * *

Dveře čekárny se otevřely a vstoupilo do ní několik ustaraně se tvářících cizích lidí. "Raději bychom měli najít místo, kde budeme mít víc soukromí," navrhl jsem. "Je to velmi ožehavá situace."

"Sedíte, ani se nehněte," souhlasil Bob. "Hned se vrátím."

Nejsem si jistý, za jaké nitky zatahal, ale po pár minutách se vrátil s nemocničním zřízencem, který nás dovedl do prázdné kanceláře v hlavním křídle nemocnice.

"Tak dobře, Marku," řekl Bob, když zřízenec odešel, "ven s tím. Co se stalo včera v noci?"

"Nejdřív se vraťme trochu zpátky. Mary může potvrdit většinu z toho, co budu říkat. Nic si necucám z prstu. Renata Greenleafová měla sestru-dvojče - Reginu - až do jara roku '95. Zrovna měly maturovat na gymnázium v Everettu -"

"Co to s tím má společného?" domáhal se Bob. "Přejdi k věci, Marku."

"Tohle je podstata té věci, Bobe," odpověděl jsem mu. "O tom jsou vraždy Seattleského sekáče." A pak jsem mu všechno vypověděl - všechno, kromě toho, čeho jsem byl včera v noci svědkem v kostele. To jsem zatím nebyl schopný říct nikomu.

"Proč jsi s tím nepřišel za mnou, Marku?" vyptával se Bob.

"Protože jsem doufal, že se mýlím. Kdybych tábořil přímo před jejím prahem, zatímco by nějakého chlapa rozsekali na kusy, ale ona přitom zůstala doma, prokázalo by se, že není Seattleský sekáč." Vzdychl jsem. "Jenže to tak nedopadlo. Myslím, že nakonec si dodala odvahy a požádala Mary, jestli by nezjistila jméno chlapa, kterému patřila ta dodávka. Jsem si jistý, že si uvědomovala, že jak by se objevila Fergussonova mrtvola, Mary by to hned došlo. Proto zřejmě oddalovala žádost tak dlouho, dokud se nedostala do stavu, kdy bylo důležitější Fergussona zabít, než vyváznout."

"Hezky vyprávíš, dítě," řekla Mary suše.

"To tedy ano," řekl Charlie. "Řekl bych, že dalším bodem na programu je přijít na způsob, jak z toho Twink vysekat. Nebo s tím někdo nesouhlasí?"

"Bude to vyžadovat značné úsilí, bráško," upozornil ho Bob. "Kdyby byl Fergusson jediný chlap, kterého podřízla, porota by se mohla usnést na 'důvodném zabití' nebo 'snížené přičetnosti'. Ale jsou tady ostatní mrtvoly, které se válejí po všech možných parcích v okolí. Tohle je ostře sledovaný případ, takže média tím budou úplně posedlá. Znamená to, že okresní státní zástupce se bude zatraceně snažit, jestli chce, aby byl znovu zvolen. Kdyby to nebyl tak profláklý případ, 'nepřičetnost' by mohla projít, ale tohle bude pořád na titulních stránkách."

"Zní to skoro, jako bys byl na naší straně, Bobe," poznamenala Mary.

"Jestli se Mark nemýlí v popisu toho, co se tu od loňského září děje, tak každý se špetkou zdravého rozumu musí být na straně té Greenleafovic holky. To říkám samozřejmě mimo protokol. Mary, myslíš, že si tvůj bratr může dovolit špičkového právníka?"

"Vsaď boty, že může, Bobe," široce se usmála.

* * *

Záměrně jsem se vyhnul zmínce o zjevení - přízraku? zázraku? - kterého jsme byli v kostele s otcem Ó svědkem, než jsme zavolali sanitku. Teď, když vyplula na povrch stříkačka se stopami kurare a nůž na linoleum celý od Fergussonovy krve, bude všechno směřovat k soudnímu řízení; a ať se mi to líbilo nebo ne, pravděpodobně budu hlavní svědek obhajoby. Jestli mám svědčit a začnu vyprávět duchařské historky, šlo by to s Renatou z kopce - a to dost rychle.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Následující ráno jsem zaspal, nejspíš proto, že v prvním patře Erdlundovic domu vládl neobvyklý klid. James a Charlie museli zřejmě chodit kolem po špičkách a šeptat, aby mě nevzbudili. Jenže unavený nebo ne, nedokážu spát déle v jednom kuse. Většina studentů musí vstávat brzy a po čase se člověk naprogramuje. Takže když jsem se konečně probral, bylo asi devět. Osprchoval jsem se, oholil a vyčistil si zuby. Zcela vážně jsem uvažoval, že se budu skrývat ve svém pokoji, dokud celá parta nevypadne. Nechtělo se mi podstoupit další výslech.

Jenže jsem opravdu potřeboval kafe, tak jsem se vydal dolů. Když jsem sešel ze schodů, slyšel jsem v kuchyni Charlieho, který právě ostatním vyprávěl celý příběh, jak jsem ho před několika hodinami vypověděl jeho bratrovi.

"Kdyby Mark nebyl tak rozrušený, nejspíš by nezapomněl tu kabelku Twinkie sebrat. Tím se to provalilo."

V tom okamžiku jsem vstoupil do kuchyně.

"Nevzbudili jsme tě, Marku, že ne?" řekl James. "Snažili jsme se být potichu."

"Za to může Erika," řekl jsem s náznakem úsměvu. "Vůně jejího kafe by probudila i mrtvolu."

"Hned ti podám hrnek, Marku," řekl Erika.

"Já si umím nalít kafe, Eriko."

"Ticho!" řekla mi. Ukázala na místo, kde jsem obvykle sedával u snídaně. "Sem," přikázala mi. "Sedni. Zůstaň."

"Haf haf," odpověděl jsem a sedl si.

"Co teď budeme dělat, Marku?" tázala se ustaraně Sylvia.

"Nevím, kotě," odpověděl jsem po pravdě. "Myslím, že uvidíme, jak se budou věci vyvíjet. Další krok je na Bobu Westovi."

"Promluví si s panem Rankinem," řekla mi Trish. "Jestli je v Seattlu nějaký právník, který by ji z toho mohl vysekat, pak je to Rankin. Je naprostá špička."

"Vyřídím to Renatině tátovi, Trish," slíbil jsem.

* * *

Asi v jedenáct mi zavolal Bob West. "Máš něco na práci, Marku?" zeptal se. "Chci říct, máš teď nějaké přednášky nebo schůzky?"

"Ne, mám volno. Copak?"

"Potřebuji vyzvednout auto té Greenleafovic holky. Víš, kde parkuje a jak vypadá, tak jsem si říkal, že bych tě vzal s sebou."

"V pohodě, Bobe. Stejně si potřebuju vyzvednout své auto - taky tam stojí. Ušetříš mi cestu autobusem."

"To je naše služba veřejnosti," řekl. "Přijedu pro tebe asi za půl hodiny."

"Budu tě čekat." Bylo to trochu zvláštní: teoreticky jsme měli Bob a já stát na opačné straně barikády. Jenže za posledních pár měsíců jsme se dost spřátelili, a teď jsem doufal, že nás naše přátelství přenese přes to, co nás rozdělovalo.

Šel jsem nahoru, abych si vzal bundu.

"Co se děje?" zeptal se Charlie, když jsem procházel kolem jeho otevřených dveří.

"Bob chce, abych mu ukázal, kde stojí Renatino auto," odpověděl jsem. "Já tam taky parkuju, takže si aspoň vyzvednu i svoje auto."

"Pojedu s vámi," řekl. "Bojuju s jednou rovnící, takže mi možná čerstvý vzduch pročistí hlavu."

"A taky uvidíš místo činu, co?"

"Místa činu já rád, Marku," zakřenil se.

* * *

O chvíli později nás Bob vyzvedl. Venku bylo mokro a mlhavo, ale aspoň se trochu oteplilo a mlha na předním skle nenamrzala.

"Nemůžu přijít na to, jak se té Greenleafovic holce podařilo koupit si auto, aniž by o tom kdokoliv věděl," řekl Bob, když jsme čekali, až na semafor skočí zelená.

"Její táta má hromadu peněz, Bobe," řekl jsem mu. "Měla docela tučnou šekovou knížku." Pak jsem si na něco vzpomněl. "Ale, sakra," řekl jsem. "Asi mi to ještě pořád nemyslí. Těsně před Vánocemi jsem se stavil u Mary a Renata zrovna zápasila se svou šekovou knížkou. Neseděly jí účty a nevycházelo to asi o šest set dolarů! Ta honda, pro kterou jedeme, je starý kráp - asi víc než šest set nestála. Jenom hádám, ale tu a tam se její druhá osobnost očividně prosazovala i přes den - a jednou alespoň na tak dlouho, aby si stihla koupit auto. Renata o něm zjevně nevěděla, takže to před ní její druhá osobnost tajila."

"Já té teorii o 'dvojí osobnosti' moc nevěřím, Marku," řekl na to Bob. "Připadá mi to jako smyšlená historka, aby se z toho vyvlíkla."

"Její psychiatr si myslí, že je odůvodněná, Bobe," řekl jsem mu. "Zpočátku jsem tomu sám moc nerozuměl. Šílená Sylvia říká, že vědecky se tomu říká 'fuga', což mně zní jako něco od Johanna Sebastiana Bacha. V hudbě to vyjadřuje kontrapunkt - dva nebo tři party hrané ve stejnou dobu. Proto zřejmě psychiatři ten termín používají. Renata neví, co dělá její druhé já - kupuje auta, plíží se v noci ven a vykrádá lékárny, po půlnoci rozsekává různé chlapy na kousky - samá zábava." Bob se na mě přísně podíval. "Promiň, ale tyhle případy rozdvojené osobnosti se vyskytují, a není to nic smyšleného. Doktor Fallon se mnou možná nebude souhlasit, ale dole v žaludku mám pocit, že ta alternativní Renata je její sestra - Regina - a Regina je ta, která od loňského září rozřezala všechny chlapy. Mám dojem, že úplně na začátku podřízla prvního chlapa, který se jí namanul. Ale jakmile řekla Mary Renatě, kdo je majitel té dodávky, měla Regina na mušce specifický cíl - a Fergusson byl také ten, po němž pásla vlastně od začátku."

"Takže fuga funguje jenom jedním směrem?" podotkl Bob. "Noční dívka ví o všem, co dělá denní dívka, ale denní dívka vůbec neví, že ta druhá existuje?"

"Jednou za čas si povšíme náznaků," řekl jsem. "a tyhle náznaky potom spustí její špatný den."

"Je celkem zřejmé, že Fergusson byl na jejím žebříčku štvanců číslo jedna," řekl Bob. "Pěkně se na něm vyřádila - koroner byl dost bleď, když skončil s ohledáním těla. Fergusson rozhodně neměl lehký konec." Omluvně se na mě podíval. "Musím ji vzít do vazby, Marku," řekl. "Nehodlám ji odtáhnout z nemocnice nebo tak, ale jestli nepodniknu nějaký oficiální krok dřív, než se toho domákně Krkoun, přiznane se do nemocnice, nasadí jí náramky a odveče ji do vězení. Když ji zatknou já, budu také určovat pravidla. Nechám ji v nemocnici tak dlouho, jak to jenom půjde. Možná budeme muset improvizovat, ale myslím, že dokážu, aby zůstala mimo kriminál."

"Díky, Bobe. To je jediné, na čem opravdu záleží."

* * *

Bob zaparkoval poblíž Fergussonova bytu. Klíče, které našel v Renatině kabelce, pasovaly do béžové hondy. Má teorie o Renatině alternativní osobnosti potvrdil i technický průkaz, v němž byla jako majitelka uvedená Regina Greenleafová.

Bob zavolal odtahovku, aby auto odvezli, a já šel za roh pro své auto. Pak jsme jeli s Charliem domů.

* * *

Když jsem dorazil domů a vyšel do schodů, našel jsem na dveřích svého pokoje přilepený žlutý lístek. "Chce s tebou mluvit otec Ó," stálo na něm. Unaveně jsem vzdychl a vrátil se zpátky dolů, abych si z obývacího pokoje zavolal.

"To jsem já, otče O'Donnelle - Mark," řekl jsem, když zvedl telefon. "Co se děje?"

"Myslím, že byste se tady měl raději stavit, Marku," odpověděl. "Objevilo se něco, o čem si musíme promluvit výhradně mezi čtyřma očima."

"Hned jsem u vás," slíbil jsem. Ještě štěstí, že už jsem zase mobilní, pomyslel jsem si.

Když jsem jel do kostela, vysvitlo dokonce na chvíli slunce. Nebylo to na dlouho, ale bylo příjemné zjistit, že na obloze ještě pořád je. Milhy jsem už začínal mít plné zuby.

Když jsem dorazil do kostela, otec Ó se ochomýtal kolem oltáře. Tvářil se nešťastně. "Pojďte, Marku, půjdeme dozadu do kanceláře," navrhl. "Rozhodně nechceme, aby nás někdo slyšel."

"Znervózňujete mě, otče," řekl jsem a následoval ho malými dveřmi po straně oltáře a chodbou do kanceláře.

Dovedl mě dovnitř a pečlivě za námi zavřel dveře. "Jak se vede Renatě?" zeptal se, když jsme se posadili.

V rychlosti jsem ho zaskvětil do posledních událostí - zápal plic, kabelka a policie. "Takže abych to shrnul, policie má proti Renatě absolutní důkazy. Je jisté, že Seattleský sekáč je ona. Naší jedinou nadějí je teď obhajoba založená na nepřičetnosti. Otče, nejsem si jistý, nakolik bude to, čeho jsme v noci byli svědky - ať už to bylo cokoliv - hrát roli."

"Raději s tím moc nepočítejte, Marku," řekl mi vážně. "Nahlásil jsem událost biskupovi a takové věci se řídí jistými pravidly. Vy i já víme, že jsme viděli něco pozoruhodného - ale biskup mi o tom zakázal promluvit."

"Cože?"

"Církevní politika, Marku. Nemáme povoleno hovořit o jakýchkoliv nadpřirozených úkazech, které se objeví uvnitř nebo v blízkosti kostela. Ve většině případů nejsou tato zjevení ničím jiným než masovou hysterií, a duchovenstvo by se něčeho podobného nemělo účastnit. Když se nad tím opravdu zamyslíte, určitě pochopíte proč."

"Řekl bych, že to asi je rozumné, otče. Ale, kruci, oba víme, co jsme viděli."

"Před soudem bych se o tom moc nezmiňoval, Marku, protože já nebudu mít svolení potvrdit cokoliv, co o tom řeknete. Už jste se o tom někomu zmínil?"

"Ještě ne. Abych řekl pravdu, nevěděl jsem, jak začít."

"To je dobře. Být vámi, nechal bych to tak. Zavřou Renatu do vězení?"

"Myslím, že ne, otče O'Donnelle. Je úplně mimo. Nejspíš na ni uvalí ochrannou vazbu. Jestli se nám podaří soudce přesvědčit, že je duševně nezpůsobilá, ani se to nedostane před soud. Prostě ji jenom navždy tiše zavřou do nějakého ústavu pro šílené. Není to dobré řešení, ale asi nejlepší, v jaké můžeme doufat."

Dostal do očí takový ten mazaný, lišácký výraz, jaký občas mívají všichni Irové. "Myslím, že bych věděl o jiném řešení, Marku. Trochu na tom zapracuji. Budu muset požádat o několik úsluh, ale na tom není nic neobvyklého, ž'áno."

* * *

Navečeřel jsem se doma a vrátil se do nemocnice. Les a Inga byli u Renaty v pokoji a oba vypadali dost vyčerpaně. Vzal jsem Lese stranou. "Co kdybych si vzal noční směnu já, šéfe?" navrhl jsem. "Vy a Inga byste se měli trochu vyspat."

"Ty taky nevypadáš zrovna nejlíp, Marku," odvětil.

"Mám za sebou pár náročných týdnů, šéfe," řekl jsem, "ale na přespávání s Renatou v nemocnici jsem expert, vzpomínáte?"

Pohlédl na Ingu. "Možná, že bych ji měl odsud na chvíli dostat," připustil. "Nese to velice těžce."

"Není sama, šéfe. Spousta lidí je kvůli tomu úplně vedle."

"Copak to nikdy neskončí?" zalknul se.

"Můžeme jenom doufat, šéfe," řekl jsem. Byla pěkná hloupost, něco takového říkat. Hned, co jsem to vyslovil, bych si raději ukousnul jazyk. "Mary je nejspíš vzhůru. Co kdybyste jí zavolal a potom Ingu odvedl pryč, aspoň do zítřka?"

"Udělám to. Díky, Marku."

"To nestojí za řeč, šéfe."

Když Les a Inga odešli, přitáhl jsem si židli k Renatině posteli, druhou si podepřel nohy a zaujal pohodlnou polohu. Renata byla na kapačkách a dolní část obličeje měla zakrytou kyslíkovou maskou. Ale přesto jsem ji pořád slyšel mluvit. Maska tlumila zvuk, ale slyšel jsem dost, abych poznal, že nemluví anglicky.

Nedokážu přesně říct, proč jsem to udělal, ale natáhl jsem se a chytil ji za ruku. Ona nejspíš neměla ani tušení, že tu jsem, ale já jsem se cítil líp.

* * *

Kolem sedmé ráno vstoupil do pokoje lékař a spolu s ním Bob West a strážník v uniformě. "Jak se jí vede, Marku?" zeptal se mě Bob.

"Nevidím žádnou změnu," odpověděl jsem.

"Tohle je strážník Rauch," představil mi statného strážníka. "Přes den bude hlídat před vchodem. Potřebujeme sestavit seznam lidí, kteří budou moci vstoupit do pokoje. Zatím mám tebe, její rodiče a Mary. Koho bychom tam ještě měli napsat?"

"Hrome, Bobe, já nevím - řekl bych, že asi partu z domu - Sylvii a Eriku určitě, a Jamese a Trish nejspíš taky."

"A co Charlie?"

"Jo, toho asi taky."

"Sepíšeš mi jejich jména, ano? Ještě někdo další?"

"Musím se zeptat Lese - jejího táty. Trish si myslí, že by si měl najmout jednoho z šéfů advokátní kanceláře, kde pracuje. Jmenuje se Rankin. Říká, že je třída."

Bob přikývl. "Už jsem o něm slyšel."

"A určitě bychom na seznam měli přidat jejího psychiatra. Jmenuje se Wallace Fallon - jo, a nejspíš taky otce O'Donnella. To je její kněz."

Bob přikývl. "Zapiš ho na seznam."

Doktor kontroloval zprávu visící v nohách Renatiny postele. "Omluvte mě," řekl. "Mluví pořád ještě tím zvláštním jazykem, pane Austine?"

"Ještě jsem ji neslyšel říct něco anglicky."

"Možná je to způsobeno vysokou horečkou," řekl zamyšleně, "ale jestli nezačne brzy mluvit anglicky, silně bych se přimlouval za to, aby byla přeložena na zdejší psychiatrické oddělení. Je celkem zřejmé, že ještě není schopna postavit se tváří v tvář realitě."

Bob zachoval naprosto kamennou tvář. "S tím se dokážeme smířit," odvětil. "Co si myslíš ty, Marku?"

"Souhlasím," řekl jsem. Díky tomu budeme o krok napřed před Krkounem a všemi reportéry, kteří by určitě slintali blahem nad vidinou senzačního soudního procesu. Jestli lékaři v nemocnici přesunou Renatu na psychiatrické oddělení, přidá to obhajobě založené na nepřičetnosti na váze a nasměruje celý případ směrem, kterým jsme se chtěli vydat.

* * *

Les se vrátil do nemocnice kolem poledního, ale Inga s ním nepřišla. "Je hrozně rozrušená," řekl mi. "Mary jí dala potají nějaká sedativa."

"To je celá Mary. Má ráda, když jsou všichni pěkně hodní a klidní. Poslyšte, šéfe, měl jsem vám něco vyřídit. Jedna z dívek, u kterých bydlím - Trish Erdlundová - chodí tady na univerzitu na práva a na částečný úvazek pracuje v advokátní kanceláři ve městě. Jeden z šéfů se jmenuje John Rankin a podle toho, co říkala, si myslím, že je přesně tím, koho potřebujeme. Musíme si najmout někoho dostatečně chytrého, aby dokázal soudce o Renatině nepřičetnosti přesvědčit. Renata je sice úplně mimo, ale státní zástupce proti tomu bude zuby nehty bojovat. Tohle je jeden z velkých případů, který upoutá pozornost, a státní návladní doufá v proces s velkou reklamou, který mu pomůže ke znovuzvolení."

"Už ses s tím Rankinem někdy setkal, Marku?"

"Ne, osobně ne, ale беру Trish za slovo. Je skoro stejně chytrá jako její sestra, a Erika je tak chytrá, že mě to děsí - ale to je jedno. Co myslíte, promluvíte si s ním?"

Pokrčil rameny. "Jak myslíš, Marku. Já jsem teď trochu mimo."

"Seženu od Trish jeho vizitku a hodím vám ji, abyste se s ním mohl spojit."

"Dobrá. Jak chceš."

To mě vážně překvapilo. Les Greenleaf nebyl typ člověka, který by nad něčím takhle mávl rukou. Bylo vidět, že ho to opravdu velmi zasáhlo.

* * *

Když jsem se vrátil domů, hrála televize v kuchyni na plné pecky a celá parta seděla před ní.

"Jak se jí vede, Marku?" zeptal se mě James.

"Zdá se, že je pořád bez sebe," řekl jsem. "Horečka sice trochu poklesla, ale pořád si mluví pro sebe ve dvojčech."

Dneska ráno se tam stavil Bob a přivedl strážníka, který bude přes den hlídat před jejími dveřmi. Ošetřující lékař chce, aby ji hned, jak se vzpamatuje ze zápalu plic, převezli na psychiatrické oddělení. Bob s ním byl celkem za jedno. Bob je zcela jistě na naší straně, ale nebude to na veřejnosti nijak ventilovat. Jo, a ještě něco. Mluvil jsem s Lesem Greenleafem a říkal, že by si pana Rankina rád najal jako Renatina právníka."

"To je obrovská výhra," řekla nadšeně Trish. "Jestli někdo v okrese King dokáže soudce přesvědčit, aby souhlasil se slyšením ohledně mentální způsobilosti, je to pan Rankin. Tenhle případ se nesmí dostat před trestní soud." Sešpulila rty a lehce se zamračila. "Myslím, že jako první krok bude Rankin usilovat o předběžné slyšení, které by celý případ nasměrovalo k rozhodnutí, zdali je Renata vůbec duševně schopná přijmout odpovědnost. Když to vyjde dle našeho přání, celý případ tím skončí. Renata půjde z psychiatrického oddělení univerzitní nemocnice přímo do psychiatrické léčebny - nejlépe k doktoru Fallonovi do Lake Stevens. Fallon bude samozřejmě hlavním svědkem v každém slyšení ohledně způsobilosti, ale Mark a Sylvia budou nejspíš také vypovídat."

"Proti Rankinovi bude stát státní návladní?" zeptala se Sylvia.

Trish zavrtěla hlavou. "Státní návladní je na to příliš důležitý. Předá to některému ze svých pobočníků, kterého si pan Rankin pěkně podá." Potom se Trish podívala na mě. "Mluví Renata výhradně dvojčech?" zeptala se.

"Zatím jsem od ní neslyšel nic jiného," odvětil jsem.

Trish se zamračila. "Blouzní? Víš co, křičí nebo tak něco?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Dvojčata svým jazykem nikdy nemluvila hlasitěji než šepem," odvětil jsem. "Nechtěla, aby je někdo slyšel."

"Dobře," řekla Trish. "Nebude tedy přerušovat jednání. Jsem totiž přesvědčená, že pan Rankin bude chtít, aby byla na řízení osobně přítomna. Soudci pak bude stačit se na ni jednou podívat, aby ho to přesvědčilo a rozhodl v náš prospěch."

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Samozřejmě, že nešlo nijak zabránit tomu, aby se poslední události neobjevily v novinách a ve zprávách na každé televizní stanici na západě státu Washington. Reportéři šleli radostí a koncem týdne bylo všude plno nových - většinou pokřivených - příběhů "Jany Rozparovačky".

Téměř univerzální touha po patnácti minutách slávy s sebou přinesla různé bizarní příběhy, počínaje "Myslím, že jsem ji jednou viděl v knihovně", až po "Hned mi bylo jasné, že je dost divná".

Novináři vyčmouchali několik Renatiných kámošek z divčího klubu a v sobotu onoho týdne se chodník před naším domem jenom hemžil reportéry a kameramany. Trish nám sdělila, že pan Rankin vydal víceméně jediný pokyn. Naše odpověď měla znít: "Bez komentáře".

Hodně času jsem strávil přebíháním mezi domovem a nemocnicí a v neděli už bylo jasné, že toto čtvrtletí nebudu

schopný napsat žádné slušné seminární práce. Nijak zvlášť mi ta představa nevadila, akorát, že jediný způsob, jak se z toho vyvléct, bylo nechat si za své dva semináře zapsat "nedokončil" a zkusit si je zapsat znovu, až bouře utichne. Erika trávila v nemocnici ještě víc času než já, jenže ona tam měla aspoň známosti. V neděli večer oznámila celé partě, že se Renata už vylízala z nejhoršího, co se týče zápalu plic, a že ji nejspíš propustí z jednotky intenzivní péče a nejspoději v úterý převezou na psychiatrii. Trish skákala radostí, když novinky slyšela. "To byla jediná věc, která mě trápila," řekla nám. "Jakmile ji hospitalizují na psychiatrickém oddělení, máme to v suchu. V tom okamžiku bude jednání o mentální způsobilosti takřka samozřejmé."

"Takové nadšení kvůli maličkostem," zamumlala Erika.

"Nedobírej si mě, Eriko," řekla Trish své sestře. "Jak se ti to povedlo s doktorem Yamadou?"

Erika pokrčila rameny. "Zbaštil to a bude držet jazyk za zuby, dokud nebude svědčit."

"Co máte, holky, za lubem?" vyptával se James.

"Ale, nic moc," odpověděla Erika s přehnaně nevinným výrazem. "Doktor Yamada je soudní patolog z koronerova úřadu a zároveň bokem učí patologii na medicíně. Měla jsem s ním několik předmětů a docela dobře ho znám. Něco jsem mu navrhla a on souhlasil, že se tím bude řídit."

"Cos mu navrhla?" vyptával se Charlie.

"Má to poněkud odborný charakter, Charlie," odvětila Erika. "Nebudeme zabíhat do krvavých podrobností, ano?"

"Nesnáším, když se takhle chová," vrčel Charlie.

"Ale," řekla Erika, "ty chudinko."

* * *

V pondělí 15. února jsem zašel do Padelford Hall a stavil se v kanceláři u doktora Conrada ještě předtím, než odešel učit. Už ty zvěsti samozřejmě slyšel a souhlasil, že si kvůli mně promluví s mými profesory. "Není to tak neobvyklé, pane Austine," ujišťoval mě. "Postgraduál je docela flexibilní. „Nedokončil“ se ve vašem hodnocení neobjeví. Znamená to pouze, že jste studium přerušil, než krize přejde." Pak na okamžik zaváhal. "Jak se jí vede?" zeptal se.

"Nic moc, doktore," odvětil jsem. "Už se skoro zbavila zápalu plic, ale obávám se, že rozum má tentam. Z ústavu odešla jen kvůli jedné věci. Když ji teď vyřídila, nejspíš se vrátí zpátky."

Povzdechl si. "Škoda. Přicházíme tak o velký talent."

"Takový je život, doktore," řekl jsem bez obalu. Rozhodně jsem se teď nehodlal nějak dojímat. Ještě pořád jsem toho měl dost před sebou. Složit jsem se mohl později. Teď jsem se musel držet.

* * *

Večer po jídle si vzal Charlie mě a Jamese stranou. "Pojďte se stavit za Bobem," navrhl. "Je to naše spojení s druhou stranou a nechceme se dočkat nějakých ošklivých překvapení."

"Nebude mít oplétačky, když nám bude poskytovat informace?" vyptával se James.

"Není to přece tak, že bychom ho chtěli prásknout," odvětil Charlie. "Víš, že nám může důvěřovat, že budeme mlčet."

Když na to přijde, mě tajnosti z policejní služebny ani tak nezajímají. Ale musíme vědět, co má za lubem Krkoun. Bob s tímhle případem ujel; a Krkoun se teď nejspíš pěkně užívá. Přiznejme si to na rovinu, kluci. Bob s tou boudou jménem „ochranná vazba“ dost riskuje a Krkoun se teď nejspíš snaží nalézt nějakou slabinu. Jestli chceme, aby Bob zůstal na naší straně, musíme mu pomoci krýt záda."

"Charlie má pravdu, Jamesi," řekl jsem. "Opravdu potřebujeme, aby to měl v této fázi na povel Bob. Kdyby se Krkounovi podařilo Bobovi případ sebrat, pěkně bychom v tom lítali."

"Dobře," souhlasil James. "Tak si pojdte pokecat s Velkým bratrem."

James nás k Zelené lucerně dovezl ve svém kombíku. Nevím proč, ale termín "SUV" - sportovní užitkové vozidlo - ho děsně rozčiloval. "Je to, kucinál, kombík!" hřímá pokaždé, když to někomu z nás ujelo a použili jsme modernější název. James používal spoustu staromódních výrazů - "kombík", "pravda", "etika" - samé kuriózní zastaralé pojmy.

Když jsme dorazili, Bob už seděl v zadním boxu - očividně nás čekal. Trochu to vypadalo, jako by naše setkání bylo předem domluvené. Bratři Westové byli dobře sehraní.

"Čau, brácho," pozdravil ho Charlie. "Co se děje?"

"Sedni si a zmlkni, Charlie," zavrčel na něj Bob. "Máme problém."

Žaludek se mi úplně stáhl.

Všichni jsme se usadili do boxu. Bob se k nám naklonil a mluvil velmi potichu. "Krkoun je vážně vzteky bez sebe z toho, jak jsem minulý týden vyřídil záležitost s Greenleafovic děvčetem, a ze všech sil se mě snaží z případu stáhnout. Šéf vyšetřovatelů si myslí, že jsem udělal správně, jenže Krkoun se snaží protáhnout okolo něj. Snaží se, seč může, bratříčkovat se s právníky z kanceláře státního návladního a už se mu podařilo jednoho tamního idiota přesvědčit, že on je místní expert na sériové vraždy. Jasně, že to je pravá a nefalšovaná blbost, ale jestli mu to nějaký přiblíží prokurátor zbaští, může Krkoun vystoupit jako svědek a lhát jako když tiskne."

"Copak mu váš šéf nemůže nařídít, aby držel jazyk za zuby?" vyptával se Charlie.

"Ne; kdyby byl prokurátor na Krkounově straně, tak ne. Krkoun byl posedlý Gepardem a „Jana Rozparovačka“ Geparda tak vyděsila, že z města zmizel. Krkoun to vidí tak, že tím padly všechny jeho naděje na povýšení. Viní z toho Greenleafovic děvče a chce je dostat - za každou cenu. Na oddělení je dost patolízalů, takže jestli budeme pokračovat v našich milých setkáních, brzy se o nich Krkoun dozví a rozhlásí to na všech televizních kanálech, které mu budou naslouchat."

"Ksaku!" zaburácel James.

"Kdyby jenom to," řekl Bob. "Odted' se budeme držet stranou. Známe Krkouna dost dobře, abych věděl, co udělá. Dotlačí prokurátora k tomu, aby se případ projednával za přítomnosti veřejnosti - nejlépe za plné přítomnosti kamer. Prozatím působí v zákulisí, ale kdyby se to dostalo před trestní soud, nedokáže odolat a vystoupí veřejně. Pokaždé,

když spatří kameru, načůrá si blahem do kalhot; v tom okamžiku se mu zatemní mozek a v televizi to pěkně rozmázne. Předběžné šetření ve věci mentální způsobilosti pak nebude připadat v úvahu a Greenleafovic děvče bude souzeno za vraždu prvního stupně. Krkouna sice mohou degradovat nebo dokonce vyhodit od policie, ale to už nám nebude nic platné." Odmlčel se. "Tak, a tohle nemáte ode mě - je to jasné? Spojte se s právníkem toho děvčete a řekněte mu, že jste se to dozvěděli od 'spolehlivého zdroje'. Jestli je Rankin tak bystrý, jak se říká, bude už vědět, jak Krkouna zarazit. Naším hlavním cílem teď je, aby ten zkurvysyn nesvědčil před soudem."

* * *

Holky nebyly zprávami, které jsme jim po návratu domů sdělili, vůbec nadšené. Sylvia nás zasypala výrazy z temnějších koutů své slovní zásoby, ale Trish šla rovnou k telefonu.

Sylvia pořád ještě pěníla, když se Trish vrátila do kuchyně. "Klídek, Sylvie," řekla naší drobné spolubydlící. "Právě jsem domluvila s panem Rankinem. Nebyl z toho nijak šťastný, ale když teď ví, co se děje, ví taky, co se musí udělat." "Nepráskla jsi Boba, že ne?" ptal se Charlie.

"Samozřejmě že ne," odpověděla rychle Trish. "Tvůj bratr je na naší straně, takže mu nehodlám způsobovat jakékoliv potíže. Pan Rankin nejspíš ví, kdo je náš zdroj, ale nijak se v tom nepitval."

"Co může dělat, aby Krkouna odrazil?" zeptal se jí James.

"Vzhledem k okolnostem a k Renatině zdravotnímu stavu bude pan Rankin určitě předsedajícím soudce žádat o neveřejné slyšení - spolu s nařízením o zákazu debaty. To by plány poručíka Říhala na veřejné představení zhatilo."

"To je ale smůla," řekla Erika. "Letos chudák Krkoun nedostane žádného Oscara."

"Pan Rankin měl pro nás ale i dobré zprávy," řekla nám Trish. "Několikrát neformálně mluvil se státním návladním a víceméně se shodli na tom, že předběžné slyšení je na místě. Státnímu návladnímu se ta představa sice moc nelíbí, ale kdyby odmítl, pan Rankin by dokázal zařídít, aby se případ táhl celá léta. Věc se teď má tak, že všechno závisí na tom, který soudce bude onomu slyšení předsedat. Když budeme mít štěstí, dostaneme správného soudce. Je pár takových, které bychom na soudní stoličce opravdu vidět nechtěli."

"Takže je všechno v rukách osudu, jo?" řekl Charlie.

"Tos řekl fakt hezky, Charlie," odpověděla Trish trpce.

"Už se rozhodli, kdy se bude předběžné slyšení konat?" zeptal jsem se.

"Záleží na soudci," odpověděla. "Soudní kalendář je teď dost nabitý. Může to dopadnout tak, že v nějakém jiném případě dojde k doznání viny, díky čemuž se jeden ze soudců uvolní. Všechno je zatím ve hvězdách."

* * *

Druhý den ráno jsem jel do Padelfordu zařídít nedokončení dvou seminářů. Doktor Conrad se za mě očividně přimluvil, takže jsem nenarazil na žádné potíže - přinejmenším administrativního charakteru. Teď, když jsem pozastavil svou akademickou kariéru, jsem neměl nic na práci - mohl jsem jenom sedět, čekat a dělat si starosti.

* * *

Tento týden šla Trish do práce do advokátní kanceláře ve čtvrtek. Nikdy nám pořádně nevysvětila, co tam vlastně dělá. Řekl bych, že koncipient zřejmě tráví spoustu času v právních knihách, hledá precedenty a tak podobně.

Když však přišla domů, byla celá bez sebe. "Dnes došlo k zásadnímu průlomu," oznámila nám večer u jídla. "Ruku do ohně bych za to nedala, ale mám pocit, že pan Rankin uplatnil nějaké dříve prokázané službičky. V Renatině případu bude soudu předsedat Alice Compsonová. Je přísná, ale spravedlivá, a naprosto nesnáší, když se jí do soudní síně cpou novináři. Skoro všechna její slyšení jsou s vyloučením veřejnosti - včetně novinářů. Reportéři jsou kvůli tomu vzteky bez sebe, ale ona je klidně nechá čekat, dokud nejsou k dispozici přepisy - někdy to trvá třeba i týden."

"To je velmi nenucený přístup ke konceptu 'čerstvých zpráv', co?" podotkl James s náznakem úsměvu.

"Se soudkyní Compsonovou to je, jako kdybyste se vrátili do starých neuspěchaných časů," řekla Trish. "Odmítá jednat ve chvatu a je až militantně lhostejná k potřebám novinářů. Spousta reportérů skončila za mřížemi za to, že se jí snažili odporovat."

"Už teď se mi líbí," usmíval se Charlie.

"A je to ještě lepší," řekla Trish. "Pan Rankin mi dneska prozradil, že v počáteční fázi bude prokurátor pan Roger Fielding. V úřadu státního návladního je krátce a nejspíš je ještě nezkušený. Dokonce bych se vsadila, že právě on skočil Krkounovi na ty jeho báchorky." Odmlčela se. "Mimochodem," pokračovala potom, "na sobotu si nic neplánujte. Pan Rankin by se s námi se všemi v sobotu dopoledne rád setkal. Většinu z nás nejspíš předvolá při předběžném projednávání obžaloby jako svědky a rozhodně bude potřebovat naše svědecké výpovědi, pokud dojde na slyšení ve věci mentální způsobilosti. Právníci nesnášejí překvapení v soudní síni, takže nás Rankin chce poznat ještě před slyšením."

"Už se nějak rozhodlo, kdy se to předběžné slyšení bude konat?" zeptala se Sylvia.

"Ještě ne," odpověděla Trish. "To záleží na soudkyni Compsonové a ona se do toho nenechá od nikoho nutit."

* * *

V sobotu ráno přišlo, což nebylo nic neobvyklého. Jestli vám vadí déšť, nejezděte do Pugetskeho zálivu.

Protože James měl z nás největší auto, jeli jsme všichni s ním. Vzhledem k tomu, že Trish byla v advokátní kanceláři zaměstnaná, měla kartu, na kterou jsme mohli zajet do podzemních garáží vysoké kancelářské budovy v komerční zóně. Výtahem jsme vyjeli do šestnáctého patra. Všechny prostory měly atmosféru nenuceného přepychu - husté koberce, obložení ze vzácných dřev a velká okna s výhledem na Elliotův záliv.

"Třída," poznamenal Charlie.

"Je to jenom pohodlné místočko, kde se cítíme doma," odpověděla Trish. Provedla nás skrze ztichlou recepci k velkému konferenčnímu sálu na západní straně budovy, kde zlehka zaklepal na dveře.

"Vstupte," odpověděl syří hlas a všichni jsme Trish následovali.

Pan Rankin vstal, aby nás přivítal. Byl to přesně typ pohledného staršího gentlemana se sněhobílými vlasy a silným opálením. Odhadoval jsem, že musel trávit pěkných pár hodin v solárku, aby mu opálení vydrželo. Byl neformálně oblečen a tvářil se velmi nenuceně. "Představíte mi své přátele, Patricie?" řekl. "Pak se můžeme ihned vrhnout na věc." Trish nás postupně všechny představila a sdělila svému šéfovi, v jakém oboru působíme.

"Zajímavá kombinace," poznamenal pan Rankin. "A nyní se pustíme do našeho případu. Jak vám Patricie pravděpodobně již sdělila, naším hlavním cílem v předběžném projednávání obžaloby bude dovést soudkyni Compsonovou směrem ke slyšení ve věci mentální způsobilosti. Anamnéza slečny Greenleafové se k tomuto závěru sama nabízí, ale pan Fielding se přirozeně pokusí naše úsilí zmařit. Média, a se vši pravděpodobností rovněž i veřejnost, by raději viděla senzační trestní proces, který by se dal zjednodušit do titulků, skládajících se převážně z jednoslabičných slov. My chceme, aby to tak jednoduché nebylo. Věc se má nyní tak, že případ je tak jasný, že by netrval déle než den či dva. Všechny vás nejspíš předvolám, abyste svědčili, a každého z vás bych rád slyšel promluvit. Snažte se uvolnit. Mluvte normálním tónem a nechvátejte, ať na vás Fielding tlačí, jak chce."

Rankin měl takový ten sytý, řečnický hlas a mluvil jako člen amerického Senátu. Nejspíš by dokázal udělat zásadní zprávy i z předpovědi počasí.

"Pane Forestere," obrátil se potom na Jamese, "kdy jste se prvně setkal se slečnou Greenleafovou?"

James se zamyslel. "Jestli mě paměť neklame, přišla k nám jednou na večeři loni někdy koncem září nebo začátkem října. Mark se zmínil o její minulosti a jejích duševních problémech, takže jsme moc nevěděli, co máme čekat. Všechny nás ale naprosto okouzila a bavila nás historkami ze soukromého sanatoria - mluvila o něm jako o cvokárně - kde strávila delší dobu po smrti své sestry."

Rankin na Jamese hleděl s naprostým úžasem. "Máte nádherný hlas, pane Forestere," řekl. "Musím vás dostat na lavici svědků. Zní to skoro jako hlas boží."

James se usmál. "To záleží na vaší definici Boha, pane Rankine. Jestli chcete, můžeme si o tom popovídat, ale nejsem si jistý, jestli svědecká lavice je pro takovou diskusi právě místo. Vymezení hranic ,pravda, celá pravda a nic než pravda' by teologickým spekulacím mohlo být na překážku, nemyslíte?"

"Toho muže bych mohl poslouchat celý den," obrátil se na nás Rankin s širokým úsměvem.

"Držte ho ale raději dál od Hegela," doporučoval Charlie. "Kant je v pohodě, ale z Kierkegaarda a Hegela mě vždycky rozbolejí zuby."

"Patricia mi říkala, že jste vědec, pane Weste," řekl Rankin.

"Nevím, jestli bych si mohl dovolit tomu tak říkat, pane Rankine," odvětil Charlie. "Jsem inženýr. Vyrábím věci. Vědec pracuje s teoriemi; inženýři pracují se šrouby a matkami. Vědátoci jsou většinou špinaví od křídý, ale my máme na oblečení kolomaz a kovové piliny. Ale platějte nás líp."

"A kdy jste se se slečnou Greenleafovou prvně setkal vy?"

"Stejně jako James. Mark ji přivedl na večeři. Chodila na zkoušku na jeho přednášky a napsala domácí úkol - ,Jak jsem strávila letní prázdniny'. Proto se o ni začala naše parta zajímat. Mark má ještě nějaké kopie, takže vám jednu může dát. Až to ale budete číst, pevně se něčeho držte. Přibližně v půlce to začíná být dost ujetý."

"Vyjadřujete se velmi barvitě, pane Weste," poznamenal pan Rankin.

"Jsem dělník," pokrčil Charlie rameny. "Byl jsem naprosto šťastnej, když jsem dostával výplatu každý týden a měl dost volného času na přestavování aut. Ale hodně čtu."

Rankin přikývl. Potom pohlédl na Eriku. "Jste na řadě, slečno Erdlundová," řekl. "Patricia mi říkala, že jste na medicíně."

Erika přitakala. "Charlie představuje auta; já představuji lidi - tedy, alespoň to budu dělat, až za nějaký čas vyjdu ze školy. Ještě mám před sebou pár let. Twinkie jsem potkala stejně jako zbytek party."

"Co znamená to ,Twinkie'?" zeptal se jí.

"To je taková přezdívka, kterou dal Mark dvojčatům - oběma. Myslím, že Renatě se poté, co byla její sestra zavražděna, to jméno dokonce líbilo víc. Sylvia se mnou možná nebude souhlasit, ale já si myslím, že ta záležitost s ,Twinkie' držela Renatu svým způsobem v Reginině světě. Když se nad tím pořádně zamyslíte, myslím, že se Renata zbláznila kvůli tomu, že už tady Regina nebyla. Dvojčata byla jeden celek, a když Regina zemřela, Renata tu byla jenom napůl."

"Tedy, to je něco, čeho bychom se mohli chytit," řekl Rankin. "Co o tom soudíte vy, slečno Cardinaleová?"

"Byla bych velice ráda, kdyby Erika přestala pytláčit v mém revíru," odvětila Sylvia.

"Ale pošimtebe," zamumlala Erika.

"Nech toho," řekla jí Sylvia. Potom se obrátila zpět k Rankinovi. "Jako obvykle nadhodila Erika něco velmi znepokojivého. Její teorie, že Renatu vražda její sestry poznamenala natrvalo, by nasvědčovala tomu, že Renatino domnělé uzdravení byla jenom přetvářka. Předstírala, že se uzdravila, aby mohla dohnat Reginina vraha a zabít ho. Myslím, že nikdo, kdo nemá dvojče, nemůže úplně porozumět spojení, které mezi nimi je. Sdílejí spolu vědomí, které nikdy nepochopíme. Trish vám jistě řekla, že jsem v rámci své diplomové práce pracovala na Renatině anamnéze."

Rankin přikývl. "Během předběžného projednávání na to asi přijde řeč," řekl jí.

"Hned jsem si to myslela," řekla Sylvia. Svraстила čelo. "Renatin stav neodpovídá vlastně žádné definici z učebnic."

Nejprve jsem se zaměřila na možnost mnohočetné poruchy osobnosti, ale to nesesedělo. Dvojčata si byla tak blízká, že se navzájem naprosto dokonale znala. Doktor Fallon, její psychiatr, si myslí, že blíž by tomu odpovídala fuga, krátkodobá amnézie, ale já myslím, že to taky úplně nesesedí. Možná, že pro Renatin stav budeme muset vymyslet úplně nový termín - třeba ,porucha dvojčat'."

"S vámi a s doktorem Fallonem si budu muset ještě promluvit," přemítal Rankin.

"Teď jsi na řadě ty, Marku," řekl Charlie.

"To ti teda děkuju," řekl jsem trpce.

"Za málo."

"Vidím, že se zdráháte, pane Austine," poznamenal Rankin, "ale zaručuji vám, že ač to nebude nijak příjemné, bude vaše výpověď zřejmě klíčem k celému případu."

"Já vím, akorát se na to netěším."

"Vy jste byl v kostele, když tam Renata desátého února v noci přišla, že ano, pane Austine? Vaše předchozí výpověď nezněla moc přesvědčivě."

"Tak trochu jsem si to vymyslel," přiznal jsem. "Ve skutečnosti jsem ji sledoval až do kostela poté, co zabila Fergussona." Potom jsem mu vysvětlil, jak jsem celou noc Twink pronásledoval. "Celou dobu jsem byl o krok pozadu," litoval jsem. A vtom mi došlo, že mě Rankin přivedl až k té části příběhu, kterou nemohu prozradit. Zhluboka jsem se nadechl a pokračoval dál. "Spolu s otcem O'Donnellem jsme ji slyšeli blouznit ve dvojřeči. Byla úplně promočená a pomatená, tak jsme zavolali sanitku. Zbytek už znáte. Kdybych měl všech pět pohromadě, sebral bych tu její kabelku ještě dřív, než sanitka dorazila. Teď by už byla zpátky v blázinci u doktora Fallona a my bychom tohle všechno nemuseli absolvovat."

"Tomu se říká promyslet vše do detailů, že jo?" řekl obdivně Charlie. "Seš ještě chytřejší, než jsem si myslel, Marku. Poslat Twinkie zpátky do cvokárny by bylo naprosto perfektní řešení."

"Jo, jenže jsem to zpackal."

"Bylo toho na tebe moc, Marku," řekl James.

"Ale stejně to byla pořádná bota," odvětil jsem.

"Nuže, rád bych vám všem poděkoval," řekl nato Rankin. "Poskytli jste mi spoustu materiálu a myslím, že fakta jsou v tomto případě rozhodně na naší straně. Řekl bych, že by to prozatím stačilo."

Všichni jsme se zvedli.

"Mohl byste ještě na okamžik, pane Austine?" řekl Rankin. "Nebude to nadlouho."

"Počkáme na tebe dole, Marku," oznámil mi James, když odcházeli.

"V tom kostele se stalo ještě něco, že?" zeptal se mě pronikavě. "Přešel jste to trochu moc rychle, pane Austine."

Rankin byl bystrý, to bylo jisté.

"Nedostane se to dál?" zeptal jsem se ho.

"Ne, pokud nechcete."

"Dobře. Stejně to musím někomu říct. Když jsem vešel do kostela, Renata už byla uvnitř. Schovávala se ve výklenku pod jednou sochou. Otec O'Donnell i já jsme ji slyšeli, ale neviděli. Pak venku projelo auto a jeho světla ozářila vnitřek kostela. Tak jsem ji spatřil - ale nebyla sama. V tom výklenku byly dvě osoby. Byly naprosto identické, pane Rankine. Byla tam Renata, ale i Regina. Renata brečela a Regina ji objala kolem ramen. Potom se zdálo, že se propojily, skoro jako by splynuly dohromady. Když se... spojily, řekl bych, začala Renata zpívat, velmi tiše."

Pan Rankin na mě zíral a jeho obličej pod dokonalým opálením zbledl.

"Otec O'Donnell říká, že incident nahlásil biskupovi, a ten mu nařídil, aby o tom nemluvil, dokonce aby ani nepotvrzoval nic, co bych mohl tvrdit já. Zřejmě to je standardní církevní postup. Stejně by nám to u soudu nepomohlo, takže nemá smysl se o tom šířit. Renatu jsme ztratili, pane Rankine, už se nikdy nevzpamatuje. Ona a Regina se někde v její mysli opět shledaly. Znáám dvojčata dost dobře a jsem si naprosto jistý, že v jejich spojeném vědomí nikdo z nás vůbec neexistuje. Mají jedna druhou a nikoho jiného nepotřebují. Úplně si vystačí. Celé tohle řízení je jenom formalita. Dvojčata jsou zase spolu a vůbec netuší, co se děje zde, v našem světě. To jste chtěl slyšet?"

Pořád se na mě upřeně díval a nic neřikal, takže jsem tiše odešel z místnosti a sjel výtahem do haly.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Trish nám sdělila, že předběžné projednávání obžaloby bylo stanoveno na úterý 3. března v 10:00. Média s tím hrozně nadělala, takže jsem tušil, že soud bude nacpaný k prasknutí zvědavými diváky a spoustou televizních kamer. Všichni jsme onoho rána vstali brzy, abychom se oblékli a vypadali reprezentativně. Jamesovi a mně trvalo zatraceně dlouho, než jsme Charlieho přesvědčili, že by si měl vzít kravatu; jeho nechuť byla částečně způsobena tím, že měl jenom jednu jedinou - tu šerednou, co mu Erika dala k Vánocům. Půjčil jsem mu svou. Pak jsem mu ji musel ještě uvázat. Z celé záležitosti jsme byli poněkud nervózní, takže jsme posnídali jenom krátce. Ale vypili jsme každý tři hrnky Eričina kafe.

James nás přesvědčil, že bychom měli jet všichni jeho kombíkem. "Budeme se držet pohromadě, děcka. Novináři se na nás určitě vrhnou, hned jak vystrčíme nos ze dveří."

"Má pravdu," souhlasila Trish, "a raději bychom se měli držet standardní odpovědi ,bez komentáře'."

"Jé," řekl Charlie. "A já jsem se chtěl stát hvězdou. Nemyslíte si, že by reportéry naprosto ohromilo, kdybych jim na jejich otázky odpovídal v němčině?"

"Jenom klídek, Charlie," řekla mu Trish. "Když je budeme ignorovat, třeba si za chvíli dají pokoj a zmizí."

"To sotva," zamumlala Erika.

Asi ve tři čtvrtě na devět jsme vyšli ze dveří a James, se svou mohutnou postavou a zlověstným výrazem, vyvedl náš malý semknutý šik na ulici. Neměl v ruce hůl ani nic podobného, ale i bez toho všichni pochopili, co si myslí.

Novináři ustoupili, abychom mohli projít, ale někteří z nich na nás přece jen zavolali nějaké otázky.

Trish jejich dotazy odrazila mrazivým "bez komentáře".

Reportéři nebyli zrovna na větvi, ale řekl bych, že každého nepotěšíte.

Pan Rankin dal Trish parkovací kartu, takže James mohl zajet rovnou do garáží pod budovou soudu. Vyjeli jsme výtahem do čtvrtého patra. Soudní zřízenec zkontroloval podle seznamu naše průkazy a poslal nás dál. Ten seznam novináře vážně rozčiloval - spolu s prohlášením, které zřízenec opakoval snad každých pět minut, že "toto slyšení není

přístupné veřejnosti - ani pro tisk". Zvedla se proti tomu vlna protestů.

Soudní zřízenec byl ale ozbrojen, takže na něj reportéři zas tak moc netlačili.

Pan Rankin na nás čekal vpředu u jednoho ze stolů. "Nemyslím si, že bych dnes někoho z vás předvolával," řekl nám, "ale soudkyně Compsonová může přeskočit některé vybranější procesní podrobnosti a přejít přímo k slyšení ve věci mentální způsobilosti. Fielding by z toho nebyl moc nadšený, ale chci být připraven - co kdyby. Sedněte si do první řady a pozorně poslouchejte. Tohle je v podstatě jednání, při kterém musí prokurátor proti slečně Greenleafové vznést obžalobu."

"Ale ona tady osobně nebude, že ne?" ujišťoval jsem se.

"Ale ano, bude," odvětil. "Musí být přítomna, aby vyslechla obžalobu."

"Ale nebude vůbec ničemu rozumět," protestoval jsem.

"To rozhodně doufám - a doufám, že to bude naprosto zřejmé. Jestli je natolik mentálně narušená, soudkyně Compsonová by ji mohla prohlásit za neschopnou stanout před soudem ještě dnes. Tím by jednání skončilo ještě dřív, než by vlastně začalo. Ale nedělejte si přehnané naděje."

* * *

Les Greenleaf dorazil o pár minut později. Inga s ním nebyla, ale Mary ano. Neměla na sobě uniformu, ale stejně ji obklopovala policejní aura. Oba dva si přisedli k nám do první řady. Potom, o chvilku později, vešel chvatně do soudní síně vysoký mladý muž s kufríkem.

"To je Fielding," sdělila nám Trish.

Za zástupcem obžaloby vstoupily do místnosti čtyři osoby: policista v uniformě, Bob West, nervózně vypadající muž orientálního původu a rozložitý chlapík se strništěm na tváři a hustým obočím.

"To je Krkoun," poznala Mary posledního muže.

"Bez něj by to nebylo ono," poznamenal Charlie.

Vtom se otevřel postranní vchod za soudcovskou stolicí a nemocniční personál - muž a žena - do soudní síně tiše přivedl Renatu.

To mnou vážně otřásl. Až doposud všechno vypadalo jenom jako šaráda, s různými postavičkami na provázcích. S příchodem Renaty se z toho ale velmi rychle stala realita.

* * *

"Povstaňte," zvolal soudní zřízenec včele soudní síně.

Vstali jsme a do síně vstoupila žena v taláru s ocelově šedými vlasy a posadila se za soudcovskou stolicí. "Posadte se," ohlásila. Chvilí počkala, zatímco jsme se usazovali, a potom poklepala kladívkem. "Jednání bylo zahájeno," řekla. "Takže," pokračovala, "jen aby bylo jasné, že všichni přítomní porozuměli pravidlům; toto je neveřejné slyšení a celé řízení je přísně důvěrné. Soud bude velmi nespokojen, pokud někdo důvěrnost tohoto řízení poruší." Přísně se rozhlédla. "Nejsem na vás moc rychlá? Abych se vyjádřila jasněji, držte jazyk za zuby. Jestli se někdo pokusí změnit mou soudní síň v cirkus na kolečkách, pořádně si ho podám - a budu nepříjemná. Tisk si může jít volat po svobodě někam jinam a veřejnost má právo znát pouze to, co uznám za vhodné já. Tohle je můj soud a budeme hrát podle mých pravidel. Je to jasné?"

"Teda!" zašeptal Charlie.

"Mluví naprosto vážně," řekla nám tiše Mary. "Je pěkně tvrdá a rozhodně není radno se s ní dostat do křížku."

"Žalobce a obhájce přistoupí k soudci," řekla soudkyně Compsonová.

Pan Rankin a nervózní mladík přistoupili k soudkyni Compsonové a všichni tři se krátce radili. Rankin a Fielding se potom vrátili na svá místa.

"Předvolejte svého prvního svědka, pane Fieldingu," pokynula soudkyně.

"Obžaloba předvolává strážníka Paula Murraye," pronesl v odpověď Fielding.

Policista v uniformě vstal a šel dopředu. Složil přísahu u jednoho soudního zřízence a posadil se na svědeckou lavici vedle soudní stolice.

"Vy jste strážník, který objevil tělo pana Waltera Fergussona v noci 10. února?" zeptal se ho Fielding.

"Ano, pane. Bylo už po půlnoci - 1:13, abych byl přesný. Vzhledem k sérii vražd, ke kterým za posledních šest měsíců došlo v parkových oblastech, jsme dostali příkaz kolem parků pravidelně hlídkovat. Spolu se svým kolegou jsme projížděli po Green Lake Way a zaslechli jsme nějaké zvuky, znějící od břehu jezera. Tu noc byla hustá mlha, takže můj kolega zavolal pro posily. Provedli jsme zběžnou prohlídku okolí a brzy se k nám přidali další strážníci. Potom jsem objevil tělo pana Fergussona, asi tři metry od břehu jezera. Zjistil jsem, že je mrtvý. Ostatní strážníci se ke mně přidali a zajistili jsme místo činu. Můj kolega se potom vrátil k autu a přivolal detektivy."

"Mohli byste nám popsat, v jakém stavu se našlo tělo pana Fergussona, strážníku Murrayi?" zeptal se Fielding.

"Na jeho těle byly četné bodné rány, pane Fieldingu, ale nebyla to vlastně bodnutí. Spíš takové dlouhé řezy. Běžná bodná rána jde přímo do masa. Rány na zesnulém byly dlouhé a relativně mělké. Nejsem žádný expert, ale řekl bych, že pan Fergusson vykvrácel."

"Podílel jste se během posledních měsíců na vyšetřování některé z ostatních vražd, které byly spáchány podobným způsobem?"

"Ano, pane, na několika. Rány na tomto posledním těle se shodovaly s předchozími - až na to, že tady jich bylo víc. Vrah šel tentokrát dokonce tak daleko, že sundal oběti boty a rozřezal jí chodidla."

Fielding sebou škubl. "Eh - nemám další otázky, ctihodnosti," řekl.

"Svědék je váš, pane Rankine," pronesla soudkyně Compsonová.

Rankin povstal. "Mohli byste popsat zvuk, který jste zaslechl a který vás a vašeho kolegu vedl k hlubšímu pátrání, strážníku Murrayi?"

"Byl velmi zvláštní, pane Rankine," odpověděl Murray. "Těžko se to přesně popisuje, ale bylo to něco mezi úpěním a zpěvem. Navíc něco podráždilo zvěř ve Woodlandském parku a vlci v zoo hrozně vyli - jako kdyby zpívali spolu s tím, kdo vydával ty zvuky dole u jezera."

"Nemám další otázky, ctihodnosti," řekl Rankin.

* * *

"Předvolejte dalšího svědka, pane Fieldingu," řekla soudkyně Compsonová, když byl strážník Murray propuštěn. "Obžaloba předvolává seržanta Roberta Westa," pronesl Fielding.

Bob West měl na sobě tmavý oblek a tvářil se ponuře. Nám, kdo jsme ho znali, bylo zřejmé, že z toho nemá žádnou radost. Složil přísahu a posadil se na křeslo pro svědky.

"Jste seržant Robert West z policejního sboru města Seattle?" otázal se Fielding.

"Ano, pane."

"A pracujete v současnosti v severním okrsku jako detektiv?"

"Ano, pane."

"Jak dlouho již ve sboru sloužíte, seržante Weste?"

"Bude to už dvanáct let, pane Fieldingu."

"Podílel jste se na vyšetřování série vražd, které se odehrály v různých parcích v severním Seattlu - a rovněž i na dalších místech, která ovšem nespadají do kompetence vašeho okrsku?"

"Ano, pane."

"Charakterizoval byste tyto vraždy jako běžné ubodání v rámci obvyklého boje mezi gangy?"

"Dalo by se o nich říci cokoliv, jenom ne že by byly běžné nebo obvyklé, pane Fieldingu."

"Mohl byste to prosím rozvést, seržante Weste?"

"Běžné ubodání většinou nebývá předem nijak promyšlené," řekl Bob. "V mnoha případech se jedná o impulzivní akt, jehož hlavním cílem je oběť rychle zabít, s minimálním hlukem. Sekáčova zabítí byla zjevně naplánovaná tak, aby zabrala mnohem, mnohem víc času než obvyklé zabodnutí. Vražedná zbraň nebyla zrovna účelná."

"Omluvte mě na okamžik, seržante Weste," řekl Fielding. Přesl ke stolku před lavicí a zvedl nůž na linoleum. Podržel ho tak, aby na něj Bob viděl. "Je tohle ona vražedná zbraň, o které jste teď mluvil?"

"Jestli je na té cedulce na rukojeti moje jméno, tak ano."

"Pokud soud nemá námitky, obžaloba označí tento nástroj jako ‚Důkaz A‘," řekl Fielding soudkyni Compsonové.

"Budiž," odpověděla soudkyně.

"Nevypadá to jako příliš účinná zbraň, seržante Weste," naznačil Fielding.

"To záleží na vrahově záměru, pane Fieldingu. Pokud by chtěl vrah zabíjet rychle a potichu, tohle jeho - nebo jejím - úmyslům neposlouží. Ale zdálo by se, že ‚rychle‘ bylo to poslední, co měl vrah v úmyslu. Zcela zřejmě bylo jeho záměrem, aby zabíjení trvalo dlouho. Jeho hlavním cílem zřejmě bylo způsobit oběti co nejvíc bolesti. Vrah navíc přišel s neobvyklým způsobem, jak si zajistit ticho."

"A mohl byste to rozvést, seržante Weste?"

"Byli jsme na rozpacích, jak vysvětlit, že Sekáč dokáže někoho pořežat, a oběť přitom ani nepípne. Odpověď přišla až s vraždou ze sedmáctého prosince. Ta se odehrála ve vojenském prostoru v parku Discovery. Oběti se stal Thomas Walton, námořník válečného loďstva Spojených států. Lékaři námořnictva odmítli vydat tělo k přezkoumání koronerovi z okresu King a pitvu provedli sami. Waltonovo tělo testovali na přítomnost mnoha chemikálií - převážně narkotik, jak říkali - ale v jednom testu byla odhalena přítomnost něčeho v krevním oběhu rozhodně neobvyklého."

"A co to bylo, seržante Weste?"

"Kurare, pane Fieldingu."

"A co přesně je kurare?"

"Nejsem chemik, pane Fieldingu. Jestli tomu ale dobře rozumím, některé indiánské kmeny z amazonských pralesů jím potírají své šipky, aby paralyzovali ulovenou zvěř. Domnívám se, že na lidi to má stejný účinek. Proto byly oběti zticha - vrah jim před začátkem řezání vrazil do hrdla injekční stříkačku s dávkou kurare."

"Není kurare v této části světa poměrně vzácné?"

"Není. Lékaři je používají u pacientů, kteří trpí záchvaty - alespoň to říkal koroner. Vyrozuměl jsem, že je k dostání v každé trochu větší lékárně."

Fielding přešel zpět ke stolku s doličnými předměty a zvedl injekční stříkačku se žlutou cedulkou. "Na visačce je vaše jméno, seržante Weste, s datem 10. února. Popsal byste soudu, kdo ji našel, kde a jaký má význam?"

"Nalezl ji nemocniční personál v kabelce slečny Renaty Greenleafové v univerzitní nemocnici, kam byla převezena sanitkou a umístěna na jednotku intenzivní péče. Rovněž tam byl nalezen i nůž na linoleum a několik růženců."

"A byla tato injekční stříkačka testována na stopy po nějakých chemikáliích?"

"Ano, pane."

"A které chemikálie byly, pokud ano, nalezeny?"

"Kurare, pane Fieldingu."

"Pokud soud nemá námitky, obžaloba označí tuto injekční stříkačku jako ‚Důkaz B‘," řekl Fielding soudkyni Compsonové.

"Budiž."

Fielding se otočil zpět k Bobovi. "Byly na předmětech doličných A a B provedeny ještě nějaké další zkoušky, seržante Weste?"

"Ano, pane. Byly testovány na stopy krve."

"A jaký byl nálezný?"

"Laboratoř potvrdila, že krev na noži je pana Fergussona. Na stříkačce nebyl dostatečně velký vzorek, aby šlo provést test DNA, ale krevní skupina byla stejná jako u Fergussona."

"Je možné, na základě těchto důkazů, aby byla slečna Renata Greenleafová považována za hlavní podezřelou z vraždy pana Waltera Fergussona a celé řady dalších vražd?"

"Způsob provedení se shoduje. Ukázalo se, že kurare a nůž na linoleum hrály zásadní roli v mnoha vraždách z poslední doby."

"A existoval podle vašeho názoru dostatečný důvod pro zatčení slečny Greenleafové?"

"O tom není pochyb, pane Fieldingu."

"A zatkli jste ji."

"Ne, nezatkli."

Tady se Fielding ztratil. "Vy jste ji nezatkli? Proboha, proč ne?"

Soudkyně Compsonová poklepala kladívkem. "Mírněte se, pane Fieldingu," řekl rozhodně.

"Promiňte, ctihodnosti," omluvil se Fielding a potom se otočil opět ke svědkovi. "Mohli byste prosím vysvětlit soudu, proč jste se rozhodl slečnu Greenleafovou nezatknout, seržante Weste?"

Bob ukázal na Renatu prstem. "Proto, pane Fieldingu. Přejděte k ní o krok blíže a poslouchajte. Měl jsem sice pravděpodobnou příčinu, to ano, ale ona blouznila. Když někoho zatýkáme, musíme mu přechist jeho práva - a musíme mít jistotu, že svá práva chápe. Vzal jsem ji místo zatčení do ochranné vazby, protože se zdálo, že si vůbec neuvědomuje mou přítomnost. Pokud si dobře vykládám zákon, je uvalení ochranné vazby to jediné, co v tomto případě můžeme udělat. Ve stávajícím stavu ji nemůžeme zatknout. Konzultoval jsem to s jejím lékařem, který mi řekl, že by nerozuměla ničemu, co bych jí říkal."

"Co když je to jenom nějaká chytrá lest, seržante Weste?" domáhal se zoufale Fielding.

"Při zatýkání si nesmíme hrát na 'co kdyby', pane Fieldingu," odpověděl mu Bob. "Musíme mít jistotu."

"Svědék má pravdu, pane Fieldingu," řekla soudkyně Compsonová, "a seržant West si ve složité situaci poradil, aniž by překročil přísnou literu zákona."

Fielding narážku pochopil. Nelíbilo se mu to, ale byl dost chytrý, než aby to rozpitvával. "A je slečna Greenleafová nyní držena v patřičném zařízení?" zeptal se skepticky.

"Ano, pane," odvětil Bob. "Je zavřena na psychiatrickém oddělení v univerzitní nemocnici a u dveří jejího pokoje je stále policejní hlídka. Teď je fyzicky přítomna v soudní síni, ale myslím, že si toho není vědoma."

"Nemám další otázky, ctihodnosti," řekl Fielding poněkud schliple.

"Svědék je váš, pane Rankine," řekla soudkyně.

"Nemám žádné otázky, ctihodnosti," odvětil Rankin.

"Moudré rozhodnutí, pane Rankine," řekla skoro nepřítomně.

Renata si dál šeptala ve dvojřeci. Soudkyně Compsonová naslouchala jejímu syčavému šepotu a ve tváři se jí zračil neklid. Nakonec zlehka zavrtěla hlavou. "Můžete jít, seržante Weste," řekla mírně.

* * *

Charlie zvedl směrem k Bobovi, který se vracel na své místo, palce ve vítězném gestu. Bob pokrčil rameny a posadil se. Očividně nebyl moc šťastný.

"Předvolajte dalšího svědka, pane Fieldingu," řekla soudkyně Compsonová tiše.

"Obžaloba předvolává doktora Hiroshiho Yamadu," oznámil Fielding.

Nervózní lékař chvátil do čela soudní síně, aby složil přísahu.

"Jste doktor Hiroshi Yamada?" tázal se Fielding.

"Ano, pane prokurátore," odvětil Yamada.

"A sloužil jste posledních osm let v úřadu okresního koronera v okrese King jako soudní patolog?"

"Ano, pane prokurátore."

"A prováděl jste dne dvanáctého února tohoto roku pitvu na těle pana Waltera Fergussona?"

"Ano, pane prokurátore."

"A jaký byl nález?"

"Pan Fergusson byl muž bílé pleti v raném středním věku. Příčinou smrti bylo vykrvácení způsobené mnohočetnými řeznými ranami na jeho těle - zejména na trupu - nějakých padesát hodin před pitvou. Chemická analýza odhalila v jeho krevním oběhu přítomnost kurare, a rovněž stopy po kokainu. Hladina alkoholu v krvi byla 0,05%."

"Mohli byste soudu sdělit, kolik řezných ran se našlo na těle zesnulého?"

Yamada se podíval do nějakých listin v deskách, které si přinesl s sebou na svědeckou lavici. "Á - osmdesát tři; přesněji jsme to nebyli schopni určit, pane prokurátore. Mnoho ran se nacházelo ve stejných oblastech a jejich počet se dal určit jen těžko. Zejména oblast slabin byla silně zohavená."

"Můžete potvrdit, že vzorky krve z nože, nalezeného ve vlastnictví obžalované, pocházejí opravdu z těla zesnulého?"

"Ano, pane prokurátore. DNA se shodovala z více než devadesáti procent. Nalezli jsme rovněž slabou kontaminaci jinou DNA. Na nástroji se našly stopy předchozího použití."

"Dokázali byste určit, jak dlouho od počátku útoku trvalo, než zesnulý vykrvácel?"

"Nemohu to určit přesně, pane prokurátore. Okolní teplota byla onu noc pod bodem mrazu. Kdyby se útok odehrál v létě, odhadoval bych to na deset až patnáct minut. Teprve poslední rána se ukázala jako smrtelná. Je to rána na krku oběti, která přerušila obě tepny."

"Tedy, řekneme-li to laicky, první rány mřily do oblastí vysoce citlivých na bolest, ale vrah oběť zabil tak, že jí prořízl hrdlo od ucha k uchu."

"Dalo by se to tak říci, pane prokurátore."

"Nemám další otázky, ctihodnosti," řekl Fielding.

"Soud to oceňuje, pane Fieldingu." Ve tváři soudkyně Compsonové se zračila lehká nevolnost. "Svědék je váš, pane Rankine."

Rankin se zakláněl dozadu a poslouchal, co mu Erika šeptala přes zábradlí oddělující obhajobu od soudní síně.

"Jste tady, pane Rankine?" zeptala se soudkyně Compsonová.

"Promiňte, ctihodnosti," omlouval se. Potom povstal a přešel k lavici svědků. "Mohl byste prosím soudu říci, jestli jste neporovnával vzorky DNA pana Fergussona se vzorky z jiných zdrojů, doktore Yamado?"

Yamada vrhl rychlý pohled na Eriku, a ta přikývla.

"Musel bych se vrátit trochu do minulosti, pane Rankine," řekl Yamada, "ale věřím, že to má pro tento případ jistý význam."

"Hodí se nám každá pomoc, doktore Yamado," řekl Rankin s náznakem úsměvu.

"Již šest nebo osm let probíhá jisté vyšetřování, pane Rankine. Identifikace pomocí DNA je relativně nová metoda, ale pro patologi se ukázala nesmírně cenná. Během posledních pár let došlo v oblasti Pugetského zálivu k celé řadě znásilnění s následným zavražděním obětí. Vzorky tělesných tekutin, které byly z obětí odebrány, se uchovávaly. Testy naznačovaly, že pachatelem byla ve všech případech jediná osoba. Bylo to sděleno patologům ve všech nemocnicích v celé oblasti a bylo nám rovněž řečeno, abychom dávali pozor na případné shodné nálezy. Koroner z okresu Snohomish nám oznámil, že v jeho okrese spáchala stejná osoba vraždu v roce 1995. Testy DNA jednoznačně potvrdily skutečnost, že pan Fergusson byl ve skutečnosti násilník, který byl pachatelem znásilnění v okrese King, stejně jako pachatelem v případě vraždy v okrese Snohomish v roce 1995." Yamada vypadal vzrušeně.

"Námítka, ctihodnosti!" protestoval Fielding. "To je irelevantní."

"Zamítá se, pane Fieldingu," řekla mu soudkyně Compsonová. "Soud shledává výpověď doktora Yamady jako vysoce relevantní. Pokračujte prosím, pane Rankine."

"A jak se jmenovala oběť v případě z okresu Snohomish, doktore Yamado?" tázal se Rankin.

Yamada se podíval do svých dešek. "Ehm - Greenleafová, pane Rankine. Regina Greenleafová."

* * *

Soudkyně Compsonová vyhlásila přestávku a požádala právní zástupce, aby přišli do její kanceláře.

Erika tak jásala, že jsem měl skoro pocit, že ji budeme muset spoutat. "Vyšlo to!" výskala. "Vážně to vyšlo! Ten nekňuba žalobce to prosvíhl! To je boží!"

"Uklidni se, Eriko," řekl jí Sylvia. "Jak jsi věděla o těch ostatních znásilněních a vraždách?"

"Doktor Yamada s tím na přednáškách, na které jsem k němu chodila loni na podzim, hrozně moc nadělal," odvětila Erika. "Z identifikace pomocí DNA je bez sebe. Tvrdí, že zanedlouho to nahradí otisky prstů. Použil onu sérii znásilnění a vražd jako příklad a ty případy právě teď rozluštil. Teď si nejspíš může vymknout ruku, jak si gratuluje."

* * *

Když se Rankin s Fieldingem vrátili do soudní síně, Rankin se tvářil vítězoslavně. Fielding právě naopak.

"Povstaňte," přikázal soudní zřízenec, a soudkyně Compsonová se vrátila na soudcovskou stoličku s vážným výrazem ve tváři. Poklepala kladívkem a pak se obrátila na soudního zapisovatele. "Dejte do zápisu, že slečna Greenleafová zůstane v ochranné vazbě za branami univerzitní nemocnice. Později bude předvedena ke slyšení, které stanoví její způsobilost být trestně stíhána." Potom přísně pohlédla na nás všechny, co jsme seděli na obou stranách uličky v soudní síni. "Připomínám všem přítomným, že ohledně této záležitosti jsou zapovězeny veškeré debaty s novináři nebo kýmkoliv jiným, koho se tento případ přímo netýká. A rovněž vám připomínám, že porušení tohoto nařízení bude bráno jako pohrdání soudem." Odmlčela se. "Rozumíte mi dobře, poručíku Říhale?" domáhala se bojovným tónem. "Držte jazyk za zuby!"

Potom pozdvihla kladívko - skoro jako by to byla hůl. "Jednání se odrokuje na úterý, desátého března, v deset hodin." A potom kladívkem udeřila.

Pohlédl jsem směrem ke Krkounovi. Mračil se na soudkyni jako děcko, které poslali do svého pokoje bez večeře.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Na chodbě před soudní síní se stále tísnili novináři, ale James nám opět uvolnil cestu - měl pro nenásilné zastrašování nadání. Reportéři neochotně ustoupili, abychom mohli projít k výtahu. Jeden nadšenec nicméně, zatímco jsme čekali, až výtah přijede, zavolal nějakou otázku na Charlieho. Charlie mu věnoval prázdný pohled a odvětil: "Nicht verstehen. Sprechen Sie Deutsch?"

Reportér jen zamrkal a stáhl se.

"Teda, to bylo chytrý," obdivovala Erika Charlieho.

"Když na to máš, tak to ukaž," odvětil Charlie.

Výtah se otevřel a my jsme rychle vstoupili dovnitř. James se postavil do dveří - zlověstně - aby se k nám nějaký potrhlý reportér nepřidal.

V garážích žádní novináři nebyli. Buď zde platilo takové pravidlo, nebo soudkyně Compsonová vydala další příkazy. Vděčně jsme nasedli do kombíku a James nás dovezl zpátky domů.

Tam na nás ale čekalo úplné davové šílenství včetně televizních kamer. Když jsme vyrazili k hlavnímu vchodu, počastovali jsme je všechny naprostým lingvistickým cirkusem. Trish a Erika odpověděly - nebo spíš odmítly odpovídat - na otázky švédsky, Charlie citoval rozsáhlé pasáže z Schillerova *An die Freunde*, Sylvia odpovídala italsky a zřejmě své prohlášení přikrášlila obskurními oplzlostmi, a James přednesl proslov v latině.

Cítil jsem povinnost prokázat čest katedře anglistiky, takže jsem odrecitoval úvodní strofu z *Beowulfa* - v

západosaštině. No dobře, trochu jsem se předváděl. Ostatní to dělali taky, tak proč bych si to rovněž nemohl užít? Podařilo se nám zachovat vážné tváře až do chvíle, než za námi zaklaply dveře. Pak jsme se začali smát. "Viděli jste, jak se tvářili?" zavyl Charlie. "To je bomba!"

"Co to proboha bylo za jazyk, Marku?" ptala se Erika.

"Angličtina," odvětil jsem nevinně.

"Mně to jako angličtina nepřišlo."

"Je to taková starší varianta," řekl jsem.

"Jak stará?"

"Ale, asi třináct set let - nebo tak nějak."

"Trošku starší," zamumlala.

"Hele," řekl na to Charlie, "řekl bych, že naše strana dneska vyhrála, co? Máme to jednání o mentální způsobilosti, jak Rankin chtěl."

"Oslavy vítězství si nech pro sebe, Charlie," řekla mu Trish. "Myslím, že Renatu čeká odsouzení k doživotnímu pobytu v ústavu. Asi tak nejlepší, v co můžeme doufat, je soukromé zařízení. Fielding bude nejspíš požadovat státní ústav pro duševně choré zločince - věznice s polstrovanými celami."

To nám dost zkazilo radost.

* * *

Novinářům ležela soudkyně Compsonová kvůli uzavřené soudní síni a nařízení o mlčenlivosti pěkně v žaludku. Při přepínání mezi všemi možnými televizními stanicemi člověk narazil na spoustu únavných přednášek o prvním ústavním dodatku.

Naše parta sledovala, jak se ujal náš trik s cizími jazyky. Jedna stanice si dokonce najala tlumočníky, jenže chlapík, který překládal Sylviiny poznámky do angličtiny, málem dostal onu stanici do nesnázi s radou pro televizní vysílání - ukázalo se, že Sylviin slovník byl velice barvitý. Potom to konečně vzdali a nechali nás být.

* * *

V sobotu ráno jsem si četl Faulknera, když na mě asi v deset Trish zavolala, že mám telefon. Odložil jsem knihu a pospíchal dolů do obývacího pokoje.

"Marku?" Byl to otec O'Donnell. "Jestli nejste příliš zaneprázdněn, mohl byste se dnes za mnouavit v kostele?"

"Jistě," řekl jsem. "Co se děje?"

"Mám pro vás dobré zprávy."

"Bůh ví, že by se mi hodily," odvětil jsem.

"Ano, On to nejspíš ví."

"Promiňte, otče - to mi ujelo. Hned jsem u vás."

Otec Ó na mě čekal u oltáře, aby mě dovedl dozadu do své kanceláře - jako bych tam už netrefil sám. Zavřel dveře a oba jsme se posadili. "Vyrozuměl jsem, že soudkyně předsedající v Renatině případě nařídila jednání ohledně její mentální způsobilosti," řekl.

"Jak jste to zjistil?" divl jsem se překvapeně.

"Mám svoje zdroje, cāk nevíš?" odpověděl lišácky s přehnaným přízvukem. "Jaký bude pravděpodobně výsledek tohoto slyšení?"

"Těžko říct, otče," odvětil jsem. "Renata je už úplně mimo, ale to se stalo i po Reginině vraždě, a tenkrát se z toho vzpamatovala. Soudkyně by mohla nařídít, aby byla na neurčito zavřená v nějakém ústavu. Kdyby se potom někdy vzpamatovala natolik, že bude mluvit jazykem, kterému budeme rozumět, mohli by ji z ústavu vytáhnout a soudit za vraždu - vlastně několik vražd."

Zachmuřil se. "Případ by se tedy pouze odložil na neurčito?"

"Trish říkala, že se to již několikrát stalo. V jednom blázinci v Medical Lake je jeden chlap v ,dočasné vazbě' už skoro dvacet let."

"To bychom ale nechtěli," řekl. "Potřebujeme, aby bylo vyneseno trvalé rozhodnutí, které by ji postavilo mimo dosah soudu."

"Jistě, až na to, že se může snadno stát, že skončí v ústavu pro duševně choré zločince, a něco takového si opravdu nezaslouží."

"Existuje jistá alternativa," řekl mi. "Podařilo se mi přesvědčit biskupa, že je mi zavázán. Slíbil jsem mu, že se nikde nezminím o tom, čeho jsme vy i já byli oné noci svědky, a on byl tak laskavý, že si promluvil s matkou představenou jednoho klášterního řádu jeptišek, o kterém ví jen velmi málo lidí."

"Prosím?"

"Jmenují se Sestry Naděje - ačkoliv ženám v jejich péči mnoho naděje nezbyvá. Sestry poskytují útulek a péči převážně starším jeptiškám, které překročily práh senility. A rovněž se starají o dámy našeho vyznání, které sice nejsou jeptišky, ale mají jisté společenské postavení."

"Peníze, myslíte?"

"Bylo mi řečeno, že i to je součástí dohody. Jsem si jistý, že kdyby Renatin otec náhodou přispěl řádu značným obnosem, matka představená by se na žádost o Renatino přijetí dívala příznivě."

"Počkejte, pochopil jsem správně?" řekl jsem. "Vydíral jste biskupa, ten si došlápl na matku představenou a Les Greenleaf má zaplatit úplatek. Je to tak?"

Trhnul sebou. "To je ale nemístný způsob, jak to podat, Marku," plísnil mě. "Možná že výstižný, nicméně poněkud neomalený. Výhodou je, že by o Renatu bylo dobře postaráno v bezpečném prostředí. Bylo by to pro ni daleko, daleko lepší, než kdyby byla umístěna do nějakého světského zařízení."

"Cokoliv jiného, jen ne státní ústav," souhlasil jsem.

"Je tu ale jeden drobný háček. Biskup se matce představené zmínil o tom, že je Renata svým způsobem celebrita."

"Celebrita?"

"Víte, co myslím. Matka představená z toho není nijak nadšená. V klášteře jsou jisté pacientky, které jsou členkami dosti významných rodin. Kdyby kolem začal čenichat zvědavý novinář, mohla by některá jména prosáknout na veřejnost."

"Chápu, co myslíte, otče."

"Dokonce i samotná existence řádu je přísně důvěrná, a polohu kláštera bychom mohli nazvat jako „přísně tajná“."

Proslulost Renatina případu matku představenou opravdu trápí. Rozhodně si nepřeje, aby se na jejím prahu objevila horda reportérů s televizními kamerami."

"Rozumím velice dobře, otče, ale nejprve to budeme muset obhájit před soudkyní Compsonovou, než se začneme starat o to, jak se vyhnout slídícím novinářům."

"Třeba to nebude takový problém, Marku. Městské zastupitelstvo má pár velmi vlivných členů, kteří možná budou schopni soudkyni přesvědčit, že klášter je dobrý nápad. Jsou to lidé, které má biskup omotané kolem prstu. A biskup se může odvolat na několik dříve prokázaných služeb, protože jde o zvláštní případ. Věci tohoto druhu sice neděláme příliš často, ale zato už velmi, velmi dlouho, takže jsme v tom dost dobří. Věřte mi."

"Spojím se s Lesem Greenleafem a uvidíme, co na to řekne, otče."

* * *

Nechtěl jsem vyvolávat žádné plané naděje, takže když jsem dorazil domů, nijak jsem se o svém rozhovoru s otcem O'Donnellem nezmiňoval.

Když jsme v úterý ráno vstali, byli jsme všichni dost napjatí. Zdálo se, že se soudkyně Compsonová kloní na naši stranu, ale všechno se ještě mohlo změnit.

Reportéři to s námi očividně vzdali, takže jsme po cestě k soudu nikoho nepotkali. A když jsme ve čtvrtém patře vystoupili z výtahu, hala zela prázdnotou.

"Netušila jsem, že půjde tak daleko," řekla Trish a lehce se mračila.

"A to kdo, mámo Trish?" ptal se jí Charlie.

"Soudkyně Compsonová," odpověděla Trish. "Očividně zakázala vstup pro média do čtvrtého patra."

"To smí? Myslím, podle zákona?"

"Charlie, soudce může přijmout jakékoliv nezbytné opatření, aby si zajistil pořádek v soudní síni. Ale uzavření chodby je celkem neobvyklé. Pan Rankin nám to možná vysvětlí. Uvidíme, co si o tom myslí."

Soudní zřízenec u vchodu do sálu si prověřil, jestli jsme zapsaní na seznamu, a potom nám pokynul, abychom vstoupili.

Pan Rankin na nás čekal u stolu pro obhajobu a spolu s ním tam byl doktor Fallon a Les Greenleaf. "Á," řekl Rankin,

"tady jste. Už jsme na vás čekali." Les Greenleaf seděl úplně na kraji a zdálo se, že ani neposlouchá.

Doktor Fallon měl ve tváři lehce pobavený výraz. "Kdo z vás přišel na ten báječný nápad odmítnout mluvit s reportéry anglicky?"

"Charlie, kdo jiný," řekla mu Sylvia. "To je náš klaun."

"Tak, nemáme mnoho času," řekl Rankin. "Nařízení o mlčenlivosti soudkyně Compsonové je stále v platnosti, takže nic z toho, co se dnes odehraje v soudní síni, se neobjeví ve večerních zprávách. Teď, když jsme se dostali k jednání o mentální způsobilosti, je míc na mé straně hřiště, nikoliv na Fieldingově. Jako prvního svědka předvolám tady doktora Fallona; a budu ho vyslýchat poměrně obsáhle, takže na zbytek z vás dnes pravděpodobně nedojde. Doufejme, že se nám podaří jeho výslech ukončit ještě dnes, ale nedokáži odhadnout, jak dlouho bude trvat Fieldingův křížový výslech. Jakmile skončím s ním, budu předvolávat vás - a samozřejmě Renatinu tetu. Dávejte dobrý pozor, jaké otázky bude Fielding klást doktoru Fallonovi, protože vás se bude ptát nejspíš na něco podobného." Potom se přísně podíval na Charlieho. "Radím vám, abyste na otázky odpovídal anglicky, pane Weste. Soudkyně Compsonová nemá moc rozvinutý smysl pro humor, takže bych vám nedoporučoval, abyste v její soudní síni šaškoval - verstehen sie?"

"Jawohl, mein Herr," odpověděl Charlie a sklápěl podpatky.

Rankin vzdychl a obrátil oči v sloup.

* * *

Pak vstoupil do soudní síně Fielding a přivedl s sebou Boba Westa a Krkouna. Posadili se na svá místa a o chvíli později přivedli dva zřízenci v bílých pláštích do síně Renatu. Očividně byla pořád úplně mimo.

Soudní zřízenec pronesl "Povstaňte", my se všichni zvedli, soudkyně Compsonová vstoupila do sálu a posadila se za soudní stoličku.

"Posaďte se," řekla.

Všichni jsme si zase sedli.

Soudkyně Compsonová sešpulila rty. "Cílem tohoto slyšení je rozhodnout, zdali je slečna Greenleafová způsobilá být trestně stíhána. Abych mohla učinit rozhodnutí, uvolníme některé formality. Čas od času možná položím otázku svědkovi sama. Žalobce ani obhájce nebudou mít dozajista žádné vážnější námítky, pokud se stane, že je během jednání přeruším." Podívala se na Fieldinga a Rankina a zvedla jedno obočí, což mluvilo za vše.

"Pan Fielding i já se vaší ctihodností necháme v jednání vést," pronesl Rankin poněkud květnatě.

"Hezky řečeno, pane Rankine," podotkla. "Můžete předvolat svého prvního svědka."

"Obhajoba předvolává doktora Wallace Fallona," řekl Rankin.

Doktor Fallon se zvedl a přešel k lavici svědků. Složil přísahu a posadil se.

"Pokud soud nemá námítky, můžeme se obejít bez hlubšího zkoumání odborné způsobilosti doktora Fallona?" zeptal se Rankin.

"Obžaloba nemá námitky, ctihodnosti," oznámil Fielding. "Odborná reputace doktora Fallona je známá."

"Výborně," řekla soudkyně. "Můžete pokračovat, pane Rankine."

"Doktore Fallone," tázal se Rankin, "znáte slečnu Greenleafovou?"

"Ano, pane Rankine. Před pár lety byla nějakou dobu mou pacientkou. Její rodiče ji umístili do mého sanatoria na začátku jara roku 1995."

"Takže to je vskutku slečna Renata Greenleafová?"

"Tím si nemůžeme být naprosto jisti, pane Rankine," odvětil Fallon. "Je to buď Renata, nebo Regina Greenleafová. To je vše, co můžeme s určitostí tvrdit. Která z nich je ona, není jasné."

"Mohl byste mi to objasnit, doktore Fallone?" zeptala se soudkyně.

"Regina a Renata Greenleafovy byly jednovaječná dvojčata, ctihodnosti. Otisky prstů, které se běžně snímají po narození dvojčat, se ztratily a jednovaječná dvojčata mají shodnou DNA. Víme, že mladá dáma, která je přítomna v tomto soudním sále, je jedna ze sester Greenleafových. Není ale možné s jistotou říci, která to je."

"Nedokázala se identifikovat, když byla přijata do sanatoria?" zeptala se ho soudkyně.

"Ne, ctihodnosti," odvětil Fallon. "Trauma z vraždy její sestry způsobilo, že se duševně vrátila do raného dětství, což bylo zřejmé z její neschopnosti mluvit nebo rozumět anglicky. Na všechny otázky odpovídala v kryptolalii."

"V čem?" ptala se soudkyně Compsonová.

"Tento termín znamená 'tajný jazyk', ctihodnosti," vysvětloval. "Prakticky každý pár dvojčat si předtím, než se naučí jazyk svých rodičů, vymyslí vlastní tajný jazyk. Ve většině případů tento jev vymizí, když jsou dvojčatům tři nebo čtyři roky. Greenleafovic dvojčata si však svůj jazyk zachovala. Jejich rodina a přátelé ho nazývali 'dvojřeč'. Dívky si byly velice blízké a přeživší sestra se očividně uchýlila do svého dětství, aby utekla před traumatem ze sestřiny vraždy."

"A jak dlouho to trvalo, doktore Fallone?" zeptal se ho Rankin.

"Asi šest měsíců," odpověděl Fallon. "Potom začala jednoho rána bez zjevného důvodu mluvit anglicky. První věc, kterou však pronesla, bylo: 'Kde to jsem a kdo jsem?' Očividně se nedokázala postavit tváří v tvář tomu, co se stalo, natož to přijmout, takže jako způsob úniku prostě vymazala veškeré vzpomínky na svůj předchozí život."

"Amnézie?" napověděl Rankin.

"Přesně tak. Amnézie sloužila jako únik před realitou, a pro nás, kteří jsme se ji snažili léčit, to bylo ještě těžší kvůli tomu, že takřka jistě myslela ve dvou různých jazycích, a my jsme rozuměli jenom jednomu. Je zřejmé, že když se uchyluje k tajnému jazyku, mluví se svou sestrou. Zdá se, že žily ve světě úplně odlišném od našeho - a do toho světa přeživší sestra utekla."

"Ale její sestra už v tom světě není, doktore Fallone," namítla soudkyně.

"Zdá se, že slečna Greenleafová věří, že tam je, ctihodnosti."

Při tom jsem se skoro zajíkl. Doktor Fallon to nemohl vědět, ale otec Ó a já jsme viděli Renatinu sestru v kostele. Slyšeli jsme ji mluvit na svou ztrápenou sestru řečí toho jiného světa. A potom vzala Renatu do náruče a splynula s ní, společně se k nám obrátily zády a odešly.

* * *

Soudkyně Compsonová v tom okamžiku nařídila krátkou přestávku, a když jsme se vrátili, pan Rankin navázal tam, kde skončil. "Máme tomu rozumět tak, že slečna Greenleafová si na nic z toho, co se v jejím životě stalo před probuzením v sanatoriu, nepamatuje, doktore Fallone?"

"Skoro nic si nepamatuje, pane Rankine," odvětil Fallon. "Až na jednu výjimku. Nepoznala své rodiče, ale poznala pana Marka Austina, dávného přítele rodiny Greenleafových. Pan Austin byl v raném dětství dvojčat důležitou postavou a jeho přítomnost jí poskytla něco, k čemu se mohla upnout. Její motivace ale není jasná."

"Jaká je podle vás její současná diagnóza, doktore Fallone? Je paranoidní schizofrenik, maniodepresivní, nebo co?"

"Právě teď si myslím, že tomu nejlépe odpovídá stav fugy, pane Rankine," odvětil Fallon.

"Mohl byste nám to prosím objasnit?"

"Fuga' je stav změněného vědomí, jakási krátkodobá amnézie, během které se pacient zatoulá a může dělat nebo říkat věci, které jsou pro něj velmi necharakteristické. Když epizoda skončí, pacient je často rozrušený a zmatený. Během pobytu slečny Greenleafové v sanatoriu jsem si těchto stavů nevšiml. Nejspíš se také odehrávaly, ale byly tak krátké, že jsme si ani neuvědomili, že se něco děje. V jejím současném stavu to nejsem schopen ověřit, ale jak jsem navrhl před přestávkou, jsem přesvědčený, že alternující osobností je její sestra, Regina."

"Námitka, ctihodnosti," vložil se do řeči Fielding. "To je čistá spekulace."

"Zamítá se, pane Fieldingu," prohlásila soudkyně Compsonová. "Tohle není soudní líčení, takže nemusíme být tak přísní. Pokračujte, prosím, doktore Fallone."

"Ano, ctihodnosti. Poté, co rozpoznala pana Austina, se zdálo zotavování slečny Greenleafové celkem rychlé, takže jsem ji začal pouštět domů. Na jaře roku 1997 se zdálo, že už učinila takový pokrok, že jsem ji převedl na ambulantní léčbu, a ona brzy vyjádřila přání studovat na Washingtonské univerzitě." Opřel se do židle a zamyšleně se zadíval na strop. "Vzhledem k tomu, k čemu došlo v poslední době, si nejsem stoprocentně jistý, která z jejích identit v tom okamžiku rozhodovala. Mohla to být Renatina normální osobnost, nebo to klidně mohla být její druhá identita ve stavu fugy. Jestli to byla ve skutečnosti její druhá část - Regina, tak mě dokonale zmátla. Myslel jsem si, že když jí povolím bydlet u tety a chodit na zkoušku na přednášky, pomůže jí to při zotavování. Dojížděla pravidelně každý týden na sezení, abych mohl hodnotit, jak prospívá. Štěstí bylo, že když se pan Austin nastěhoval do nedalekého penzionu, jedna z jeho dalších obyvatelky byla slečna Sylvia Cardinaleová, studentka psychologie. Poté, co se Renata a slečna Cardinaleová seznámily, pracovala slečna Cardinaleová na anamnéze slečny Greenleafové."

Soudkyně Compsonová pohlédla na hodiny. "Nebylo by tohle vhodné místo, kde přestat, pane Rankine?" zeptala se.

"Už se blíží čas oběda."

"Sám jsem to chtěl navrhnout, ctihodnosti," odvětil Rankin. "S doktorem Fallonem budeme pokračovat po obědě."
"Jak dlouho odhadujete, že bude ještě trvat výpověď doktora Fallona?"
"Přiliš dlouho ne, ctihodnosti. Pan Fielding bude mít na křížový výslech skoro celé odpoledne."
"Dobře," řekla soudkyně. "Jednání se tedy přerušuje do jedné třiceti."

* * *

V jídelně jsme si dali rychlý oběd. Trish nás ujistila, že reportéři nesmějí lidi při jídle obtěžovat, takže jsme na pokračování v jednání čekali právě tam. Les Greenleaf obědval s námi, ale moc toho nenamluvil.
"Jak si stojíme, Trish?" zeptal se Charlie s pro něj netypickou vážností.
"Celkem to jde," odvětila. "Panu Rankinovi se do výpovědi podařilo propašovat pár věcí, které by u trestního soudu nebyly přípustné. Soudkyně Compsonová mu dopřává hodně volnosti."
"Takže vyhráváme?"
"Počkejme, až budeme mít za sebou Fieldingův křížový výslech, pak teprve můžeme jásat, Charlie," řekla.

* * *

Soudkyně Compsonová přesně v půl druhé znovu zahájila slyšení a Rankin navázal tam, kde skončil. "Zmínil jste práci slečny Cardinaleové, doktora Fallone. Rozuměl jsem vám správně, když jste říkal, že si své rozhovory se slečnou Greenleafovou nahrávala?"

"Ano, pane Rankine. Renata věděla, že magnetofon je puštěný, ale nijak jí to nevadilo."

"A během tohoto období se všude kolem Seattlu odehrávaly vraždy."

"Mám za to, že ano. Pan Austin si spojil jisté věci, které nám ostatním unikaly, a určitě to popíše mnohem podrobněji než já."

"Takže když to shrneme, podle vašeho názoru slečna Greenleafová překročila hranici do trvalého stavu fugy?"

"Vždycky je tu naděje, že by se mohla jednoho dne uzdravit, ale vzhledem k okolnostem bych řekl, že ta naděje je velice mizivá."

"Znamená to tedy, že její alternující osobnost - její sestra - předstírala uzdravení pouze z jednoho důvodu - aby našla pana Fergussona a pomstila se mu."

"Zdá se, že to tak je."

"A ty předchozí vraždy byly jenom trénink, aby vypilovala své dovednosti?"

"Nevím, jestli bych zašel až tak daleko, pane Rankine. Pravděpodobnější je, že se snažila vábit potencionální násilníky, aby ji napadli, a doufala, že dříve nebo později by se mohl objevit muž, kterého doopravdy hledala. Alternující osobnost fungovala na velice primitivní úrovni, zejména zpočátku. Teprve po několika vraždách si uvědomila, že poznávací značka auta, kterou náhodou zahlédla, když byla zavražděna Regina, je zásadní informace. Jakmile jí to došlo, náhodné zabíjení ustalo a šla po jednom jediném muži, po kterém pásla od loňského září. Její pomsta je nyní dokonána a uchýlila se do takřka infantilního stavu - do období jejího života před vraždou její sestry a její posedlostí po odplatě. Neexistuje žádný způsob, jak bych to mohl ověřit - Renata je jediný člověk na světě, který svému tajnému jazyku rozumí - ale jsem si takřka stoprocentně jistý, že svou sestru vidí. Dokonce i teď, když sedí zde v soudní síni, spolu s Reginou mluví o věcech, kterým nikdo z nás zde přítomných nemůže nikdy porozumět."

"Děkuji, doktore Fallone," řekl Rankin. Potom se obrátil k soudkyni Compsonové. "Nemám další otázky, ctihodnosti," řekl.

"Svědék je váš, pane Fieldingu," řekla soudkyně.

Fielding zíral na Renatu se ztrápeným výrazem ve tváři. "Nemám žádné otázky, ctihodnosti," odpověděl tiše.

"Dobře tedy," řekla soudkyně. "Soud se odročuje. Znovu se sejdeme zítra ráno v deset hodin." A potom to odklepla kladívkem.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

V noci jsem spal špatně, a nemyslím si, že by na tom ostatní doma byli lépe. Výpověď doktora Fallona rozhodně upoutala pozornost soudkyně Compsonové, ale jestli stačila na to, aby ji přesvědčila, že Renata nepatří do nějakého státního ústavu, bylo pořád ve hvězdách.

A navíc nám pan Rankin řekl, že ve středu budeme všichni předvoláni, abychom vypovídali. Tréma z očekávání, která se hned po tomto oznámení dostavila, nám také nedala spát. Myslím, že jsme byli všichni vděční, když se z kuchyně začala linout vůně Eričiny kávy.

"Pan Rankin chce, abychom tam ráno byli brzo," řekla nám Trish při snídani. "Zařídil, abychom mohli použít jednu ze zasedacích místností v budově soudu. Nemá rád překvapení uprostřed jednání, takže si s námi projde naše výpovědi." Po snídani jsme zhlédli několikery zprávy v televizi a zjistili jsme, že reportéři jsou z nedostatku informací pořád celí bez sebe. Dostali jsme další porci kázání na téma první ústavní dodatek a "právo veřejností na informace". Nevím proč, ale žádný novinář se nezmínil o "právu na soukromí".

Není to zvláštní?

Vyrazili jsme ve čtvrt na devět, a když jsme dorazili do budovy, Trish nás dovedla do zasedacího sálu. Mary tam už byla a měla na sobě uniformu - nejspíš na Rankinův popud. Řekl bych, že chtěl dát soudkyni Compsonové najevo, že celý policejní sbor města Seattle nespadá do jednoho pytle s Krkounem.

Les Greenleaf zde byl také, ale myslím, že duchem zcela mimo. Zdálo se, že se dostal přesně na hranici toho, s čím se ještě může vypořádat.

"Takže," řekl nám Rankin, když jsme byli všichni, "budeme postupovat takto: nejprve předvolám Mary. Chci, aby se Renatina pravidelná zhroucení objevila hned na začátku svědeckých výpovědí. Soudkyně Compsonová si nejspíš v

mysli probírala výpověď doktora Fallona už od včerejšího odpoledne. Maryina výpověď by měla potvrdit většinu z toho, co doktor Fallon říkal, a neustále držet slovo 'psychóza' na dohled. Pak vás budu jednoho po druhém předvolávat. Začneme s Jamesem. Využijeme vašeho skvostného hlasu. Chci, abyste soudkyni Compsonové poskytli celkový přehled toho, kdo jsou vaši spolubydlíci, Jamesi. Zdůrazněme skutečnost, že nejste obvyklá parta studentů - nějaká průměrná sbírka ulejšáků."

"S tím si poradím," zaduněl James.

"Dobře. Poté přejdu k Patricii a vysvětlím její spojení s naší advokátní kanceláří. Od Patricie přejdu k Erice a její lékařské fakultě - už jenom výraz 'medicina' zaujme pozornost. Po Erice předvolám Charlieho. Krátce se dotkneme pravidelných schůzek se seržantem Westem. Nechceme, aby se seržant West dostal do potíží, ale potřebuji demonstrovat spojitost mezi ním a vaší partou. Měli jste jisté informace, které nebyly veřejně známe, a potřebuji soudkyni Compsonové ukázat, kde jste k nim přišli. Dobře?"

"Jenom abyste to mému bratrovi nějak nezavařil," řekl Charlie. "Když na to budeme moc tlačit, nakope mě do zadku."

"Budu opatrný," slíbil Rankin. "Od Charlieho přejdeme k Sylvii a její anamnéze." Podíval se na Sylvii. "Přinesla jste ty pásky, o které jsem vás žádal, že ano?"

Poklepala na svou naditou kabelku. "Mám je tady, pane Rankine," odpověděla.

"Dobře. Možná je nebudeme potřebovat dnes, ale mějme je po ruce, co kdyby. Vás budu pravděpodobně vyslýchat daleko podrobněji než vaše přátele, vzhledem k tomu, že je vaše práce naprosto zásadní."

Lehce se usmála. "Díky," řekla.

Sklonil hlavu v takřka dvorném úklonu. Tenhle člověk měl prostě třídu.

"Tak tedy," pokračoval, "nejsem si jistý, jak daleko hodlá pan Fielding jít se svým křížovým výsledkem, ale doufám, že Sylviinu výpověď ukončíme před polední pauzou. Tak bych měl celé odpoledne na Markovu výpověď. Chceme, aby se soudkyně Compsonová dozvěděla úplně všechno ještě dnes. Nedořečené konce odvádějí pozornost, takže ji poskytněme všechno, co potřebuje, ještě dnes, aby mohla konat svou práci." Pohlédl na hodinky. "Raději bychom měli jít nahoru," řekl. "Soudkyně Compsonová je puntičkářka, nesmíme se jí dotknout."

* * *

Když jsme napochodovali do jednacího sálu, Fielding tam už byl. Bob West s ním nebyl, ale Krkoun se ho pořád držel jako klíště; očividně se mu jednání vůbec nelíbilo - a nařízení soudkyně Compsonové o zachování mlčenlivosti ho přílišně žralo.

Absolvovali jsme tradiční proceduru "povstaňte" a soudkyně vešla do sálu a posadila se na své místo. Zdála se unavená. Je to jen můj odhad, ale řekl bych, že ji Fallonova výpověď trápila skoro stejně jako mě.

"Můžete předvolat svého dalšího svědka, pane Rankine," řekla.

"Obhajoba předvolává strážnici Mary Greenleafovou," řekl Rankin.

Na to soudkyně Compsonová rychle zvedla hlavu.

Mary předstoupila a složila přísahu, potom se posadila na lavici svědků.

"Jste příslušnicí policejního sboru města Seattle, mám pravdu, strážnice Greenleafová?"

"Ano, pane," odpověděla Mary.

"A jste příbuzná slečny Renaty Greenleafové, je to tak?"

"Ano, pane. Je to moje neteř. Její otec je můj bratr."

"Poté, co byla slečna Greenleafová propuštěna ze sanatoria doktora Fallona, přestěhovala se k vám, že?"

"Ano, pane. Chtěla chodit na Washingtonskou univerzitu a já bydlím ve Wallingfordu."

"Tak tedy, v předcházející výpovědi zaznělo, že slečna Greenleafová pravidelně vykazovala podivné chování, můžete to také potvrdit?"

"Rozhodně, pane Rankine. Kdykoliv jsem se o těch událostech zmiňovala, mluvila jsem o nich zlehčeně jako o 'špatných dnech', ale většinou byly mnohem horší než pouze 'špatné'. Nechtěla jsem hned používat slova jako 'magor', 'blázen' nebo 'šílenec', takže jsem jen řekla 'špatné dny' a nechala to tak být."

"Mohla byste soudu tyto příhody popsat?"

"Hodně úpěla a křičela a říkala věci, které nedávaly moc smysl - něco o vyjících vlčích, krvi a studené vodě. Pak přestala mluvit anglicky a přešla do jazyka, kterému nikdo nerozumí."

"A jak jste na tyto události reagovala vy?"

"Zpravidla jsem ji uspala práškem na spaní," řekla Mary otevřeně. "Už jsem u policie pěknou řádku let, pane Rankine, a mám spoustu zkušeností s lidmi, kteří začnou najednou hysterčit. Nechceme, aby to zašlo příliš daleko. Nechceme, aby ta osoba poranila sebe - nebo někoho jiného - takže mu dáme pilulku."

"Promiňte," přerušila soudkyně Compsonová. "Je tohle zákonný postup, strážnice Greenleafová?"

"Nejspíš ne, ctihodnosti," připustila Mary, "ale když osoba - nebo vězeň - dostane hysterický záchvat, musíme my, co jsme u toho, podniknout okamžité kroky. Nemáme čas čekat na soudní příkazy nebo další detaily či co požaduje právní systém. Druhou možností by bylo osobu ztlouct, až by se podvolila, a to mi připadá trochu moc, nemyslíte?"

"Neberete si příliš servítky, strážnice," poznamenala soudkyně Compsonová.

"Šetří to čas, ctihodnosti, a v takových situacích většinou nemáme času nazbyt. Pilulka je mnohem vhodnější než rána po hlavě."

"Chápu vás," připustila soudkyně. "Jak dlouho poté vaše neteř zpravidla spala?"

"Většinou až do následujícího rána, ctihodnosti," odpověděla Mary, "a když se druhý den probudila, vypadala naprosto normálně. Myslím, že poté, co jsem ji uspala, spala určitě celý den v kuse, ale pracuji na noční směny, takže jsem nebyla vždycky po ruce, abych na ni dávala pozor."

"Pokračujte, pane Rankine," řekla poté soudkyně.

"Mám dojem, že jste, dámy, již všechno vyčerpaly, ctihodnosti. Už bych jenom zdržoval."

"Bez vás by to nebylo ono, pane Rankine," řekla mu soudkyně Compsonová sladce.

"Nemám další otázky," řekl s úsměvem.

"Báječné. Svědkyně je vaše, pane Fieldingu."

"Nemám žádné otázky, ctihodnosti," řekl Fielding. Možná to byl zelenáč, ale věděl, kdy má mlčet.

* * *

"Obhajoba předvolává pana Jamese Forestera," řekl Rankin.

James složil přísahu a posadil se.

"Znáte se se slečnou Greenleafovou, pane Forestere?" zeptal se ho Rankin.

"Setkali jsme se, pane Rankine. Jedním z obyvatelů domu, kde žiji, je pan Mark Austin, který ji nejspíš zná nejlíp ze všech lidí v Seattlu - samozřejmě až na její tetu Mary. Slečna Greenleafová chodila na zkoušku do kursu angličtiny pro první ročník, který učil pan Austin v podzimním čtvrtletí, a napsala kompozici s názvem 'Jak jsem strávila letní prázdniny'. Popsala v ní život pacienta v ústavu pro duševně choré a její práce byla velmi originální a v mnoha ohledech velmi zneklidňující. Díky tomu jsme spatřili náznak toho, jak se žije ve světě duševně nemocných lidí, vedoucí k zamyšlení.

Všichni mi spolubydlíci jsou studenti vyšších ročníků široké škály oborů: práva, medicína, pokročilá psychologie a strojírenství, spolu s hlavním oborem pana Austina - angličtinou - a mou filozofií. Jsme trochu dospělejší než nováčci, jejichž hlavním zájmem jsou večírky. Kompozice slečny Greenleafové zaujala naši pozornost a všichni jsme se shodli, že bychom toto zvláštní a nadané děvče rádi poznali. Požádali jsme Marka, aby ji pozval na večeri. Ona pozvání přijala a ukázalo se, že je velice zábavný společník. Po našem setkání jsme všichni sledovali, jak se jí daří - zejména když se slečna Cardinaleová, jejímž hlavním oborem je psychopatologie, pustila do práce na anamnéze slečny Greenleafové. Sledovali jsme dobré i špatné dny nešťastné dívky a její nedávná duševní dezintegrace nás zasáhla podobně jako smrt v rodině." James se odmlčel. "Toto řízení a fakta, která je vyvolala, povýšily náš pocit osobní ztráty na úroveň řecké tragédie," dodal. "Renata, kterou jsme znali my, by těchto vražd nebyla schopná; ale očividně tu je ještě jiná Renata, která byla zřejmě hnána nezvladatelnou touhou po odplatě." Jeho tvář se zkřivila. "Asi to zní poněkud pompézně, ne? Je to sice pravda, ale zní to pompézně."

"To mě nijak netrápí, pane Forestere," řekl Rankin. "Nemám další otázky, ctihodnosti."

"Svědék je váš, pane Fieldingu," řekla soudkyně Compsonová.

"Nemám žádné otázky, ctihodnosti," odvětil Fielding.

Krkoun po něm šlehl nenávisným pohledem a zdálo se, že je na pokraji výbuchu.

"Předvolejte dalšího svědka, pane Rankine," řekla soudkyně Compsonová poté, co se James vrátil na své místo.

"Obhajoba předvolává slečnu Patricii Erdlundovou," řekl Rankin.

Trish se posadila a Rankin soudkyni vysvětlil, jaké má spojení s jeho advokátní kanceláří. "Vlastně je to tak, ctihodnosti," říkal, "že teprve na naléhám slečny Erdlundové jsem se ujal tohoto případu. Jak pan Forester tak výmluvně vypověděl, studenti, kteří žijí u sester Erdlundových, jsou semknutou skupinkou a stále se o slečnu Greenleafovou zajímají."

"Soud to bere na vědomí, pane Rankine. Pokračujte."

Trish potvrdila Renatin vliv na naši rodinku a pak začala vypočítávat precedenty. Řekl bych, že právníci toho s precedenty hodně nadělají. Všiml jsem si, že si soudkyně Compsonová dělala při Trishině výpovědi spoustu poznámek.

Fielding měl na Trish pár otázek, které se převážně týkaly jejího výčtu. Trish mluvila plynou právníčtinou a na prokurátora i soudkyni udělala zatracený dojem. Díky ní jsme získali spoustu bodů.

* * *

Poté, co Trish skončila, nařídila soudkyně Compsonová krátkou přestávku, a když se soud opět sešel, předvolal pan Rankin Eriku. Potom nasadil lišácký výraz. "Slečno Erdlundová, mohla byste prosím soudu sdělit, na kolik přednášek doktora Yamady jste chodila?"

"Jejda," řekla Erika pomalu.

"Mohla byste objasnit 'jejda', slečno Erdlundová?" zeptal se s mírným úsměvem.

"Nachytil jste mě na švestkách," odvětila. "Ano, znám doktora Yamadu celkem dobře a byla jsem to já, kdo mu navrhl, že by se mohl spojit s úřadem koronera okresu Snohomish, aby si vyžádal vzorky DNA z těla Renatiny sestry. Byl to jenom návrh, pane Rankine. Nebylo to tak, že bych se snažila nastražit falešné důkazy nebo něco podobného."

"Neobviňuji vás, slečno Erdlundová. Byla to pouze jedna z nitek příběhu, která potřebovala navázat. Co vás vedlo k tomu, že jste vyslovila tento návrh?"

"Připadalo mi to logické, pane Rankine. Záležitost s poznávací značkou auta naznačila, že existují další důkazy, které by mohly prokázat, že Fergusson byl opravdu vrahem Reginy Greenleafové - a navíc ještě mnoha dalších osob. Představa, že jeden sériový vrah zabije jiného sériového vraha, má jisté zvrácené kouzlo, nemyslíte?"

"Myslím, že to raději nebudu komentovat, slečno Erdlundová," odvětil uhlazeně. "Nemám další otázky."

"Svědék je váš, pane Fieldingu," řekla soudkyně Compsonová.

"Nemám žádné otázky, ctihodnosti," odvětil Fielding.

* * *

"Obhajoba předvolává pana Charlese Westa," prohlásil Rankin poté, co Erika opustila svědeckou lavici.

Charlie složil přísahu a posadil se.

"Mohl byste prosím soudu objasnit váš vztah ke svědku obžaloby, seržantu Robertu Westovi?" položil Rankin otázku.

Charlie pokrčil rameny. "Je to můj bratr," odvětil.

"A označil byste váš vztah za velmi blízký?" zeptal se Rankin.

"Jsme v kontaktu," řekl Charlie. "Občas mě seřve, když zapomenou zavolat mámě. Ted' se vídáme mnohem častěji, než když jsem bydlel v Enumclaw."

"A proč jste se přestěhoval z Enumclaw do Seattlu, pane Weste?"

"Pracuji pro Boeing a donutili mě, abych šel na doktorandské studium."

"A na co se specializujete, pane Weste?"

"O tom nemohu mluvit. Je to tajné."

"Kde jste se s bratrem obvykle setkávali, pane Weste?"

"V hospodě U Zelené lucerny ve Wallingfordu. Bob se tam stavuje na pár piv po cestě z práce. Na začátku, když se objevily Sekáčovy vraždy, jsme se tam s nim James, Mark a já potkávali, abychom se dozvěděli důvěrné informace. Ne že bychom se hnali za senzacími nebo tak něco, ale bydlíme se třemi dámami a chtěli jsme vědět, jestli nejsou v ohrožení. Sérioví vrazi jdou většinou po ženách, ne po chlapech, takže jsme si dělali starosti. Bob nám řekl, abychom byli opatrní. Neměli jsme je po setmění pouštět samotné ven. Potom nám navrhl, aby si holky pořídily malé pepřové spreje - pro jistotu. Nakonec jsme na klíčkách nosili pepřové spreje všichni."

"A sdělil vám nějaké další informace o vraždách, pane Weste - takové, které se neobjevovaly v novinách nebo v televizi?"

"Nehodlám svého bratra prásknout, pane Rankine. Řekněme, že nás párkrát varoval a necháme to být, ano?" Tón jeho hlasu byl skoro bojovný.

"Odvolávám tuto otázku, pane Weste," řekl Rankin.

Viděl jsem, jak Krkoun chytil Fieldinga za paži, a zdálo se, že se ti dva o něčem dohadují. Krkoun vypadal rozčileně a Fielding měl co dělat, aby ho uklidnil. Bylo naprosto jasné, že Krkoun zuří, a Fieldingova opakovaná odpověď "nemám žádné otázky" ho naprosto vytáčela.

* * *

Charlie opustil lavici svědků asi v půl dvanácté a soudkyně Compsonová, Rankin a Fielding měli krátkou poradou - nejspíš o tom, jestli se má jednání přerušit na oběd. Rankin opravdu chtěl, aby Sylvia vypovídala ještě před polední pauzou, a vypadalo to, že soudkyni Compsonovou přesvědčil, že do oběda všechno stihne. Přišlo mi, že se to možná snaží trochu uspěchat, ale zdálo se, že ví, co dělá, tak jsem nic neříkal.

Vrátil se ke svému stolu a pak prohlásil: "Obhajoba předvolává slečnu Sylvii Cardinaleovou."

Sylvia složila přísahu, zaujala místo svědka a Rankin uvedl její totožnost a bydliště.

"Studujete psychologii na Washingtonské univerzitě, je to tak?"

"Ano."

"A vaším oborem je psychopatologie?"

"Správně."

"Znáte slečnu Renatu Greenleafovou a pracovala jste na anamnéze jejích duševních potíží jako na možném námětu pro svou diplomovou práci?"

"Ano."

"Mohla byste prosím soudu objasnit, co vás vedlo k tomu, abyste se začala věnovat právě tomuto projektu?"

"Byla to kompozice, kterou napsala do kursu pana Austina," řekla Sylvia. "Pan Forester se o ní zmínil ve své výpovědi. Mě to obzvlášť zajímalo, protože jsem tak mohla nahlédnout do vnímání pacienta v ústavní péči. Slečna Greenleafová na mě zapůsobila jako velmi inteligentní a výmluvná mladá dáma, která by našemu oboru mohla poskytnout cenné informace. Mnoho pacientů má vážně narušenou schopnost komunikovat se svým terapeutem, což ztěžuje možnosti, jak jim pomoci. Napadlo mě, že Renata by se mi mohla otevřít takovým způsobem, kterého by běžný pacient nebyl schopný. Navíc její duševní problémy způsobilo trauma, a ne preexistující psychóza. Napadlo mě, že anamnéza vycházející z důvěrného osobního vztahu by mohla naznačit možné alternativy ke standardní terapii." Sylvia po mně rychle hodila postranní pohled. "Dalo mi trochu práce přesvědčit pana Austina - když jde o Renatu, trpí ochranářskými sklony. Naše diskuse byla docela živá, jestli se dobře pamatují. Nakonec si ale uvědomil, že má anamnéza není žádný pokus na laboratorní myšce, takže mě představil doktoru Fallonovi. Doktor měl jisté výhrady, než jsem mu sdělila, že anamnéza bude založená na nahrávkách."

"Nahrávala jste všechny rozhovory se slečnou Greenleafovou?" zeptal se Rankin.

"Pár prvních mi uteklo," připustila Sylvia. "Nejdřív jsem si dělala prostě poznámky, ale jakmile Renata spatřila můj zápisník, začala vykládat divoké historky, které se vůbec nezakládaly na pravdě. Jakmile jsem ale přešla k nahrávání, Renata se uvolnila a začala mluvit upřímně."

"A byla jste schopná nahrát i její opakovaná sklouznutí do čisté psychózy?" zeptal se Rankin.

"Ale ano," odpověděla Sylvia, "a pořád z nich mám noční můry. Doktor Fallon popsal stav fugy vědecky, ale na těch nahrávkách je čistá fuga, a zní to dost děsivě. Zpočátku jsme neměli nejmenší tušení, co je způsobovalo, ale teď už víme. Mark vysvětlí podrobněji, co se dělo, protože právě on na to nakonec přišel."

"Máte s sebou některé nahrávky, slečno Cardinaleová?" zeptal se Rankin.

"Ano, pane Rankine, mám."

"Máte v úmyslu přehrát tyto nahrávky při přelíčení, pane Rankine?" zeptala se soudkyně Compsonová.

"Jejich víc než dvacet, ctihodnosti," odvětil, "a zahrnují celkem přes šedesát hodin. Můžeme je pustit, jestli si to vaše ctihodnost přeje, ale..." Nechal konec věty viset ve vzduchu.

"Rozumím vám, pane Rankine," souhlasila. "Rozhodně chci jejich kopie, ale používat tuto soudní síň jako posluchárnu by ničemu neposloužilo. Máte na slečnu Cardinaleovou nějaké další otázky?"

Rankin pohlédl do svého žlutého bloku. "Ehm - ne, ctihodnosti," odvětil. "Myslím, že jsme už zvládli všechno."

"Dobře. Jednání se přerušuje do půl druhé odpoledne."

* * *

Došli jsme si do jídelny na oběd. Byl jsem pěkně nervózní, protože jsem chápal, že pan Rankin má v úmyslu založit celý případ na mé výpovědi. Charlie to komentoval: "Všechny mety jsou obsazené, a ty jsi na pálce, Marku. Musíš odpálit pěkně daleko."

"S tečovaným odpalem by se asi nespokojil, že jo?" řekl jsem trpce.

"Ten by neobstál, kamaráde. Abychom vyhráli zápas, potřebujeme home run."

"Přestaň, Charlie," okřikla ho Trish. "Marku, prostě se uvolni a odpovídej panu Rankinovi na otázky. Ví, jak to bylo, tak se jím nech vést. Je za to placený."

Nějak mě to neuklidnilo.

* * *

Asi ve čtvrt na dvě jsme se vrátili do soudní síně a soudkyně Compsonová dosedla na své křeslo přesně v jednu třicet. Sylvia se vrátila na lavici svědků, ale Fielding na ni neměl žádné otázky. Jeho neustálé "Nemám žádné otázky, ctihodnosti" mě trápilo - prokurátor, který případ takhle vzdal, by asi na svém místě dlouho nevydržel. Určitě měl nějaké eso v rukávu.

"Předvolejte dalšího svědka, pane Rankine," řekla soudkyně.

"Obhajoba předvolává pana Marka Austina," oznámil Rankin.

"A je to tady," zamumlal jsem. Přешel jsem do čela místnosti a složil přísahu. Potom jsem se posadil na svědeckou lavici.

"Jste pan Mark Austin, ano?"

"Ano, pane."

"Jak dlouho znáte slečnu Renatu Greenleafovou?"

"Od narození. Naše rodiny si byly velmi blízké."

"Kolik vám bylo let, když se dvojčata Greenleafova narodila?"

"Sedm. Mí rodiče trávili s Greenleafovými spoustu času, takže se ze mě stal jakýsi náhradní starší bratr dvojčat.

Bavily se tím, že si vyměňovaly osobnosti."

"Mohl byste nám to vysvětlit, pane Austine?"

"Když lidé mluví o 'jednovaječných dvojčatech', většinou tím myslí, že jsou si skoro úplně podobná - jeden ze sourozenců je třeba o kousek větší než ten druhý nebo má trochu větší uši. Podle těchto drobných rozdílů je možné je rozeznat. Regina a Renata si byly tak podobné, že ani jejich matka nedokázala s jistotou říci, která je která. Pokusila se použít dvě barevné mašle, aby je rozlišila, ale jakmile se k nim otočila zády, dvojčata si mašle vyměnili - jen tak pro legraci. Jejich rodiče - i moji rodiče - si mysleli, že to je zábavné, ale mě to přišlo hloupé. Ne že by dvojčatům záleželo na tom, co si myslím - co se jim týkalo, byl jsem jenom opravář. Když něco rozbily, očekávaly, že to zase spravím."

"A vás se to dotýkalo, pane Austine?"

"Ne. Byly to moje mladší sestry a já byl velký bratr. Řekl bych, že opravování věcí jsem měl v popisu práce."

"Co se stalo na jaře roku 1995, pane Austine?"

"Dvojčata vyrostla do krásy a kluci na střední škole se o ně začali velmi zajímat. Nikdo je od sebe ale nedokázal odtrhnout, takže se jim podařilo se obvyklým nepatřičností vyhnout. Na jaře roku '95 byly sestry v posledním ročníku a jejich třída měla pívni večírek na pláži u Mukiltea. O půlnoci se začalo přístřehovat, takže sestry sedly do auta a jely zpátky do Everettu. Jako obvykle to vzaly zkratkou přes lesopark, ale u zoo píchly pneumatiku. Alespoň tam se potom později našlo auto. Druhého dne ráno našli zaměstnanci parku dvě dívky. Jedna z nich byla znásilněná a mrtvá a druhá nesrozumitelně blábolila. Nikdo nebyl schopný dokázat, které dvojče je které - což s jistotou nevíme dodnes."

"A co přeživší sestra?" naléhal Rankin.

"Byla úplně mimo, takže ji rodiče poslali do soukromého sanatoria doktora Fallona v Lake Stevens."

"Vraťme se trochu zpátky, pane Austine," řekl Rankin. "Kde jste žil a co jste v té době dělal?"

"Studoval jsem na Washingtonské univerzitě, ale stále jsem bydlel s rodiči a do školy dojížděl. V srpnu onoho roku byli mí rodiče zabiti při automobilové nehodě, proto jsem na podzim školu vypustil."

"Takže jste bydlel právě v Everettu, když se slečna Greenleafová probírala?"

"Byl jsem tam, když začala zase mluvit srozumitelně, jestli myslíte tohle." Pohlédl jsem na Renatu, která si pro sebe stále cosi šeptala. "To bylo v listopadu '95. Až do té doby si povídala pro sebe ve dvojřeči, stejně jako nyní. Když se konečně vzpamatovala, nevěděla, kdo je. Doktor Fallon to všechno popsal již včera."

"Ale vás si pamatovala, že, pane Austine?"

"Ano, a nikdo neví proč. Mám jen takové tušení, ale myslím, že mě poznala, protože o mně pořád uvažovala jako o 'opraváři'. Věděla, že potřebuje pomoc, a vybrala si mě. Ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu, doktor Fallon se toho chytil a já jsem potom s Renatou trávil spoustu času. Večery po práci jsem trávil s ní. To trvalo celý rok 1996 a oficiálně byla propuštěna až na konci jara '97. Tehdy se objevil nápad, že začne chodit na univerzitu. Doktor Fallon si myslel, že ještě není připravená, aby čelila takovému stresu, ale Renata byla celá nadšená. Nikdo z nás samozřejmě netušil, že si zapamatovala Fergussonovu poznávací značku auta. Byla to značka z okresu King, což pro každého ze západní části státu Washington znamená, že je ze Seattlu. Nemohu to nijak dokázat, ale myslím si, že Renata přistoupila na nápad přestěhovat se ke své tetě proto, aby byla blíž k Regininu vrahovi. Už od začátku byl jejím hlavním cílem Fergusson."

"Námítka, ctihodnosti," protestoval Fielding. "To je čistá spekulace."

"Zamítá se," odvětila soudkyně Compsonová. "Tohle je jednání o mentální způsobilosti, pane Fieldingu, nikoliv soudní proces. Můžeme si dovolit některá pravidla poněkud uvolnit, pokud nám to pomůže, abychom se dobrali pravdy. Pokračujte, pane Austine."

"Ano, ctihodnosti," řekl jsem. "Loni na podzim jsem se nastěhoval do penzionu, abych byl blízko a mohl na Renatu

dávat pozor. Naším cílem bylo pomalu ji přivést zpátky do světa běžných lidí a vzhledem k tomu, že jsem učil jeden kurs angličtiny pro prváky, navrhl jsem jí, aby chodila na zkoušku do mé třídy. Měla tak být vystavena minimálnímu stresu, stála před ní známá tvář a já mohl pozorovat, jestli se nechová nějak zvláštně. Vzhledem k tomu, že na přednášky chodila jenom na zkoušku, nemusela dělat nic jiného, než jen sedět a poslouchat. Když ji ale některý domácí úkol zaujal, napsala ho. Dokázala psát neuvěřitelně dobře. Kdyby mi to tenkrát pořádně myslelo, přišel bych na to, že s ní je něco v nepořádku, už když jsem si přečetl její první kompozici - tu, o níž mluvil James. Když si ji parta u nás doma vyslechla, všichni si velmi přáli se s ní setkat. Přišla na večeri a každého naprosto okouzila. To nakonec přivedlo Sylvii k jejímu projektu a nahrávání těch pásek."

"Kdy přibližně jste představil slečnu Greenleafovou svým přátelům?" tázal se Rankin.

Pohlédl jsem na Trish. "Asi na konci září, ne?" zeptal jsem se.

Přikývla.

"Tohle, prosím, nedělejte, pane Austine," okřikla mě soudkyně Compsonová.

"Promiňte, ctihodnosti. Jen jsem si chtěl být jistý, že si to pamatuji správně, to je vše. Nicméně to bylo až po druhé vraždě Seattleského sekáče. Vraždy se objevovaly jednou za pár týdnů, a vždycky, když byl nějaký chlap rozřezán, měla Renata jeden ze svých 'špatných' dnů, o kterých se ráno zmínila Mary. Nikomu z nás ta spojitost nedošla, protože celé město žilo v přesvědčení, že Sekáč je muž. Teprve po Vánocích přišla policie na to, že jde o ženu. Tehdy mi do sebe zapadla spousta věcí. Začal jsem sledovat Maryin dům, když odešla do práce, a opravdu, Renata chodila ven docela často. Nakonec se zeptala Mary na poznávací značku, která se jí vryla do paměti tu noc, kdy byla Regina zavražděna." Zaváhal jsem. "Všechno jsou to pouze teorie," řekl jsem soudkyni Compsonové. "Nemohu to nijak dokázat."

"To si uvědomuji, pane Austine," řekla. "Pokračujte prosím."

"Jenom hádám, ale myslím si, že se Renata konečně rozhodla zaměřit svou pozornost na samotného Fergussona - tedy, přinejmenším její druhá osobnost. Jestli jsem správně pochopil, co znamená 'fuga'. Renata ve dne neměla nejmenší tušení, co dělá Renata v noci. Abych to zkrátil, několikrát jsem ji sledoval, ale pořád mi unikala. Teprve tu noc, kdy zabila Fergussona, jsem konečně přišel na to, že si koupila auto - na Reginino jméno - a to už někdy v půli října. Obvykle parkovala v jedné vedlejší uličce pár bloků od Maryina domu. K autu došla na kole, kolo tam schovala a potom došla k Fergussonovu bytu na Green Lake Way. Měla na sobě takovou tu černou umělohmotnou pláštěnku a pod ní skoro nic. Chovala se jako návnada a v noci desátého února Fergusson zabral. Byl jsem přímo u toho, když ji následoval do úzkého parčíku na břehu Zeleného jezera. Doufal jsem, že ji zastavím dřív, než ho začne porcovat, ale byla mlha a ztratila se mi." Odmlčel jsem se, abych popadl dech a srovnal si myšlenky. Postřehl jsem, že jsem upoutal veškerou pozornost.

"Tak tedy," pokračoval jsem, "nedokázal jsem ji chytit, takže zabila Fergussona a potom se ponořila do jezera, aby ze sebe smyla krev. Byl jsem nedaleko za ní a krátce jsem se zastavil, abych se na Fergussona podíval. Byl očividně mrtvý, ale jeho obličej ztuhl ve výrazu naprosté hrůzy. Samozřejmě to nemohu dokázat, ale přišlo mi, že když spatřil Renatinu tvář, myslel si, že ho napadla dívka, kterou znásilnil a zavraždil na jaře roku '95. Jeho hrůza pomstu dvojčat završila. Fergusson věděl naprosto přesně, proč ho zabijí.

V tom okamžiku se objevila policie a v mlze probleskovalo mnoho kuželů světla. Renata si jich všimla, takže plavala dál, dokud se nedostala k Woodlandskému parku. Tu noc mrzlo, takže za sebou v trávě zanechala stopy. Všiml jsem si jich a sledoval ji. Prošla parkem a zamířila přímo ke kostelu sv. Benedikta. Možná, že měla jakési ponětí o tom, že kostel je něco jako útočiště. Otec O'Donnell říká, že to tak nefunguje, ale Renata to už v hlavě neměla v pořádku. Vešla do kostela a ukryla se v jedné postranní kapli."

Uvědomil jsem si, že tady budu muset postupovat velmi opatrně, takže jsem se odmlčel a nadechl se.

"Otec O'Donnell a já jsme stáli poblíž oltáře," pokračoval jsem, "a oba jsme slyšeli, jak si pro sebe šeptá. Já si myslím, že si povídala s Reginou a obě strany konverzace vycházely z jejich úst. Jsem přesvědčen, že ta alternující osobnost, o které se zmínil doktor Fallon, je Regina, a že teď stojí přímo před Renatou - akorát že Renata je jediná, kdo ji může vidět a slyšet. Fuga je nyní už pryč, protože Regina konečně vystopovala muže, který ji zabil, a pomstila se - a on věděl, kdo to je a proč to dělá. Teď, když je mrtvý, jsou dvojčata opět pohromadě - ve skutečnosti ještě víc než dřív, neboť jsou obě dvě uvnitř Renatina těla. Všichni ostatní z tohoto světa jsou zastíněni, ale to nevadí. Jejich rozmluva bude zřejmě trvat tak dlouho, dokud bude Renata naživu. A to je asi tak všechno, ctihodnosti - až na to, že kdyby ho Regina nedostala jako první, možná, že bych si to s ním vypořádal sám."

"Budu předstírat, že jsem nic neslyšela, pane Austine," řekla soudkyně Compsonová odmítavě. "Máte ještě nějaké další svědky, pane Rankine?"

"Nemám, ctihodnosti. Myslím, že skončím tady. Pan Austin obsáhl skoro vše."

"Svědék je váš, pane Fieldingu," řekla soudkyně Compsonová.

Fielding zíral na Renatu a skoro to vypadalo, že se sesype a rozbrečí - ať už ze soucitu nebo proto, že věděl, že případ najisto prohraje. "Nemám žádné otázky, ctihodnosti," řekl sotva slyšitelně.

"Potřebuji kopii domácích úloh z angličtiny slečny Greenleafové a anamnézy slečny Cardinaleové - spolu s těmi nahrávkami."

"Budete je mít na stole do pěti, ctihodnosti," slíbil Rankin.

"Možná, že byste si chtěla poslechnout ještě jednu nahrávku, ctihodnosti," navrhl jsem. "Renata ji dokázala poslouchat bez přestávky celé hodiny. Kvílení, které strážník Murray a ostatní policisté slyšeli onu noc, kdy byl zabit pan Fergusson, je v podstatě napodobením oné nahrávky. Je na ní žena zpívající se smečkou vlků."

"Řekla bych, že bych si ji určitě chtěla poslechnout. Děkuji, že jste se o ní zmínil, pane Austine. A mimochodem, můžete odstoupit."

Pokývl jsem a vrátil se na své místo.

Soudkyně Compsonová se tvářila ztrápeně. "Ráda bych všem připomněla, že tato záležitost je stále přísně důvěrná. Jestli někdo začne mluvit o tom, co zde vyšlo najevo, bude potrestán za pohrdání soudem. Právním zástupcům dám vědět, až dospějí k rozhodnutí. Jednání se odročuje."

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Když jsme vycházeli za panem Rankinem z jednacího sálu, cítil jsem se úplně vyčerpaný. Snažil jsem se neomílat si v duchu svou výpověď. Věděl jsem, že by to vedlo pouze k nekonečnému "kdyby-čyby", což by ničemu nepomohlo - kromě toho, že bych se cítil ještě hůř než teď.

"Výborně, Marku," prohlásil Rankin. "Soudkyně Compsonová má rozhodně o čem přemýšlet."

"To doufám," řekl jsem. "Myslíte, že Renatiny kompozice a Sylviiny nahrávky postačí, abychom soudkyni přesvědčili, že se nesnažíme uspět s nějakou důmyslnou lží? Lidé nemají rádi, když děcko z bohaté rodiny vyvázne lehko, protože si rodiče mohou dovolit zaplatit hromadu svědků."

"Nemyslím si, že by soudkyni Compsonovou příliš zajímalo veřejné mínění, Marku," řekl Rankin. "Svá rozhodnutí zakládá na faktech, ne na večerních zprávách."

"Aspoň se nám podařilo sebrat vítr z plachet Krkounovi," řekla Mary s jistým uspokojením.

"To se nám teda povedlo," řekl Charlie se zlomyslným úsměskem. "Několikrát jsem si myslel, že Fieldinga uškrtí.

Pokaždé, když Fielding řekl 'nemám žádné otázky', vyskočil Krkounovi krevní tlak zase o kus výš."

"Tomu ale vůbec nerozumím," řekla Sylvia. "Po výpovědi doktora Fallona to vypadalo, že Fielding zalehl a hrál mrtvého brouka."

"Zdá se, že ten mladý muž má svědomí," odvětil Rankin. "Domnívám se, že chování slečny Greenleafové v soudní síni ho přesvědčilo, že v tomto případě stojí na špatné straně. Vypadá slibně. Možná, že až tohle skončí, s partnery ho státnímu návladnímu přetáhneme."

"Co říkáte, nevypadneme už odsud?" řekl jsem potom. "Začíná mi tady lézt mráz po zádech."

"Kopie kompozic slečny Greenleafové a Sylviiných nahrávek už mám," řekl Rankin. "Ale budu potřebovat tu pásku, o které jste se zmínil soudkyni, Marku."

"Doma jich pár mám," řekl jsem mu. "Až se vrátíme domů, jednu vám hodím."

"Dobře," řekl. "Ať soudkyně nečeká."

* * *

Očividně se rozneslo, že jednání skončilo, a před naším domem se to zase jenom hemžilo novináři a televizními kamerami. Nevím, co mysleli, že znáš dostanou - nařízení o mlčenlivosti stále platilo, takže jsme nemohli nic říct, ani kdybychom chtěli.

Vystoupili jsme z kombíku a James opět zapůsobil, když nás vedl na verandu. My ostatní jsme reportérům říkali různé věci v různých jazycích, kterým nerozuměli. Uječená reportérka, která si očividně myslela, že má jako žena jistá privilegia, chytila Eriku za paži a dožadovala se odpovědi.

To byla vážně chyba. Erika měla v ruce klíče a na nich byl roztomilý malý přívěšek. Vlezlá reportérka zavravorala, lapala po dechu a snažila se zakrýt si obličej, protože Erika ji zblízka zasáhla plnou dávkou pepřového spreje. Trish by možná použila logiku, Sylvia by se uchýlila k emocím, ale Erika spoléhala na chemii.

My ostatní jsme následovali jejího příkladu a rychle jsme vytáhli své přívěšky na klíče.

Reportéři to pochopili skoro hned a stáhli se.

Když jsme dorazili ke vchodu, Erika vystoupila o schod výš. Sladce se na nervózní reportéry usmála. "Bylo to naprosto nádherné," řekla jim, "a budeme si to muset někdy zopakovat - opravdu brzy."

* * *

Šel jsem nahoru a našel kopii Renatiny oblíbené nahrávky. Potom jsem se s Jamesem a Charliem vrátil zpátky ke kombíku, abychom kazetu odvezli zpátky do centra do kanceláře pana Rankina.

Nevím proč, ale všichni reportéři zmizeli.

* * *

Asi v pět večer pustili na jedné televizní stanici nahrávku s Eričiným vystoupením - ale pustili to jenom jednou.

Nějakého producenta očividně napadlo, že kdyby se to na obrazovce opakovalo příliš často, odpovídat na otázky pomocí pepřového spreje by se mohlo stát velmi populární.

Incident, který se odehrál před domem, nám trochu zvedl náladu, ale u večere na nás zase padla zasmušilost. "Jsem si takřka jistá, že soudkyně Compsonová rozhodne v náš prospěch," řekla nám Trish. "Pan Rankin předložil velmi dobré argumenty a Renatino chování v soudní síni ukázalo, že si vůbec neuvědomuje, co se kolem ní děje. Obžaloba se bude určitě snažit prosadit její uvěznění v ústavu pro duševně choré zločince, ale mnohem větší smysl by dávalo, kdyby soudkyně vrátila Renatu zpátky do Fallonova sanatoria. Není to ideální řešení, ale asi to nejlepší, v co můžeme doufat."

"Možná že ne, Trish," nesouhlasil jsem. Rozhlédl jsem se po ostatních. "Neřeknete to nikomu, že ano?" řekl jsem.

"Co máš za lubem, Marku?" vyptávala se Sylvia.

"Já nic, zlato," řekl jsem. "Otec O'Donnell ví o alternativním řešení a už na něm začal pracovat. Říká, že existuje jistý téměř neznámý klášterní řád jeptišek, které se věnují péči o starší sestry, které se dostaly za hranici senility - nebo Alzheimerovy nemoci, nebo jak tomu chcete říkat. Rovněž přijímají mladší bohaté katoličky se stejnými problémy. Jeptišky jsou prý laskavé a tráví všechny čas péčí o své svěřenkyňe - a jejich klášter je někde v lesích tady v západním Washingtonu. Otec Ó je přesvědčený, že by to bylo nejlepší možné řešení."

"To by bylo lepší než Fallonův ústav," souhlasila Sylvia.

"Běž do kláštera?" ptal se Charlie.

"Je to nejlepší alternativa," řekl jsem. "Biskup otce O'Donnella zatlačil na nějaké hlavouny v městské radě a ti se už začali snažit. Jsem si jistý, že teď už se o tom dozvěděla i soudkyně Compsonová."

"Jak se ten řád jmenuje?" zeptala se Sylvia.

"Otec O'Donnell chtěl, abych si to raději nechal pro sebe," odpověděl jsem.

* * *

Koncem týdne bylo zřejmé, že si soudkyně Compsonová dává na čas. Z té prodlevy jsem byl pěkně nervózní - už jsem si vážně přál, aby byl konec.

"Uklidni se, Marku," řekla mi Trish v pátek při večeři. "Soudkyně Compsonová si musí v tomhle případě dát hezky všechno dohromady. Jestli rozhodne, že je Renata psychicky nezpůsobitelná být trestně stíhána, státní návladní by se klidně mohl proti jejímu rozhodnutí odvolat. Ještě se ale nikdy nestalo, že by bylo její rozhodnutí zvráceno. Nejspíš je až po uši zahrabaná do právních spisů, hledá všechny možné precedenty a konzultuje případ s celými šiky psychiatrů, aby měla jistotu, že se Renata třeba po roce najednou 'neuzdraví'. Před pár lety se objevilo několik případů, ve kterých sehrál obžalovaný divadýlko, vyvázl s krátkým pobytem v ústavu a po 'záračném' uzdravení ho klidně propustili. Kvůli tomu získala obhajoba na základě nepřičetnosti špatnou pověst. Spoustě lidem prošla vražda; a odvolací soudy proto důkladně pročesávají rozhodnutí o nepřičetnosti pachatele, aby se přesvědčili, že předsedající soudce nebyl ošálen."

"Ale no tak, Trish," protestoval Charlie. "Twinkie je přinejmenším stejně šílená jako ten člověk, co cvičil střelbu na prezidentu Reaganovi, nebo jiný masový vrazi."

"Soudkyně Compsonová si toho je určitě vědoma, Charlie," vysvětlovala Trish trpělivě, "ale nechce, aby nějaký odvolací soud, který bude zrovna zastáncem tvrdé linie, její rozhodnutí zvrátil. To bychom přece také nechťeli, ne?"

"Asi máš pravdu," připustil. "Jestli rozhodne v náš prospěch, byl bych mnohem šťastnější, kdyby to bylo na beton. Odvezeme Twinkie do toho kláštera a ať tam zůstane."

"A není zde také jistá jiná možnost?" podotkl James. "Kdyby se odvolací řízení protáhlo, nemusela by být Renata stále k dispozici? Mohli by ji držet pod dohledem v nemocnici na psychiatrickém oddělení takřka donekonečna, zatímco by si případ pomalu razil cestu soudním systémem, ne?"

"Teoreticky to myslím možné je," připustila Trish. "Nebo by ji mohli převést do nějakého jiného zařízení." Zamračila se.

"Mohla to být od samého začátku Fieldingova strategie. Kdyby ji převezli z univerzitní nemocnice do ústavu pro duševně choré zločince, prokuratura by mohla odvolání nechat táhnout celá léta. Což by bylo de facto jejich vítězství."

"Jsem rád, že nejsem právník," podotkl Charlie. "Na můj vkus je v právním systému zatraceně moc 'co by kdyby'. Mám radši, když je všechno jednodušší. Když zmáčknu tlačítko na raketě, buď odstartuje nebo vybuchne na odpalovací rampě. Okamžitě vím, jestli jsem všechno udělal správně."

"Boží mlýny melou pomalu, ale jistě," citoval James. "Zdá se, že mlýny soudního systému melou ještě pomaleji."

"Proč si ze mě vy dva utahujete?" stěžovala si Trish.

"Jenom tě škádlíme, mámo Trish," smál se drze Charlie.

* * *

Teď jsem se mohl užírat ještě něčím dalším, navíc ke všem těm klackům, které nám mohl prokurátor házet pod nohy. Neprožil jsem moc příjemný víkend.

Ale v pondělí ráno zavolal Trish pan Rankin. Chvilí s ním hovořila, a potom přišla do kuchyně. "Dneska je den D," sdělila nám. "Soudkyně Compsonová se rozhodla a dnes v jednu odpoledne vynese svůj verdikt."

"Naznačila mu soudkyně něco?" vyptávala se Sylvia. Zněla napjatě.

"To ona nikdy," odvětila Trish. "Soudkyně Compsonová nikdy nic předem neprozradí." Potom se zasmála. "Odpolední slyšení bude uzavřené, stejně jako ty předtím, a soudní spis bude zapečetěn."

"To si může dovolit?" zeptal se Charlie.

"Ona si může dovolit skoro všechno," ujistila ho Trish. "Ledaže by ji odvolací soud přehlasoval."

"Absolutní diktatura? Teda!"

"Téměř. Počátky právního systému se datují až někdy do středověku. To jsi nevěděl?"

"Budu si pamatovat, že se s právním systémem nemám zaplést, mámo Trish," odvětil.

"To bych ráda věděla, proč," zamumlala s úsměvem Erika.

* * *

Ten den jsme k soudu dorazili kolem poledního - v půl dvanácté jsme už byli jako na trní.

Pan Rankin a Les Greenleaf se k nám přidali ve čtvrt na jednu. "Dostane se nám jistě pomoci od radnice," sdělil nám Rankin. "Moc se o tom nemluví, ale během pár posledních dnů se objevila jistá velmi atraktivní nabídka."

"Klášter?" naznačil jsem.

Zamrkal. "Jak jste se o tom dozvěděl, Marku?" domáhal se.

"Mám své zdroje, cák nevíte," odvětil jsem s falešným irským přízvukem.

"Mohlo mě to napadnout," řekl smutně. "Řekl jste o tom ostatním?"

"Nijak podrobně," odvětil jsem. "Bylo mi řečeno, že mám o podrobnostech mlčet jako hrob. Myslíte, že to Fielding nechá projít?"

"Fielding udělá, co mu řeknou," řekl Rankin, "a nedivil bych se, kdyby státnímu návladnímu telefonovali vysoce postavení lidé z městského a okresního zastupitelstva. Upřímně řečeno, těmito zákulisními manévry jsem poněkud vyveden z konceptu. Dal bych nevimco za to, abych zjistil, co to způsobilo."

"Vždyť víte," řekl jsem mu. "Před nějakým časem jsem vám o tom vyprávěl."

Rankin byl bystrý - úplně jsem viděl, jak se mu před očima odehrává scéna, na niž jsem narážel - Regina a Renata oné noci spolu v potměšlém kostele. "Myslíte -?" Odmlčel se.

"Přesně to. Co kdybychom si to ale nechali jen pro sebe? Už je to i tak dost zapeklité. Nebudeme to tímhle komplikovat ještě víc."

"Co si to necháváš pro sebe, Marku?" vyptával se Charlie.

"Bylo mi - důrazně - řečeno, abych o tom nemluvil, kamaráde. A myslím si, že to ani nechceš vědět. Nespalo by se ti pak moc dobře."

"To je to tak hrozný?"

"Ještě horší, Charlie. Všichni, kdo o tom vědí, jsou z toho opravdu špatní."

"Nejspíš má pravdu," postavil se za ně Rankin. "Chceme, aby o tom na veřejnost neproniklo ani slovo. Stačí jen náznak a bude se o tom mluvit po celém světě. Co kdybychom raději mlčeli?"

* * *

Soudkyně Compsonová vstoupila do jednacího sálu přesně v jednu. Vypadala unaveně a bylo mi jasné proč. Biskup otce O'Donnella měl očividně dlouhé prsty a dokázal vyvinout na různé představitele značný nátlak, aby dostal, co chce.

Soudkyně udeřila kladívkem silněji než obvykle. "Z rozhodnutí tohoto soudu se slečna Renata Greenleafová prohlašuje za v současné době duševně nezpůsobilou být trestně stíhána," vyhlásila. "A navíc, soudní spis zůstane až do odvolání zapečetěn."

Fielding vstal. "Námitka, ctihodnosti," ohrazoval se.

"Námitka se bere na vědomí," odvětila.

"Může se obžaloba dotázat, jaká opatření byla přijata ohledně uvěznění obžalované?" naléhal Fielding.

"Nikoliv, pane Fieldingu, nemůže. O opatřeních ještě nebylo rozhodnuto a tento soud do jednání nebude zasahovat - ani obžaloba ne. Posadte se, pane Fieldingu."

"Přece ji nemůžete pustit na svobodu!" vybuchl Krkoun a vyskočil.

"Vývedte tu osobu ze soudní síně!" nařídila ostře soudkyně Compsonová. "A zadržte ho, než skončíme jednání."

"Ano, ctihodnosti," odvětil hlavní soudní zřízenec.

V soudní síni byli tři zřízenci a všichni zamířili se zlověstným odhodláním ke Krkounovi.

* * *

Prohlášení soudkyně Compsonové o zapečetění soudního protokolu vyvolalo v okruhu seattleských médií takřka explozi, a protestní výkřiky musely být slyšet až v San Francisku a Britské Kolumbii.

V úterních novinách byly dvě celé stránky dopisů čtenářů a ve většině z nich si lidé stěžovali a skuhrali nad tímto "nezákonným porušením" jejich práva ukájet se a slintat blahem nad něčím, do čeho jim v první řadě vůbec nic nebylo. Vtom zhruba v poledne byl obvyklý program na jednom kanálu přerušen. Zrovna jsme si sedali k obědu v jídelním koutě v kuchyni a televize byla náhodou zapnutá na oné stanici.

Reportér se tvářil velmi vzrušeně, a potom kamera zabrala - hádejte koho? - starého dobrého poručíka Krkouna.

Reportér ho krátce představil a Krkoun začal toporným hlasem předčítat předem připravené prohlášení. Jeho přednes nebyl dobrý a asi tak za minutu zuřivě zmuchlal papíry, z kterých předčítal, zahodil je na zem a spustil vířkavou tirádu jednoho nařčení za druhým.

"Tohle je jeden z nejhorších přehmatů justice, kam až paměť sahá!" prohlásil. "Soudkyně Compsonová je očividně jednou z těch pitomých zarytých liberálů, kteří klidně pouští chladnokrevné vrahy na svobodu, aniž by brali jakékoli ohledy na bezpečnost veřejnosti. A co je ještě horší, prokurátor v tom očividně jede s ní. Proboha, vždyť on se dokonce ani neobtěžoval položit svědkům nějaké otázky!"

V krátkém záběru se objevil reportér, který vedl rozhovor, mladý muž na pokraji zhroucení. Jeho výraz ohromeného zklamání byl skoro komický. Krkoun ho očividně naprosto zaskočil.

Krkoun ho ignoroval a pokračoval dál. "Tohle takzvané jednání o mentální způsobilosti nebylo nic jiného než laciná výmluva, jak toho rozmazleného bohatého spratka vysekat, aniž by musel být postaven před soud. Ta děvka Greenleafová zavraždila jen tak pro nic za nic devět pokojných občanů. Očividně to byly vraždy pro zábavu a vražedkyně z toho teď vyvázne s pouhým plácnutím přes prsty. Tedy, já to tak nenechám. Teď a tady tomu udělám přítrž. Hrstka politických křiváků tady tajně vyvíjí neuvěřitelný nátlak a snaží se zamést pod koberec něco tak odporného, že se mi chce zvracet. Snaží se tuhle vražedkyni pro zábavu propašovat do nějakého fajnového kláštera, který vede skupinka úplatných jeptišek. Když někdo těmhle takzvaným Sestrám Naděje nabídne dostatečně velký úplatek, zařídí pro vražedkyni ubytování v luxusním prostředí a jsou jim po ruce po zbytek života. Ta žena patří do vězení - nebo alespoň do ústavu pro duševně choré. Měla by být zavřená až zčerná, proboha, ale ne, místo toho ji budou rozmazlovat a opečovávat. Trestní právo se rozpadá!"

Krkoun poulil oči a očividně byl naprosto bez sebe. Další krátký záběr ukázal na kameru zoufale gestikulujícího reportéra, jenže kameraman buď usnul, nebo se bavil, nebo ho Krkounova tiráda zaskočila a nevěděl, co dělat. Nakonec se probral někdo v režii a pustil reklamy.

"To by mě zajímalo, jak moc má soudkyně Compsonová nabitý rozvrh," řekl Charlie. "Myslím, že nastal čas na další přezkoumání přičetnosti."

"Asi až se Krkoun dostane z vězení," doplnila ho Trish. "Až se o tom soudkyně Compsonová dozví, předvolá ho za pohrdání soudem."

"Ale néé," řekl Charlie. "To je ale směla."

"Mimořádně, došlo vám, že právě celému světu prozradil plán o Sestrách Naděje, že ano?" dotazoval se James.

"Matka představená z toho nebude mít vůbec radost. Docela dobře může říct biskupovi, aby na celou věc zapomněl."

"To může udělat?" vyptával se Charlie. "Myslel jsem, že biskup je vedoucí a ostatní musejí poslouchat jeho rozkazy."

"Takhle to nefunguje, Charlie," vysvětlovala Sylvia. "Různé řeholní řády mají svou vlastní hierarchii. Biskup nemůže

dávat matce představené příkazy. Musí to jít jistými kanály a může to trvat třeba několik let, než dojde k nějakému rozhodnutí. Nevím to jistě, ale je možné, že tohle bude muset urovnat Vatikán."

"Myslím, že jsme v rejži," řekla Erika.

* * *

Později odpoledne se objevily zprávy, které nás trochu rozptýlily: jakmile se soudkyně Compsonová dozvěděla o Krkonově výstupu, obvinila ho z pohrdání soudem a nyní už vychládal ve vězení. Hned jsme se cítili o trochu líp.

* * *

Charlie měl v sobotu ráno při snídani široký úsměv. "Tak," řekl, "Krkoun už je minulost. Včera večer jsem mluvil s Bobem a říkal mi, že ten starý povídálek byl dočasně zbaven funkce, a jestli ho soudkyně Compsonová vůbec někdy pustí z vězení, vykopnou ho od policie. Jeho včerejší záchvat opravdu rozčílil hlavouny ve vedení policie a hodlají se ho zbavit dřív, než udělá ještě větší ostudu."

"Ale," řekla Erika. "Chudinka."

"Ještě se neradujeme," řekla nám Trish. "Krkounovo blábolení v přímém přenosu možná Renatě zavřelo dveře do kláštera. Jestli tomu tak bude, nejlepší, v co můžeme doufat, bude Fallonovo sanatorium."

"Vždycky vidíš všechno černě, Trish," stěžovala si Erika. "Vážně bys měla být trochu optimista."

* * *

Toho večera měl Charlie schůzi v Boeingu. Já jsem víceméně vyčkával, dokud se Twinčiny záležitosti jednou provždy nevyřeší, ale pro ostatní se život nezastavil.

Asi v půl deváté zaklepal na mé dveře James. "Neruším, Marku?" zeptal se.

Odložil jsem knihu, kterou jsem četl, stranou. "Ani ne," řekl jsem. "Co se děje?"

Vešel dovnitř a posadil se. "Něco mě trápí a myslel jsem si, že bychom si o tom mohli promluvit."

"Jasně," odvětil jsem. "Co tě trápí?"

"Jak jsem pochopil z tvé výpovědi, rozhodnutí, že po vraždě v Everettu v pětadevadesátém se bude přeživšímu dvojčeti říkat 'Renata', záviselo v podstatě na vaší libovůli, že ano?"

Pokrčil jsem rameny. "Tak nějak to vyplynulo. Nikdo nedokázal dvojčata od sebe rozeznat, takže jsme se mohli držet akorát toho, že Regina byla dominantnější. Ona většinou za dvojčata rozhodovala. Renata se obvykle držela zpátky."

"Všechno se točí kolem 'obvykle', že ano?"

"Kam tím míříš?" zeptal jsem se ho.

"Zdá se mi, že 'obvykle' je poněkud chatrný základ pro takové rozhodnutí. Všichni předpokládáme, že než se Renata vydala na lov, procházela změnou osobnosti. Nějakým způsobem se změnila v Reginu. Ale co kdybychom se, jen v zájmu diskuse, podívali na jinou možnost? Co když byla Renata oběť a Regina přežila?"

Přikývl jsem. "Dobře, ale odporuje to jejich povahám, Jamesi," oponoval jsem. "Regina byla dominantní. Ona byla ta, která by šla hledat telefon."

"A nenapadlo tě, že si dvojčata vyměňovala svou identitu stejným způsobem, jako si vyměňovala mašle? Existovala vůbec někdy natolik odděleně, aby měla vlastní osobnosti? Říkals nám, že takřka nikdy neříkala 'ty' a 'já'. Říkala pouze 'my'. Existovala vlastně někdy fakticky skutečná Regina nebo skutečná Renata?"

"Proč mi to děláš, Jamesi?" ptal jsem se. "Co tě k takovému závěru vede?"

"Komplikovanost, Marku. V mém oboru se snažíme hledat co nejjednodušší odpovědi. Celá ta záležitost se stavy fugy nebo 'mnohočetnou osobností' obchází možnost daleko jednodušší odpovědi. Kdyby dvojčata neměla oddělené identity, nezáleželo by na tom, které z nich bylo zabito, že ano? Sleduj mě. Přeživší Twink byla v šoku a dostala se po sestřině vraždě do psychotického stavu, nemám pravdu?"

"To je celkem jasné," připustil jsem.

"Potom strávila šest měsíců ve Fallonově sanatoriu a povídala si pro sebe, je to tak?"

"No jasně, Jamesi."

"Jednoduché odpovědi bývají jasné. Během té doby nebyla na samotce, že ne? Z té první kompozice, kterou pro tebe napsala, vyplývá, že si byla vědoma svého okolí a svých spolupacientů, že ano?"

"No, asi ano."

"Nezískala by tak dvojčata šest měsíců na to, aby mohla vypracovat svůj plán?"

"Ale teď už je jenom jedna, Jamesi," namítal jsem.

"Nejsem si tak jistý," nesouhlasil, "a když se nad tím trochu zamyslíš, myslím, že ani ty nebudeš."

"Chceš říct, že všechno, co se dělo, byla připravená bouda? Zdá se, že se domníváš, že Twink - ať už je to kterákoliv z nich - předstírala nepřičetnost od samého počátku."

"Neřekl jsem předstírala, Marku. Přeživší Twinkie je hluboce mentálně narušená - nejspíš nevyléčitelně narušená.

„Nepřičetná“ ale neznamená „hloupá“. Twinkie - kterákoliv - chytře manipulovala s námi se všemi, aby se jí dostalo toho, po čem toužila - pomsty." Zatvářil se trpce. "Nemyslím si, že 'pomsta' je to správné slovo. Řekl bych, že mnohem blíže bude 'sebeobrana'. Fergusson ji napadl a ona mu to vrátila."

"Po třech letech?" ptal jsem se nedůvěřivě.

"Měla pro ni uplynulá doba nějaký význam? Myslím, že možná žije v neustálém 'nyní'."

"To je šílené," namítal jsem.

"Zajímavě zvolené slovo, Marku," pronesl lišácky. "Všichni jsme předpokládali, že Twinkie je někdy normální a někdy blázen. Je to jednodušší a mnohem logičtější než věřit tomu, že je neustále nepřičetná, že ano? Jenom proto, že se jí podařilo nás všechny přelstít, se neřadí do kolonky normální, ne? Vím jistě, že se nikdy s jistotou nedozvíme, které dvojče bylo zavražděno a které přežilo, protože pokud se jich týče, není mezi nimi rozdíl. V jistém smyslu byly obě zavražděny, ale obě přežily. Teď je pro ně ale život jednodušší. Už nemají dvacet prstů - jenom deset."

"Proč by ale trpěla těmi 'špatnými dny' vždycky když vykuchala nějakého chlapa?" vyptával jsem se.

"Jak moc špatné byly, Marku?"

"Docela dost. Snad jsi slyšel Sylviiny nahrávky?"

"Byly rozhodně dramatické," souhlasil, "ale nepřišlo ti to krapet přehnaně dramatické?"

"Chceš říct, že pro tohle řízení stavěla základy už od samého začátku?"

"To jsem neřekl. Není ale možné, že měla v úmyslu prokázat svou bezmocnost, svou bezbrannost? V jistém smyslu byly ty záchvaty analogické k póze, kterou zaujímal, když vycházela na lov. Nás ošálila předstíráním psychózy a je pomocí kurare. Výsledek byl stejný - paralýza. Její oběti nemohly nic dělat, a ani my ne." Odmlčel se. "Hraju si samozřejmě na ďáblovu advokáta, Marku," řekl omluvně, "ale myslím, že to je možnost, kterou bychom neměli přehlédnout. Díky 'dvojhře', kterou dvojčata hrála celé dětství, měla spoustu praxe. Nebudu to říkat nikomu jinému, ale myslel jsem si, že ty, ze všech lidí, bys měl vědět, že ta možnost tu nesporně je. Nezáleží na tom, která ze sester přežila, tak jako tak je nenávratně poškozená, a klášter je rozhodně nejlepší řešení."

"Pro Twinkie je určitě nejlepší. Ale po tom, cos mi tady teď přednesl, budu i já potřebovat nějaké místo, kde by mi dali hlavu do pořádku. A jsem si jistý, že mě by jeptišky nepřijaly."

"Seš milej kluk, Marku," zašklebil se. "Možná, že by kvůli tobě udělaly výjimku."

"To ti teda pěkně děkuju," řekl jsem trpce.

"Ále, za nic, kamaráde."

* * *

Pan Rankin zavolał Trish v pondělí ráno. Vrátila se do kuchyně se ztrápeným výrazem ve tváři. "Soudkyně Compsonová vynese rozsudek dnes odpoledne," oznámila nám. "Možná, že se nám nebude líbit, ale raději bychom u toho měli být."

Připadalo mi, že se dopoledne nesnesitelně táhne. Venku nepřetržitě pršelo a bylo bouřlivé, což nám náladu ještě zhoršovalo.

Po cestě k soudu jsme moc nemluvili. Co jsme také měli říkat?

Byl jsem překvapen, že jsem v jednacím sále spatřil spolu s Lesem Greenleafem i otce O'Donnella. Rychle se na mě usmál a mrkl na mě.

Co to mělo znamenat?

Potom přivedli dva ošetřovatelé do soudní síně Renatu - jestli to ve skutečnosti byla Renata. Pořád si pro sebe něco mumlala a nikomu v sále nevěnovala ani v nejmenším pozornost.

V jednu hodinu - jako obvykle na minutu přesně - pronesl soudní zřízenec "Povstaňte," a soudkyně Compsonová vešla do místnosti. Ve tváři měla strohý výraz, ale vypadalo to, že ji něco sužuje.

"Posaďte se," přikázala nám. "Nebude to trvat moc dlouho." Potom se odmlčela. "Tento případ mě od samotného začátku velice trápil," řekla nám. "Mohu jenom doufat, že jsem se rozhodla správně. Bylo zřejmé, že si obžalovaná není vůbec vědoma, co se kolem ni děje, a že je vážně psychicky narušena. V tomto případě byl můj výrok o její neschopnosti samozřejmě správný. Konečně uspořádání však tak snadné nebylo. Slečnu Greenleafovou očividně nelze potrestat. Musí být umístěna tam, kde bude opatrována a bude jí věnována pozornost, jejíž rozsah poněkud překračuje možnosti běžné psychiatrické léčebny. Tento soud tudíž dospěl k závěru, že slečna Renata Greenleafová bude po zbytek svého života umístěna do péče řeholního řádu své víry." Potom soudkyně Compsonová udeřila kladívkem. "Jednání je ukončeno," vyhlásila.

Opravdu to mnou otřásl. Jak přesvědčí řádové sestry, aby Renatu přijaly, když nebudou chtít? Dělo se tady něco zvláštního a bylo mi jasné, kdo by mi to asi mohl vysvětlit.

Jakmile soudkyně opustila jednací sál, zamířil jsem k otci O'Donnellovi. "Zase jste tahal za nějaké nitky, že ano, otče?" vyptával jsem se ho.

"Ach, nešel bych tak daleko, Marku," řekl. "Matka představená řádu Sester Naděje potřebovala jen jednu drobnou informaci, a tu jsem jí poskytl, to je vše."

"Vy jste jí to prozradil?" zvolal jsem. "Myslel jsem, že vám biskup nakázal o tom mlčet."

"Mluvil o lidech, kteří nejsou členy rodiny, Marku. Matka představená je mojí dávnou přítelkyní, takže to byla skoro moje povinnost, abych ji o něčem tak podstatném zpravil. Pomohlo jí to, aby mohla učinit správné rozhodnutí."

"Vy hrajete podle hrozných složitých pravidel, otče," vytkl jsem mu.

"Pokud to splní účel, je to v pořádku, Marku," řekl nevinně. "Ta nejvyšší autorita teď bude rozhodovat, jestli je všechno žůžo, cák nevíš?"

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Soudkyně Compsonová vydala ještě odpoledne tiskovou zprávu. Byla velmi strohá a vůbec se o řeholním řádu nezmiňovala. Novináři tak zůstali na suchu. Neměl se konat žádný soud a ani nic jiného, o čem by mohli donekonečna blábolit. Krkoun byl stále ve vězení za pohrdání soudem a nikdo jiný jim na žádné otázky nechtěl odpovídat.

Reportérům se to ani za mák nelíbilo.

Aby to měli ještě horší, Renata byla ještě tentýž večer, dřív, než reportéři vůbec zjistili, co se děje, převezena z univerzitní nemocnice do sanatoria doktora Fallona. Technicky zůstávala stále ve vazbě, ale jejím dozorcem se teď stal Fallon. Měli jsme v plánu vzbudit zdání, že to bude natrvalo její domov. Všechno se mezitím mělo uklidnit, a poté měla být tajně převezena do kláštera.

Na papíře to vypadalo dobře, ale okamžitě se začaly objevovat první překážky. Někáký povídálek v univerzitní nemocnici řekl reportérům o převozu hned druhý den ráno a asi tucet novinářů se objevovalo u doktora Fallona. Hlídač je

dovnitř na dvůr samozřejmě nepustil, ale reportéři se utábořili před branou a nezdálo se, že by měli v nejbližší budoucnosti v úmyslu odejít.

Fallon se telefonicky poradil s Lesem Greenleafem a ve středu ráno se před sanatoriem objevilo několik statných a nekompromisních členů ochranky. Sdělili reportérům velmi jasně, že vstoupili bez povolení na cizí pozemek a že by měli raději co nejdříve zmizet. Reportéři se zdráhavě přesunuli a svůj tábor znovu rozbili na kraji veřejně přístupné cesty za hranicemi sanatoria - kde se pokoušeli zastavit každé auto, které projíždělo dovnitř nebo ven.

Fallon řekl veškerému personálu, že vyhodí každého, kdo s reportéry jen promluví - byť třeba pouze o počasí.

Reportéři se nicméně shlukli u příjezdové cesty k sanatoriu, takže doktor Fallon podnikl další logický krok. Jeden z jeho přátel, s kterými hrál golf, byl soudce okresu Snohomish, a ten vydal soudní příkaz - zákaz zdržování se v dosahu čtyř set metrů od vjezdu do sanatoria.

Zdvihl se kvůli tomu příšerný povyk a několik reportérů hlásajících "svobodu tisku" nařízení záměrně ignorovalo.

Poměrně rychle skončili ve vězení za pohrdání soudem.

Celá záležitost se začala podobat komedii - nebo spíš frašce.

Mně to ale moc směšné nepřišlo. V pátek už bylo jasné, že vyčkávání, až reportéři zmizí, bude trvat daleko déle, než jsme předpokládali. Otec O'Donnell nás varoval, že matka představená řádu Sester Naděje má o celé věci pochybnosti.

* * *

Na univerzitě mezitím začaly čtvrtletní prázdniny a já jsem si měl nejspíš zapsat pár seminářů, jenže jsem věděl, že dokud to neskončí, stejně se nebudu schopen soustředit, takže jsem školu zatím vynechal. Měl jsem tak spoustu času, abych se mohl trápit nad možností, kterou nadnesl James. "Bud/anebo" pro mě najednou začalo být nesmírně důležité. V konečném výsledku by to asi stejně nebyl žádný rozdíl. Twinkie - ať už to byla kterákoliv z nich - by byla tiše převezena do kláštera a tečka. Jenže -

Přednášky v jarním čtvrtletí měly začít šestého dubna a zbytek party měl spoustu práce se zápisem, nakupováním učebnic a ostatními maličkostmi, které se během zápisového týdne nakupí. Kupodivu jsme ale moc neviděli Charlieho. Vzhledem k tomu, jak dobře jsme ho znali, jsme věděli, že má určitě něco za lubem. Charlie si na tom, že měl neustále něco za lubem, skoro vystavěl kariéru.

Objevil se v neděli před začátkem školy a Trish začala okamžitě vyzvídat. "Kde jsi byl, Charlie?" vyptávala se, "a co pořád děláš?"

"Jenom pracuju, mámo Trish," odvětil a předvedl výraz naprosté nevinnosti.

"Už zase začínáš?" řekla Erika. "Vzdej to, Charlie. Nepustíme tě, dokud všechno nevyklopíš. To už bys mohl vědět."

"To ale nebude žádná legrace," stěžoval si.

"Houbeles, Charlie," řekla Erika bez obalu. "Mluv."

"Tedy -" řekl, "vypadá to, že máme drobný problém s Twinkie."

"Neříkej," řekl jsem kousavě. "To je výborný postřeh."

"Tak dobře," vzdal to Charlie. "Náš problém tkví v logistice. Twinkie je v bodě A - Fallonův blázeň - a my ji musíme dostat do bodu B - do kláštera."

"Dobře," souhlasil James. "To je poměrně přesné."

"Hlavní problém je smečka slídících novinářů, kteří táboří před Fallonovými vraty, že jo?"

"Chceš na ně provést zátah a zavřít je do kotce?" navrhla Erika.

"To je prima nápad," řekl, "kdyby nám to prošlo. V kotci by zůstali sedm dní a potom by byli utraceni."

"S tím se dá žít," konstatoval jsem.

"Jo, jenže by nás za to asi seřvali. Pracuji na něčem, co by nám pomohlo bez ztrát na životech." Charlie se trochu zamračil. "Ještě jsem ale nedořešil pár technických detailů." Podíval se na Trish. "Asi by nám to měl posvětit Rankin, ale mám dojem, že to budeme muset stejně probrat se soudkyní Compsonovou, než do toho po hlavě skočíme. Součástí mého plánu je pár maličkostí, které jsou asi technicky nelegální, takže bych nerad dráždil kobru bosou nohou, pokud to není nutné."

"Promluvím si s panem Rankinem," slíbila Trish.

"To je všechno? Nic víc nám neřekneš?" protestovala Sylvia.

"Ještě pořád pracuju na pár drobnostech, zlatíčka," řekl. "Dejte mi čas, abych všechno zvládl, než vám celý plán předestřu."

"Zlatíčka?" zeptala se koketně.

"To se tak říká," bránil se. "Žádná pravidla neporušuju - zatím."

"Ať tě ani nenapadne," sdělila mu Trish rozhodně.

* * *

Panu Rankinovi trvalo několik dní, než se domluvil se soudkyní Compsonovou na schůzce. Nakonec nám vzkázal, že se s námi chce setkat ve své kanceláři v budově soudu v úterý sedmáctého dubna v půl osmé večer.

Šel jsem zavolat Lesu Greenleafovi, jestli souhlasí. "Charlie nám nic neprozradil, šéfe," řekl jsem mu, "ale peče něco, co by mohlo ty zatracené novináře setřást. Jak znám Charlieho, bude to určitě dost složitý plán a možná budeme mít problém s tím u soudkyně Compsonové uspět. Je matka představená ještě stále ochotná ji přijmout?"

"Jedině pod podmínkou, že zaručíme bezpečnost kláštera, Marku," řekl mi. "To je její hlavní zájem. Pokud se se svými přáteli objevíš před její branou s tuctem reportérů v patách, neotevře vám."

"Na tom právě, myslím, Charlie pracuje. Určitě má přichystanou nějakou léčku, která reportéry naprosto zmátne."

"Doufám."

"Jak se vede Inze?"

"Špatně, Marku," řekl mi smutně. "Lékař ji drží na silných sedativech. Myslím, že bude trvat hodně dlouho, než se

vzpamatuje."

"Není sama, šéfe. Nevím, jestli se já vůbec někdy vzpamatuju."

"Ztratili jsme obě naše holčičky, že ano?" zalkal.

Co jsem mu na to kruci mohl říct? Vyhnul jsem se odpovědi. "Chcete u toho být, šéfe?" zeptal jsem se ho. "Soudkyně Compsonová se vás možná bude chtít na něco zeptat."

"Máš pravdu, Marku," souhlasil. "Asi bych měl jít také."

Snažil jsem se pracovat na svém pojednání o Hemingwayovi, abych si vyřídil alespoň jeden rest ze zimního čtvrtletí, ale nedokázal jsem se soustředit, takže jsem to odložil, abych se zase mohl na plný úvazek trápit. Kam jsem se podíval, na každém kroku jsem narazil na "bud/anebo".

Charlie pořád mlčel jako hrob, a to mě děsně rozčilovalo. Na zábavné hry jsem neměl náladu.

Konečně přišlo úterý, a to už jsme byli všichni jako na trní. Dokonce ještě teď byla Twinkie středem naší pozornosti.

Holky dorážely na Charlieho při večeři jako vosy, ale on nám stále odmítal sdělit jakékoliv podrobnosti.

"Co kdybychom zase jeli kombíkem," navrhl po večeři James. "Je to teď už takový náš oficiální vůz a po tom, co předvedla Erika s pepřovým sprejem, je každému novináři v okrese King jasné, že si s námi nemá zahrávat."

"Okem nepopatří, rukou nedotkni - jinak smrt tě čeká," pronesla Erika.

"To by byla pěkná samolepka na auto, ne?" řekl Charlie nadšeně.

Erika pokrčila rameny. "Jde to přímo k jádru věci," řekla.

* * *

Stěny v kanceláři soudkyně Compsonové byly až ke stropu lemovány policemi s knihami a právními spisy. Právníci a soudci rozhodně ušetří za tapety, to je jasné.

Pan Rankin, Les Greenleaf a Mary na nás už čekali, a Bob West se objevil dřív, než jsme se stihli usadit. "Co máš za lubem, bráško?" ptal se Charlieho.

"Dočkej času, Bobe," odvětil Charlie. "Chci to vybalit na všechny najednou, abych se nemusel opakovat."

"Ať to stojí za to," řekl Bob.

"Věř mi."

"To víš, že jo." Bob sršel sarkasmem.

"Už jsme tu všichni?" zeptala se soudkyně Compsonová. Neměla na sobě černý talár a ve vzorovaných šatech vypadala téměř mateřsky.

Pan Rankin se rozhlédl. "Myslím, že jsme všichni, Alice," oslovil ji důvěrně, "ledaže bys chtěla, aby přišel i pan Fielding?"

"Myslím, že se pro tentokrát obejdeme bez něj, Johnne," odvětila. "Jestli si myslíš, že by měl o něčem vědět, můžeš mu to vyřídít později." Rozhlédla se po nás. "Tohle je neoficiální setkání," řekla. "Jsem tu od toho, abych poslouchala - a třeba nějak poradila. Můžeš začít, Johnne."

"Mladší bratr Boba Westa chtěl vědět, co řekneš na jeho plán, Alice," řekl Rankin. "Nikomu z nás neprozradil žádné podrobnosti, takže nevíme o nic víc než ty."

"Je to tedy na vás, pane Weste," řekla soudkyně Charliemu. "Tak to vyklopte."

"Ano, madam," řekl a usmál se nad tím hovorovým výrazem. "Pohrával jsem si s tím nápadem už od chvíle, co jste oznámila své rozhodnutí. Myslím, že se mi podařilo ucpat všechny díry, ale jestli přijdete na něco, na co jsem zapomněl, sem s tím. Všechno je jen otázkou zabezpečení. Potřebujeme Twinkie dostat z Fallonova cvokhausu do toho kláštera, aniž bychom po cestě nabrali celý konvoj reportérů. Je to tak?"

"Ano," potvrdila soudkyně. "Pokud 'Twinkie' myslíte slečnu Greenleafovou. Na co jste přišel, pane Weste?"

"Nejdřív mě napadlo, že by nejlepší byla asi helikoptéra," odvětil Charlie, "jenže pak jsem si vzpomněl, že pár televizních stanic má také své vlastní helikoptéry. Možná, že nejsou nikde tady v okolí, ale nechtěl jsem nic riskovat. Musíme tedy nejspíš zůstat na zemi, a to znamená, že budeme potřebovat návnadu. Třeba by stačila neoznačená dodávka, ale to je pořád trochu riskantní. Máme jenom jeden pokus, takže musíme uspět hned napoprvé."

"Myslím, že tomu všichni rozumíme, pane Weste," řekl Rankin.

"Dobře," řekl Charlie, "řekněme, že jednoho deštivého dne takhle navečer přijede k Fallonovi na dvůr pět totožných černých limuzín."

"Nebylo by lepší, kdyby přijely za tmy?" zeptal se Bob.

Charlie zavrtěl hlavou. "Ne. My chceme, aby reportéři limuzíny viděli. To je součást léčky. Kachna musí vidět vějičku, než dosedne na rybník, u kterého číháte s flintou. Takže, na dvoře máme pět identických limuzín. Dále budeme potřebovat pět víceméně si podobných vysokých blondýn, které budou vyvedeny z hlavního vchodu blázince.

Všechny na sobě můžou mít třeba mikinu s kapucou na hlavě, aby byly vidět jenom jeden či dva prameny blond vlasů, které kamery zaznamenají i na dálku. Pak se každá dívka posadí do jedné limuzíny. Všichni mě sledujete?" rozhlédl se.

"Pořád si myslím, že bys měl počkat, až se setmí," řekl mu Bob. "Reportéři se prostě akorát rozdělí a budou sledovat každou limuzínu zvlášť, ne?"

"To rozhodně doufám," řekl Charlie. "Tak, máme pět limuzín s tónovanými skly, přes která není vidět dovnitř. Opustí blázinec a rozjedou se do světa - jedna na jih do Snohomish, jedna do Everettu, jedna zamíří na sever k Bellinghamu, jedna na východ k Stevens Pass a poslední se bude jenom projíždět silničkami kolem jezera. Reportéři se budou muset rozdělit, a každou sledovat zvlášť."

"Pořád nechápu, v čem spočívá ten figl, Charlie," řekl James.

"Už se k tomu blíží," odvětil Charlie. "Takže, pět limuzín se nám rozjelo do všech stran a každou sleduje banda reportérů. Cílem je, abychom dostali všechny novináře pryč ze všech vedlejších silnic a odboček. Pak totiž budou muset sledovat cestu, kterou chceme my."

"Přímou za limuzínou, kterou nechceme, aby sledovali," řekl Bob. "Báječné, bráško. Jsi bystrý jako hlávka zelí."

"Ještě jsem neskončil, brácho," řekl Charlie. "Tak, jsme v okrese Snohomish, že ano? A Twinčin táta tady hodně znamená, ne? Neplyne z toho, že tentokrát bude šerif a státní policie na naší straně?"

"Možná," připustil Bob. "Co to s tím má co společného?"

"Tady to totiž začíná být zajímavé," řekl Charlie se samolibým úsměvem. "Řekneme policii, kudy přesně každá limuzína pojede. Policajti se pak hezky potichoučku zaměří na nějaké osamělé místo na každé z pěti tras. Postaví pět takových těch 'kontrol střízlivosti'. U každé bude uzávěra, u níž budou stát policajti, aby bylo jisté, že to nějaký chytrý reportér neotočí o sto osmdesát stupňů a nezdrhne. Policajti nechají limuzínu projet a u všech ostatních aut za limuzínou potom začnou prověřovat hladinu alkoholu v krvi řidičů. A můžou si dát na čas. Vždyť přece chrání veřejnost před opilci za volantem, ne? Dobře zvládnutá policejní zastávka s balónky, kde musí každý vystoupit z auta, aby ukázal, jestli jde rovně, by ty supy měla zdržet dobrou půlhodinku, takže všech pět limuzín má čas se ztratit. Reportéři nebudou mít ani nejmenší tušení, v které z nich jela Twinkie, a nebudou ani vědět, kam která jela. Auto s opravdovou Twink ji může vysadit v klášteře a zase odjet. Pět limuzín se potom bude projíždět západním Washingtonem až do poledne následujícího dne - tu načerpají benzín, tu si koupí Big Maca, někde jinde zase dostanou pokutu za rychlou jízdu, všechno možné, aby přilákaly pozornost na místa, která nejsou důležitá. Potom se všechny vrátí do garáže a my se můžeme jít domů vyspat. Já to vidím tak, že novinářské hyeny budou mít tolik rozdílných informací, že nebudou mít ani páru, kam se Twink poděla."

"Mohlo by to fungovat, seržante Weste?" zeptala se soudkyně Compsonová Boba.

"Nerad to připouštím, ctihodnosti, ale můj bráška přišel nejspíš na ideální řešení. Jeho nápad s testem střízlivosti je bezvadný. Nikdo neprojede, aniž by nemusel zastavit, a když se pokusí ujet, putuje přímo do vězení."

"To se mi líbí," usmála se náhle soudkyně.

"Mám v plánu ještě něco dalšího, ctihodnosti," doplnil Charlie. "Neznamená to žádné zásadní porušení zákona, ale asi bude potřeba krapátko obejít některá pravidla. Ale naprosto zaručuju, že reportéři budou naprosto pať."

"Logistické detaily nejspíš necháme na vás, pane Weste," řekla soudkyně.

"To bude asi nejlepší," souhlasil. "Ted' potřebujeme pět úředně vypadajících dozorců z blázince."

"Říká se jim 'ošetřovatelé', pane Weste," řekl doktor Fallon s bolestným výrazem v tváři.

"Promiňte, doktore," omlouval se Charlie. "Řekl bych, že slečna Mary by si měla obléknout bílý stejnokroj a pojede ve skutečném Twinkie-mobilu. Mark bude řídit a musí s nimi jet ještě otec Ó, který zná cestu. Nikdo, a tím myslím opravdu nikdo, se od těch tří nedozví žádné informace. Otce Ó budeme držet v ústraní, protože nechceme, aby si to někdo spojil s církví. Každá falešná limuzína bude potřebovat falešnou Twink, řidiče a někoho, kdo na sobě bude mít ošetřovatelský stejnokroj. Trish může být jedna z falešných Twink, a když dáme Erice blond paruku, tak máme druhou. Sylvia si oblékne bílou uniformu a bude hrát ošetřovatelku a já a James můžeme řídit dvě limuzíny. Takže už potřebujeme jenom dva další řidiče, další dvě Twink a tři ošetřovatele."

"A taky budeš potřebovat někoho, kdo si vezme na starost účet," dodal James. "Bude to asi dost drahé."

"To je moje úloha, Jamesi," řekl Les Greenleaf.

"Doufal jsem, že to tak uvidíte, pane Greenleafe," řekl Charlie. "Nuže, minulý týden jsem strávil spoustu času na všech možných cestách, kudy bychom mohli jet, a myslím, že jsem vytypoval vhodná místa na kontrolu střízlivosti. Mark se bude muset spojit s otcem Ó a musejí rozhodnout, kde bude pátá kontrola - ta nejdůležitější. Mluvil jsem s člověkem z Everettu, co má celý vozový park limuzín, a říkal, že jeho auta mají mezi sebou radiové spojení, takže spolu budeme v kontaktu. Asi budeme muset pro nejzásadnější informace používat nějaká kódová slova, ale to už jsou jenom maličkosti. Budu potřebovat nějaký čas, abych každému řidiči ukázal, kudy přesně v den D pojede, a budeme muset znát přesné časy, aby kontroly střízlivosti začaly najednou. Chceme, aby všichni reportéři museli zastavit přesně ve stejný okamžik, aby se nemohli předem varovat. Kdybychom to mohli dohodnout s okresem, chtěl bych, aby na to dohlížel můj bráška. Ví, jak to chodí, a dokáže urovnat všechny blbosti, které se můžou objevit."

"Máte nadání, pane Weste," řekla soudkyně Compsonová. "Váš plán je poněkud složitý, ale když všechno půjde tak, jak jste nám předestřel, myslím, že vám žádný novinář neunikne."

"V tom je ten trik, ctihodnosti," odvětil Charlie. "Budeme si to muset několikrát vyzkoušet, aby každý věděl, co má dělat, ale v každé limuzíně bude jeden z nás a ten bude mít hlavní slovo."

Soudkyně Compsonová pohlédla na Rankina a potom na Lese Greenleafa. "Co si o tom myslíte vy, pánové?"

"Jdeme do toho," odvětil Les krátce.

* * *

"Tak jo, Charlie," řekla Erika, když jsme se dostali do podzemní garáže, "co to je za věcičku, o které jsi nechtěl mluvit?"

"Nějak jsem věděl, že to budeš ty, kdo se na to zeptá, Eriko," řekl Charlie. "Tak dobře; minulou sobotu večer jsem strávil pár hodin v jedné dílně v Boeingu a podařilo se mi zfalšovat pět poznávacích značek."

"Proboha, k čemu?" vyptávala se.

"Všech pět má stejné číslo, kotě," řekl se svým typickým úšklebkem. "Těch pět limuzín bude opravdu naprosto identických a reportéři zjistí, že tu mají kouzelnou limuzínu, která může být na pěti různých místech najednou."

"Zázrak!" předstírala Erika úžas. "Honem s tím běž za biskupem, ať to může nahlásit do Vatikánu."

"Jsi špatný, špatný člověk, Charlie," řekl James.

A pak jsme se všichni rozesmáli.

CODA
PAVANA

Zbytek týdne a začátek následujícího jsme strávili důvěrným seznamováním se s vedlejšími silničkami okresu Snohomish. Otec O'Donnell nám řekl, že klášter leží přibližně v okolí Granite Falls, ale víc prozradit nechťel. Spolu s Charliem se rozhodli, že nejlepším místem pro uzávěru bude malé městečko Verlot. Myslím, že "musím vědět" se v jejich diskusích objevilo celkem často. Nakonec jsme dali všechno dohromady a Trish vzkázala panu Rankinovi a soudkyni Compsonové, že ve čtvrtek 16. dubna nastane náš osobní Den D.

* * *

Onoho odpoledne jsem kolem páté zajel do kostela sv. Benedikta. Nás rozvrh byl celkem napjatý - rozpočítaný přesně na minuty - takže jsem si říkal, že neuškodí, když budu v Everettu raději dřív než později.

"Marku, jste si jistý, že to vyjde?" zeptal se mě otec O'Donnell, zatímco jsme mířili po dálnici na sever.

"Určitě ano, otče," řekl jsem. "Nacvičovali jsme to dost dlouho, tak snad máme všechny detaily v malíčku. Všechno by mělo jít podle plánu."

"Inu, naděje umírá poslední." Zněl trošičku nejistě.

* * *

Asi ve tři čtvrtě na šest jsem zaparkoval svého starého dodge poblíž garáží limuzín. Charlie a James už byli uvnitř, spolu s několika muži z ochranky doktora Fallona. Všichni jsme na sobě měli oblek - Charlie a já jsme si svůj museli půjčit - a James nám rozdál takové ty šoférské čapky, abychom vypadali oficiálně.

"Koukni se na moje falešné značky, Marku," řekl Charlie a ukazoval na ně s jistou pýchou.

Padělané poznávací značky, které dal dohromady, byly úhledně nasazeny tak, aby zakrývaly opravdové značky. Pokud jsem mohl soudit, byly od skutečných poznávacích značek k nerozeznání, a na všech stálo stejné číslo.

"Hezky, Charlie," pochválil jsem ho. "Neučil ses to třeba v oficiální státní továrně na poznávací značky?"

"To stěží," odvětil. "Ta je ve věznici ve Walla Walla, a tam jsem ještě nebyl."

"Je to jenom otázka času, Charlie," řekl James hlubokým hlasem. "Stačí, když budeš dál porušovat zákony, hochu. Nakonec se ti to povede."

"Moc vtipný," odvětil Charlie sarkasticky.

"Kdy vyrazíme?" zeptal jsem se.

"Bob říkal, že bychom do Fallonova blázince měli dorazit v 18:33," řekl Charlie. "Až tam budeme, máme trochu času.

Může se stát, že nás zdrží dopravní špička, ale nechal jsem tam časovou rezervu, abychom to zvládli. Můžeme buď hned teď vyrazit, nebo počkáme - tak jako tak musíme odjet v 18:52. Silniční uzávěry jsou stanoveny na 19:42. Můžeme zrychlit nebo zpomalit, abychom se ujistili, že k nim přijedeme přesně na čas."

"Bude ještě dost světla, abychom s Markem našli odbočku ke klášteru?" zeptal se ho otec O'Donnell. "Není to nijak značené."

"To bude v pohodě," ujistil ho Charlie, "ale možná budete muset chvíli počkat, než předáte Twink jeptiškám.

Nechceme, abyste na hlavní silnici najeli dřív než za tmy. Po vedlejších silničkách toho moc nejezdí, takže byste viděli světla, kdyby nějaký reportér jeli blízko za vámi. Hlavně proto máme tak podrobný rozvrh. Chceme, aby žádný reportér neviděl, kam zajíždíte a odkud vyjíždíte. Jakmile se dostanete zpátky na asfalt, máme to v suchu." Charlie pohlédl na hodinky. "Jdu zkontrolovat Boba a dám mu vědět, že jsme tady všichni," řekl a sedl si na přední sedadlo do jedné z limuzín. Zvedl mikrofon.

"Máme jistotu, že nás nebudou reportéři odposlouchávat, když budeme mluvit vysílačkami?" zeptal se mě otec O'Donnell.

"Není to moc pravděpodobné, otče," odvětil jsem. "Používáme nezvyklou frekvenci, a i kdyby na nás nějaký reportér, který by ladil nahoru a dolů, náhodou narazil, nebude vědět, o co jde. Jako šifrovací klíč budeme používat šachové tahy. Mé oficiální označení je 'králův pěšec', a když řeknu 'králův pěšec na dé čtyři', bude to znamenat, že jsem poprvé odbočil. Později, až přijedeme k uzávěře ve Verlotu, budu hlásit 'králův pěšec na dé šest - šach'. Když se policajtům podaří reportéry zastavit, bude to 'šach mat' a partii jsme vyhráli. Trish je dáma, James věž, Erika jezdec a Charlie střelec. Kdyby nějaký novinář narazil na naši frekvenci, bude si myslet, že slyší, jak pár lidí hraje šachovou partii na dálku."

"Ach, to je chytré," řekl obdivně.

"Samosebou. James a Charlie hrají šachy docela dost a vymysleli to spolu. Naše parta bude operovat na všech pěti vysílačkách a všechny tahy si pamatujeme."

"Co když to nevyjde a nějaký reportér uzávěrou ve Verlotu proklouzne?" zeptal se mě kněz.

Pokrčil jsem rameny. "Všichni se otočíme a vrátíme se zpátky do Fallonova sanatoria. Pak počkáme třeba půl roku a zkusíme to znovu - třeba s dodávkami nebo sanitkami. O tom budeme rozhodovat vy a já, a ke klášteru neodbočíme, pokud si nebudeme naprosto jisti, že nám není nikdo v patách."

* * *

V 17:52 jsme vyrazili z garáží a museli jsme vypadat jako pohřební průvod - nebo hrozivý sjezd mafiánů. Zamířili jsme z Everettu na východ po Hewitt Avenue. Přejeli jsme nížinu do Cavalero's Corner a potom vyšplhali k Lake Stevens. Odbočili jsme k Fallonovi a z rádia se nakřáplé ozval Bobův hlas. "Černý král na é tři," pronesl. Bob monitoroval frekvenci novinářů.

"Reportéři nás spatřili," přeložil jsem to otci O'Donnellovi. "K tomu asi muselo dojít."

Všichni jsme vjeli za Charliem na nádvoří a zaparkovali limuzíny v úhledné řadě tak, aby nebyly vidět poznávací značky.

"Držte se stranou, otče," varoval jsem ho. "Nechceme, aby některý reportér zjistil, že jste tady."

"Správně," souhlasil. "Je to docela vzrušující, že?"

"Jedině když to vyjde tak, jak má." Vyklouzl jsem z limuzíny a s ostatními pěti řidiči jsme šli do Fallonovy kanceláře.

Trish a Erika na sobě měly mikiny s kapucou a Erika měla blond paruku, která jí moc neslušela. Byly tu i druhé dvě vysoké blondýny a v jedné jsem poznal sestřičku, která pracovala pro doktora Fallona.

Mary a Sylvia na sobě měly obvyklé bílé kalhoty a košile, které nosí všichni personál snad ve všech sanatoriích, a zbylí tři ošetřovatelé nemuseli nic hrát - byli to skuteční zaměstnanci. Když na to přišlo, Sylvia byla tak trochu navíc: na obsluhu vysílaček jsme potřebovali jenom pět lidí. Ale chytře jsme se o tom před Sylvii nezmínili. Snadno se rozčílila a to jsme nechtěli riskovat. Pojede s Jamesem, který ji z nás uměl snad nejlépe uklidnit.

"Kde je Twinkie?" rozhlížel se Charlie.

"Bude tu za okamžik," odvětil doktor Fallon. "Došlo už k nějakým zmatkům? Jestli to máme zrušit, nemá moc smysl, aby se oblékala a připravovala k odjezdu. Nemyslím si, že by byla rozrušená, ale jestli to není nutné, nebudeme nic riskovat. Jde zatím všechno podle plánu?"

"Jo," řekl Charlie. "Na dvůr právě teď míří asi čtyři nebo pět dálkových kamer. Zajistili jsme, aby neviděli na poznávací značky, takže zatím všechno klape." Zkontroloval čas. "Máme deset minut do odjezdu."

"Máš ty delší šňůry k mikrofonu, Charlie?" zeptala se ho Trish. "Víš, že já a Erika budeme sedět vzadu."

"Mám je," odvětil. "Nezapomeňte, že jak vyjdeme ze dveří, nesmíme se zdržovat. Nechceme, aby nás kamery zahlédly na déle než třicet sekund. Necháme jít Marka, Mary a Twinkie jako první. Ať se dostanou co nejrychleji z dohledu. V každé další limuzíně bude řidič, ošetřovatel a Twinčina dvojnice. Mějte seznam šachových tahů po ruce. Jestli se vám podaří ohlásit špatný tah, Bob z toho bude úplně vedle. Jestli budete mluvit o Snohomish a použijete kódové označení pro Arlington, bude si myslet, že vám narostla křídla."

"Charlie," řekl James bolestně, "už jsme to probírali snad stokrát. Zbytečně se namáháš."

"Ale -" bránil se Charlie.

Pohlédl jsem na hodinky. "Už se to blíží," řekl jsem pádně. "Startujeme."

Doktor Fallon kývl a stiskl bzučák na interkomu.

O chvíli později přivedl jeden ze zřízců Renatu do kanceláře. Pořád mlela ve dvojřechi a vypadalo to, že nás vůbec nevidí. Tedy samozřejmě za předpokladu, že to vůbec byla Renata. Jestli, jak podotkl James, to náhodou byla Regina, kdo ví, co viděla nebo koho poznávala?

Mary ji vzala jemně za paži a přetáhla jí kapuci přes hlavu, aby jí nebylo vidět do tváře, ale aby přitom probleskoval kousíček blond vlasů. Ostatní dívky si nasadily kapuci tak, aby vypadaly co nejvíce jako Renata.

"Co myslíš, Marku?" zeptal se mě Charlie.

"Mělo by to stačit," odvětil jsem. "K mojí limuzíně to je jenom asi čtyři nebo pět metrů. Renatu bych měl dostat dovnitř dřív, než to kamery zaregistrují, a vám ostatním to nebude trvat o moc déle. Myslím, že kamery nezachytí žádné detaily."

"Jdeme na to," řekl.

* * *

Mary a já jsme Renatu vystrčili ze dveří a dostali do limuzíny ani ne za patnáct vteřin. Byli byste překvapeni, jak rychle sebou můžete hodit, když je to opravdu nutné. Stáhl jsem si šoféřskou čapku do čela, aby mi nebylo vidět do obličeje, a nasedl jsem na místo řidiče, zatímco se ostatní vějíčky usazovaly do svých limuzín a zaklaply za sebou dveře.

Otec O'Donnell se krčil na sedadle spolujezdce.

"Nemusíte se schovávat, otče," řekl jsem. "Ta okýnka jsou jednosměrná. My ven vidíme, ale dovnitř vidět není."

"Aha," řekl. "Chvilí to trvá, než si člověk zvykne, že?"

"Střelec na bé pět," ozval se z rádia Charlieho hlas.

"Jezdcův gambit potvrzen," odvětil Bob.

"To je signál pro nás," prozradil jsem Mary a otci O'Donnellovi. Podíval jsem se na hodiny na palubní desce. "18:52 přesně," řekl jsem. "Nemáme ani vteřinu zpoždění oproti plánu."

Charlieho limuzína vyrazila ze dvora přirozeně jako první a my ostatní jsme ho následovali po dlouhé příjezdové cestě na hlavní silnici.

"Střelec na bé pět," hlásil Charlie Bobovi, aby mu oznámil, že jsme opustili území sanatoria.

"Kam odsud pojedeme?" zeptal se mě otec O'Donnell.

"Zpátky do Cavalero's Corner," odvětil jsem. "Odtamtud se rozbíhá několik dálnic. Tam se rozdělíme."

"Černý jezdec na střelce," oznámil nám stručně Bob.

"Co to znamená?" zeptal se otec O'Donnell.

"Bob monitoruje všechny hovory reportérů," vysvětloval jsem. "Očividně si zavolali posily. Nejspíš už za námi míří posádky reportérů a televizních kamer. Tady se začneme předjíždět. James zpomalí a já ho předjedu. Potom nás oba předjede Eričino auto a tak dál. Jeden nebo dva z těch reportérů se možná během řízení potulovali u soudu, takže někoho z nás by třeba mohli poznat, když jsme se na chvíli objevili v dohledu před sanatoriem. Budeme se pořád předjíždět, aby nevěděli, kdo z nás je v kterém autě."

"Mazané," řekl otec O'Donnell.

"To je celý Charlie," odvětil jsem.

"Černá dáma na ef čtyři," ohlásila Trish z konce konvoje.

"Sledují nás," překládal jsem. "Vždycky, když se někdo z nás zmíní o černé figuře, znamená to, že mluvíme o reportérech. Už dochází na podrobnosti."

"Už se na šachovnici objevily nějaké gambity černého jezdce?" ozval se Charlie.

"Zatím ne," odpověděl Bob. "Dám ti vědět."

"Museli jsme je zaskočit," řekl jsem Mary a otci O'Donnellovi. "Zatím nemají ve vzduchu žádné helikoptéry. Jakmile se v Cavalero's Corner rozdělíme a rozjedeme do všech stran, myslím, že máme vyhráno."

* * *

Dole na úpatí kopce jsme se rozdělili. Byl jsem uprostřed kolony a zpomalil jsem, aby se Charlie a Erika dostali přede mě. Potom jsem odbočil doprava na Sunnyside Boulevard a jel směrem na Marysville. James a Trish rychle zaplnili mezeru. Během plánování jsme se zaobírali možností, že se mi podaří zmizet nepozorovaně, ale krk jsme na to vsázet nechtěli.

"Královův pěšec na dé čtyři," ohlásil jsem, aby Bob věděl, že jsem odbočil. Potom jsem se pohodlně opřel. "Podívej se za nás, Mary," řekl jsem, aniž bych spustil zrak z cesty před sebou. "Koukni se, jestli máme za sebou nějakou společnost." Vyhlédla zadním oknem. "Vypadá to, že za sebou máme pořád tři auta," hlásila. "Ne, moment. Jedno z nich je stará otřísaná dodávka. Novináři by v něčem takovém asi nejezdili, co?"

"Nejspíš ne," odvětil jsem. "Ale stejně ji sleduj. Jestli je to někdo místní, třeba odbočí."

"Tudy dojedeme do Granite Falls?" zeptal se otec O'Donnell.

"Musíme trochu kličkovat," řekl jsem, "ale jakmile se dostaneme na dálnici č. 9, už pojedeme přímo." Podíval jsem se na hodiny na palubní desce. "Máme minutu zpoždění oproti plánu," řekl jsem, "ale to doženeme mezi Granite Falls a Verlotem. Je to asi pětadvacet kilometrů po venkově, kde není moc velký provoz. Jakmile mineme uzavěru a policajti zastaví reportéry, budete to mít na povel vy."

"Ta dodávka právě odbočila, Marku," hlásila Mary. "Už za sebou máme jen dvě auta."

"Dobře. Pokud se na nás nenalepí vrtulník, měli bychom to zvládnout."

"Děláš si zbytečné starosti," řekla. "Tohle jsou už teď staré zprávy a vrtulník stojí spoustu peněz. Žádný produkční při smyslech si nemůže dovolit vyhodit takovou částku za tak mizivou pravděpodobnost, že se mu podaří natočit třicet vteřin záběru."

"Doufám, že máš pravdu," řekl jsem.

"Dáma na ef tři," oznámila Trish.

"Jede přesně na čas," řekl jsem, když jsem zkontroloval čas. "Právě najela na snohomishskou objížděku."

Chvilí se ozývaly tahy jeden za druhým, protože všichni hlásili různé odbočky. Kdyby se nás někdo nezasvěcený pokusil sledovat na normální šachovnici, už by byl asi docela zmatený. Hrál nás šest a táhli jsme figurami daleko za šachovnici. V regulérní partii málokdy narazíte na "střelec na ef devatenáct".

Když jsme dorazili do Granite Falls, měli jsme asi minutu a půl zpoždění, takže jsem šlápl na plyn, abych ztracený čas dohnal. Minuli jsme návštěví s nápisem VERLOT 14KM.

"Až mineme Verlot, pojedeme ze Silvertonu zkratkou na Darrington, Marku," řekl otec O'Donnell. "Asi byste pak měl zpomalit. Musíme si být naprosto jistí, že nás nikdo nesleduje."

"Dobře," souhlasil jsem. "Je tam docela divoká příroda."

"Znáte to tam?"

"S tátou jsme jezdili na ryby k řece Stillaguamish. Chytli jsme tam pár pěkných pstruhů. Je ta cesta ke klášteru vůbec nějak označená?"

"Ne," odvětil. "Vypadá jako každá jiná cesta pro lesní správu. Asi po čtyř stech metrech narazíme na závoru. Je zamčená, ale já mám klíče."

"Dobře. Až mineme uzavěru u Verlotu, přestanu používat vysílačku. Nemyslím si, že by naši šifru někdo rozluštil, ale jistota je jistota."

* * *

Těsně před Verlotem jsem zaznamenal, že u krajnice stojí tři auta dálniční hlídky. Jeden ze strážců mi pokynul, abych pokračoval dál, a pak jsem ve zpětném zrcátku sledoval, jak dvě auta zablokovala cestu a třetí se zařadilo za reportéry.

"Královův pěšec na dé šest," nahlásil jsem. "Šach." Spatřil jsem, jak dvě auta, která nás sledovala, prudce zastavila, když na ně mávla dálniční patrola. "Šachmat!" oznámil jsem vesele.

V rychlém sledu za sebou se ozvaly další čtyři šachmaty. V tu chvíli byla v okrese Snohomish určitě spousta nešťastných reportérů.

"Kam máme jet, až Ren vysadíme v klášteře?" zeptala se zezadu Mary.

"Pojedeme dál do Darringtonu a potom se stočíme zpátky k Arlingtonu," řekl jsem. "Potom pojedeme po I5 do Mount Vernonu. Tam natankujeme - jen pro případ, že by si nás nějaký reportér zase všiml. Poté se projedeme vyhlídkovou cestou po okrese Skagit a ve dvě ráno dorazíme do Everettu."

"To bude dlouhá noc," řekla.

"Ale stojí to za to," odvětil jsem.

* * *

Dojel jsem do Silvertonu, odbočil doleva, přešel most přes řeku Stillaguamish a najel na Darringtonskou zkratkou.

Pohlédl jsem na západ. Slunce klesalo za obzor a mraky se začínaly barvit do ruda. "Jak daleko je to ještě k odbočce, otče?" zeptal jsem se.

"Asi tak pět kilometrů," odvětil, "ale raději zpomalte. Není to nijak značené, a když jedete rychle, je špatně vidět."

"Jasně," řekl jsem a zpomalil na padesát kilometrů za hodinu.

Loudali jsme se po úzké dvouproudé silnici a obloha zahořela rudě zapadajícím sluncem.

Otec O'Donnell se pátravě díval na cestu. "Tamhle to je," řekl mi a ukázal před nás.

Napravo odbočovala úzká, rozježděná prašná cesta a vypadala jako tisíce jiných lesních cest, které protkávaly lesy na západních svazích Kaskádového pohoří.

"Šachmaty uvolněny," ozval se Bobův hlas z rádia.

"Skvělé," prohlásil jsem, zpomalil a najel na prašnou cestu. "Dálniční patrola reportéry právě vypustila. Jsou o patnáct minut pozadu a zanedlouho se setmí. Charlie bude nějakou dobu k nesnesení, ale jeho blamáž vyšla přesně tak, jak

měla."

"To je hlavní, Marku," řekla zezadu Mary. "Jen ho nech, ať se s tím vytahuje, když chce."

"Co Renata?" zeptal jsem se.

"Zdá se docela klidná. Myslím, že snad něco vycítila - asi ne vědomě, ale snad ji prostoupilo to, jak jsme šťastní, že to vyšlo."

Jestli se James se svou teorií blížil pravdě, přeživší dvojčce si bylo daleko víc vědomo toho, co se děje, než dávalo najevo. Vroucně jsem si přál, aby si James byl býval nechal svou teorii pro sebe. Přišlo mi, že na každém kroku narážím na velmi znepokojivou možnost, že vzadu sedí Regina.

"Tady je ta závora, Marku," řekl mi otec O'Donnell. "Zastavte a já odemknu."

"Dobře," souhlasil jsem. Pomalu jsem zastavil a on vystoupil z limuzíny. Odemkl závoru a otevřel. Projel jsem a počkal, až ji zase zavře, zamkne a nasedne do auta.

"Jak je to daleko?" zeptal jsem se.

"Necelý kilometr. Jedte pomalu - cesta je dost špatná."

Proplétal jsem se lesem rychlostí ani ne deset kilometrů za hodinu a nakonec jsme dorazili na otočku - takový široký konec cesty.

"Tady zastavte, Marku," řekl mi kněz. "Půjdu říct matce představené, že jsme tady."

Otec O'Donnell vystoupil a přešel přes rozbahněnou mýtinu k zářezu v lese, který vypadal jako jedna z turistických stezek, jež křižují celé Kaskádové pohoří. Rychle zmizel v lese.

Pohlédl jsem na zadní sedadlo. Mary držela Twinkie v náručí, jemněji kolébala ze strany na stranu a po tváři jí stékaly slzy. Bylo to sice nejlepší řešení, na něž jsme mohli přijít, ale stejně to bylo velmi těžké. Ze všech sil jsem se snažil ze své mysli vytlačit možnost, kterou naznačil James. Opravdu nezáleželo na tom, které z dvojčat teď Mary objímala.

Renata nebo Regina - nebo možná Renata i Regina - se rychle blížila ke svému poslednímu útočišti. Měl jsem před sebou ještě dlouhou noc a nemohl jsem si dovolit nechat se unést city.

Do lesa se začínal vkrádat soumrak, ale ještě pořád bylo vidět.

Otec O'Donnell se vrátil a pokynul nám.

"Mohl bys ji vzít ty, Marku?" zeptala se mě Mary. "Myslím, že to nezvládnou." Měla přiškrcený hlas a trochu se zalykala.

"Postarám se o to, Mary," řekl jsem. Vystoupil jsem a otevřel zadní dveře. "To jsem já, Twinkie," řekl jsem jemně. "Už jsme skoro tady."

Twinkie ke mně vztáhla paže a v očích jako by se jí mihl záblesk poznání - skoro tázavý.

Asi jsem ji mohl po stezce, která vedla ke klášteru, klidně vést. Ale nepřišlo mi to patřičné, tak jsem ji vzal do náruče a místo toho ji nesl. Když jsem přecházel přes bahnitou mýtinu, objala mě kolem krku, položila si tvář velmi blízko mé a mumlala mi něco ve dvojřeči. Zatímco jsem ji nesl k otci O'Donnellovi, něžné sykové šišláni se letmo dotýkalo mé tváře. Pomalu jsme spolu kráčeli po stezce. Pod stromy byla docela tma, ale po necelých sto metrech jsme vyšli na další mýtinu a na ní stál klášter.

Byla to nízká šedivá budova položená mezi stromy a obklopená zdi. Nejspíš nebyla vidět ani ze vzduchu.

"Počkejte tady," přikázal otec O'Donnell. Poté přešel přes mýtinu po jakés takés štěrkové cestičce k úzké brance ve zdi. Zatáhl za tenký mosazný řetízek po straně branky a zevnitř jsem zaslechl tichý cinkot zvonku. Po chvíli se branka otevřela a v ní stála jeptiška v tradičním hávu.

Na mýtině bylo v tom okamžiku takové zvláštní pološero - ten okamžik, který nastává těsně před východem slunce nebo těsně po západu, kdy se vše ostře rýsuje na pozadí a na zem nepadají žádné stíny.

Postavil jsem Renatu na štěrkovou cestičku a potom ji krátce objal. "Je to to nejlepší, co pro tebe můžeme udělat, Twinkie," řekl jsem smutně. "Aspoň už nebudeš sama. Tak sbohem."

Zlehka se dotkla konečky prstů mé tváře a potom mě letmo políbila na tvář. Potom mi řekla něco ve dvojřeči a "Markie" proniklo velmi jasně. Očividně mě poznala, a to znamenalo, že do jisté míry věděla, co se děje.

Potom se otočila a vyrazila ocelově šedým soumrakem bez stínu po cestě k brance, kde čekal otec O'Donnell a matka představená.

Bylo velmi dobře vidět, protože se ještě nesetmělo, takže vím naprosto jistě, že jsem opravdu viděl, co se stalo potom. Obraz se poněkud rozmělžil a potom už Twinkie nebyla sama. Do svého útočiště kráčely dvě postavy. Krátce se otočily, aby se na mě naposledy podívaly, a obě se usmívaly.

Otec O'Donnell se pokřivoval a ustoupil jim z cesty.

Matka představená k dvojčatům vztáhla paže a vedla je dovnitř.

A pak se branka zavřela.

Když otec O'Donnell krácel přes mýtinu zpátky ke mně, měl v očích slzy. Potom vyrazil po stezce zpět k limuzíně.

Už jsem se za ním chystal vyrazit, když mi do oka padlo něco, co zůstalo na cestě. Na kamenech ležely dvě mašle, jedna modrá a druhá červená.

Shýbl jsem se a zvedl je. Byly teplé a vypadaly skoro jako nové, žádné záhyby ani šmouhy. Ani mě to nepřekvapilo.

Regina a Renata, hádám, pořád hrály svou dvojhru. Ale nezáleželo na tom, která je která, protože, jako vždycky, byly tytéž. A teď mi tu zanechaly poslední dárek, abych věděl, že jsou zase děti a že nic z toho, co se stalo, nehraje žádnou roli. Byly opět spolu, a na ničem jiném nezáleželo. Teď už bylo všechno v pořádku.

Strčil jsem mašle do kapsy, aby se jim nic nestalo. Pak jsem se vydal k limuzíně za otcem O'Donnellem a Mary. Pomalu padala noc a měli jsme před sebou ještě dlouhou cestu, než budeme moci jít spát.